

TALBOT MUNDY

CEI NOUĂ
NECUNOSCUȚI

Talbot Mundy

Cei nouă necunoscuți

Cuprins

CAPITOLUL I - "TAI GÂTURI CU O LOVITURĂ EXTERIOARĂ!"
CAPITOLUL II - „PRODUCEȚI DOAR AUR, PORTUGHEZI!”
CAPITOLUL III - ARME UȘOARE ȘI DE LUNGIME MAI LUNGĂ
CAPITOLUL IV - „IATĂ PORTUGHEZA TA!”
CAPITOLUL V - „SPIONII CELOR NOUĂ SUNT PESTE TOT.”
CAPITOLUL VI - „AU FUGIT DIN FAȚA MEA!”
CAPITOLUL VII - „REMEDIUL HOMEOPAT SHAKESPEAREAN!”
CAPITOLUL VIII - „E FOARTE MORT!”
CAPITOLUL IX - „TĂCEREA E TĂCUTĂ.”
CAPITOLUL X - „NU POȚI CLOCI UN PUI DINTR-UN OU DE STICLĂ.”
CAPITOLUL XI - „ALLAH! TRĂIESC EU ȘI VĂD ASTFEL DE FII?”
CAPITOLUL XII - „SUNT MORT, DAR ȘNURUL DE ARGINT NU ESTE ÎNCĂ TĂIAT.”
CAPITOLUL XIII - „AM SIMȚIT FURNICĂTURA MAGIEI ȘI AM CĂZUT FĂRĂ SĂ REZIST”
CAPITOLUL XIV - „L-AM PRINSE PE ȘEFUL VOSTRU!”
CAPITOLUL XV - "ABANDONAȚII NU POT ȘI NU PUTEȚI TOȚI CEI CARE INTRAȚI AICI!"
CAPITOLUL XVI - „SAHIBI, ACESTA ESTE UN DISCURS ADEVĂRAT!”
CAPITOLUL XVII - „NU VOR FI MARTORI — SPUNE ASTA ȘI ȚINE-TE DE EA!”
CAPITOLUL XVIII - „EL ARE TOT CE A AVUT EA!”
CAPITOLUL XIX - „ODATĂ, CÂND CEI CARE PĂSTRAU SECRETELE—”
CAPITOLUL XX - „TOTUȘI, ÎMI VOI LUA SABIA CU MINE!”
CAPITOLUL XXI - „CASA MEA E DIN NOU CURATĂ!”

CAPITOLUL I - "TAI GÂTURI CU O LOVITURĂ EXTERIOARĂ!"

Am aflat această poveste de la doisprezece oameni, sau treisprezece dacă îl socotim și pe Chullunder Ghose, a cărui acuratețe este adesea denaturată. Un bob de sare nu este niciodată suficient pentru a adăuga la greșelile babu-ului gras, deși oricine ar alege, din acest motiv, să nu-l creadă deloc, ar fi la fel de departe de adevăr ca și credulii care iau ceea ce spune ad litteram. Chullunder Ghose ar trebui acceptat cu prudență. Dar ceilalți sunt mai presus de orice suspiciune, ca de exemplu King, Grim, Ramsden, Reverendul Părinte Cyprian și Jeremy Ross, toți considerând adevărul din diverse puncte de vedere ca fiind economic.

Chullunder Ghose consideră tot adevărul relativ în cel mai bun caz - îi place să fie considerat mincinos, deoarece sub această mantie poate spune adevărul diluat fără rușine. Prin urmare, el este singurul al cărui motiv real pentru a lua parte la această aventură magnifică nu este descoperit; își scarpină stomacul și oferă un motiv diferit de fiecare dată când este întrebat, dintre care cel mai probabil este acesta:

„Vezi tu, sahib, a avea noroc e destul de rău să fii obișnuit, dar e mai bine decât absolut nicio năzbâtie. Prin urmare, mi-am asumat riscuri, tremurând mult, stârnind lentoarea înăscută a firii cu baterii galvanice de optimism, inclusiv dorința de a ține lupul departe de ușa familiei subnutrite și a persoanelor aflate în întreținere.”

Cu siguranță și-a asumat riscuri și se pare că le-a supraviețuit, căci am primit o scrisoare de la el acum doar o săptămână în care îmi implora să-mi ofere o recomandare de caracter și se oferea în schimb să trădeze secrete comerciale în cazul în care ar obține angajarea dorită.

Apoi, mai este Leonardo da Gama portughezul, care a murit și nu spune nimic; dar moartea sa confirmă o parte din ceea ce mi-a spus mie, de exemplu, și altora, așa cum se va vedea în curând. Motivația sa pare să fi fost mercenară, cu entuziasmul adăugat al omului de știință aflat în căutarea unei chei a secretelor, a căror existență o poate dovedi, dar a căror soluție i-a nedumerit pe oameni generații întregi.

Reverendul Părinte Cyprian, trecut de optzeci de ani și custode al unei biblioteci care nu este deschisă publicului, viza și încă vizează doar ocultismul hindus. El îl consideră mașinăria lui Satan, care trebuie distrusă în consecință, și din acest motiv le-a dat lui King, Grim, Ramsden și altora acces la cărți pe care niciun ochi uman nu ar fi trebuit să le vadă altfel. Căci Părintele Cyprian adună cărți pentru a fi arse, nu pe bucăți, ci într-un holocaust final.

Un frate laic, deosebit de conștient de un păcat, l-a numit prin testament pe Părintele Cyprian unic administrator al unui fond de achiziții, sperând astfel să scape lumea de cheia unui rău precum cel practicat de Vrăjitoarea din Endor. De o jumătate de secol, Părintele Cyprian a achiziționat volume despre care se credea că au dispărut de mult, și era probabil ultima fază a orgoliului său asediat că spera, în loc să le ardă pe bucăți, să facă un foc de tabără din toate acestea și să le ducă imediat după aceea Creatorului său.

În acest caz, chiar și mândria poate servi unor scopuri potrivite; căci dacă ar fi ars cărțile atât de repede pe cât le-ar fi dobândit, King nu le-ar fi putut studia și trage concluzii. I-a luat în confidență pe King, Grim, Ramsden și pe alții, sub rezerva unei stipulații; existau și se spune încă că există nouă super-cărți al căror conținut înclină în totalitate spre aproape absolutul

răului. King și prietenii săi puteau folosi ceea ce Cyprian avea deja și puteau conta pe sfatul și ajutorul său; dar dacă ar da peste vreuna dintre cele nouă cărți, acelea urmau să fie ale lui Cyprian, pentru a fi arse împreună cu toate celelalte.

Nu trebuiau să studieze cele nouă cărți, dacă le obțineau, și mai presus de toate, nu trebuiau să dezvăluie conținutul lor niciunui străin; căci scopul lui Cyprian era și este să abolească însăși amintirea existenței acelor cărți și a diavolului pe care îl propovăduiesc sau se presupune că îl propovăduiesc. (Unii spun că predau înțelepciune.) Dar puteau folosi informațiile dobândite în paralel după bunul plac și erau liberi să trateze indivizii după cum le dictau circumstanțele și propria lor discreție. Părintele Cyprian, de fapt, se preocupa și nu prea se preocupa de consecințe. El crede în eliminarea cauzei și este sigur că acele nouă cărți sunt cheia care, dacă este aruncată, va face cauza necromanției imposibil de redescoperit. Atât despre el.

Jeremy Ross a apărut râzând la fața locului, a râs cu o ireverență veselă pe tot parcursul articolului și încă râde, nu mai înclinat să ia viața în serios decât atunci când i-a înfruntat pe turci în lupta de trei zile de la Gaza, împărțind o pătură ruptă cu un turc rănit și distrugându-și șansele de promovare strigându-i în față „Algy” unui colonel britanic. Pe de altă parte, este la fel de oportunist de neînvingător ca atunci când a străbătut Arabia, a pierdut și a supraviețuit datorită reputației sale de a face miracole.

Motivul recunoscut de Jeremy a fost dorința de a învăța mai multe trucuri și principiile lor fundamentale. El este convins că până și „trucul cu frânghia, atât de des povestit și atât de invariabil neconfirmat, în care un hindus ar trebui să se cațere pe o frânghie în aer și să dispară, este pur și simplu rezultatul unei ingeniozități bine antrenate.”

„Un tip care știe cum poate face orice”, spune Jeremy, și a propus să învețe cum se fac toate trucurile indienilor.

Motivele pe care nu le-a mărturisit, dar care erau la fel de evidente ca râsul de pe buzele sale și arsura solară de pe fața sa frumoasă, erau loialitatea față de Athelstan King, Grim și Ramsden, un fel de iresponsabilitate care îl face să se arunce pentru amuzament în fiecare joc pe care îl vede și o dorință fundamentală de a lupta împotriva oricărei combinații de oameni și circumstanțe pentru dreptul de a fi propriul său stăpân. Nu are nicio nevoie de ordine de la „superioare”, de lux, spălare de ochi, picioaroange, nobile moștenită sau de ceea ce se numește artă de guvernare.

„Un diplomat e ca mine”, spune Jeremy, „doar că eu le numesc pe ale mele trucuri, iar el le numește pe ale sale talent de om de stat.”

Era de ajuns că King și Grim distruseseră fortăreața tiraniei secrete. Jeremy a fost imediat gata să facă o luptă aprigă și un picnic din distrugerea ei; iar el a fost mai rapid decât oricare dintre ei în a pătrunde prin ecranul exterior al înșelăciunii banale. Se înțelegea remarcabil de bine cu părintele Cyprian, de fapt, uimitor de bine, luând în considerare toate aspectele.

James Schuyler Grim este protagonistul cărții „pace acolo unde nu există pace”. Pasiunea lui este să introducă două pauze în lupta dintre oameni acolo unde înainte exista doar una, și astfel, încetul cu încetul, să dea o șansă unui nou mileniu. Arhipragmatistul este Grim. El consideră viețile oamenilor, inclusiv ale sale, ca fiind lipsite de valoare decât dacă sunt la muncă, iar cea mai înaltă expresie a prieteniei sale este să adune sarcină după sarcină aproape până la punctul de rupere. Și el rezistă interferențelor de la „sus”, dar fără turbulența lui Jeremy

și cu mult mai multă înțelepciune - aproape satanică uneori; acesta fiind unul dintre motivele pentru care Jeremy nu-l batjocorește întotdeauna în față.

Jeremy chiar îl batjocorește pe Athelstan King, pentru că King face parte din a șaptea generație a armatei britanice și respectă în consecință micile detalii ale precedentelor și obiceiurilor care, pentru australian, seamănă cu venerarea idolilor. Jeremy a fost soldat. King a fost colonel, dar acum este angajat de același multimilionar care furnizează provizii pentru Grim și Ramsden; de fapt, i-a luat locul lui Jeremy, căci Jeremy nu suportă puterea banilor și preferă să jongleze pe marginea drumului pentru pâinea de toate zilele decât să cedeze oricui pe motiv de surplus de bani.

Jeff Ramsden este un alt independent, care se mândrește mai degrabă cu faptul că este încet la minte și greu de înțeles, în timp ce el este, de fapt, un gânditor solid, construind argument după argument până când este convins și punând un picior în pământ înainte de a căuta cu celălalt. Este mai puternic fizic decât aproape oricare doi sportivi cu o dezvoltare normală, dar probabil că lui Jeff Ramsden i-ar frânge inima să-și piardă economiile consistente, în timp ce Jeremy își pierde ultimul bănuț la fel de bine cum l-ar câștiga pe celălalt.

Apoi, mai sunt Narayan Singh și Ali ben Ali din Siktinderam, amândoi soldați ai norocului, unul sikh cu tendințe panteiste, iar celălalt pathan cu șapte fii. În orice caz, Ali ben Ali recunoaște cu bucurie că sunt fiii săi și nimeni nu neagă că a luptat și i-a ucis pe proprietarii legali indignați ai mamelor, deși există cinici în satele de pe stânci care jură că Ali se fletează singur. Declarațiile mamelor (au fost șapte), făcute în mare parte sub constrângere cu puțin timp înainte de moarte, nu au fost considerate dovezi credibile în țara de unde provine Ali.

Ali are dușmani, dar este un om, orice altceva; și poate cel mai mare compliment făcut vreodată lui Narayan Singh este că Ali ben Ali din Sikunderam îl respectă și s-ar gândi de trei ori înainte de a-l provoca pe sikh la luptă, chiar dacă o stimă reciprocă pentru Grim și King nu ar elimina cearta. Sunt extrem de lipsiți de respect față de zeii celuilalt, dar au ajuns la o înțelegere timpurie pe baza propusă de Narayan Singh după o ceartă de o noapte întreagă:

„Dacă ridicolul tău Allah se opune opiniilor mele, de ce nu mă lovește? Îl provoc! Cât despre tine, Ali ben Ali din Sikunderam, valorezi cât doisprezece Allah-i, ești mai puțin laș, mai generos și nu te temi să te ridici și să fii văzut!”

„Păcat de tine, Narayan Singh”, a răspuns Ali ben Ali, dând din cap cu îngăduință. „Îmi voi face un prieten din tine în lumea aceasta, doar ca să te văd sfâșiat de diavoli în cealaltă. Totuși, aceasta este treaba lui Allah, care este Domnul Îndurărilor.”

„Cine e o glumă mare!”, l-a corectat Narayan Singh. „Te va transforma în viermi!”, l-a avertizat el despre Sikunderam.

„Atunci o să-i rod burta ființei acelei mari!”, a spus sikh-ul.

Au fost de acord să amâne dezbaterile până în lumea următoare și să fie aliați de încredere în acest sens - un plan care, dacă ar fi urmat universal, ar elimina o mare pierdere de timp.

„Căci dacă te-aș ucide eu sau dacă m-ai ucis tu”, a spus Ali ben Ali, „n-ar mai rămâne decât jumătate din bărbăția noastră!”

Și acesta era un punct asupra căruia puteau cădea de acord imediat, căci niciunul dintre ei nu avea o părere proastă despre sine, la fel cum nici unuia nu-i păsa câtuși de puțin de idealismul lui Grim și al lui King. Ceea ce au ales să urmeze au fost bărbații, ei fiind bărbați și atrăgând, dacă nu în mod asemănător, cel puțin tributul lor.

Însă erau atrași la fel de mult ca Chullunder Ghose de farmecul cantității necunoscute și de atracția comorilor legendare; babuii fiind plini de imaginație ascuțită și de frică, toți erau aventuroși.

Cu siguranță, științele antice nu însemnau nimic pentru ei; totuși, cercetarea științei antice și a nimic altceva a fost cea care i-a unit pe cei doisprezece, și aceasta ar fi putut adăuga al treisprezecelea dacă numărul treisprezece nu și-ar fi justificat reputația dovedindu-se fatal pentru da Gama portughezul. Și aceasta nu a fost milă, ci din motive științifice.

Bea prea des și ieftin și se spăla prea puțin pentru a fi o companie bună. Pofta lui era, în toate privințele, de lacom, inclusiv băutura, și își lua erudiția ca pe șampania, berea sau hamsiile cu curry, cu înghițituri.

Nici nu era plăcut la privit – ca șofranul, sub păr negru și strălucitor, cu o pereche de ochi negri ca cărbunele, al căror alb era galben și roșu din cauza desfrânării lungi – scund – robust – astmatic – îmbrăcat mereu în postav negru ruginit și ocazional în pantaloni de dril albi, cu cizme negre legate cu șireturi rupte. Fața îi era brăzdată de povești de neconceput și cunoștințe nedemne de știut. Avea vârfurile degetelor umflate și unghiile roase. Cămașa, care ar fi putut fi un jupon pentru dungi și culoare, ieșea în relief prin deschizătura dintre pantaloni și vestă, din ce în ce mai dezordonată pe măsură ce ziua trecea, iar el își sucea pantalonii la intervale. Avea o barbă mică, neagră, imperială, care ascundea doar pe jumătate o bărbie despicată nu din fire, ci de arma cuiva. Crăpătura avea efectul de a-l face să pară bine dispus pentru o secundă când zâmbea. Zâmbetul începea cu un rânjet malițios, trecea cu un moment ciudat de topire printr-o fază de fapt patetică și se termina cinic, dezvăluind dinți galbeni. Habar n-avea cum să se facă plăcut – s-ar fi disprețuit pe sine, de fapt, pentru această încercare dacă ar fi încercat vreodată – și totuși dădea vina pe lume și îi făcea tot răul posibil pentru că refuza să-l iubească. Purta întotdeauna o pălărie neagră și rotundă, ca a unui cleric englez, și nu și-o scotea niciodată, nici măcar în casă, până nu se așeza, când o ținea sulată, ca și cum și-ar fi ținut gândurile în ea și s-ar fi temut să nu le verse.

Chullunder Ghose a fost cel care l-a atras în biroul de pe strada laterală de lângă Chandni Chowk, celebra Stradă a Argintarilor din Delhi și o stradă bună, dacă știi în ce constă bunătatea unei străzi. Trec oameni – tot felul de oameni.

Aveau un birou pe o stradă laterală, la un etaj deasupra unei farmacie din Maharatta, cu numele „Grim, Ramsden și Ross” pe o placă de alamă de pe ușă. Clădirea alăturată era un depozit de piei, păr, seu, gumă, turmeric și politici vicioase, prin mijlocul căruia aveau acces la o scară din spate, prin aranjament. Dar scara din față prin care ajungeai la biroul lor era o clădire îngustă și abruptă între două clădiri, plină de coji de fructe și mucuri de țigară și mereu aglomerată de oameni care o foloseau ca un fel de tribună acoperită de unde priveau strada sau pur și simplu stăteau și gândeau, presupunând că oricine putea gândi în tot acel zgomot.

Trebuia să urci scările cu grijă, dar coborârea era mai ușoară, pentru că, dacă îți puneai piciorul plat pe ceafa unui bărbat și îl împingeai brusc, acesta se prăbușea înainte și căra după el un rând întreg în jos, deoarece stăteau cu picioarele încrucișate și nu cu picioarele pe treapta de dedesubt, cum ar face europenii.

Existența acolo ar fi fost precară, dacă nu ar fi existat Narayan Singh, Ali ben Ah și Chullunder Ghose - primii doi truculenți, iar al treilea diplomat. Este la modă în zilele noastre să arăți dispreț față de occidentali împingându-i de pe trotuar și făcând remarci în engleza

babu care provoacă represalii; astfel încât, chiar dacă King, Grim și Ramsden se pot deghiza și pot trece drept băștinași din Est, iar Jeremy în haine civile poate face un arab să creadă că este un Aras deghizat, numele firmei pe placa de alamă ar fi fost suficient pentru a declanșa probleme, dacă nu ar fi fost atât de evident că problemele ar include un pumnal sikh, un tulwar afgan și limba de viperă a celui mai puțin meschin babu din toată India.

Limba babu-ului l-a atras pe da Gama pe lângă ușă. Îi era frică de ea, în același fel în care unii politicieni se tem de ziare, și s-ar putea să fi sperat să-l ucidă pe babu ca fiind cea mai simplă cale spre tăcere. Toți sunt de acord că a fost surprins și furios când Narayan Singh, care se agăța pe pasajul îngust, s-a izbit de el în timp ce acesta ezita și, stârnind ceartă pe loc, l-a împins înapoi pe ușa biroului. Înăuntru s-a trezit confruntat cu tot grupul, căci Narayan Singh l-a urmat și a încuiat ușa în spatele lui.

A stat în tăcere, în retragere, preț de un minut, arătându-și dinții galbeni, mâinile făcând începuturi de mișcare spre buzunare și abținându-se în mod repetat. Așa că Ali ben Ali s-a apropiat de el și, prinzându-l într-un braț stâng prodigios, l-a percheziționat în căutare de arme. A scos un cuțit lung și o pistă de blackjack, le-a expus, rânjind larg, în palma mâinii drepte și le-a înapoiat proprietarului. Nu era niciun pistol. Apoi l-a împins pe portughez spre scaunul de birou, care era singurul loc liber. Da Gama s-a așezat pe el, punându-și călcăiele pe trepte, cu degetele de la picioare întoarse în afară, după care și-a scos pălăria rotundă și neagră și a rulat-o.

Ceilalți stăteau de-a lungul peretelui pe scaune de lemn curbat, sau altfel, după cum le-a dictat temperamentul, toți cu excepția părintelui Cyprian, căruia i se acordaseră biroul și scaunul rotativ din respect pentru vârstă. Cyprian ținea capacul biroului ridicat, dar l-a coborât brusc, iar la zgomot da Gama tresări, se holbă o secundă, apoi înjură în portugheză printre dinți. Nimeni din cameră nu înțelegea portugheza, poate cu excepția preotului.

„Mă recunoști, cred?”, a spus Cyprian cu o voce șoptită, aproape în falset, ochii lui mici și strălucitori sclipind printre riduri, iar buzele sale mobile desfăcându-se tot mai departe într-un zâmbet care prevestea amuzament și era cu siguranță o mască.

Are o față ca o gargui prietenoasă, plină de înțelegere umană și un fel de dispreț vesel care o însoțește.

„Continuă să mormăi Liturgia! Ce vor ceilalți?”, a întrebat portughezul nepolitic. „N-am nicio treabă cu preoții!”

Vocea lui joasă, astmatică, contrasta complet cu a celuiilalt. La fel și morocâneala lui. Nu exista nicio legătură între ei în afară de acea scurtă și scurtă trecere de la întărire, pe măsură ce fața portughezului se schimba de la o încruntare la alta. Dar Cyprian și-a dat seama de asta și s-a grăbit, înainte ca sentimentul uman să se stingă:

„Prietene”, a spus el, „tu ai fost cel care a încercat să-mi furi biblioteca și nu am căutat niciodată să te pedepsesc, căci știu cât de puternică este ispita...”

„Ești un avar cu cărțile tale - ca un câine într-o ieszle!”, a replicat portughezul. „Îți încalci propria lege, care spune să nu ascunzi lumina sub obroc!”

„Întunericul este cel care ascunde!”, răspunse preotul cu încă unul dintre zâmbetele sale largi. „Tu ai fost, prietene, cel care a încercat să mă ucizi – un păcat de care te-am salvat doar fiind la un centimetru mai la est de traiectoria glonțului tău.”

„Minți ca orice alt preot!”, a mârâit da Gama.

„Nu, nu. Nu toți suntem nechibzuiți. De fapt, noi – toți suntem – suntem uneori precauți. Nu este acesta pistolul cu care ai încercat să mă împuști?”

A ridicat din nou capacul biroului și a scos un obiect surprinzător, născut din legea interzisă portul de arme de foc. Era un pistol construit din arcuri și lemn de tec, aproape la fel de greoi ca vechile tocuri de muzeu, dar la fel de capabil ca o cobră să comită crime de la mică distanță. Da Gama a tăcut.

„Prietene, nici măcar nu te-am învinovățit”, continuă preotul, cu vocea lui subțire scârțâind de rugina anilor. „Mi-a fost milă de tine și, în ceea ce mă privește, ești iertat. Dar există consecințe.”

„Ce?” întrebă portughezul, trădând, între dispreț și furie, încă o dată acel moment de sentiment uman.

„I se cere ceva celui căruia i s-au iertat atât de multe”, răspunse preotul cu fermitate.

„Ce?”, repetă portughezul.

Jeremy a întins mâna după pistol și a început să se joace cu chestia aia, la fel de încântat de mecanismul ei pe cât era de nerăbdător în fața preliminarilor. Ali ben Ali din Sikunderam și-a scos propriul cuțit lung și i-a atins sugestiv lama ascuțită.

„Tu timp de douăzeci și cinci de ani, iar eu timp de cincizeci de ani, ați căutat același lucru”, a spus preotul, vorbind încet. „Tu ai ales o linie, eu pe cealaltă. A mea e cea mai bună, iar acum trebuie să o urmezi pe a mea, prietene...”

„Căci eu tai gâturi cu o lovitură exterioară”, a întrerupt Ali ben Ali. „Vârful intră peste trahee, iar călcâiul cuțitului separă oasele gâtului.”

A fost vorbit îngrozitor de bine. Ali ben Ali a picat în tinerețe la licență, dar a promovat la retorică. Da Gama a tresărit.

„Pace!”, a poruncit Ciprian.

„Pentru moment”, a încuviințat cel din Sikunderam, punând cuțitul la loc cu mânerul ieșit în afară. Din motive religioase, a avut grijă să nu-i arate prea mult respect preotului străin.

„Ce vrei?”, a întrebat da Gama.

Părintele Cyprian a băgat mâna în birou și a scos o mică pungă din piele de căprioară. Deschizând-o, și-a turnat în mână vreo treizeci de monede de aur și a întins-o spre portughez, ai cărui ochi și-au schimbat brusc expresia.

„Restul acestora”, a spus Cyprian, „și cele nouă cărți. Poți lua oricât de mulți bani poți folosi, prietene, și poți lua și partea mea, căci n-am nevoie de nimic. Dar cărțile trebuie să fie ale mele, ca să fac ce vreau eu cu ele.”

Da Gama a schițat toate mișcărilor zâmbetului său și a încheiat cu rânjetul obișnuit. „Fără îndoială! Dacă aveți cărțile, nu veți avea nevoie de bani.”

„Voi face cum vreau”, răspunse preotul, neavând chef să contrazică acest aspect. „Știi de unde au venit acestea? Uită-te la ele.”

A turnat monedele în mâna deschisă a lui da Gama, iar ochii întunecați ai portughezului păreau să ia foc din spate. Niciuna nu era de o dată mai recentă de o mie de ani î.Hr., iar una sau două erau dintr-un aur atât de moale încât toată amprenta fusese frecată și stoarsă.

„Punguța... știi punguța?” întrebă preotul, dându-i-o și pe aceea. „O recunoști? Da? Ai lăsat-o, îți amintești, cu banii în ea când ai încercat să mă împuști, iar servitorul meu ți-a smuls

haina. Te-ar fi prins, dar da Gama a zâmbit din nou, începând și terminând cu răutate, pe o notă de insolență, dar trecând inevitabil prin acea etapă umană efemeră.

„Dar nu contează”, continuă Cyprian. „Ți le poți primi înapoi, cu excepția pistolului. Servitorul meu îți va aduce haina. Ai fost iertat. Dar de unde ai făcut rost de banii aceia? Trebuie să știi.”

„Da, trebuie să știm cu toții asta”, a fost de acord vocea profundă a lui Ali ben Ali, iar nordicul și-a scos din nou cuțitul, frecându-i lama cu un fel de apreciere profesorală.

Grim, îmbrăcat ca un punjabi, stătuse și îl privea pe da Gama la față. Acum considera de cuviință să trădeze faptul că, de fapt, el era cel care conducea totul.

„Ai înțeles?”, a întrebat el. „Tot ce cere părintele Cyprian sunt cărțile.”

„Și dumneavoastră?” întreabă da Gama, rânjind din nou. Părea să fie politica lui să se înțeleagă cu străinii provocându-i. „Vă interesează doar banii?”

Grim își scotoci în faldurile veșmântului larg și scoase o telegramă de la angajatorul său din New York.

INVESTIGAȚI ȘI RAPORTAȚI DISPARIȚIA PERPETUĂ A SPECIILOR DIN INDIA. MELDRUM STRANGE.

I l-a dat lui da Gama, care l-a citit și a ridicat o sprânceană:

„Alibiul tău?” a sugerat el, pronunțând cuvântul ca și cum ar fi fost portughez, ceea ce, din motive de nedescoperit, îl făcea și mai jignitor.

Grim a ignorat asta.

„Vrem să descoperim ce s-a întâmplat cu miliardele de dolari în aur și argint care au fost extrase din pământ în miile de ani de când a început mineritul. Numerarul aflat în circulație nu reprezintă nici măcar un procent din acesta. Unde este restul?”, a explicat el.

„Ce se întâmplă dacă îl găsești?”, a întrebat da Gama.

„Dacă mă ajuți, s-ar putea să primești cât poți folosi”, a intervenit Cyprian.

„Părintele Cyprian vrea cele nouă cărți”, repetă Grim. „Vrea să distrugă cunoștințele care le-au permis anumitor oameni necunoscuți, timp de mii de ani, să golească lumea de rezervele sale de aur și argint. Eu vreau să descopăr unde se află aurul și argintul. S-ar putea să aveți destule dacă ajutorul dumneavoastră este de vreun folos.”

„Și eu vreau să știu unde este aurul și argintul!” remarcă Ali ben Ali, de pe scaunul său de pe o pernă într-un colț. „Și eu îmi doresc destul!” adăugă el, înfigându-și cuțitul lung cu vârful în jos în podea și punându-și palma pe mâner pentru a-i opri tremurul. „Inima îmi tremură precum cuțitul!”

Era ușor să-l crezi. În acel moment, barba lui grizonată înfățișa lăcomia și nimic altceva, cu excepția cruzimii care îi dădea energie. Ochii lui conțineau strălucirea dimineții pe stâncile himalayene. Ali ben Ali din Sikunderam a avut multe viziuni la menționarea numelui magic al aurului și argintului.

„Tai gâturi cu o lovitură exterioară!”, a adăugat el cu subînțeles, scoțând din nou cuțitul și aruncând o privire spre portughez.

Apoi Athelstan King a luat o mână de ajutor.

„Aceiași oameni care dețin acele nouă cărți păstrează secretul monedei de aur și de argint”, a spus el, vorbind direct, așa cum este obiceiul său.

„De unde știi?”, a rânjit da Gama cu dispreț.

„Pentru că, la fel ca tine, am dedicat ani de zile urmării”, răspunse King; iar în ochii lui se citea acea forță cenușie, metalică, a vânătorului care privește în direcția vântului și în lumina soarelui.

„Urmărire?” Da Gama era la ocupația lui obișnuită, rânjind disprețuitor. „Ai prins mult?”

„Tu, în orice caz!”, răspunse King; iar Chullunder Chose sesi ocazia de a se promova.

„Onoarea Sa dând ordine acestui babu — respectivul babu urmând-o”, rânji el, ștergându-și transpirația de pe pieptul păros cu o batistă, poate pentru a atrage atenția asupra sânguinței cu care lucrase.

Apoi a ales să sublinieze și să illustreze dexteritatea aruncând batista și prinzând-o între degetele de la picioare.

„Ești pur și simplu un prizonier”, a spus King, privind direct la portughez.

„Aceasta”, a spus Narayan Singh, pe podea lângă Ali din Sikunderam, „este scrisul lui Dilji Leep Singh, care jură că te-a ajutat să furi cărți dintr-un templu, dar că nu a fost niciodată plătit pentru asta. Va fi martor dacă va fi nevoie.”

Narayan Singh a așezat o hârtie pe podea chiar în raza ochiului lui da Gama, și asta a fost ceea ce a schimbat cu adevărat trucul. Avea imaginație. Putea vedea înfrângerea.

„S-ar putea să primești o parte echitabilă din bani, dacă îi găsim cu ajutorul tău”, i-a reamintit Grim.

„Și te-am iertat”, a adăugat Cyprian.

„Dar eu tai gâturi cu o lovitură exterioară”, a spus Ali ben Ali din Sikunderam.

„O, ce vreți?” exclamă portughezul, ridicând brusc pumnii încleștați – teatral. „Sunt oare jefuit și cerut răscumpărare după douăzeci și cinci de ani? Bine! Mă predau! Scrieți-vă promisiunile și vă voi spune!”

CAPITOLUL II - „PRODUCEȚI DOAR AUR, PORTUGHEZI!”

Dar nu au scris nicio promisiune. Da Gama a fost cel care a scris termenii pe o jumătate de foaie de hârtie, disperat până la punctul de a-i provoca să-i ia viața și nefiind niciodată sigur că Ali ben Ali sau sikh-ul nu vor accepta provocarea.

„La naiba! Acolo! Minimul meu! Fără tine, semn că nu există o tortură în univers suficient de severă încât să mă facă să vorbesc!”

„Aceeși părere fiind portugheză, posibil anarhistă! Acest babu, riscând umilința personală, oferă sfaturi – fiți sceptici!”, a remarcat Chullunder Ghose, rostogolindu-se în direcția opusă pentru a ajunge la ușa unui mic dulap.

A scos un borcan de whisky de un galon și l-a împins pe podea suficient de zgomotos pentru a-i atrage atenția lui da Gama. Părintele Cyprian a ieșit fără să spună nimic, iar Narayan Singh a încuiat din nou ușa biroului în urma lui.

„Nu i se cere un sfat, ci i se oferă respectuos, adică —” spuse babu-ul, oprindu-se — „dă-i o băutură, apoi reține restul conținutului borcanului de un galon în așteptarea răspunsurilor la întrebări. Nicio apă sub nicio formă!” adăugă el, strângând din buze.

Sudoarea i-a șiroit pe frunte lui da Gama. Nu era un erou, dar era înzestrat cu imaginație. Atâta timp cât preotul rămăsese, se bazase pe acea iertare neceruită, calculând, de asemenea, că preotul nu va tolera nicio violență ilegală în prezența lui. Dar Cyprian dispăruse și s-a uitat în jurul camerei. Toți știau, și el știa că ei știau, ce însemna tortura cu whisky pentru un om cu firea lui. A îndesat jumătatea de hârtie mototolită în buzunar și a capitulat.

„Ce vrei să știi?”, a întrebat el cu voce răgușită.

— Dă-i o băutură, ordonă King, și apoi, după ce portughezul îi dăduse paharul pe gât: — Unde ai găsit monedele alea?

„În ruinele unui templu. Nu pot descrie locul.”

„De ce nu?”

„Nu are nume.”

„Ne poți conduce acolo.”

Da Gama a dat din cap.

„Da”, a spus el. „Pot să te conduc, dar nu vei găsi nimic. Adică, am luat aurul – îl vezi. Poți căuta o mie de ani. Eu l-am adus pe tot. Sunt inteligent – eu. Tu nu ai cerințele intelectuale necesare. Totuși, îți spun, nu știu nimic – nimic! Doar preotul Cyprian este capabil, căci are cărți. Dar prostul crede că sunt ticăloși și nu vrea să spună! E un câine într-o iesle – un avar – un...”

„Lasă-l baltă. Spune-ne ce știi”, l-a întrerupt King.

„Știu că niciunul dintre voi nu va trăi dacă nu încetați să vă amestecați în Cele Nouă Necunoscute!”

„Pune whisky-ul ăla înapoi în dulap!”, a ordonat Grim.

Chullunder Ghose s-a supus. În birou era o căldură sufocantă și, pentru a doua oară, portughezii au capitulat.

„Există o singură cale care merită încercată”, a spus el, încercând să-și umezească buzele, care se uscaseră la simpla menționare a borcanului de whisky. Limba lui părea cu o mărime prea mare. „Trebuie să mă subvenționați – să mă susțineți. Trebuie să luați acele cărți de la Cyprian și să mă lăsați să le citesc. Altfel veți eșua cu toții. Sunt singurul om care a trăit vreodată și care a dus căutarea Celor Nouă Necunoscute pe drumul scurt pe care l-am parcurs chiar și eu. Sunt singurul care a găsit ceva. Au făcut mai multe atentate la viața mea. Ce șanse ai avea să scapi de ei? Whisky, te rog.”

Grim clătină din cap.

„Atunci apă!”

„Mărtășește-ți băutura”, răspunse Grim.

„Tshaa! Ei bine... nu contează ce-ți spun! Vei fi inutil fără mine. Ți lipsește inteligența necesară. Problema este verticală, nu orizontală. Toate indiciile sunt tăiate - orbește de dedesubt. Acolo - nu înțelegi asta. La ce bun să-ți spun? Cei Nouă Necunoscuți sunt în vârf. Aceasta este o afirmație simplă. Nouă indivizi, fiecare independent, formând colectiv o tablă care se auto-perpetuează - fiecare cunoscut de toți ceilalți opt, dar de niciun alt individ de pe pământ - necunoscut, adică, de nicio altă persoană din lume ca fiind membru al Celor Nouă. Înțelegi asta?”

„Fiecare dintre Cei Nouă numește, așadar, alți nouă oameni cunoscuți doar de el, și fiecare dintre aceștia consideră că superiorul său este doar un servitor al Celor Nouă. Ei cred că ordinele pe care le primesc de la el sunt ordine de mâna a doua, transmise mai departe. Astfel, există optzeci și unu de locotenenți, ca să zic așa, care se cred locotenenți subordonați. Și fiecare dintre acești optzeci și unu angajează alți nouă oameni, la rândul lor cunoscuți doar de el însuși, ceea ce face șapte sute douăzeci și nouă de locotenenți subordonați, fiecare dintre aceștia cunoscând doar opt, cel mult, dintre asociații săi, dar toți fiind în slujba Celor Nouă, pe care nu îi cunosc nici din vedere, nici din nume. Mă înțelegeți?”

„Fiecare dintre cei șapte sute douăzeci și nouă de locotenenți de gradul trei are nouă oameni sub comanda sa, aleși de el însuși, fiecare dintre aceștia având încă nouă. Așadar, lanțul este nesfârșit. Nu există indicii. Dacă descoperiți, să zicem, un locotenent de gradul patru, tot ce știe este identitatea persoanei care îi dă ordine și, poate pe lângă propriii săi nouă subordonați, numele a opt asociați, dintre care niciunul nu știe mai multe decât el.”

„Când unul dintre cei Nouă Necunoscuți moare, ceilalți aleg pe cineva care să-i ia locul. Nimeni, în afară de ei, nu ghicește că a fost ocupat un loc vacant. Nimeni, cu excepția celor Nouă, nu știe cine sunt cei Nouă. Fiecare locotenent prim, al doilea, al treilea, al patrulea, al cincilea, al șaselea, al șaptelea, al optulea este responsabil pentru nouă; și aceștia sunt responsabili pentru el. Nu este nimic scris. Nu există o listă de recrutare.”

„Cât de veche este această organizație?” a întrebat King. „Cât de veche este India?” a replicat portughezul. „Câte dinastii au crezut că conduc? Au perceput taxe și toate au plătit tribut Celor Nouă! Dacă banii pe care i-au primit Cei Nouă în toate acele epoci ar fi fost investiți cu dobândă compusă, întreaga lume ar fi atât de îndatorată încât oamenii ar înțelege ce se întâmplă și s-ar putea trezi. Dar există înțelepciune în cărțile pe care le folosesc Cei Nouă - o carte pentru fiecare om, fiecare carte tratând o ramură a înțelepciunii. Pur și simplu au acumulat bani, lăsând națiunile să folosească aurul așa cum este obținut din mine și luând doar tribut ca principal, nu și dobândă. Crezi asta?”

King, Grim, Ramsden și Jeremy au dat din cap. Ramsden a citit cu voce tare dintr-un caiet de memorii:

„Anul trecut, producția de argint singură s-a ridicat la peste o sută șazeci de milioane de uncii. Estul a absorbit mai mult de un sfert din această cantitate—”

„Și tânjește din nou după argint!”, a spus King. „Unde au dispărut patruzeci de milioane de uncii? Mai sunt câteva în circulație – nu multe; podoabele reprezintă o parte din ele; puține au fost acumulate de țărani, dar sunt mai puține în aceste vremuri de prețuri și taxe mari; unde e restul?”

„N-am nimic din toate astea, Dumnezeu știe!”, exclamă Chullunder Ghose, ridicând ambele mâini cu o resemnare pioasă.

„Unde a dispărut?”, a spus portughezul. „Uite niște resturi” – a scuturat sacul din piele de căprioară – „dar tot ce am găsit au fost resturi într-o crăpătură a pivniței unui templu, unde depozitau tributul acum o mie de ani.”

„Cu toate acestea”, a remarcat Chullunder Ghose, „India continuă să înghită aur și argint în măsuri de crore, ceea ce este înghițit nereapărând sub nicio formă perceptibilă, contrar învățăturilor economiei politice, care, fiind religia Occidentului, este probabil o bătaie de cap cu preoți cu carnete de cecuri și joben. Unde este aurul și argintul? Aceasta este ideea.”

„Babilonul avea aur și argint”, a spus portughezul. „Unde este?”

Jeremy a scos douăzeci de suverani de la centură. (Îi poartă mereu, ei constituind rezerva sa absolută, niciodată pentru a fi cheltuiți, ci pentru a fi păcăliți.) I-a zornăit de la o bandă la alta, ca și cum muzica lor l-ar fi inspirat. Da Gama a continuat să vorbească:

„India a importat întotdeauna aur și argint – întotdeauna! Dar unde se află? Câteva bijuterii, dar nu multe; brățările unei generații sunt topite de următoarea. Un procent foarte mic dispare din cauza uzurii. Desigur, se mai pierde câte ceva. Puțin mai mult este îngropat și uitat. Dar restul – surplusul acumulat de cel puțin șase mii de ani – îl estimez ca o grămadă la fel de mare ca piramida din Giza! Și... unde se află?”

Chullunder Ghose a clipit. Ali ben Ali și-a scos cuțitul și l-a înfipt din nou tremurând în podea. Narayan Singh a respirat sibilant printre dinții încleștați. Jeremy și-a strâns cele douăzeci de suverani într-o grămadă, iar toți au dispărut cu excepția unuia, ceea ce era fascinant; a făcut-o iar și iar, și nu puteai spune unde erau cei nouăsprezece până nu îi prindea din aer în mâna stângă.

„Ce s-a întâmplat cu aurul lui Solomon?”, a întrebat da Gama. „Avea atât de mult. Înregistrările spun că oamenii nu țineau cont de aur și argint în timpul domniei sale. A murit, iar aurul s-a dus... unde? Unii spun că Solomon însuși a fost unul dintre Cei Nouă Necunoscuți...”

„Cine spune asta?”, a întrebat King.

„Eu unul!”, a răspuns da Gama. „Dar există cărți. Întrebați-l pe preotul Cyprian. Le are. Unde este aurul pe care spaniolii și portughezii l-au adus acasă din America de Sud și Mexic? Unde este tot produsul Randului și al Australiei? Au luat aur și argint în valoare de șapte miliarde de dolari din Comstock - doar un recif din Nevada - și totuși spuneți-mi: cât aur și argint există în lume astăzi? Cea mai mare comoară - mai mare decât toate celelalte comori cunoscute la un loc - se află în Trezoreria Statelor Unite și nu se ridică la o pălărie plină în comparație cu totalul care se știe că a fost extras de-a lungul istoriei! Unde a dispărut restul?”

„Asta te întrebăm”, îl avertiză Grim; iar Ali ben Ali își trase mânerul cuțitului înapoi și îl eliberă, astfel încât acesta zumzăi ca un lucru aruncat.

„Trebuie să văd cărțile pe care le are preotul Cyprian”, răspunse da Gama, uitându-se la cuțit și tremurând.

„Nu oferă niciun indiciu despre comoară”, a răspuns King.

Da Gama chiar a râs, lucru pe care nu-l făcea aproape niciodată. Suna ca și cum ceva se rupea. Jeremy a râs și el, ca o apă care se sparge, și a lovit toate cele douăzeci de suverane dintr-o singură mișcare, arătând instantaneu aceeași mână goală.

„Mâna înșală ochiul!”, a spus Jeremy. „Și am văzut lucruri scrise care au păcălit un funcționar de bancher!”

„Nicio carte nu mă poate păcăli!”, a spus da Gama, lovindu-se pe frunte și arătând slăbiciunea despicată în timp ce zâmbea. „Știu sanscrita așa cum Max Müller nici nu a visat să o știe! Arată-mi cărțile lui Cyprian preotul și îți voi spune unde este comoara!”

„Vorbești prostii!” a spus Jeremy. „Dacă părintele Cyprian are cărțile și conțin secretul, de ce nu poate merge direct să găsească comoara? Ăă? N-am irosi whisky pe tine!”

„Iartă-mă, dar irosești puțin whisky”, a răspuns da Gama. „Cât despre Cyprian, omul este orbit de fanatism. Știe puțină sanscrită – poate suficient cât să treacă drept erudit printre ignoranți – dar nu vrea să citească ce vede. Este orb.”

„Am citit ce am văzut și știu mai mult decât puțină sanscrită”, a replicat King încet, dar da Gama era mai sigur pe sine ca niciodată și l-a privit cu dispreț.

„Dacă preotul Ciprian n-ar fi fost prost”, a spus el, „și-ar fi pus împărtășitorii să-mi fure cărți! Căci eu am cheile cărților lui, iar el nu le poate citi fără ale mele. Și cheile mele nu sunt bune decât pentru a se potrivi încuietorilor pe care le păzește ca un avar! Adu-mi cărțile lui și îți voi dezvălui secretele într-o săptămână. În zece zile îți voi arăta o grămadă de aur și argint care te va înnebuni! Aș vrea să te văd înnebunit! Nu te teme că te voi dezamăgi!”

Cu toate acestea, nu era niciun om în cameră care să fi îndrăznit să-i înmâneze cărțile părintelui Cyprian lui da Gama.

„Să vedem; ai scăpat de răzbunarea Celor Nouă de câți ani?”, a întrebat Grim, iar da Gama a râs din nou. A înțeles ideea.

„Aduceți-ne cărțile dumneavoastră și le veți compara cu cele ale părintelui Ciprian”, a spus regele. „După aceea, cărțile vor fi ale lui, dar veți avea cât mai mult din aur și argint pe care le veți găsi.”

Da Gama ezită. Avea intelect și îl punea în practică – se mândrea cu asta. Puține pasiuni omenești, cu excepția băuturii, avariției și infidelității, aveau vreo influență asupra lui, așa că analiză situația în funcție de meritele ei, fiind sincer cu sine însuși. La fel ca Grim, nu căuta alinare decât rezultate și s-ar fi întrebat de ce îl disprețuia Grim, dacă ar fi fost conștient de asta.

„Nu pot să-mi aduc cărțile”, a spus el. „Cântăresc prea mult.”

„Le vom căra noi”, a propus Jeremy.

„Dă-mi să beau”, răspunse da Gama, dând din cap. Era evident că era de acord, cu o anumită condiție.

Babu a turnat whisky în paharul din birou și l-a înmânat. Da Gama a băut.

„Ar trebui să ne înțelegem”, a spus el, plescăind din buze. „A existat înțelepciune în acumularea de aur și argint de către Cei Nouă. Nu ignora asta. Totul are legătură cu Kali Yug și sfârșitul său, profetizat acum șase mii de ani. Scopul este de a ieftini banii prin abundența lor risipitoare—”

„Krishna!” găfâi Chullunder Ghose.

„—să abolim capitalismul — vezi?”, a continuat da Gama. „Acesta va fi sfârșitul Kali Yug. Capitalismul este era întunericului. A pune în loc de bani - creier - intelect, aceasta este ideea. A ieftini banii prin abundență, nu prin promisiuni de plată, ci prin aur și argint adevărat. Banii fiind lipsiți de valoare, creierul vor conta - intelect - mă înțelegeți? Aveți intelect? Nu! Doar obiceiuri! Am eu intelect? Oh, da! Dar am eu zel reformator? În niciun caz! Sunt leneș. Lasă lumea să rămână materială și beată de bani; mi se potrivește mai bine! Poți realiza ceva fără intelectul meu? Nu, într-adevăr. Nu poți înțelege sanscrita, care este o limbă a enigmelor. Ai dezlănțui valuri de bani și ai crea haos. Banii ar fi lipsiți de valoare și nu ar fi mai bine pentru tine. În cărțile pe care le posedă Cele Nouă Necunoscute se află singurul secret despre cum să previi haosul. Înseamnă gândire înaltă, iar aceasta este o muncă grea - prea grea. Eu zic, haideți să profităm de bani și să nu-i dăm drumul. Lasă Kali Yug să persiste! Haideți să fim...” bogat — bogat — înstărit mai mult decât orice vis —”

„Nu, nu! Nu există bogăție mai presus de visele mele!”, a spus Ali, trăgând de cuțit. „Mi-ar prinde bine un milion de crore de aur și argint! Aș cumpăra Nordul — și aș construi un oraș — și aș ridica un lashkar precum cel al lui Iskander — și — și nu vorbim de milenii! Lumea îmi va arde zilele! Produceți doar aur, portughezi!”

„Scoateți cărțile!”, a spus Grim.

Portughezul s-a coborât de pe scaunul înalt și s-a rezemat cu spatele de el.

„Ne-am înțeles în privința banilor?”, a întrebat el, privind din ochi în ochi pentru a vedea dacă există vreo dezacord.

Aceea era firea lui. Ar fi promis orice bărbaților în care se afla sămânța dezacordului, știind că viitorul îi va oferi oportunități. Dar ochiul său rătăcitor era fascinat de pumnul enorm și încheștat al lui Jeff Ramsden. Părea să simbolizeze. Era un totem. Nu reprezenta intelectul, dar era sfâșietor de sincer, nici latin în atitudinea sa față de o problemă, nici cinică, nici nedreaptă — nici prea credulă — doar transparentă, directă și credincioasă.

„Scoateți cărțile!” repetă Grim.

Dar el avea de-a face cu temperamentul latin, care nu este sincer, rezervându-și întotdeauna mici căi de ieșire secrete de la angajamentele sale.

„Mă voi duce și voi aranja totul”, a răspuns da Gama. La care Jeremy a făcut trei trucuri succesive cu o monedă, ca și cum ar fi vrut să ilustreze situația.

„Merg și eu cu tine”, se oferi Ramsden. „Pot căra destul de multe cărți.”

„Nu!” spuse portughezul, încercând să pară scandalizat, așa cum fac națiunile latine când cineva le sugerează o priveliște din curtea din spate. „Aici sunt personalitățile mele. Adică, nu sunt un băiețel. Merg singur. Voi aranja. Poți să mă întâlnești. Vei avea evidența contabilă.”

„Am șapte fii”, a anunțat Ali ben Ali din Sikunderam, cu ochii lui de oțel ațintiți spre infinit, ca și cum ar fi visat la dealurile sale îndepărtate.

„Ei bine... fără îndoială că ar fi bine să care cărți”, spuse portughezul, neînțelegându-l.

La care, Ali ben Ali s-a ridicat și a părăsit camera, Narayan Singh încuind din nou ușa după ce a plecat. Ceilalți au înțeles perfect acest lucru.

„Du-te și fă-ți aranjamentele. Unde ne întâlnim?” întrebă Grim.

„Știi unde sunt cază? Atunci acolo”, spuse portughezul. „Într-o oră? Nu, e prea devreme. Am cărți dintr-un loc în altul. Trebuie să le ridic. Vino în seara asta.”

„Lasă-mi una dintre monedele alea”, a spus Jeremy. „O vei primi înapoi.”

Da Gama făcu un gest de măreție și îi întinse sacoșa din piele de căprioară. Jeremy vărsă conținutul în mână și alese, ținând o monedă între degete.

„Cât valorează?”, a întrebat el. „Îl poți avea când vrei, dar...”

„Scrie-mi o chitanță pentru asta.”

Da Gama a scos o foaie de hârtie mototolită din buzunar și a îndreptat-o, netezind și verso-ul.

„Acest babu sfătuiește scepticismul, așa cum am mai spus! Siguranța pe primul loc!”, a sfătuit Chullunder Ghose, zvârcolindu-se nervos. „Așa e o zicală străveche!”

— Te înțeleg, răsă Jeremy și dădu la o parte foaia de hârtie oferită, pe care da Gama o băgă din nou în buzunar cu un aer de indiferență obraznică.

Jeremy a scos din portofel o bancnotă englezească de cinci lire sterline și și-a scris numele pe ea.

„Ia-l. Fac schimb când spui tu.”

Portughezul părea dezamăgit, dar a împăturit bancnota de cinci lire sterline după ce s-a gândit a doua oară și a strecurat-o în căptușeala pălăriei.

„Așadar”, spuse el tăios, „nu pot folosi moneda respectivă, deoarece este oferită ca garanție. Dacă Excelența Voastră ar avea alta cu aceeași valoare, care să mi-o împrumute în așteptarea...”

Regele și-a scos imediat portofelul și a scos echivalentul a cinci lire sterline în bancnote indiene. Portughezii le-au acceptat și nu au avut nevoie de semnătură.

„Gracas. De răsplătit, domnule. Atunci ne întâlnim în seara asta — la — ăă — hotelul meu.”

S-a înclinat magnific, complet inconștient că gestul îl făcea să pară ridicol. Narayan Singh a descuiat ușa biroului, iar el a ieșit înapoi, continuând să se încline, ignorând pe nimeni, tratându-l pe Chullunder Ghose cu egală deferență, rânjetul de pe fața lui galbenă dând minciuna ofensatoare și directă politeții sale, fără să fie conștient de acest lucru. Credea că a ieșit într-un mod cât se poate de impresionant.

„Îi este sete – foarte sete. Și are cinci livre”, a remarcat Chullunder Ghose, la fel de nepotrivită pe cât fusese remarca nordicului despre cei șapte fii ai săi.

„Hai să ne uităm la moneda”, a spus Grim, iar Jeremy i-a întins-o.

Grim e numismat, dacă o slujbă într-un muzeu la optsprezece ani poate face pe cineva așa. Ulterior l-au trimis în Orientul Apropiat pe baza a ceea ce știa. A clătinat din cap.

„E aceeași pe care ne-a arătat-o Cyprian. N-am mai văzut una, nici o reproducere a uneia asemănătoare. Cred că e mai veche decât Cirene. Nu e indiană – cel puțin, nu e scrisă în sanscrită – și e mai bine făcută decât oricare dintre cele mai vechi monede pe care le cunoaștem. Ar putea fi o monedă din Atlantida pierdută!”

„Pre-adamit!” a sugerat Jeremy, dar Grim era serios.

„Îți spun”, răspunse el în timp ce ușa se deschidea brusc și Ali din Sikunderam intra cu pași mari, „suntem în contact cu enigma întregii istorii – poate enigma Sfinxului! O, Doamne, dacă am putea păstra legătura!”

„Pe Allah, există responsabilități mai mari decât șapte fii!”, a spus Ali ben Ali, rânjind. Zâmbetul său se întindea peste o barbă neagră ca spuma mării în noapte. „Dacă tot ce-ți cere onoarea este să păstrezi legătura, atunci consideră-o făcută!”

„Fierbe o oală supravegheată? Sau fură un hoț supravegheat? Sau se deschide o ușă supravegheată? Fiii voștri se vor băga în treburile lui!”, a remarcat Chullunder Ghose, scărpînându-și nasul cu o mișcare care sugera că lovește cu degetul mare.

„Plin de presimțiri! Au ordin să nu se amestece în treburile lui”, replică nordicul.

„Doar ca să privești?”, a întrebat King.

„Pur și simplu ca să-l privesc.”

„Uită-te la mine!”, a spus Jeremy. „Apropie-te dacă vrei.”

A atins moneda preistorică în șase feluri, într-o succesiune rapidă, făcând-o să treacă din mână în mână nevăzută, și, în cele din urmă, smulgând-o din aer, a spus:

„Pariez cinci lire că Donul ne fură avantajul.”

„Nu va fura nimic!”

Ali ben Ali din Sikunderam a ridicat o mână ca și cum ar fi declamat în moschee.

„Cei mai deștepți hoți din lume sunt cei mai șapte fii ai mei! Un hoț poate păcăli pe cineva care nu este hoț, dar nu și pe unul profesionist. Sunt șapte la unul!”

Dar Jeremy a râs. La care Ramsden, cu barba ca bustul lui Anthony, și-a desfăcut pumnul și a renunțat la povara gândurilor. Era prospector de profesie, obișnuit să calculeze în termeni de reziduuri.

„Patruzeci de milioane de uncii!”, exclamă el. „Știi ce ar însemna doar un milion de uncii pe an, să zicem, timp de șase mii de ani – câte trenuri de vagoane de marfă ar fi necesare pentru a-l muta? Ar fi nevoie de o flotă de nave de linie! A vorbi despre secrete e o glumă!”

„Nouă Necunoscut păstrând secretul timp de șase mii de ani!”, replică Chullunder Ghose.

„Și a cui sunt banii, de drept?”, a întrebat Grim; fiind genul de impostor pe care te puteai baza pe el.

„Ai luptătorului... ai găsitörului!”, a strigat Ali din Sikunderam, iar Narayan Singh a fost de acord, dând din cap, fără să spună nimic, permițându-și ochilor săi căprui să strălucească. Și la auzul acestor cuvinte, Chullunder Ghose a părut ca o bufniță, știind că soldatul câștigă, dar nu se ține niciodată; se sacrifică, servește, își înghite promisiunile și moare în zadar. Nu a spus tot ce știa, fiind un civil destul de înțelept. A oftat - Chullunder Ghose a spus.

„Poate că este suficient pentru noi toți!”, a spus el, ridicând ochii cu umilință.

Apoi Cyprian s-a întors de la plimbarea prin Chandni Chowk cu acel consimțământ necurios al mulțimilor conferit preoților și tuturor bătrânilor — între orele de indignare.

„Nu l-ați rănit? Copii, nu l-ați rănit?”, a întrebat el. „A băut puțin prea mult? A vorbit?”

Regele și Grim au repetat ce se întâmplase, Cyprian zâmbind și clătinând încet din cap – poate din cauza bătrâneții, poate nu. La optzeci de ani, un om știe cum să profite de infirmitate.

„Lingura lungă!” a spus el. „Lingura lungă! Îi oferă diavolului doar pârghie! Ar fi trebuit să-l ții aici.”

Ali ben Ali s-a înfuriat la auzul acestor cuvinte, având în minte Coranul și multe alte scripturi care îl atacau pe preotul străin. „Fiii mei...” a început el.

„Sunt și copii”, a spus Cyprian. „Le atribui meritul unor intenții bune.”

„Sunt oameni!”, a spus Ali și s-a întors cu spatele.

Apoi, Jeremy, care nu are respect pentru nimeni sau ceva, ci doar pentru afecțiunea naturală, specifică a doi bărbați, l-a luat pe Cyprian de braț și l-a convins să plece la prânz la un club comercial, promițându-i un pui de somn pe o canapea, într-un colț al vestiarului gol, după aceea. Momeala aparentă pe care a folosit-o a fost o ofertă de a-i prezenta un bărbat care deținea un sul antic de mantre sanscrite; dar chiar compania lui Jeremy l-a tentat; Cyprian se sprijină pe el și pare să-și refacă puterile îmbătrânite din rezervele superabundente ale australianului - o situație destul de ciudată, căci în ceea ce privește religia sau practicile ei, acestea sunt mai vaste decât polii despărțitori.

„Ești binecuvântat pentru toți oamenii, nu-i așa, tată!”, a spus Jeremy. „Vino și mănâncă prepeliță cu curry. Vinul e cu gheață.”

„Și iată-vă!”, a remarcat Chullunder Ghose, în timp ce cei doi ieșeau, ilustrând „caracterul” „arianității” prinzând o muscă din aripă cu degetul mare și arătător și eliberând-o prin fereastra deschisă, probabil nevătămată. „Misterele încă nu sunt elucidate, dar «vinul e cu gheață!»” Cât de anglo-saxon! Minunat! Statele Unite dețin acum cea mai mare parte din rezerva mondială de aur, iar India deține un ditto invizibil total, la fel ca plus și minus - așa că mergem la prânz! Propun în mod necinstit să emit cambii contra unor acțiuni empiriene nedescoperite, dar voi fi respins cu siguranță - verb. sevă. ca a spune este - înfricoșat, a stat pe - totuși singurul om înțelept al agregatului. Vindeți acțiuni, acesta este sfatul meu! Emiteți acțiuni de aur la primă și vă veți încadra în consecințe! Vindeți în SUA, fără îndoială, locuind ulterior în Brazilia. Dar iată-vă! Combinația de preot creștin, sikh, musulman fanatic, liber-cugetător, agnostic, fiu de pastor metodist și cinic este prea copleșitoare pentru ca viclenia să prevaleze. Eu însumi sunt cinic, fiind sindicalist cu tendințe oportuniste. Merg la prânz. Poftă de mâncare - o digestie bună - o siestă. Sahibs, Sahibs - vă doresc cu umilință același lucru - salaam!

Și Chullunder Ghose s-a înclinat pe spate, aproape la fel de politicoasă ca și portughezul - fără îndoială batjocoritor - fără să se supăre, pentru că, spre deosebire de portughezi, nu a rânjit.

CAPITOLUL III - ARME UȘOARE ȘI MAI LUNGI

Pe vremea lor, portughezii produceau mai mulți metiși pe cap de locuitor decât orice altă națiune din lume; există povești despre un bonus plătit odinioară pentru puii metiși. Descendenții lor îi promovează pe portughezii din Goa fără a prețui exact instituțiile țării care le-a dat originea. Au devenit o rasă, nici neagră, nici albă, nici măcar galbenă, ci toate trei; posedând nume răsunătoare și virtuți care compensează unele particularități; neubind Goa, s-au împrăștiat. Câțiva s-au îmbogățit foarte mult și toți există într-un ținut al nimănui între castele și rasele rivale, unde unii continuă să fie într-adevăr foarte săraci. Alții sunt bucătari, administratori, servitori; iar câțiva, precum Fernandez de Mendoza de Sousa Diomed Braganza, țin hoteluri.

Al lui era Steaua Indiei, un loc uimitor, cu bar și licență pentru vânzarea de băuturi, dar cu o intrare separată pentru persoanele măcinate de remușcări. Era o clădire veche, cu lemn de tec, dar cu foi de tablă ondulată vâruite. Unele dintre camerele superioare erau conectate la pivniță prin țevi ieftine de fier, de diametru mare, prin care acei clienți care aveau o reputație de păstrat își puteau trage băutura în sticle cu o sfoară. Alte țevi erau folosite pentru șoapte. De fapt, „Hospitalia Steaua Indiei” era „cunoscută poliției” și nu a fost niciodată percheziționată, fiind mai sigur să le lase ticăloșilor un loc unde se credeau în siguranță, departe de a fi observați.

Așa cum se întâmplă în astfel de cazuri, Steaua Indiei avea o reputație respectabilă. Hoții bântuie doar bârlogurile hoților din cărțile de povești. Nu era un loc pentru un alb care insistă asupra faptului că este alb, nici pentru locuitorii din Delhi, nici pentru leii societali. Cu toate acestea, era aglomerat din pivniță până în acoperiș cu oaspeți aparținând, conform numărului real, la nouăsprezece caste majore, inclusiv femeii mai mult sau mai puțin ascunse și complet nefericite. Femeile dintr-un astfel de loc care se fereau de contact și de pângărire suferă mai rău decât sufletele din a șaptea groapă a iadului lui Dante.

Nouă din zece dintre oaspeți erau litigatori veniți de la țară, așteptându-și rândul în tribunalele aglomerate, tolerând ospitalitatea lui Diomed pentru că era ieftină. Farsa restricțiilor de castă putea fi mai mult sau mai puțin observată. Intriga era ușoară. Puteai „vedea” avocatul celeilalte părți. Și cât despre hoți și riscuri, unde nu există? Al zecelea, în fiecare caz, era, fără îndoială, un hoț - sau chiar mai rău.

Acolo trăia da Gama, portughez cu sânge pur, care onora metișii prin prezența sa. La fel ca femeile din castă, da Gama, ca regulă generală, stătea ziua între zidurile sufocante. Dar, la fel ca în cazul femeilor, nopțile lui erau diferite. Apoi se duceau pe acoperiș, unde puțină briză care se mișca era împiedicată de perdele atârinate pe frânghii de rufe pentru a crea intimitate. Ieșea pe străzi și lipsea, foarte probabil, toată noaptea, fără să știe ce s-a întâmplat cu el și fără să reușească să intre în camera lui mare, încuiată, situată la colț.

În noaptea aceea, King, Grim, Ramsden și Jeremy s-au dus la hotelul lui Diomed pentru a-și întâlni întâlnirea cu da Gama. Erau îmbrăcați, cu excepția lui Jeremy, ca jații - o rasă cu reputația de a se îngrijii de ea însăși și, prin urmare, rareori se amesteca în ei; morocănoși, în

plus, și neîndemânatici să răspundă la întrebările străinilor. Jeremy purta haine arabești, acesta fiind cel mai ușor rol pe care îl joacă; mulți arabi merg la Delhi, din cauza agitației legate de califat, așa că el nu a stârnit mai multe comentarii decât ceilalți trei.

În principal, în India, religiile se țin separate. Dar aici intervine goanezul. El acționează ca un flux într-un fel nerecunoscut, trăgându-se de favoruri și abuzuri din toate părțile. În hotelul Star of India al lui Diomed erau nu doar sikhi și hinduși, ci și nobili cu barbă, din zona Peshawar, extrem de îngrijorați de soarta femeilor pe care le lăsau în urmă, dar nu atât de respectuoși față de prejudecățile matrimoniale ale unui hindus.

Așadar, acoperișul era împărțit în sanctuare marcate de rânduri de tablă, fiecare pătrat sufocant în care strălucea un felinar – un seraglio, a cărui trecere a pragului putea duce la haos; căci nervii erau la cote maxime în acele nopți fierbinți și ucigașe, iar procesele nu îndulciseră atitudinea.

Pentru nordici, amplasarea aceluia acoperiș noaptea era pur sport, riscul adăugând savoare. Erau artiști în a face porumbeii să fluture – foști mari maeștri ai lojei, al căror secret era trucul de a face femeile să gângurească și să roșească în fața ochilor soților lor. Și nici măcar un soț hindus furios nu își asumă riscuri, dacă se poate abține, cu cuțitul Khyber care se strecoară ca un fulger de vară în pumnul posesoarei sale. Așadar, erau fapte și o doză de mânie.

King, Grim, Ramsden și Jeremy au găsit camera lui da Gama și au desenat-o goală. Exista o gaură de cheie, dar era acoperită pe interior de o clapă de piele care ceda atunci când era împinsă cu un fir, fără a oferi o vedere asupra camerei. Cineva – întotdeauna era cineva ascuns într-un colț în Star of India, poate un paznic, poate nu – a oferit informația că „excelența sahib” s-ar putea afla pe acoperiș.

Fernandez de Mendoza de Sousa Diomed Braganza, chemat, a negat că ar avea o cheie de acces pentru cameră sau că ar ști de mișcările ocupantului acesteia. Nici el, în mod deliberat neimplicat, a sugerat acoperișul și, hotărând că nu avea de câștigat bani, a început să fie nepoliticos. Așa că Grim i-a oferit cincizeci de rupii pentru o singură privire în interiorul camerei lui da Gama.

„Nu este nimic acolo”, a insistat Diomed.

Grim a ridicat oferta la o sută, apoi s-a prefăcut că își pierde interesul, plecând brusc; moment în care goanezii i-au alungat pe toți posibili informatori din coridor, au scos o cheie enormă și au împins larg ușa de tec de cinci centimetri care trebuia să păstreze secretele lui da Gama.

„Ți-am spus că nu e nimic acolo!”, a spus el, băgându-i banii lui Grim în buzunar.

Avea dreptate în toate privințele. Erau un pat, un scaun, o măsuță, șase rafturi goale și un dulap ieftin, demodat, din care hainele lui da Gama fuseseră aruncate pe jos. În rest, un pahar murdar, două sticle goale, o carafă, pixuri, cerneală, hârtie, un dicționar dărăpănat și câteva fleacuri.

„Unde sunt cărțile lui?”, a întrebat Grim.

„A plecat!” spuse goanezii nepăsători.

„Atunci existau cărți!”

„Adică, excelență, sahib – de unde să știu eu? Sunteți spioni pentru poliție? Dacă da...” Grim i-a arătat o altă bancnotă de o sută de rupii.

„Sunt un om sărac”, a spus Diomed. „Aș dori banii onorației voastre. Dar nu știu nimic.”

Ochii unui Goanez sunt ca ai unui câine, blânzi, blânzi, incalculabil de fideli; dar la ce anume sunt ei fideli, e treaba lui. Probabil că nu este fidel lumii, care a încălcat prea des încrederea față de metis pentru ca bucățile rupte să mai poată fi reparate. Îi era frică de ceva – de cineva – și era prea fidel fricii ca să-și permită vreo libertate.

Cu toate acestea, camera era incredibil de elocventă. Fusese recent percheziționată de bărbați care nu se oboseau să ascundă acest fapt. Chiar și buzunarele hainelor erau pe dos.

„Câți bărbați au venit?” a întrebat Grim.

„Sahib... bahadur... onoarea excelenței voastre... nu știu! Sunteți spioni pentru poliție?”, a întrebat el din nou, apoi a zâmbit brusc la absurditatea afirmației, căci poliția nu se ceartă cu bancnote de o sută de rupii. „Mai degrabă aș muri decât să spun un cuvânt!”, a continuat el și și-a făcut semnul închinării.

„Îl cunoașteți pe părintele Cyprian?” a întrebat Jeremy în engleză, atât de neașteptat încât goanezii au luat-o la fugă.

„Trebuie să ieșiți cu toții! Trebuie să încui ușa! Trebuie să plecați imediat!”, a îndemnat el. „Da, o, da, îl cunosc pe părintele Cyprian – un bătrân – foarte respectabil – o, da. Plecați!”

„Ascultă sfatul meu. Spovedește-te părintelui Cyprian! Hai să încercăm acoperișul”, a spus Jeremy; și cum nu avea rost să rămână unde erau, ceilalți l-au urmat.

— Vezi tu, spuse Jeremy peste umăr, oprindu-se pe scările înguste de lemn, cu o mână pe balustradă, dacă se duce și se confesează lui Cyprian, Cyprian n-o să ne spună, dar o să știe, iar ceea ce e în capul unui om îl guvernează. Mai bine să știe Cyprian decât niciunul dintre noi.

Au ieșit pe acoperiș într-o nouă nedumerire, căci erau cearșafuri – cearșafuri peste tot și umbre pe ele, dar nicio explicație – doar o pantomimă în alb și negru, exagerată de fâlfâitul și săritul luminilor. Undeva, un bărbat cânta un cântec de dragoste hindus, iar un afgan încerca să-l cânte cu fața goală, jelindu-și propriul cântec de jale despre ceea ce afganul crede că este iubire – totul despre infidelitate și haos.

„Ăsta e unul dintre cei șapte fii ai lui Ali”, spuse Regele, așa că Grim strigă, iar bărbatul veni, strecurându-se țănoș printre cearșafuri și rupând câteva când coatele lui au atins sfoara, lăsând în urmă o furie gălăgioasă care l-a încântat peste măsură. Nici nu era unul dintre fii, ci însuși Ali din Sikunderam.

„Unde sunt portughezii?”, l-a întrebat regele.

„Fiii mei îl au în vizor. Nu știu acum unde este.”

„Unde sunt?”

„Exact asta e. Nu știu. Trebuiau să se prezinte aici unul câte unul, fiecare urmărindu-l de la distanță și apoi dându-l înapoi altuia.”

„Și nimeni nu s-a întors.”

„Nu, încă niciunul.”

„Ce-ai făcut?”

„Pe Allah! Mă cert cu hindușii. Dacă voi, sahibilor, n-ați fi venit, există cineva care și-ar fi putut găsi bărbăția în curând și ar fi făcut bărbăție...”

„Ai supravegheat camera lui da Gama?”, a întrebat King.

„Nu, de ce aș face-o eu? Cine ar trebui să păzească un cuib de lilieci? Eu am ținut acoperișul, unde fiii mei mă pot găsi.”

„Atunci nu știi cine sau câți bărbați au intrat în camera portughezului?”, l-a întrebat Ramsden.

„Întreabă-l pe Profet! De unde să știu eu! M-ai auzit spunând că am acoperiș”, a replicat el. Avea bănuiala că Ramsden era un subordonat care ar putea fi ignorat, pentru că spunea mai puțin decât ceilalți.

„Fiii tăi sunt la fel de treji ca tine?”, a întrebat Ramsden; iar Jeremy, văzând pumnul prietenului său, a tras concluzii; a fluierat încet și s-a dat la o parte.

„Fiii mei sunt—”

„Cei Șapte Adormiți!”, a sugerat Jeff, terminând propoziția în locul lui; aceasta era cartel și sfidare în codul brut al lui Sikunderam, deși Ramsden abia dacă știa încă asta.

Atunci a învățat. Ali și-a scos cuțitul și a sărit, având și el nevoie de puțină educație.

Cuțitul a nechitat prin aer și a străpuns un cearșaf, unde a smuls un felinar hindus și a fost recuperat în scurt timp. Înainte ca o mână să poată interveni sau un cuvânt să-i oprească, Ali și Ramsden erau încheștați. Părosul nordic, în decurs de zece mormăieli, și-a pierdut echilibrul și a început să simtă neputința; căci puterea lui Ramsden este la fel de prodigioasă ca și calmul său în situații de urgență.

La fel de ușor cum smulsese cuțitul, Jeff l-a dat jos pe afgan și l-a scuturat, așa cum un terrier scutură un șobolan, făcându-i dinții să zornăie și câteva cuțite ascunse, niște cartușe și niște bani s-au împrăștiat pe acoperiș – l-a scuturat până l-a spulberat complet – l-a scuturat până când l-a durut șira spinării și chiar și degetele disperate, slăbite, au încetat să mai caute ceva.

Apoi, ținându-l cu o mână de gât, astfel încât a găngăit, Jeff l-a pus în picioare, păstrându-și celălalt pumn pentru orice nevoie s-ar putea ivi.

„Asta trebuia să se întâmple”, a spus el. „Acum – știi engleza – suntem prieteni sau dușmani?”

L-a lăsat să plece râzând și l-a împins pe Ali înapoi pe călcâie, gata să-l prindă din nou în brațe dacă celălalt ar fi ales dușmănia.

„Pe Allah! Stai să învețe fiii mei asta!” gâfâi Ali, frecându-și gâtul sub barbă, acolo unde se băgase degetul mare al lui Jeff.

„Îi voi linge câte doi odată când le va veni rândul. Acum e rândul tău. Care e răspunsul?”

Ali a căutat în zadar o urmă de simpatie. Ceilalți s-au dat înapoi, oferindu-i bărbatului de rasa lor ocazia deplină. Ali ben Ali nu avea nimic de făcut decât să capituleze sau să lupte. Nu a acceptat cu satisfacție niciuna dintre variante.

„Dacă spun prieten, o să mă crezi un laș”, a replicat el.

„Dacă spui dușman, voi ști că ești un prost!”, a spus Ramsden râzând; și acesta era un motiv în plus de ofensă, căci orice ai face, nu trebuie să râzi când vorbești despre probleme importante cu Sikunderam.

„Râzi de mine? Prin...”

Ramsden și-a dat seama de greșeala sa la momentul potrivit. Sikunderam ar fi acceptat să fie aruncat de pe acoperiș decât să fie luat în râs.

„Am glumit cu gândul că ai putea fi un prost”, a răspuns Jeff.

Era șchiopătat, dar doar șchiopăta. I-a oferit nordicului șansa de a se retrage cu grație.

„Pe Allah, sunt prieten sau dușman! Nimic pe jumătate cu mine!”, a spus Ali. „Nu mi-e frică de viață sau de moarte, așa că alege ce vrei!”

„Nu, alegerea ta”, a răspuns Jeff.

„Ai mei? Ei bine, am dușmani și, pe Allah, un prieten e la fel de rar ca o femeie cinstită! Aceștia să fie martori. Te numesc prieten!”

— Strângeți mâna, spuse Ramsden, iar Ali o strânse, puțin precaut din cauza forței pe care o simțise în strânsoare.

„Ai cea mai bună înțelegere”, spuse el, străduindu-se să rânjească, dar nu-i părea prea ușor, căci în propria țară trecea drept un om care nu suporta insulte. „Tu ești un om, iar eu opt, căci am șapte fii!”

„Dacă sunt incluși”, a răspuns Jeff, „asta mă scutește de a-i bătea!”

„Sunt incluși, de dragul marilor tale blesteme”, a spus Ali. „Acum sunt atât ai tăi, cât și ai mei. Onoarea ta este a lor, iar a lor este a ta. Devenim nouă!”

„Încă nouă!”, a râs Jeremy. „Dacă cineva ar fi superstițios...!”

Jeff s-a gândit la o superstiție și la cuțitul lui Ali care alunecase prin cearșaf și sparse o lampă. Cuțitul nordic este mai mult decât o armă. Este o emblemă, o unealtă de sacrificiu, o însemnă a bărbăției, un păstrător al credinței, toate într-unul singur. Jeff a pornit să găsească cuțitul și să-l returneze, făcând gestul frumos mult mai eficient din cauza stângăciei sale.

Apucând un pumn din cearșaful crăpat al hindusului, a rupt totul, dând la iveală două femei și un bărbat, furioase și curioase. Bărbatul era corpolent și nu putea vorbi de indignare, dar nu era atât de lipsit de minți încât să nu cunoască valoarea unui cuțit Khyber încrustat cu argint.

Jeff a aruncat cearșaful peste femei, rezolvând acea parte a problemei cu bunul simț obișnuit, și a rezolvat-o pe cealaltă cu degetul de la picior, introducându-l sub hindusul indignat, care avea exact raza suficient de largă pentru a-și mișca întreaga armă în diagonală, în timp ce stătea nemișcat cu picioarele încrucișate. Jeff a apucat cuțitul lung, a ridicat un colț al cearșafului care se legăna, l-a împins pe hindus sub el ca să se alăture femeilor sale și i-a întins cuțitul lui Ali, cu mânerul înainte.

„Tu ești fratele meu!” exclamă Ali, hotărât să devină elocvent. Emoția îl îndemna să-și exprime crezul fundamental, iar cel mai ușor lucru din lume în clipa aceea ar fi fost să-l înceapă să taie gâturile hindușilor. „Împreună, tu și cu mine îi vom înfrunta pe Cei Nouă Necunoscuți!” se lăudă el. „Noi nouă le vom arăta celorlalți calea! Pe Allah...”

Se pregătea pentru prodigii de lăudăroșie, urmate cu siguranță de isprăvi la fel de prodigioase, căci așa se răspândește spada și vraja; și nicio greșală nu este mai mare decât să crezi că spada și vraja sunt lipsite de importanță; istoria roșie a lumii a fost scrisă cu vârfurile ei de săbii.

„Tu și eu—”

Dar a venit o întrerupere. Unul dintre fiii lui a sosit, urcând scările ca un om de la munte, fără să atingă nimic cu hainele sale, așa cum o pisică poate trece prin tufișuri. Un tânăr, cu barba abia conturată.

„Acum vom ști!”, a spus Ali, iar King l-a apucat pe tânăr de cot, aruncându-l în mijloc, unde acesta a rămas stânenit.

„Unde sunt portughezii?” l-a întrebat regele. „Portughezii?”

Ali din Sikunderam, pozând magnific, își scărpină barba și devenea din ce în ce mai conștient de anticlimax pe măsură ce i se explica sensul întrebării. Cel mai mic dintre cei șapte fii, cu pintenii săi de câștigat și încă nimic mai mult decât o crimă în palmaresul său, părea să fie în urmă cu oportunitatea – a uitat – era o prostie.

„Oh! Ah! Da. Omulețul ăla galben – cel cu barba neagră și haina neagră – da Gama – te referi la el? De unde să știu unde este? O, da, l-am urmat puțin. Dar au mai fost și alții care au plecat din adăpostul ăsta cu el, cărând cărți, suluri și alte lucruri de genul acesta. Unul mi-a făcut semn și mi-a ordonat să car cărți. Ha! După cum arăta, părea hindus, un bărbat într-o bluză galbenă. După ce a primit răspunsul meu, care a fost unul bun, și-a recunoscut greșeala și mi-a făcut un compliment. A spus că nu a înțeles. I se spusese că vor veni portari și paznici de încredere și m-a confundat cu un portar. Mi-a cerut iertare, stând în mijlocul străzii cu brațele pline de cărți mucegăite – ce fel de cărți? Allah! De unde să știu! Niciun Coran printre ele, puteți fi siguri de asta! – Nu eram interesat de cărțile lui – A spus că în curând vor veni oameni dintr-o casă de pe strada alăturată, care vor căuta să-l omoare, așa că mă voi duce la casa aceea – mi-a descris...” „Mi-a spus asta, și e un loc rău – și să-i împiedice pe oamenii care au ieșit, certându-se dacă e nevoie? Ei bine – asta a fost o treabă de om și am plecat. Tocmai am venit de acolo.”

„Dar ce s-a întâmplat cu da Gama? Ce s-a întâmplat? I-ai văzut pe portughezi?”

Întrebările au venit ca niște împușcături de pistol în mai multe limbi — engleză, punjabi, paștu, hindustă.

„Nu. Nu știu ce s-a întâmplat cu portughezii. Era o femeie acolo – înăuntru. Am urmat-o. Au venit mai târziu niște bărbați, iar pe unul dintre ei i-am rupt țeava femurului! Când îmi voi găsi frații, vom merge cu toții la casa aceea și vor avea loc întâmplări!”

Nu era nimic de spus. Nici măcar Ali nu scoase un cuvânt. Tânărul continua să divagheze, inventând lucruri pe care le-ar fi putut spune și fapte pe care le-ar fi putut face dacă s-ar fi gândit la ele la momentul respectiv, până când și-a dat seama încetul cu încetul că lipsea entuziasm în public. Ali nici măcar nu avea încredere să rostească o muștrare și nimeni altcineva nu o băga în seamă. Vibrațiile dezamăgirii amare – dacă asta sunt – se făcură simțite în cele din urmă, iar tânărul se dădu înapoi, explicând – sieși – întregii serii:

„De unde să fi știut? Bărbatul a spus că va căra cărți și că eu voi face munca periculoasă? Sunt lașă? Cum aș fi putut să-l refuz? Și, în plus...”

Au venit alți doi dintre cei șapte – bărbați mai în vârstă – respirând greu, transpirați și nerăbdători să afle vești despre Abdullah, cel mai tânăr. Nu-i văzuseră absolut nimic despre portughezi. Conform unui plan – un plan „perfect”, cum l-au explicat ei – așteptaseră în umbrele stabilite să-i vadă pe portughezi trecând. Erau doar șase străzi pe care le putea lua și le supravegheaseră pe fiecare, lăsându-l pe cel mai tânăr să-i urmeze pe portughezi și să acționeze ca legătură de comunicare. Indiferent de direcția pe care ar fi luat-o portughezul, fratele pe care îl întâlnea îl urma; iar Abdullah, cel mai tânăr, ar fi alergat să-i informeze pe ceilalți. Planul era perfect. Profetul însuși nu ar fi putut concepe unul mai bun.

Dar Abdullah nu venise. Și venise un alt bărbat, care a spus că Abdullah zăcea cu burta în sus, lovit de un cuțit, pe o altă stradă. Așa că s-au dus să vadă, Suliman găsindu-l mai întâi pe Ahmed, pentru a avea companie și ajutor în caz de încăierare. Negăsindu-l pe Abdullah, s-au întors.

„Uite-l pe Abdullah”, a remarcat Ali sec. „Bateti-l!”

Ceea ce au și făcut. La fel ca nemuritorii Șase Sute de la Balaclava, al lor nu aveau dreptul să-și explice de ce. L-au întrecut în scandalul unei întregi comunități care bivuaia pe același acoperiș și acoperișuri rivale fără o asemenea violență care să-i distreze, aruncând comentarii încoace și încolo, defăimând casa și numele bun al lui Fernandez de Mendoza de Sousa Diomed Braganza, care, desigur, nu putea suporta asta în tăcere. A urcat pe acoperiș ca să investigheze.

Dând peste King și intrând în fugă în Grim, în apropiere de Ramsden, Diomed i-a recunoscut pe străinii care îi invadaseră hotelul, plătind bani pentru răspunsuri neprofitabile și, fără îndoială, netrimisi de poliție. Asta a fost de ajuns. Străinul este omul pe care trebuie să-l înșeli, pentru că mulțimea sigur te va susține. În plus, avea o sută de rupii ale lor, care probabil epuizau acea sursă de venit - și vaca uscată la măcelar, de fiecare dată!

Adoptând o atitudine care l-ar fi ieftinit pe Hector pe zidurile Troiei, cu părul său negru și drept, zbârlit ca blazonul unui papagal, Diomed Braganza i-a chemat pe „onorabilii oaspeți ai hotelului său” să „vină și să-i arunce pe tâlhari de pe acoperiș” - o chemare periculoasă într-o noapte fierbinte, într-un ținut în care pasiunea e adânc în piele și aproape toți oamenii au câte o muștrare de Providență.

Fusese destulă bătaie de cap tipică regiunii nordice și suficientă toleranță blândă, pentru o dată. Vocile femeilor ciripiră ca o găină trezită noaptea, iar bărbații reacționară, din instinct și emoție, care se combină în iuțea și furia unui taifun.

„Sunt slujitorul tău! Am încercat să te fac să te simți confortabil! Acești ticăloși sunt prea mulți pentru mine!”, a strigat Diomed. „Veniți și ajutați-mă, nobili - oaspeții mei!”

Au venit în grabă, cei mai apropiați ezitând la adăpostul prelatelor fluturânde până când au văzut și au simțit presiunea în spatele lor, iar barajul s-a prăbușit, nu într-un val de curaj, ci de furie, cu furia rasială în vârf, care este cea mai rapidă dintre toate și cea mai aprigă.

Nu era momentul de ceartă. Ramsden l-a apucat pe Diomed de coapsă și umăr, l-a ridicat deasupra capului și l-a aruncat în mijlocul atacului, țipând și lovind, ca să diversioneze, dacă metisul ar fi avut chef de asta. Și nu făcuse asta! Își trăsese săgeata și își ispășise minutul. Trei sau patru au căzut sub impactul său, dar restul l-au ignorat în timp ce valul de vânt urlă pe lângă un obstacol. Și se auzeau cuțite - bâte - lucruri aruncate. Peste, prin și sub tot zgomotul se auzea o voce pătrunzătoare care împingea în adâncul furiei:

„Sunt spioni! Sunt agenți guvernamentali! Bande Materam!”

Ramsden ținea capul scărilor pentru ca ceilalți să se retragă unul câte unul, King trăgându-l pe Ali ben Ali de încheietură și de gât pentru a-l împiedica să-și folosească cuțitul Khyber, care, conform propriei sale relatări, sărise din teacă neinvitat. (Ali nu a fost primul, de altfel, care și-a dat vina pe circumstanțe neadevărate pentru adevăratele sale reacții.) Și chiar și așa, King l-a ținut doar așa cum ții un câine în lesă, până în momentul - care s-a întâmplat când Grim și Jeremy au căzut împreună pe spate pe scări, loviți de un pat aruncat la întâmplare; cadru de lemn și arcuri slăbite, plângăcioase, care zumzăiau ca diavolul în acțiune. King s-a ferit pentru a evita creatura, iar Ali s-a desprins pentru a susține onoarea iritată a lui Sikunderam.

Așadar, a urmat o încăierare de un minut la capătul scărilor, care a scăpat de fotbal, Grim și Jeremy întorcându-se, forțându-și drumul în sus pentru a se alătura prietenilor lor, iar ceilalți stăteau în calea lor, fiecare insistând să se retragă ultimii, iar toți, cu excepția lui Ali, ajutau la astuparea ieșirii înguste. Fiii lui Ali îi aveau în mijlocul lor, ca măsură de precauție, dar această înțelegere nu a durat mult. Cuțitul Khyber al lui Ali scârțâia și lucra în întuneric, la un pas sau

doi înainte, iar cineva l-a ajuns pe Ali cu un băț lung, scoțându-i sânge. Ali a strigat - nu era exact un strigăt de ajutor, ci același lucru: „Akbar! Allaho akbar!”, strigătul de luptă provocator și fără răspuns al Islamului, numind două adevăruri, unul implicit - că „Dumnezeu este mare” și că mărturia acestui fapt înseamnă să mori acolo luptând.

La fel de bine ar fi putut încerca să oprească un taifun atunci, ca și cei trei fii ai lui Ali. A fost unul care fusese bătut, cu mândria lui, toată crudă, aspirând să fie mângâiat în sângele cuiva. A cedat primul, dar ceilalți doi au fost doar la o fracțiune de secundă după el, și a avut loc o luptă în întuneric la vreo treisprezece metri în față, unde bărbații aruncau felinare sparte, picioare de pat, oale de cupru, prietenii lovindu-și prietenii - unde un prost cu un lanț fluierător biciuia în dreapta și în stânga - și răspunzând la „Akbar! Akbar! Allaho akbar!” al lui Sikunderam se ridica și se descreștea „Bande Materam!” al cuiva care îndemna pasiunea sikhă și hindusă.

„Trăiască patria!” Poți stârni supărarea aproape oricărei mulțimi cu acest strigăt. Gândul de retragere a trebuit să se spulbere în timp ce King, Grim, Ramsden și Jeremy s-au aruncat în luptă pentru a-i desluși pe Ali și pe soții lui nelegitimi, dacă era posibil - așa cum, desigur, toate lucrurile sunt posibile pentru oamenii al căror curaj este la locul lui.

Posibil, dar nu chiar atât de ușor! În primul rând, era întuneric; toate lămpile care nu fuseseră stinse de femei erau sparte, iar Ali lovise intenționat de cel puțin o duzină de ori, folosind lovitura rapidă, în sus, care eliberează intestinele victimei. Sângele era atât de mult încât făcea piciorul să aluneca pe acoperiș și, deși era imposibil să vezi câți lovise - iar propria sa numărătoare de o sută era ridicolă - nu exista nicio îndoială de furia răzbunării. Bărbații din față strigau la cei din spate după arme ușoare și mai lungi, iar trei sau patru alergau cu o prăjină ca o sulită de falangă, în timp ce strigăte de jos anunțau că unii căzuseră de pe acoperiș.

Un alt strigăt, mai rău, mai sălbatic, a transformat haosul în panică, în care femeile se luptau cu bărbații cu agrafele lor lungi pentru a ajunge pe scară.

„Foc!” Și mirosul acru, înțepător, care emana dinainte ca strigătul să se stingă, lăsându-l pe unul dintre oameni - Grim - conștient că cel care începuse „Bande Materam” și cel care strigase „Foc!” erau aceiași! Nota cinismului - nota mecanică, metodică, exact sincronizată - nota înțelegerii aproape disprețuitoare îl informa pe Grim.

Nu că informațiile i-au fost de folos, chiar atunci. A urmat o năvală de brute panicate, care se aruncau spre moarte în pofta de viață, țipând, dezbrăcându-se, cățărându-se, lovind, sfâșiind hainele rândurilor din față; iar țeava de fier de un centimetru și jumătate, care servea drept balustradă la capul scărilor, s-a prăbușit ca un pai în fața ei, astfel încât bărbați, femei și copii s-au revărsat în deschizătură ca carnea într-o pâlnie și acolo s-au blocat, umplând falcile morții prea repede! Alții au sărit peste ea, sperând să deschidă deschizătura prin impact sau, poate, dincolo de orice speranță, înnebunind. Nu era nimic de făcut care să poată fi clonat. Nici șapte oameni din tot pământul nu au putut îmblânzi acea năvală - nici măcar Ramsden, care s-a luptat ca bătrânul Horatius pe podul peste Tibru și a fost târât pe călcâie până când s-a clătinat deasupra străzii și s-a salvat cu un salt lateral de-a lungul parapetului scund.

Apoi, fumul puternic s-a înălțat în jurul acoperișului, și un țipăt s-a ridicat din oamenii înghesuți în capul scărilor - cântec de ostium! - imn al celei mai cumplite morți! - și un obligato făcut din trosnituri. Apoi, mirosul, ca și cum carnea de om ar fi luat foc, mai rău chiar decât țipetele și vuietul flăcărilor!

Prin toate acestea se auzea un urlet – neîncetat – repetat la nesfârșit – pe o altă notă decât strigătul gloatei de pe stradă și gong-ul puternic al pompierilor care soseau – pătrunzând prin țipăt și trosnetul tot mai puternic al grinzilor – dând o direcție prin fumul sufocant, așa cum o face o sirenă de ceață pe mare.

„Jimgrim! O, Jimgrim! O, Jimgrim! Sunt eu - Narayan Singh! Vino încoace, Jimgrim!”

Iar și iar, invariabil, pe o singură notă, nazal, recognoscibil în sfârșit ca și cum ar fi fost răsunat prin cornul de alamă al unui fonograf — chemarea unui om sănătos la minte într-o mare de frică!

Grim i-a adunat pe ceilalți. Acum era lumină și un om putea vedea, căci flăcările explodaseră acoperișul. Încă treizeci sau patruzeci dintre oaspeții lui Diomed Braganza se năpusteau încoace și încolo într-o turmă ca mercurul pe o farfurie răsturnată, iar unul dintre ei striga că urletul din trompetă era vocea lui Dumnezeu! Acesta a fost sfârșitul, desigur. Fatalismul s-a multiplicat cu frica și au sărit, mână în mână unii dintre ei, unii morți înainte să ajungă la stradă, iar alții ucigându-i pe cei peste care cădeau. La șase metri de la marginea drumului până la trotuar - suficient pentru Providența care guvernează astfel de lucruri!

„Jimgrim! O, Jimgrim! O, Jimgrim! Sunt eu - Narayan Singh! Vino încoace, Jimgrim!”

Grim o luă la fugă, iar ceilalți îl urmară, alergând de-a lungul parapetului înalt de secole, pentru că acoperișul era fierbinte și scotea fum – sărind colțul în unghi drept ca să evite o flacără care se întindea ca o limbă lungă – îndreptându-se spre mijlocul părții din spate, unde fumul se retrăgea, departe de ei, și văzură un om ca spiritul nopții întunecate strigând printr-un claxon de alamă la zece metri distanță de un acoperiș de peste drumul îngust.

„Jimgrim! O, Jimgrim!”

„Iată-ne cu toții! Ce facem acum, Narayan Singh!”

„Sahib, sub tine este o scară! Întinde-te după ea!”

Prea jos! Prea târziu! Scara era abia vizibilă de-a lungul unei cornișe, la trei metri mai jos. Au văzut-o cum acoperișul a cedat și o rafală de flăcări s-a înălțat ca suflarea unui tun titanic, luminând hectare întregi. Toate tuburile secrete pentru transportul băuturilor și informațiilor din „Steaua Indiei” purtau acum curent. Miezul infernului era alb-incandescent. Hainele lui King și Ali au început să ardă; celelalte pârlău. Vocea lui Narayan Singh prin cornul de alamă a răsunat neîncetat, subliniind o idee, iar și iar:

„Pentru numele lui Dumnezeu, sahib, ajunge la scara aceea!”

Scara era inaccesibilă.

„Nu gătesc bine!” râse Jeremy, amuzat de viață chiar și în fața acelei morți. „Aș prefera să mor crud! E cineva suficient de puternic să-mi țină picioarele? Tu nu, Jeff — ia-i tu pe ai lui — e nevoie de doi dintre noi. Grăbește-te, cineva!”

Jeremy se sprijini pe burtă peste parapet. King apucă brâul lung arab, și-l înnodă în jurul umerilor, astfel încât cei doi erau legați împreună într-o singură mișcare, și se așeză pe călcâiele lui Jeremy.

„Du-te încolo, Australia! Locul tău e clovn sub pământ!”

Jeremy a râs și s-a cățarat spre el. Ramsden l-a apucat pe King de glezne, sprijinindu-și și ei genunchii de parapet; și în sunetul flăcărilor trosnitoare și al zidăriei care se prăbușea, frânghia vie a coborât – nu încet, căci nu era timp – atât de repede încât pentru ochii încordați de pe

stradă aproape că păreau că au căzut, iar un țipăt de groază și încântare s-a ridicat în întâmpinarea lor.

Jeremy a ajuns la scară, a apucat-o, iar aceasta s-a desprins, adăugând greutatea și stângăcia sa la efortul pus de Ramsden.

„Treceți de aici!” a strigat Jeremy – acum nu mai râdea.

Mișcarea rotativă a scării în aer îi legăna pe el și pe King.

Lui Jeff Ramsden îi trosneau șolduri, spate și brațe în timp ce se îndrepta spre încărcătură. Ceilalți, ascultându-l pe Grim, îl țineau de talie și coapse ca să-i ofere un punct de sprijin, Grim ținându-l de picioare, în punctul cel mai periculos din spate, unde flacăra se apropia cu fiecare secundă.

„Repede, sahib! Repede!”, se auzi vocea sikhului prin cornul de alamă.

Ramsden se străduia precum Samson în Filistia, mușchii spatelui său lat încordându-se în timp ce genunchii i se sprijineau de parapet, iar călcâiele lui King se ridicau în aer. (Picioarele i s-ar fi rupt dacă Jeff nu l-ar fi ridicat sus înainte de a-l trage înăuntru.) Grim, incapabil să suporte căldura din spate, l-a cuprins pe Jeff cu un braț și și-a aruncat propria greutate înapoi în momentul în care Jeff și-a folosit întreaga rezervă - acea cantitate necunoscută pe care un om o păstrează pentru situații de urgență. Scara și frânghia vie au urcat. Și parapetul a cedat!

Brațul lui Grim în jurul taliei lui Jeff i-a salvat pe toți, căci Jeff atârna de coapse; afganii se țineau în principal de hainele lui Jeff, iar acestea s-au rupt. Piatra spartă i-a lovit pe King și Jeremy, dar a zburat în altă parte, fără a răni pe nimeni până când nu a zdrobit câteva fețe întoarse în sus din mulțime. Și sarcina lui Jeff era mai ușoară până la urmă, fără piatra de care să se sprijine. Nu trebuia să ridice atât de sus. Putea trage mai mult. King, Jeremy și scara au intrat, mână peste mână.

„Repede! Repede! O, repede, sahib!” se auzi vocea sikhului prin claxon.

Dar căldura dădea impuls. Exista o singură modalitate de a trece scara de la un acoperiș la altul. Trebuiau să o răstoarne și să o lase să cadă, încrezându-se în zeii întâmplării, care sunt oameni capricioși, să împiedice lucrul să se spargă - agățându-se de fundul podului ca să nu sară. Și a căzut drept, cu patru trepte libere la fiecare capăt. Dar a crăpat sub greutatea căderii, iar la lumina flăcării care eructa din spatele lor au putut vedea crăpătura largă din piesa laterală stângă. Cineva a spus că Jeff ar trebui să treacă primul, pentru că greutatea lui era cea mai mare, iar podul fragil ar rezista mai bine solicitării primul decât ultimul.

Jeff nu s-a opus, ci s-a întins pe scară și s-a târât până la jumătatea drumului, unde era ruptura. Peste treapta de la mijloc și-a pus burta – apoi și-a pus degetele de la picioare pe ultima treaptă pe care a putut să o ajungă în spatele lui – și-a trecut brațele prin scară – și a apucat cu mâinile penultima treaptă din față. Apoi s-a încordat și scara s-a înțepenit.

„Haideți! Grăbiți-vă!”, a strigat el.

Trebuiau să vină câte doi odată, căci ultima parte a acoperișului se prăbușea și se aflau pe o mică peninsulă care se zbârcea, asediată de un val de flăcări. Afganii au venit pe jos, căci erau obișnuiți cu prăpăstiile și cu potecile ascuțite care mărginesc vârfurile himalayene, pășind pe spatele lui Ramsden la fel de siguri cum călcau pe trepte. Dar King și Grim se târau, King ultimul. Și tocmai când mâna lui Grim era aproape pe marginea îndepărtată, iar greutatea lui King se adăuga la cea a lui Jeff la jumătatea drumului, scara s-a rupt.

Narayan Singh avea turbane și șaluri răsucite prin treptele de la capătul lui de mult timp și avea un sprijin în jurul unei bucăți de zidărie. Așa că doar capătul din spate al scării a căzut pe stradă. King s-a agățat de talia lui Jeff în timp ce cealaltă jumătate s-a lovit în jos, spre peretele opus, iar mulțimea încântată a țipat din nou. Jeff, King și scara cântăreau aproape cinci sute de kilograme împreună. Au căzut ca un berbec pe segmentul unui arc, rotindu-se în timp ce turbanele de deasupra, care îi țineau, se răsuceau.

Roata care i-a salvat a fost acea rotire – și nebunia lui Narayan Singh, care a apucat scara și a încercat să-i frâneze căderea cu o mână! Ambele circumstanțe s-au adăugat la faptul că scara s-a rupt neuniform, făcând-o să se balanseze spre stânga. S-a izbit de perete, dar s-a rupt din nou deasupra mâinilor lui Jeff și i-a catapultat pe amândoi bărbații prin geamul unei ferestre a depozitului, unde Narayan Singh i-a descoperit râzând printre baloți de marfă. Nu ar fi trebuit să râdă. Peste o sută de ființe umane erau arse în clădirea pe care o părăsiseră. Poate că au râs de lipsa de sportivitate a Providenței.

Narayan Singh era extrem de serios, deși pe neașteptate.

„I-am urmărit pe portughezi! Sahibi. Am crezut că acești șapte fii nu sunt prinții perfecțiunii așa cum se spune că sunt! Au pus la cale un plan în galeria șoaptelor pe care tocmai ați părăsit-o! Dar mi-am ținut propriul sfat. L-am urmat pe portughez. Știu unde s-a dus. Portughezul a vorbit. Cei Nouă Necunoscuți sunt conștienți de pericol! Sunteți spionați. Știau că veți veni în acest loc. Cineva din solda lor a dat foc hotelului și a spus că ați făcut-o! Agenții lor le spun acum gloatei să vă facă bucăți! Spune că sunteți agenți secreți ai Rai, care au dat foc locului pentru că câțiva conspiratori s-au întâlnit acolo o dată sau de două ori! Sahibi, dacă sunteți prinși, va fi o scurtă ceartă! V-au văzut de pe stradă. Ascultați! Vin acum! Ce să facem?”

„Să-i urmăresc pe portughezi!”, a spus King. „Ce zici, Jeff?”

„Sigur!” spuse Ramsden, cam ca un câine mare în gata să-i urmărească pe oamenii care îi plăceau oriunde, oricând, fără cea mai mică obiecție.

CAPITOLUL IV - „IATĂ PORTUGHEZA TA!”

Au scăpat pe acoperiș prin intermediul celui mai vechi truc din Asia, care este casa tuturor trucurilor cunoscute de om. Toți hoții știu asta, și unii oameni cinstiți. Te alături urmării. Le strigi lupilor umani să se grăbească. L-ai văzut pe fugar. Le faci semn să treacă, răspunzând la întrebări cu un gest, păstrându-ți respirația ca să-i urmezi și tu, privind cu ochi indignați, nerăbdător de întârziere, dar ajuns din urmă - depășit. Așa că, căzând în spate, te întorci în cele din urmă și, în timp ce lupii urlă; pe o potecă fierbinte în direcția greșită, mergi liniștit în cea corectă - a ta - opusă - departe.

Au găsit o scară care cobora în stradă prin casa unui vânzător de pânză de sac, care a fost edificat să afle că erau inspecitori autorizați. El a ascultat de recomandarea lor de a închide ermetic ușa de la acoperiș. Au luat câteva mostre din marfa lui pentru a dovedi, după cum spuneau ei, prin teste de laborator că riscul de incendiu din casa lui nu era nimic grav, ceea ce l-a făcut să se simtă extrem de prietenos. Și afară, pe stradă, au devenit clienți ai negustorului de pânză de sac, grăbindu-se spre casă după o negociere întârziată - aducând mostre - o scuză care le-a permis să treacă de linia de foc formată din regimente abia sosite, a căror treabă părea să fie să-i împingă pe toți în direcția în care nu voiau să meargă.

Așa că, în scurt timp, în spatele regimentelor aliniate, au înșirat o mulțime tot mai rarită spre nord, lăsând în urmă tumultul și claxoanele mașinilor. Străzile au devenit slab luminate și misterioase, spre enorma bucurie a lui Jeremy. Pasiunea lui este urmărirea a tot ceea ce este neconvențional. Au pășit pe alei răsunătoare pe unde niciun european nu merge vreodată, cu excepția cazului în care există o crimă sau o revoltă prea tensionată pentru poliția obișnuită. S-au oprit și au mâncat mâncare oribilă într-un loc unde lumina soarelui nu pătrundea niciodată, bând alături de niște ticăloși morocănoși, care stăteau pe cuțitele lor pentru a fi conștienți de ei tot timpul.

Drumul pe care l-au luat ducea pe lângă taverna din care se prelingea duhoarea unei băuturi alcoolice abominabile - locuri crude, urât mirositoare, cu portretul regelui Angliei pe o etichetă de pe sticlă - unde femeile strigau obscenități și își băteau joc de propriile glume - locuri unde portughezii își duseseră viața de noapte și nu fuseseră iubiți. De nenumărate ori, Narayan Singh, cu o haină de piele de oaie atârnată lejer pe umăr ca un scut, se uita într-un bârlog - uneori opiu, alteori băutură era duhoarea care îl întâmpina - ca să întrebe dacă portughezii se întorseseră cumva pe acolo. Invariabil era blestemat, iar anumiți zei erau mulțumiți, drept răspuns. Se putea deduce că da Gama nu era nici măcar relativ plăcut în locurile pe care le frecventa.

Narayan Singh, plin de rolul său de ghid și mândru de realizarea sa în găsirea și deschiderea drumului lui da Gama, a vizitat fiecare loc frecventat de portughezi, vorbind între timp.

„Aici stăteau ei, sahib - el și omul care le dădea ordine celorlalți care cărau cărțile. Și portughezul a povestit totul despre întâlnirea noastră din birou, eu ascultând, prefăcându-mă că sunt beat - atât de beat pe jos încât aproape că m-au călcat în picioare! Da Gama a vrut să te ia la rost, spunând că are nevoie de bani de la tine. Prin urmare, celălalt a spus - nu, sahib, nu l-am mai văzut niciodată și nu știu cine este, dar purta galben - celălalt a spus că Cei Nouă îi vor

da lui da Gama bani, dacă va merge într-un loc pe care îl știe, unde va descoperi că i-au fost lăsați într-o pungă. Portughezul a întrebat cum ar putea crede asta? Iar celălalt a răspuns că nici Cei Nouă, nici vreun agent al celor Nouă nu spun minciuni din niciun motiv; mai mult, celălalt a adăugat că toți voi, sahibii, și slujitorii voștri – prin care se referea la Ali, fiii lui și la mine – vom fi prăjiți de vii în decurs de o oră sau două. Așa că m-am rostogolit din această kana în jgheab, care este mai curat, și imediat ce l-am urmărit pe da Gama în alt loc, am alergat să-l avertizez.” „Să sperăm doar că nu ne-a scăpat între atunci și acum.”

„Nu pot!” râse Jeremy. „Nu e mai mult decât un șiling în mâneca unui prestidigitator! Metoda eliminării dă răspunsul.”

Așa că au mers pe urmele lui da Gama într-un cartier destul de bun al orașului, unde doamnele cu o reputație incontestabilă practică cea mai veche meserie fără a încălca grav legile castelor. Preoții trăiesc în exces în împrejurimi. Oricine găzduiește un sikh, de exemplu, un musulman sau un hindus de o castă inferioară celei a ei, își poate recăpăta puritatea contra cost - ceea ce este foarte șocant pentru cei civilizați, care cumpără doar locuri în senat sau poate un titlu, sau care „își folosesc influența presei” pentru a mușamaliza lucruri pe care publicul nu ar trebui să le știe.

Acolo, pe o stradă ceva mai largă, într-o casă cu obloane aurite, stăteau picioarele încrucișate pe perne brodate față în față cu o doamnă cunoscută uneori sub numele de Gauri, nume divin. Era drăguță pe lângă curioasă, iar bobul turcoaz de pe o parte a nasului îi contribuia cu o aromă picantă care contracara irascibilitatea. Sticlutele ei de invective erau aproape pline și vărsa aproape la auzul numelui lui da Gama.

Îl cunoști? Cunoști acea mazăgă de vipere îndesată într-o piele galbenă? Și-ar fi dorit să nu știe! Dar cine erau domni, mai întâi, care voiau să afle despre el? Bărbații pe care îi jefuise? Uimitor! Ce mister, că un astfel de pashu precum portughezul acela putea câștiga încrederea oricui și fura chiar și o rupie! Și totuși o jefuise - într-adevăr! Pe ea! O doamnă cu nu puțină experiență - O jefuise de o mie de rupii chiar ieri. Râsese de ea astăzi! Bestia îi cheltuise averea! Practic toate economiile, cu excepția uneia sau două bijuterii.

Și îi jefuise pe alții! Deși le era de folos celorlalți! Jurându-i fidelitate ei - brutei - intrigase în altă parte, așa cum ea abia descoperise, smulgând economiile altor femei de la ele. La ce folosea banii? Să mituiască slujitorii preoților să-i aducă cărți vechi din temple - cărți vechi și urât mirositoare, pline de magie și istorie antică! Spunea că, dacă poate găsi cartea potrivită, poate găsi atâția bani într-un singur loc, încât toată restul bogăției din lume nu ar fi nici pe departe comparată cu ea! Ea urma să primească o zecime din toți acești bani. Ea presupunea că le făcuse și celorlalte femei oferte la fel de tentante.

Așa cum un rajah pe tronul său ar simți față de un câine mort pe o grămadă de bălegar, așa simțea și ea față de da Gama! Nu le dorea niciun rău Lorzilor Morții, dar spera totuși că i-ar putea avea pe portughezi! El venise în acea după-amiază și râsese de ea! Îi ceruse înapoi o parte din banii ei, iar el o batjocorise în față! Se lăudase categoric că nu-și va mai vedea niciodată înapoi niciun anna din banii ei și apoi plecase, batjocorind-o chiar și de stradă!

La care Jeremy, priceput în a urmări șilingul care dispăruse, i-a făcut o aluzie lui King în șoaptă. Așa că King a făcut o sugestie, iar preoteasa încântării a suflat fum de țigară pe nas în două oftături drepte, ilustrative.

Ea – să-l ascundă pe acel pashu în casa ei – acum – după tot ce se întâmplase? A fost o zi când l-a ascuns – o zi născută în pânțele amărăciunii, născută din regret! Cât de mult mai înțeleaptă ar fi fost să-l lase în voia cuțitelor oamenilor pe care îi jefuise! Întotdeauna fusese un hoț. Știa asta acum, deși atunci crezuse că era persecutat.

Regele a făcut o altă sugestie, insinuând cu abilitate glumele în timp ce accepta șerbetul de la servitoarea Gauri. Aceasta părea că și-ar fi dorit ca băutura să fie otrăvită și a replicat fără a avea niciun nasture pe spadă:

„Bătăuș! Ai vrea să-mi percheziționezi casa ca să furi resturile portughezului! Nu e nimic! A luat totul! Și m-ar costa preotul trei sute de rupii să purific locul dacă i-aș lăsa pe cei ca tine să treacă prin el!”

Acum, un prost ar fi luat afirmația ei ca atare, crezând sau necrezând, după caz, și neînvățând nimic. Un prost deștept ar fi plătit trei sute pentru privilegiul de a căuta, aflând că portughezul nu era acolo, dar altfel nu ar fi înțeles după aceea. Înțelepciunea, îmbogățită cu experiența, a acordat atenție prețului pe care l-a oferit și, nevrând să fie înșelată, a dublat prețul și a făcut din asta un joc. Căci, deși toți îl înșală pe cel care cumpără, iar unii îl înșală pe jucător, șansele împotriva jucătorului sunt deja atât de mari de către zei încât unii oameni o lasă baltă.

„Trei sute pentru preot? Pun pariu pe șase sute că nu știi unde e portughezul acum!”, a spus King.

Ochii i s-au umflat brusc.

„Să spui pentru mai puțin de o mie?”, replică ea disprețuitor. „Nu sunt spion!”

„Dar sunt jucător”, a răspuns King. „Am oferit să pariez. Vă pun pariu pe cinci sute că nu știți unde este da Gama în acest moment.”

„Ai spus șase sute!”

„Acum pariez cinci. Într-un minut reduc miza la patru. În minutul următor, trei...”

„Nu am bani să pariez”, a răspuns ea. „Da Gama le are pe toate!”

„Totuși, dacă ai paria pe o certitudine, nu ai pierde, așa că ți-ai permite să-ți pariezi bijuteriile”, a răspuns King. „Aș paria cinci sute de rupii pe colierul ăla de perle că nu-mi poți spune unde este portughezul!”

„Cine ar ține miza?”, a întrebat ea ezitând.

Era o făcătură, dar Ali din Sikunderam era pregătit. Și-a scos cuțitul cu mâner de argint și a făcut lama să sune pe podea.

„Ține-le!” spuse el, privind-o insistent – în direcția vântului, așa cum era obișnuit să privească vârfurile Sikunderamului. „Dacă prietenul meu câștigă, vin să revendic miza. Sunt bătrân după obiceiurile femeilor și vin cu asta în mâna dreaptă! Numai dacă câștigi, păstrezi miza.”

Ea i-a judecat privirea, a înțeles și a dat din cap. Regele a așezat pe covor cinci bancnote de o sută de rupii. Ea și-a așezat colierul în fața lui. Ali din Sikunderam le-a greblat pe toate cu vârful armei sale și apoi le-a împins spre ea. Ea și-a pus colierul și a împăturit bancnotele.

„Aș putea să o trimit pe servitoarea mea”, a spus ea. „Locul este de nedescris.”

Însă servitoarea oricărei amante precum Gauri este mai nedemnă de încredere decât însăși trădarea. Neavând nimic de pierdut și cu lumea în față, viclenia ei excentrică este garantată.

„Eu mă ocup de directori. Pariez cu tine”, a spus King.

„Nu pot merge acolo! Mi-e frică să merg acolo! E prea departe!”, a exclamat Gauri. „Slujnica mea, nu eu, l-a urmat. Ea știe drumul. Eu—”

Ali din Sikunderam și-a trecut unghia de la degetul mare pe muchia ascuțită a cuțitului său, iar Gauri a tresărit, dar Narayan Singh a fost cel care a spus soluția corectă. S-a aplecat și l-a atins pe cel mai apropiat dintre fiii lui Ali, care visa cu ochii deschiși la încântarea servitoarei - poate imaginându-și chipul ei în paradisul musulman.

„Doi cai!”, a comandat el. „Imediat!”

Tânărul tresări și se uită la tatăl său, care dădu din cap. King scoase banii. Gauri îi revendică.

„Să-mi trimiță proprietarul cailor nota de plată!”, insistă ea, și aproape că i-a dispărut într-un mister mătăsos între sâni, suficient cât să cumpere doi cai.

Așa că cel mai tânăr dintre fiii lui Ali s-a dus într-o treabă pe care o putea îndeplini fără prea mult risc să se împiedice, dar „imediat” este un cuvânt folosit la întâmplare și a plecat cu o oră înainte ca caii să se oprească necurioși la ușă, fiind văzuți de vreo jumătate de sută de ochi foarte curioși; căci faptele unei doamne precum Gauri sunt de un interes mai profund decât cronicile curților.

Abia când Ramsden a ieșit în față, corpulent ca bătașul unui rajah, iar ceilalți s-au adunat precum mercenarii care se dedau la preocupările neimprimabile ale aristocrației, mulțimea s-a dus să-și imagineze restul și să-l discute la un băut de nucă de betel sau de narghilea.

Gauri a încetat să se mai plângă când și-a dat seama că va călări escortată de nouă lachei diverși. Aceasta este o onoare și o noutate care vine la puțin din poziția ei pe scara discreditării. Și apoi, mai exista intriga, care era elegantă și plăcută pentru ea. Exista posibilitatea - probabilitatea unei răzbunări veninoase; și un pariu de câștigat, dacă nu exista nicio șansă să-și recupereze banii de la portughezi.

A început să încerce să stipuleze înainte să se termine ora.

„Dacă ți-l găsesc, trebuie să-l omori!”, a insistat ea.

„Dacă nu-l găsești, îți pierzi colierul”, a replicat King.

„Ce-ar fi dacă îți spune secretele lui?”, a spus ea brusc. „Pașu-ul se va teme. Îți va spune secretul comorii! A luat zece mii de rupii din banii mei! Trebuie să-mi spui ce-ți va spune...”

A tăcut – privind – citind oameni și fețe, așa cum era al treilea aspect al profesiei sale. Ochii lui King se întâlniseră cu ai lui Grim și privirea trecu prin tot cercul – nu de înțelegere, ci unanimă. Recunoscuseră o șansă și, fără să spună un cuvânt, toți o acceptaseră. Așa că King cedă termenilor:

„Fiică a Încântării”, a spus el, „dacă, ascultând de noi, vei ajuta la găsirea comorii, îți vei primi partea ta din ea.”

„Cât?”, a întrebat ea.

Dar este mai înțelept, dacă vrei să scurtezi argumentul, să le lași pe fiicele lui East să se ocupe singure de piață.

„Cât vrei?” a întrebat King, iar ea a spus cea mai mare cifră la care s-a putut gândi și care transmitea o semnificație. (Crorele arată frumos pe hârtie, dar sunt peste așteptări.)

„O sută de mii!”, a spus ea, râzând de propria exorbitanță.

„Bine! Dacă ajutorul tău valorează o annă, vei primi o sută de rupii!”, a răspuns Regele.

Ea a cerut, firește, două sute de mii după aceea, dar Ali din Sikunderam a declamat pe tema infidelității. Sute de mii spusese ea; sute de mii ar fi trebuit să aibă; cuțitul lui Khyber era acolo ca să dovedească asta! Era la fel de vehement ca și cum ar fi avut comoara în cameră și n-ar fi avut nimic altceva de făcut decât să o împartă, iar ea a capitulat, mai temătoare de cuțitul nordic al lui Ali decât de toate celelalte posibile eventualități. A înțeles strălucirea din acei ochi care aveau culoarea vremii de secetă.

„O sută de mii”, a fost de acord ea; apoi au venit caii, și a trebuit să se schimbe șoapte fiscale între proprietarul cailor și servitoare, care, fără îndoială, i-a escrocat pe toți, deși a trebuit să se despartă de o „recompensă” pentru fiul lui Ali, adică India – mai exact Delhi și sediul guvernului, unde extorcarea este singura artă care a supraviețuit. Caii erau o ilustrare – carne de corb, flămânzi, puși să muncească pentru o ultimă suprataxă lacomă.

Dar cailor nu li se cerea nimic mai mult decât să meargă la pas. Cele două femei cu vâl îi călăreau printre bărbați care nu se grăbeau, pentru că a părea că se grăbesc înseamnă a atrage atenția. Era mai bine să te lauzi și să atragi atenția, ceea ce produce efectul opus.

S-au îndreptat cât de drept le permiteau drumurile șerpuitoare spre marginea nordică a orașului Delhi, unde ruinele orașului antic zac îngropate în mijlocul junglei de-a lungul secolelor. Niciun tigru nu a fost văzut în acea junglă de mai bine de treizeci de ani, dar puțini au chef să rătăcească noaptea pe acolo, căci tot ce este periculos se află în acel labirint impenetrabil, inclusiv febra și fugarii de justiție.

În timp ce păraseau ultima dintre străzile moderne, luna răsări și urmară o cărare care șerpuia precum cursul unui șacal vânat printre copaci bătrâni ale căror rădăcini se aflau în zidării mult mai vechi. „Slujitoarea încântării”, așa cum prefera să se numească, din moment ce stăpâna ei era ceea ce era, conducea calul cu mâna regelui pe frâu, recunoscând traseul după lucrurile de care se temea – ruine în formă de craniu uman care o stârneau un țipăt – rădăcini ca niște pitoni care se întindeau în cale – o gaură într-un zid spart care ar putea fi intrarea unui tâlhar – îngrozită, și totuși folosind teroarea conștient – bucurându-se de ea, așa cum unora le place să stea într-o barcă legănată și să țipe. Viața, ca să o amuze, trebuia să-i facă pielea de găină și să încalce legea, ambele fiind realizări ale nopții în nordul Delhi-ului; așa că facultățile ei lucrau acolo unde ale altcuiva ar fi amorțit.

În cele din urmă, au ajuns la capătul lumii, unde o umbră mai neagră decât gâtul unei mine de cărbune anunța că viața se oprișe și că ar fi putut fi crezută dacă nu ar fi lumina lunii care strălucea dincolo de ea, de-a lungul conturului neuniform al unui zid rupt. Acolo, sub creanga unui copac enorm, ale cărui cârcei arătau ca niște oameni spânzurați legănându-se în vânt, au intrat într-un spațiu odinioară pavat atât de greu încât nu creșteau copaci și doar tufișurile se strangulau, atrofiați, între zidărie. În partea îndepărtată se afla o clădire, tot o clădire, deși partea superioară se prăbușise, iar fațada arăta ca fața spartă a unei piramide.

Cândva fusese magnific. Exteriorul și porțiunile superioare se prăbușiseră, probabil din cauza unui cutremur, astfel încât partea din mijloc se păstrase ca inima unui furnicar. Parțial ascunsă de tufișuri era o deschidere săpată, fără îndoială, de oameni prin moloz. Au intrat într-un tunel care fusese odată un coridor deschis pe o parte spre aer. Și la capătul a cincizeci de metri întunecați, ghidați de chibrituri aprinse câte două odată, au virat la stânga într-o sală, ale cărei pereți de marmură fuseseră scoși cu mult timp în urmă, dar ale cărei coloane stăteau încă în picioare ca niște rânduri de titani contorsionați care susțineau temelia lumii.

La un capăt se afla o platformă, pe care se aflase un tron. Dar acum pe ea se aflau un pat de campanie din pânză, o geantă veche și neagră cu o cămașă murdară înăuntru, două perechi de păături murdare și un felinar. Cineva a aprins felinarul și cam un milion de lilieci și-au luat zborul; aerul era viu de ei, iar femeile își îmbrățișau capetele, țipând.

Câteva conserve deschise, aruncate într-un colț, arătau cum cineva îi născocise mesele; și cel puțin o masă era recentă, căci mai rămăsese supă nealterată într-o conservă lângă pat. Dar nicio urmă de portughez. Niciun indiciu despre unde s-ar putea afla. Doar certitudinea că fusese acolo în ziua aceea! Acolo, pe pat, întoarsă pe dos și goală, zăcea sacul din piele de căprioară pe care i-l dăduse Cyprian; dar nu exista nicio urmă a monedelor care fuseseră în ea, nici a lui da Gama.

Narayan Singh a fost primul care a vorbit:

„Da Gama a venit după bani, sahibi. Am auzit cum se laudă că Cei Nouă nu mint niciodată.” Părea temător că propriul său cuvânt ar putea fi pus la îndoială, din moment ce nu-l găsiseră pe da Gama. „Cu toate acestea... banii pe care știm că îi avea au dispărut... au dispărut... unde?”

A ridicat geanta din piele de căprioară și a scuturat-o. „În mânecă la cineva!”, a chicotit Jeremy. „Caută-l pe Don și pun pariu că...”

Vorbea englezește, iar exclamațiile femeilor l-au oprit.

Ramsden se duse să caute, nu prea vorbăreț, ci timid conștient, așa cum sunt uneori bărbații importanți, de puterea sa și de impulsul de a o folosi. Era o prostie să caute într-un hol gol, dar bărbații care nu se mândresc cu intelectul lor sunt uneori mai bine serviți de intuiție. Se aplecă deasupra locului unde o secțiune solitară a unei coloane de marmură sparte zăcea deasupra unor resturi într-un colț al podelei, iar aceștia îi auziră încheieturile trosnind în timp ce împingea marmura de pe grămadă.

„Uite portugheza ta!”, a spus el încet.

Ar fi putut găsi o minge de golf. Dar și el vorbea engleza, iar femeile au exclamat la auzul acestui lucru. Servitoarea l-a apucat pe Jeremy de mână și a început să-i examineze unghiile, care informează infailibil ochiul exersat; dar Jeremy i-a retras mâna și s-a grăbit să țină felinarul și să se uite împreună cu ceilalți la ce descoperise Ramsden.

Razele galbene străluceau pe trupul portughezului întins mort și abia rece într-un șanț puțin adânc săpat în dărâmături. Coloana de marmură o închisese fără a zdrobi ce se afla acolo, iar cadavrul zâmbea cu privirea amuzantă, umană și nonșalantă pe care bărbatul o avusese în viață, pentru fragmente de secundă, trecând de la o privire disprețuitoare la alta. Murise în mijlocul emoției, iar femeile juraseră că zeii o făcuseră. Le promisese zeilor generozitatea de a le salva de la o soartă similară.

Nu exista altă explicație decât a lor despre cum murise și nici despre cine altcineva decât zeii îl ucisese. Au căutat pe cadavru. Nu era nicio rană – vânătăie – niciun miros de otrăvă acidă – nicio mușcătură de șarpe – nimic, în afară de un cadavru cu o bărbie cicatrizată, zâmbind! Și nicio pălărie!

CAPITOLUL V - „SPIONII CELOR NOUĂ SUNT PESTE TOT.”

Pentru cei care se sacrifică pe altarul nevoilor ei - fie că sunt nevoi presupuse sau nu - India are răsplată, cum ar fi locuințe precum cea a Părintelui Cyprian, înghesuită între două grădini pe o stradă adormită, cu coșul unui cuptor de olărit de mult dezafectat aruncând o umbră precum cea a unei cupole de templu pe trotuar după-amiaza. Din punctul de vedere al Indiei, Cyprian era cu atât mai îndreptățit la considerație cu cât nu condusesese niciodată în mod deschis vreun asediu împotriva zeilor ei înfocați. Salvase fața multor păgâni prefăcuți, susținând în intimitatea propriei conștiințe că cei condamnați aveau mai multă nevoie de mângâiere decât de un blestem în plus. Așadar, recunoștința păgână îi mângâiasse oasele bătrâne, păgânii modești neobiectând.

Era găzduit ascetic; dar în mănăstiri liniștite se găsește mult mai multă odihnă și mulțumire decât în palatele viceregilor, prinților, episcopilor. Cu o ironia sa, se prefăcuse în fața arhipretendenților că formulele lor magice i se par derutante, făcând asta în mod repetat timp de cincizeci de ani, până când devenise o a doua natură, iar oamenii, ale căror minți erau doar niște cotrobăieți prin toate poveștile de mână a doua ale bătrânelor, nu numai că își foloseau influența pentru a răsplăti linguşirea, dar se străduiau și să descopere pentru el fapte dincolo de înțelegerea lor. India, supraviețuind cultului anglo-saxon pentru terenurile de sport și oricărei sudori inutile, își acceptă amuzamentul mental. Era o „divertisment rafinat” să-i aducă părintelui Cyprian, preotului străin, deși curtenitor, fapte noi și să se bucure de uimirea sa intelectuală. (Căci în cincizeci de ani un om învață să joace roluri și, așa cum observase Jeremy, Cyprian era „totul” pentru o mulțime de oameni diferiți.)

Putea discuta despre metafizicul, îndepărtatul, distantul, deși omniprezentul Întreg Parabrahman la fel de ușor cum putea asculta confesiunea galopantă a unui goanez grăbit să-și descarce conștiința și, cum ar spune, să-și arunce poveri la picioarele părintelui. Picioare bătrâne și bine făcute, bine învelite în papuci de piele lăcuită, sprijinite pe o stivă afgană împăturită pentru a le ține departe de podeaua cu gresie.

Fernandez de Mendoza de Sousa Diomed Braganza îi privea, în timp ce îngenunchea și își cerceta cele mai adânci amănunte ale imaginației. Era într-adevăr foarte mândru să-i mărturisească părintelui Cyprian un privilegiu destul de rar, care în sine, dacă ar fi fost suficient de lăudat, l-ar fi ridicat cu douăzeci de trepte în stima lumii invidioase pe care o cunoștea. Tot ce putea vedea sub ecran erau acele picioare bătrâne, cu pantofi, cu aspect aristocratic, dar erau liniștitoare și tânjea să le atingă.

„Și astfel, tată, arabul acela, vorbind engleza, a fost excelent, încât am fost luat îngrozitor de uimire și făcut să mă bănuiesc – da, într-adevăr – mi-a recomandat să vin la dumneavoastră pentru spovedanie!”

„De ce ai ascultat de un arab?”, se întreabă Ciprian.

„O, cred că era diavolul! Cum altfel ar fi putut vorbi engleza și râde atât de vesel? I-am văzut capul pe cerul nopții și cred că avea coarne - o, da, cu siguranță!”

Ciprian l-a avertizat.

„Dacă nu era diavolul, acela, atunci celălalt era – bruta aceea mare, îmbrăcată în Jat, care m-a apucat ca și cum aș fi fost un gunoi de aruncat și m-a aruncat împotriva clienților mei! Părinte, vă asigur că am fost ca o ghiulea! M-a aruncat și am supărat mulți oameni – oh, da, hotărât! Și deși întregul hotel a ars ulterior, iar de jos i-am văzut pe aceiași indivizi arzând în flăcări, i-am mai văzut de atunci! Dacă nu sunt diavolul, sunt salamandre...”

„Nu ți se cuvine să spui cine e diavolul”, îl avertiză Cyprian, conștient de felul în care mintea goanezilor sare de la o concluzie la alta. „Cum ai scăpat?”

„O, foarte simplu. Am fost foarte credincios în chestiunea lumânărilor pentru altarul Maicii Domnului din Goa, așa că atunci când asta – sunt sigur că era diavolul! – m-a aruncat în rândurile clienților noștri, am fost asigurat în conștiința mea că este de ajuns și am fugit primul, înainte să se înceapă o năvală, pe care am prevăzut-o infailibilă. Așa că, atunci când a început năvala, eram pe scări și acolo am mirosit fumul și m-am dus să văd, așa cum Moise s-a dus să vadă rugul aprins și, văzând flăcări, am alergat pe stradă și am fost salvat. Dar tot hotelul meu și averea mea sunt în flăcări – o, milă de mine!”

Așadar, părintele Ciprian l-a compătimit cu cea mai mare reținere și l-a concediat după o predică neprețuită în care a arătat cât de profitabil ar fi putut Diomed să dea toată acea proprietate Bisericii, în loc să o păstreze pentru ca diavolul să facă un foc de tabără din ea. După aceea, i-a spus slujitorului său să deschidă șipcile jaluzelelor și să lase să intre suficient soare de dimineață pentru ca locul să arate vesel.

Și o cameră simplă, răcoroasă, albă, din piatră, cu o podea veche cu gresie și tavan boltit, este mult mai ușor de înveselit decât orice budoar somptuos mobilat din lume. Deliciile unui ascetism blând sunt infinit mai intense decât plăcerile epicureului. Soarele a intrat ascultător, iar lumina și umbra au alternat în triumphiuri lungi pe podea și pe perete, lăsând spatele camerei într-un mister întunecat.

Nu se vedea nici urmă de bibliotecă – doar un breviar și una sau două cărți marcate din belșug cu fișe scrise cu creionul pe o masă lipită de perete. Pe lângă scaunul pe care îl folosea Cyprian, mai erau șase alte cărți, la fel de simple și la fel de aproape imposibil de perfecte ca design și lucrare – fiecare scaun fiind la fel de vechi ca Taj Mahal-ul și fără două scaune la fel, dar toate formau o unitate datorită excelenței.

Un om poate fi ascet fără să tânjească după urâtenie — un anahoret, cu moderație, fără să-și excludă prietenii, Un clopot de bronz dintr-un templu budist dispărut anunța vizitatorii.

Servitorul – Manoel – un alt goanez – cu picioarele moi ca o pisică și înarmat cu ghivece cu fuchsii a intrat să anunțe ceea ce considera a fi prea mulți vizitatori la acea oră a dimineții.

„Nu sunt eleganți. Deloc — oh, nu.”

„Numele lor?” a întrebat Cyprian.

Manoel le-a pronunțat greșit, a fost mustrat, a pus oalele jos și a plecat să primească vizitatorii, schimbându-și starea de spirit ca unameleon, doar că mult mai repede și cu ceva mai puțin succes. De exemplu, acest lucru nu l-a convins pe Cullender Ghose, care a intrat primul, în calitate de impresar.

„Până acum nefiind otrăvit părintele sahib”, a spus persoana sacră fiind vigilentă, „importați prin urmare influența malefică a ochilor răi asupra acestor sahibi nesfinți care îl onorează pe acest babu cu o slujbă? Dați-vă înapoi, fiu al raselor mixte! Încetați să mai zâmbiți!”

Cine ar zâmbi dacă i s-ar adresa în acești termeni un babu arogant și gras? Nu majordomul unui episcop. Cu atât mai puțin Manoel. S-a încruntat și - așa spune tradiția - un om trebuie să zâmbească înainte de a putea izbucni în acea cumplită nenorocire numită Deochi, în care întregul Orient și cea mai mare parte a lumii noi cred implicit. Sub încruntarea protectoare, Chullunder Ghose, cu spatele la Manoel pentru o siguranță sporită, a adunat grupul - Grim, Jeremy, King, Ramsden, Ali din Sikunderam, Narayan Singh și unul dintre fiii lui Ali, care fusese chemat de Chullunder Ghose pentru „profilaxie prin gaura cheii”, așa cum a explicat babu-ul într-o paranteză. Ceilalți fii au rămas ghemuiți în praf, la umbra modelată a unui copac mare din față. Falstaff nu a avut niciodată un grup de oameni mai zdrențuiți, mai puțin regali, din câte se putea observa - în interiorul sau în afara casei preotului. Toți arătau ca niște oameni care călcau leghe lungi, nu pe trotuar.

Căci, deși în lumea nouă, crudă, unde douăzeci de secole nu au fost suficiente pentru a le oferi fiilor oamenilor un adevărat simț al proporției, cel care vrea să fie ascultat trebuie să se mascheze și să se comporte ca o trăznire în haine noi, de cea mai nouă croială, India știe mai bine - privește mai adânc - și este mai înțeleaptă. Așadar, în zadar i se întinde plasa în fața ochilor. Viceregii, regii și toată pompa lor sunt niște spectacole secundare, iar zgomotul pe care îl fac este o pacoste care trebuie tolerată doar de dragul unei păci mai mari sau mai mici. Sunt auziți în țară și nu ascultați - văzuți și apreciați ca umbrele pe nisipurile timpului. Oamenii care merg în zdrențe îi eclipsează pe toți.

Manoel din Goa, de exemplu, cu toate erorile europene multiplicare în el de amestecul de neamuri, disprețuia garda aceea zdrențuită de sub copac, considerându-o slujitoare ale unor oameni lipsiți de intelect sau influență; și chiar și așa, un polițist care trecea, cu viziunea nativă deformată de prea multă practică europeană, dar cu toate celelalte facultăți și afecțiuni ale sale atente, se opri în drum să mediteze cum ar putea fi făcută ca inocența să plătească tribut înțelepciunii lumești - se opri, scărpînându-și bărbia cu patul unui baston de lemn strunjit și ambii ochi căutând un complice sigur.

„Polițistul ăla e un porc hindus cu păr pe ficat, care plănuiește să ne facă probleme — pe Allah!”, îi spunea un frate de pe Deal altuia.

Și toți șase dădură din cap, în cerc, ca niște urși din cauza hainelor de piele de oaie atârinate lejer pe umeri.

Așadar, înăuntru; slujitorul părintelui, Manoel, s-a apropiat de cel de-al șaptelea, care stătea de pază la ușa camerei de zi a lui Cyprian, oferindu-i prăjituri lui Cerber.

„Gustă-l”, a sugerat el. „Este excelent - de peste mări - din țara strămoșilor mei - a venit într-o carafă mare. Doar câtorva oameni distinși li s-a dat așa ceva.”

O mână ca o labă de urs smulsă din mâna lui se strânse strâns pe paharul lung și, cu ambii ochi ațintiți asupra goanezului, omul din munte își turnă pe gât o jumătate de litru de lichid dulce și tare, fără să se oprească, fără să tușească măcar. Paharul se întoarse în mâna goanezului înainte ca celălalt să-și termine oftatul de uimire.

„Tee-bee! Îți place, nu-i așa? Vino, atunci, în cămară, unde mai este mult. O să te saturei.”

„Nu, pentru că nu beau vin”, a spus Rahman, ștergându-și buzele cu mâneca. „Asemenea câini ca tine nu știu nimic despre Coran, dar a bea vin este interzis.”

În zadar au adus goanezii mai mult, într-un ulcior de sticlă, parfum și imagine ispititoare. Rahman a stat cu spatele la gaura cheii, suficient de înflăcărat de o halbă de Porto cât să-i crape

stomacul goanezii la prima scuză și nu era sigur că nu avusese deja suficiente scuze pentru asta. Așa că Manoel a păstrat distanța, iar conferința din interior a continuat în siguranță.

Cyprian a început, firește, radiindu-le cu buzele sale bătrâne și libere și cu ochii care nu trădau niciodată secrete.

„Deci ai eșuat? Văd că ai eșuat”, a spus el, privind de la o față la alta. „Te-a scăpat, portughezul ăla?”

„L-au omorât”, răspunse Grim simplu.

„Ah! O lingură mai lungă ca niciodată! Păcat! Dar pălăria lui... i-ai găsit pălăria, desigur?”

„Nu. Dispărut!”, a răspuns Jeremy. „Avea o bancnotă cu cinci jocuri de cuvinte înăuntru, cu semnătura mea.”

Buzele lui Cyprian s-au mișcat, dar nu a scos o vorbă auzibilă.

„Mai rău de atât!”, a adăugat King. „În buzunar ar fi trebuit să aibă o hârtie pe care să fi notat termenii pe care era dispus să-i facă cu noi. Nu am vrut să o semnăm, dar stelele erau la pământ și un dușman ar fi tras concluzii.”

„A plecat și el?”, a întrebat Cyprian.

„Da. Luat”, a răspuns King. „Buzunarul era pe dos.”

„Și mai rău!”, interveni Ramsden. „Toate acele monede vechi au dispărut. Uite punga – goală!”

„Toți, în afară de acesta!”

Jeremy a ridicat cea pentru care își promisese gaj. Cyprian a luat-o, întorcând-o iar și iar într-o mână la fel de moale și neted, ridată, ca a unei bunici regale.

„Monede dispărute? Pălărie dispărută? Ăă?”, a spus Cyprian. „Pălăria aceea... își ținea memoriile pe o fâșie de pergament în interiorul banderolei de transpirație. Dacă am fi avut pălăria... ei bine... dacă am fi avut pălăria, poate i-aș fi pus cheia în broască, ca să zic așa. Ei bine... deci suntem mai răi decât înainte!”

„Mult mai rău!” a remarcat Chullunder Ghose. „Ce nebunie, sfinte! Acest baba, mistuit de o anxietate elementară, atrage atenția asupra cheii situației, care este: Inamicul care pândește la ambuscadă este acum conștient de identitatea adversarilor. Adversarii suntem noi! Alarmant - foarte! Nevăzut și alegând oportunitatea cu o precizie deosebită, se va strecura și ne va lovi cu viclenie, fără a pierde timpul! Verb. sap.! Slujitorii voștri ascultători, sahibi!”

„Știe”, spuse Cyprian dând din cap. „Știe.”

Ramsden strânse pe jumătate inconștient doi pumni enormi, iar Cyprian râse.

„Dacă am putea să ne descurcăm cu ei în felul acesta, secretul lor ar fi fost cel al lumii de acum cinci mii de ani - nu-i așa?”, a spus el capricios. „Nu, prieteni. S-ar putea să ne facă violență; trebuie să admitem această posibilitate. Dar se cuvine să folosim alte mijloace. Suntem pierduți dacă încercăm violența - bebeluși în pădure, nu-i așa? Cu nimic mai sigur decât asirienii lui Sanherib. Am putea la fel de bine să intrăm desculți într-o peșteră plină de șerpi! Dar Domnul i-a ucis pe asirieni. Domnul a luptat și împotriva lui Sisera. Înțelepciune! Trebuie să fim înțelepți! Mă înțelegeți?”

Încerca să fie totul în același timp pentru șapte oameni de credințe diferite, dintre care niciunul nu era al lui, și era mult prea înțelept ca să se aventureze pe stăpânirea religiei, deși acesta, și nu altul, era impulsul care îl ținuse să muncească timp de cincizeci de ani. Știa că Jeremy, de exemplu, se va răzvrăti deschis la prima sugestie de crez sau dogmă, ca să nu mai

vorbim de Narayan Singh și Ali din Sikunderam, care poate nu erau atât de importanți, deși la fel de reticenți în a se compromite.

„Nimeni nu înțelege nimic!”, a răspuns Jeremy. „Știu ce am văzut – un Don mort, fără pălărie, și cu buzunarele pe dos. Știm cu toții ce a spus femeia. Te-am auzit. Totul nu înseamnă nimic, plus o monedă de aur...”

„Poate ar fi mai bine să aud despre femeie”, a sugerat Cyprian.

Jeremy i-a povestit, reproducând întreaga scenă și conversația cu Gauri, până la ultima remarcă a lui Gauri când l-a văzut pe da Gama zăcând mort.

„Vezi? Vezi? L-au păcălit, iar prostul m-a păcălit și pe mine! Sunt un prost și mai mare! Îți spun, nimeni altcineva decât un fakir nu este mai bun decât un fakir! Se spune despre mine, și despre cei ca mine, că învăț secrete. Phagh! Duceți-vă și fiți fachiri, toți! Asta a crezut Gauri despre asta”, a spus Jeremy.

„Și avea dreptate. Avea dreptate”, a spus Cyprian.

La care Jeremy fluieră. Simțea aventura venind din vânt – neașteptată – exact așa cum îi place lui cel mai mult. Chullunder Ghose, căruia îi place să-și simtă propria carne făcându-se târâș, scoase un sunet ca un țipăt înăbușit și tremura.

„Păre sahib, ascultă de mine!”, a întrerupt el. „Fiind departe de a fi un baba înstărit care transpiră mult pentru salarii subdimensionate, sunt totuși ca un pachet de Autolichus care conține roade ale experienței! Că domnul Ross poate fi un fakir, da. Este atât de deștept, se poate chiar imita pe sine, ceea ce este cel mai dificil dintre toate cinismele. Dar este australian. Zeitatea sa este a N-a putere a Ireverenței, la fel și dacă este adusă în contact cu partide din înalta biserică lipsite de simțul umorului, fiind mult mai periculoasă decât dinamita cu fitil și cartușe! Vorbesc cu sentiment! Domnul Ross va face trucuri de prestidigitație cu o tijă de bambus cu șapte noduri a celui mai sfânt mahatma, iar noi suntem cu toții oameni morți - familii la mila generației care se ridică - oh, mătușa mea!”

Jeremy zâmbi, încântat; îi plac aplauzele. Cu capul întors brusc într-o parte, ca al unui terrier care aude cuvântul pisică, privi chipul lui Cyprian, alert.

„Există adevăr în ceea ce spune Chullunder Ghose — adevăr și exagerare”, a anunțat Cyprian. „Există întotdeauna pericol în a ataca diavoleria. Dar exagerarea în astfel de cazuri este” — era pe punctul de a spune un păcat, dar se abține — „o greșeală gravă pentru că îngrozește.”

Toți bărbații din cameră, cu excepția lui Chullunder Ghose, au zâmbit larg la auzul acestor cuvinte. Cyprian a zâmbit și el, și niciunul dintre ei, poate cu excepția babu-ului, nu și-a dat seama că alesese această metodă de a elimina orice urmă de teroare din ceartă.

„Tu!” spuse el deodată, arătând cu degetul spre Jeremy. „Tu! Ești capabil să te controlezi? Poți înțelege că, dacă joci rolul ăsta, un singur răs la momentul nepotrivit poate însemna moartea?”

„Sper să mor de răs — în cizmele mele”, a răspuns Jeremy.

„Moartea ta — și a altora!”

„Ai cui, de exemplu?”, i-a răspuns Jeremy. „Am văzut bărbați în India pe care i-aș ucide pentru șase pence fiecare!”

„Aceștia... prietenii tăi”, a spus Cyprian.

„E altceva. Bine. Nu râd. Mă machiez în cel mai hidos om sfânt pe care l-ai văzut vreodată. Ce se întâmplă după aceea?”, a întrebat Jeremy.

Cyprian s-a uitat insistent la el. Într-o palmă moale zăcea moneda de aur, iar el a lovit-o ușor cu degetul arătător.

„Acesta este singurul nostru punct de contact”, a început el. „Trebuie să-l iei și să faci trucuri. Trebuie să-i provoci pe Cei Nouă în public! E periculos, iar alții trebuie să meargă cu tine pentru a preveni răpirea. Ești dispus?”

„Pun pariu pe viața ta!”, a spus Jeremy. „Cine vine?”

„O, Doamne!”, a remarcat Chullunder Ghose, conștient de roțile Destinului.

„Tânărul meu prieten Jeremy, ai suficientă stăpânire de sine încât să te lași disciplinat de babul nostru?”, a întrebat Cyprian.

Buzele părintelui se mișcau ținut, ca și cum ar fi mestecat ceva, iar fața îi era îndreptată spre Jeremy, care rânjea, dar mintea lui era deja departe, gândindu-se la altceva. Grim observă asta și își dădu seama că Cyprian se hotărâse fără să aștepte răspunsul. Treabă rapidă! Dar Grim este precaut din punct de vedere constituțional.

„Dar babu?” a obiectat el. „Poate Chullunder Ghose...”

Cyprian a alungat obiecția cu un gest.

„Trebuie să fii prost, prietene Jeremy — prost!”, a continuat el, forțând gândurile profunde să iasă la suprafață printr-o sită care elimina toate cuvintele inutile — în special toate argumentele inutile. „Chullunder Ghose trebuie să vorbească.”

„Dumnezeule! Mă vezi cum tremur?” a exclamat babu-ul, fără a exagera.

Umerii lui groși se ridicau ca și cum ar fi fost cuprinși de un cutremur, iar un fel de culoare cenușie i se așternea pe față. Cu toate acestea, nimeni nu se îndoaia de intenția lui. Cu un secol sau două în urmă, ar fi înfruntat Sfânta Inchiziție din curiozitate.

„Orice se spune, Chullunder Ghose trebuie să spună”, repetă Cyprian.

„Ascultați-mă spunând asta acum! Caesar, moriturus te saluto! Vorba mă condamnă, tăcerea îl absolvă pe adevăratul vinovat! Îmi tremură stomacul, dar familia trebuie să mănânce. Sahibi, măriți-mi salariul microscopic!”

Niciodată nu a fost un om mai serios. Chullunder Ghose, tot umed de neliniște, își rula batista într-o minge și o prindea de repetate ori cu degetele de la picioare goale; dar King se apropie și se așază pe o pernă pe podea, lângă el.

„Tu și cu mine am confruntat împreună lucruri mai rele decât asta”, a spus el.

„Ah! Da. Tu și eu! Dar acest australian! Și-ar lega chiar el un nod în coada lui Hanuman și s-ar încrede în lipsa de respect că îl va scoate din el! Va striga: „Cucu!” — și se va preface în fața unui brahman că aceasta este lingua franca colocvială a zeilor!”

„Așa este!”, a râs Jeremy. „Australia e țara lui Dumnezeu. Dacă eu nu pot vorbi dialectul, cine poate?”

„Pace, pace!”, spuse Cyprian zâmbind. „Hai să glumim după aceea. Colonele King, pot să am încredere că îl vei instrui pe prietenul Jeremy – adică îl vei antrena? Nu ne putem permite greșeli.”

King dădu din cap. În toată India nu exista nimeni altcineva care să fi călătorit, așa cum făcuse King, dintr-un capăt în altul al Indiei în diferite deghizări, străpungând presupusul loc impenetrabil. Dacă King ar fi avut măcar o zecime din darul lui Jeremy de a face minuni cu

măinile sale, el ar fi fost omul de trimis. Dar nu găsești gelozie la oamenii care își îndeplinesc realizările lui King. O urmă din aceasta i-ar fi făcut să eșueze de o sută de ori. Atât el, cât și Grim erau oameni mai siguri decât Jeremy și știau asta; dar erau și mult mai puțin străluciți și știau și asta. În ceea ce privește curajul, nu aveau ce alege, deși toți l-ar fi ales pe Ramsden dacă ar fi fost întrebați cine era cel mai puțin predispus la teamă; iar Ramsden, știind prea bine cât îl costa să-și controleze acele rupturi, l-ar fi ales pe Narayan Singh.

„Știi că în curând va fi un festival hindus la Benares?”, a spus Cyprian. „Sunt bătrân, altfel aș merge cu tine. Cunoscut acele ceremonii. M-aș putea proteja de greșeli. Acum, înțelege: pericolul este răpirea! Vor fi un milion de bărbați și femei în Benares - mai mulți! Voi - deghizați - necunoscuți - ați putea dispărea la fel de ușor ca șapte pietricele de pe plajă! Așa că trebuie să mergeți cu toții, fiecare să-i supravegheze pe ceilalți. Fiți două grupuri. Jeremy, Chullunder Ghose, Ramsden - unul. Celălalt, toți ceilalți, prefăcându-vă că sunteți străini de primul. Dar toți hindușii, rețineți - capabili să pretindă că vă cunoașteți dacă trebuie.”

„Vom fi în curând în lumea următoare!”, a remarcat Chullunder Ghose. „Care este scopul acestei necuviințe?”

Cyprian a scos un zgomot cu limba. Nu-i plăcea cuvântul „nepotrivire”. A răspuns uitându-se oriunde, dar nu la babu.

„Cei Nouă Necunoscuți trebuie să se țină constant informați. Pentru a ști, trebuie să observe. Pentru a observa, trebuie să meargă sau să-și trimită reprezentanții. Pentru a fi în contact cu opinia maselor - ceea ce scopul lor trebuie să fie cu siguranță - vor avea grijă să participe la festivaluri, personal sau prin intermediari. Dacă unul dintre ei va merge la Benares - așa cum este posibil - se vor lua, desigur, măsuri de precauție suplimentare pentru a păstra incognito. Dar, în orice caz, va exista cel puțin unul dintre principalii lor locotenenți acolo pentru a aduce rapoarte de încredere. Înțelegeți asta? Acum...”

Bătrânul se încălzea. Se mișca neliniștit în scaun și își ștergea buzele întruna cu o batistă de pânză. Gesturile sale, pierzându-și calitatea nedeterminată, cu un tact meticolos, deveneau imperative.

„În cărțile criptografice pe care le posed este stipulat ca regulă inviolabilă că unul dintre Cei Nouă vizitează întotdeauna Benares în această perioadă a anului. Ei primesc bani - aur și argint - a căror acumulare nu încetează niciodată. Iar Orientul se schimbă încet; fără îndoială, o mare parte din bani, chiar și în aceste zile în care există bănci, merg la Benares, Hardwar, Prayag și alte locuri similare prin intermediul hamalilor în timpul pelerinajului. Cineva este acolo să-i primească. Ai înțeles?”

În cele din urmă, Ramsden deschise gura. Economia - economia constructivă, pionieră, era subiectul lui principal.

„Ar fi nevoie de un tren de marfă ca să transporte banii. Suma care dispare într-un an...”

„Ar putea fi purtat printre un milion de pelerini fără să atragă atenția”, a replicat Cyprian. „Îți dai seama de oportunitatea ta? Contactul este problema noastră! Dacă, prin provocarea atenției, poți odată să iei legătura cu Cei Nouă Necunoscute, poți lăsa restul în seama mea! Vom găsi imediat cărțile! Atunci poți avea banii - oricine îi poate avea! Cărțile - acele nouă cărți - ele sunt adevăratul scop.”

„Dacă banii chiar ajung la Benares, ar fi nevoie de un tren ca să-i scoată!”, a insistat Ramsden. „În cazul ăsta, nu trebuie decât să supraveghem calea ferată...”

„Cine a spus că banii au fost scoși din nou?”, a replicat Cyprian iritat. „Din câte știi, există o gaură sub un templu în Benares...”

Se abținu, conștient că pentru prima dată trezise neîncredere. Chiar și Chullunder Ghose se lăsă luminat brusc de o expresie batjocoritoare. Ali din Sikunderam explodă:

„Allah! Dacă hindușii ar fi avut atâția bani într-o groapă sub un templu, Munții i-ar fi mirosit cu ani în urmă! Mai mult, n-ar fi aflat englezii de ei? Ei miros aur așa cum un cal însetat miroase apa în câmpie. Și dacă englezii s-ar fi temut să-i ia sub un pretext, s-ar abține Munții? Nu i-ar fi făcut acea momeală pe lashkari să urle pe Khyber? Și i-ar fi ținut oare armele de foc mirosind toată prada aceea? Allah! Arată-mi doar un sac de aur și îți voi arăta cum jefuiesc muntenii - eu și fiii mei!”

Însă Ali din Sikunderam era ca ceara în mâinile lui Ciprian. Lingușirea rapidă și subtilă i-a transformat indignarea în lăudăroșenie, din care nu exista nicio cale de scăpare.

„Tu și fiii tăi – neprețuiți! Splendidi! Ar trebui să aveți un rol, dar oh, păcat! Sunteți musulmani.”

„Da! Ce păcat!”, a răspuns Ali. „Când sarkarul avea nevoie de oameni care să meargă la Lhasa, care să nu supere pânțelele păgâne ale tibetanilor cu o religie adevărată, am fost eu ales împreună cu trei fii să facem acea călătorie pentru că nu ne puteam comporta ca hindușii? Fără îndoială! Aduceți-mi o mie de hinduși și, dacă unul dintre ei mă poate alege dintr-o mulțime ca nefiind hindus din casta Chattrya, mă voi întoarce în Munții mei și voi tace!”

„Dar nu în Benares. N-ai îndrăzni în Benares”, a sugerat Cyprian.

„Pe Allah, în Benares mă vor considera un brahman sfânt în două rânduri, născut în paradis! Îi voi face pe sadhus să-mi sărute picioarele într-o oră!”

„Deci. Excelent!”, a spus Cyprian. „Adică, dacă îndrăznești.”

„Aș vrea să văd lucrul pe care nu îndrăznesc să-l fac — eu și fiii mei!”, a răspuns Ali.

„Vorbești despre ele ca și cum ar fi ale tale. Aș prefera să le pună la punct să se angajeze”, a spus Cyprian.

„Pe Allah, vor jura ceea ce le poruncesc eu să jure!”, a răspuns Ali. „Dacă spun că un deal este plat, o dovedesc! Dacă spun că un hindus își poartă burta pe dos, demonstrează asta și celui mai apropiat necredincios! Dacă le poruncesc să fie hinduși, se vor rade chiar și ei și vor arăta așa. Stai și vezi! Îi voi aduce.”

S-a îndreptat spre ușă ca să-i spună lui Rahman, care stătea de gardă, să meargă să-i cheme. Rahman s-a dus să asculte, iar ușa a fost închisă din nou, dar a fost deschisă un minut mai târziu de Chullunder Ghose, care s-a sprijinit cu toată greutatea pe clanță și a folosit-o brusc. Manoel, majordomul, a intrat în genunchi și a căzut cu fața în jos, fără să spună nimic, în mijlocul tăcerii.

„Trag cu urechea!” exclamă în cele din urmă Cyprian.

Goanezul nu a răspuns – prea speriat sau prea înțelept. Stătea întins cu fața între mâini, într-o atitudine de implorare abjectă.

„Scoate-l afară deocamdată”, ordonă Cyprian; iar Ramsden îl apucă pe Manoel de brâu și îl aruncă în cămară așa cum arunci un băț în foc.

„Îți spun”, a spus Cyprian, „ne războim cu puteri! Spionii Celor Nouă sunt peste tot. De mai multe ori l-am suspectat pe Manoel, dar...”

Ușa s-a deschis din nou brusc. A fost ca un bubuit de tunet în acel sanctuar liniștit. Rahman stătea cu o mână așezată pe fiecare stâlp al ușii, aplecat, cu ochii mijiți și sclipind ca inima unei cremene.

„Au dispărut!”, a spus el.

„Allah! Fiii mei au plecat?”

Ali a sărit în sus și și-a scos cuțitul, deși nimeni, nici măcar el, nu știa de ce.

„Au plecat cu toții!”, a răspuns Rahman. „N-a fost nicio luptă, pentru că nu a fost sânge. Cred că au plecat de bunăvoie.”

„Pe Allah, atunci au văzut perspectiva unei lupte!”, a jurat Ali.

În clipa aceea se afla în drepturi feudale – a cerut ajutorul lui Ramsden, cei doi jurându-și credință peste un cuțit restaurat și nu există nicio lege mai inviolabilă.

„Frate, am nevoie de puterea ta”, spuse el cu demnitate.

Și Ramsden nu a ezitat. Crezând că mintea lui e lentă și că tot ce are e puterea, s-a oferit voluntar pentru toate treburile mărunte și munca grea, ceilalți cedând pentru a evita discuțiile, dar punându-i o valoare mult prea mare ca să-l riscă inutil. (Poți discuta despre mușchii unui om în față, dar nu și despre spiritul său.) Așa că au ieșit în grup în spatele lui Jeff, cu Jeremy în frunte, lăsându-l doar pe Grim singur în cameră cu Cyprian.

Lui Grim îi trecuse prin minte, așa cum intuițiile îi vin uneori unui om chibzuit într-o clipă, că dacă gardianul lăsat pe stradă plecase atât de brusc, exista posibilitatea ca cineva să spere să profite de absența lui.

Dacă era așa, atunci Cyprian era obiectivul evident. Dacă nu, chiar și așa, nu ar fi stricat ca unul dintre membrii grupului să rămână și să-l protejeze pe bătrân.

Nu a oferit nicio scuză, nicio explicație; pur și simplu a rămas.

CAPITOLUL VI - „AU FUGIT DIN VAȚA MEA!”

După ce și-a liniștit mintea în privința cerințelor unei alte lumi, Fernandez de Mendoza de Sousa Diomed Braganza a început să speculeze asupra improbabilităților acestei lumi - improbabilitatea creditului, în primul rând. Nimeni nu fusese atât de nechibzuit încât să garanteze riscul de incendiu al hotelului său. Era o pierdere totală. Era la fel de improbabil ca vreunul dintre foștii săi oaspeți să-și plătească facturile, din moment ce registrele fuseseră arse; l-ar învinovăți pe el pentru pierderea bunurilor lor și probabil l-ar da în judecată.

Știa la fel de bine că poliția îl va căuta în clipa aceea pentru a-l aresta sub acuzația de răspundere penală. Știa că cea mai înțeleaptă cale ar fi să meargă la poliție și să se predea, pentru că părintele Cyprian, aproape infailibilul, așa spusese și, hotărând să facă asta, a trecut în grabă în revistă o altă listă lungă de improbabilități - cunoștințe, care fuseseră prieteni înainte de incendiu, care ar putea fi rugați, dar care probabil nu ar fi fost de acord să plătească cauțiunea.

Așa că s-a întors la stânga când ușa din față a casei părintelui s-a închis în urma lui, hotărât să-i cheme pe o cunoștință în drum spre poliție. Această împrejurare l-a împiedicat să-i vadă pe Grim, Ramsden, Jeremy, King și pe toți ceilalți, care se apropiau de casa lui Cyprian din direcția opusă. Erau înăuntru înainte ca Diomed să se întoarcă și să se întoarcă. Așa că tot ce a văzut au fost fiii lui Ali în praful de sub copac - ei și polițistul de vizavi, care își freca maxilarul cu vârful unui baston galben pentru a-și ajuta gândurile.

Ceea ce l-a adus înapoi nu a fost nimic mai concret decât una dintre acele schimbări de gândire, asemenea acțiunii unei nave în lanțuri într-un vânt ușor; în India le numesc spirite fără trup care guvernează oamenii în situații extreme. Oscilase - se gândise la o altă cunoștință, care ar fi putut fi mai puțin greu de identificat decât prima. Observându-l pe agent, a ales, firește, celălalt trotuar. Și cu ambii ochi ațintiți asupra angajatului legii de sub borul adăpostitor al pălăriei sale moi de fetru, a călcat la fel de firesc din întâmplare pe poalele hainei de piele de oaie a unuia dintre fiii lui Ali.

Bărbaților din Sikunderam nu le place să fie călcați în picioare. Este chiar probabil că ar alege un nume de familie din Goa dacă ar fi obligați să numească persoana căreia i se va permite o astfel de libertate. Cu toate acestea, actul a fost evident neintenționat și nu ar fi urmat decât un blestem ușor dacă Diomed, împiedicându-se și încercând să-și revină, nu ar fi lovit cu piciorul mânerul unui cuțit nordic lung de un yard. Și acesta este un sacrilegiu. Un om din munți nu și-ar lovi propriul cuțit.

Așadar, blestemul care a sărit de pe buzele unuia dintre fiii lui Ali a fost ca şuieratul și explozia când bagi un fier încins în ulei. Diomed a sărit înapoi ca și cum l-ar fi mușcat un șarpe, și chiar și polițistul de vizavi s-a trezit din meditația speculativă, căci părea că zeii ar fi prins viață pentru a-i rezolva problema. Este bine să fii alert și prezent atunci când zeii aranjează piesa.

Și în timp ce sărea înapoi, Diomed recunoscuse chipul adversarului său ca fiind unul care îl blestemase anterior - pe acoperiș, înainte de luptă și de izbucnirea incendiului. Îl recunoscuse ca pe un om care fusese ținut înapoi de ceilalți ca nu cumva să folosească oțelul prematur. Iar

gândul în mintea unui goanez confruntat cu o situație dificilă este la fel de rapid și răutăcios ca al unei aspid. Se retrage automat asupra persoanei care l-a stârnit.

Acum putea să se predea cu avantaj! Acum nu mai trebuia să se ducă cu mâna goală la morile poliției care macină atât de puțin și atât de imparțial, așa să-și ia și ei grămada! Asta se întâmpla din mărturisirea păcatelor sale către Părintele Cyprian! Acum cautiunea nu mai era importantă. Erau zeci de oameni care s-ar grăbi să-i ajute dacă s-ar ști că are țapi ispășitori, închiși în celula alăturată, gata să fie sacrificați.

Toate acestea i-au trecut prin minte cu viteza luminii stelelor, între deschizăturile și închiderile dinților furioși ai Hillman-ului. I-a făcut semn agentului de poliție, care a venit, stând precaut la un metru de trotuar, neîncântat de șanse, căci erau șase la unu, iar zeii nu terminaseră de mutat. Este privilegiul zeilor să-i ușureze lucrurile unui om.

„Arestați-i pe toți!” a ordonat Diomed în engleză, ca să sublinieze mai mult. „Sunt ticăloșii care mi-au dat foc la hotel! Vă avertizez că sunt periculoși! Arestați-i imediat!”

Agentul putea recunoaște pericolul fără ajutor. Era perfect conștient de șase cuțite lungi – încă neeliberate din teci, ci suspendate între pământ și aer precum sicriul lui Mahomed. Mai mult, focul era o noutate pentru el.

„Fraților, am spus că polițistul ne-a plănuit să ne deranjeze! Stați spate în spate!”

„Frații” stăteau așa, în jurul trunchiului copacului, inofensivi ca o a treia șină.

„În caz că încercați să-i arestați, vă voi retrage! Acesta este un caz extrem de important - da!”, a spus Diomed, scoțând un creion ca să noteze numărul de telefon al agentului. „I-am văzut pe acești oameni dând foc hotelului meu!”, a adăugat el.

Dar agentul de poliție, preferând viața în locul unui elogiu din Gazetă, a ezitat.

„Unde sunt martorii dumneavoastră?”, a replicat el, rânjind.

Diomed a izbucnit imediat în furie. Cunoștea legea, sau spunea că o știa, și a amenințat că o va invoca pe toată, inclusiv pe cea a unei influențe întunecate și fără de lege, asupra capului nelegiuit al polițistului. A dat nume. A citat exemple. A menționat strămoșii polițistului. Ridicând vocea indignat, a chemat toți vecinii să fie martori la lașitate - corupție - un polițist care primea mită și refuza să aresteze șase criminali!

Cartierul nu voia să se asocieze cu scandaluri din afară, având destule scandaluri proprii, așa că puținii care fuseseră pe stradă au plecat - toți, cu excepția unuia. Un bărbat într-o bluză galben-portocaliu, cu un semn mare și roșu de castă în mijlocul frunții, un turban galben-portocaliu răsucit și fără altă haină, proprietate sau distincție vizibilă, stătea acolo unde un alt copac mare marca o intersecție îngustă și făcea semn, ținându-și degetul arătător aproape de ochi, ca și cum ar fi dat o rază lungă de acțiune invitației.

Și acum, polițistul era mai înfuriat decât Diomed, prin această adăugare, că mânia lui se baza pe o nedreptate absolută; căci lucrurile pe care Diomed le spusese despre rudele sale de sex feminin nu erau de suportat de un om cu spirit și cu o oarecare autoritate. Ajunseseră la stadiul de a pocni din degete, iar cele două brațe ale lui Diomed fluturau ca niște semafoare în timp ce se apleca înainte, arătând dinții de maimuță, pentru a scuipa o denunțare în fața indignată a polițistului.

„Face semn cineva”, spuse o voce lângă copac.

„Și ești corupt — corupt — toată lumea știe asta — fiu al unei mame rea — accepți mită de la oricine și...”

„Poartă o haină galbenă, fraților, cum o poartă sadhușii , dar mai galbenă. Este doar unul. L-am putea bate dacă ne-ar minți. Face semn și ne face semn să tăcem—”

„Toți împreună — fugiți, atunci!”

Dispăruseră ca niște leoparzi fugiți de adăpost, în josul străzii, fiecare cu o mână pe mânerul unui cuțit Khyber, la fel de buni să stea în cale ca torenții Sikunderamului în plină vijelie. S-au năpustit asupra bărbatului în galben ca și cum ar fi fost dușman, nu prieten, intenționând să-l prindă și să-l târască printre ei; dar el știa natura furtunii pe care o stârnise și a pășit pe strada laterală; dispăruse când au ajuns la colț și au pierdut o jumătate de minut aruncându-se încoace și încolo ca o haită de câini înainte ca unul dintre ei să-l vadă făcând din nou semn, iar cei șase au pornit cu toată forța într-un unghi drept față de prima lor cursă, abia gândindu-se acum, ci toți cu un singur scop și trei intenții: să-l depășească pe polițist, să-l ajungă din urmă pe bărbatul în galben, să rămână uniți.

„Asta e!” exclamă Diomed, oprindu-se într-un torent de insulte. „Acum toată lumea poate vedea cum îi lași pe criminali să scape!”

Și abuzul își făcuse efectul. Există otravă în substanța asta, care naște la calcule greșite. E ca o perdea de fum aruncată de un sconcs uman pentru a umili pe oricine are sensibilități slabe. Agentul era furios și conștient de datoria de îndeplinit - cineva care trebuia arestat. Șase criminali, acuzați de incendiere, evadaseră sub acoperirea salvelor de abuzuri ale celui de-al șaptelea, așa că al șaptelea trebuie să fie mai vinovat decât toți! Și-a ridicat bastonul - de fapt, ca să bată un semnal pe trotuar - dar, în imaginația agitată a lui Diomed, ca să atace. Și Diomed l-a lovit - de două ori, în față, cu palma palmei, isteric - a lovit un ofițer de ordine în îndeplinirea datoriei!

Așa că bastonul s-a apucat de treabă cu seriozitate, iar bietul Diomed a fost bătut peste claviculă și antebraț până când nu ar fi mai îndrăznit să le miște de agonie. Apoi a fost încătușat rușinos, înjurând, implorând, rugându-se și pornit departe, urmat de inevitabilii băieței, la fel de liberi de sticlele compasiunii precum maimuțele despre care unii spun că le sunt strămoși. Au spus lucruri care l-au stârnit pe Diomed la imprecații și mai sălbatice.

Și printre băieți se afla un pitic – un bărbat îmbrăcat în portocaliu-galben, mai înalt cu jumătate de cap decât cel mai înalt tânăr și la fel de robust ca doi dintre ei, dar înzestrat cu aceeași libertate de mișcare, astfel încât trecea neobservat în mulțime. Se apropie din ce în ce mai mult de polițist, care se uita nervos în jur, conștient că în aceste „zile ale învățământului superior” revoltele și salvările sunt făcute de băieții de școală, în timp ce cei mai în vârstă fac propaganda în spate. Se grăbi, împingându-și prizonierul în fața lui cu lovituri de baston în șira spinării, chiar deasupra panglicii pantalonilor. Au trecut câteva minute până când piticul s-a putut apropia suficient de mult pentru a vorbi încet și totuși a fi auzit.

„Ești norocos!”, spuse el în cele din urmă. „Cu siguranță ai o promovare la îndemână! L-ai luat pe infamul Braganza, care este acuzat că i-a incendiat hotelul și a ucis o sută de oaspeți!”

„Știam eu! Vino și depune-ți mărturia!”, replică polițistul, căci Răsăritul minte superficial sau deloc. A încercat să-l ia pe pitic ca martor important, dar l-a ratat în mulțime și a trebuit să se grăbească de teama de a-l pierde pe Diomed, pe care l-a acuzat în scurt timp de incendiere și de angajarea a șase Afridi pentru a-l feri de arestare. „M-am luptat cu toți și au fugit din fața mea”, a afirmat el.

Între timp, exista o stranie gamă de indivizi care îi urmăreau, mai mult sau mai puțin, pe fiii lui Ali, cu Ali în frunte, desigur, întrucât „fiii” erau proprietatea lui valoroasă, și cu Chullunder Ghose la fel de natural în spate, la fel de indiferent față de soarta fiilor precum este amiaza față de prinderea peștilor la reflux, dar, în ciuda acestui fapt, activi și neliniștiți.

„Căci dacă un cutremur ar fi golit Bedlamul, eliberând afinități de porci din Gadareni, și dacă oficialii guvernamentali, plus redactorii presei cotidiene, ar fi fost o minte rațională în comparație cu asta! Asta e mai rău decât să acționezi după sfatul experților! Asta e... oh, mătușa mea!”

Nu era departe de țință; căci, în timp ce se clătina, ștergându-și transpirația de pe fața grasă, putea vedea întregul șir lung care se întindea pe stradă, fiecare în felul său atrăgând atenția curioasă. Jeremy, de exemplu, savurând faptul că era luat drept arab, părând gata să înnebunească și să danseze ca un derviş învârtitor la prima scuză, cu mânecile lungi și largi ale hainei sale negre desfăcute ca niște aripi, în plin zbor după Ali.

Apoi Ramsden, furios pe Jeremy pentru că făcuse o asemenea paradă publică, dar incapabil să-l ajungă din urmă și să protesteze, înaintând cu pași mari precum Samson care i-a ucis pe filistenii.

Urmează King, alături de Narayan Singh, niciunul dintre ei nici măcar puțin fals, și prin urmare cam la fel de perceptibil ca două note adevărate într-o gamă bemolă și ascuțită de pian.

„Bărbatul născut din femeie e ca o bomboană de ghimbir!” remarcă Chullunder Ghose, oprindu-se să gândească. „Taie o sfoară – pluta zboară – și se varsă pe dinafară! Un pas pe calea înțelepciunii înseamnă să fii înțelept – prin urmare – lângă apele acestui Babilon mă așez și plâng – astfel – copac, te salut, plângând sudoare, nu lacrimi! Copac mare, ce lume de bărbați și femei ai batjocorit! Bate-mă puțin, umbra ta e reconfortantă și săgețile tale de umor trec deasupra capului! Acum să vedem – regele sahib este remarcabil prin sănătatea sa mentală. Prin urmare, mă va observa în spate. Observând emularea lui Fabius Cunctator de către acest babu, regele sahib își va suprima înclinațiile înnăscute ale anglo-saxonilor și își va modela gândirea în consecință.

„Va urma strada până la următorul colț, unde se va opri posomorât, trimitându-l pe Narayan Singh înainte să repete procesul. Astfel, ori de câte ori voi ajunge până la colț și voi deveni vizibil, regele sahib mă va observa și îi va face semn lui Narayan Singh. Vom fi astfel în contact. Iar ceilalți se vor comporta ca scânteile care zboară în sus, ceea ce este imposibil. Aceasta este presupunerea mea. Fiind moștenitori ai tuturor veacurilor, voi sta la umbră și voi vedea lumea trecând. Suspicios? Foarte!”

Chullunder Ghose avea dreptate. King a luat colțul urmărindu-l, iar la următorul s-a așezat pe veranda unei pensiuni pentru sikhi, unde Narayan Singh, care continua urmărirea pe o altă stradă, l-ar putea găsi și de unde el însuși l-ar putea vedea pe Chullunder Ghose dacă babu-ul ar considera potrivit să vină la colț și să facă semn. Ceilalți, urmându-l pe Ali din Sikunderam, care striga întrebări cu o sută de metri înainte, au continuat urmărirea ca oamenii dintr-o comedie cinematografică.

„Punctul unu, un prost e foarte prost”, își spuse Chullunder Ghose, rezemându-și spatele gras de copac și alungând muște cu o batistă enormă. „Prin urmare, deficiențele congenitale ale fiilor lui Ali respectă formula. Verb. sevă. Dacă ar fi fost atacați, idioții respectivi ar fi stat la distanță la ușa casei părintelui, conform legii că natura detestă vidul – fără îndoială. Capetele

goale se aplică, la robinetul autorității pentru a fi umplute cu instrucțiuni. Și-ar fi concentrat atenția asupra casei părintelui în mod inevitabil. Quad erat – nicht wahr? Prin urmare, nu au fost atacați.”

„Atunci ce? O femeie? Mult prea devreme dimineața. Și din nou - nicio luptă! Dacă șase astfel de idioți ar urmări o femeie, sau mai multe femei, pe străzile din Delhi, s-ar vărsa sânge rău la fel de sigur cum există discursuri atunci când un politician candidează la o funcție publică. Prin urmare, nu o femeie. De data aceasta nu sexul care naște durere și regretă aceeași durere.”

„Atunci un bărbat! Sexul neproductiv! Cel puțin la fel de trist, dar mai puțin opac! Motive mai ușor de discernut. Cele șase bijuterii translucide ale lui Sikunderam au fost ademenite - și de un bărbat, sau de bărbați - prin urmare, în scop lucrativ! Al cui? De ce? Ridic o piatră. De ce ridic o piatră? Pentru că am nevoie de spațiul pe care stă - sau vreau să o arunc - sau - dacă el - ei - aveau nevoie de spațiul pe care stăteau fiii lui Ali - sau de strada pe care stăteau - înțeleg - te înțeleg - «Steve, te înțeleg!», cum spune Jimgrim - iată, văd prin mister! Să sperăm că faptele nu sunt la fel de zgomotoase ca vorbele. Tu, copac - tu, copac solid, mut, impunător, adio!”

A venit un tikka-gharri tras de un cal în drum spre casă după ce a ajutat la petrecerea de toată noaptea a celor de la Rishi , care doar știau ce fel de petrecere. Chullunder Ghose i-a făcut semn vizitiului, care a refuzat somnoros o cursă, fără succes. Babu a ajuns clătinat până la mijlocul străzii și s-a urcat înainte ca jehu-ul protestatar să-și poată împinge căciula la trap.

„Dă-i benzină!” a spus Chullunder Ghose, traducând argoul învățat de la Grim într-o limbă vulgară oprobrioasă.

Așa că birjarul obosit l-a lovit pe calul mai obosit și, ca să-și atragă atenția mai bine, bebelușul s-a ridicat în picioare țipând că are o piatră la biliară și că va muri dacă nu ajunge la spital în mai puțin de un minut. A fost văzut, auzit, contemplat.

Dar a condus doar două străzi, după un colț, apoi i-a plătit birjarului uimit exact prețul cursei. Dacă i-ar fi plătit în plus, nu ar fi făcut decât să multiplice suspiciunile. Apoi s-a întors trei străzi, paralel cu strada pe care se afla casa lui Cyprian, și, întorcând brusc colțul, a fost exact la timp pentru a vedea trei bărbați în bluze galben-portocalii apropiindu-se de ușa lui Cyprian și sunând la sonerie. A stat acolo suficient de mult timp cât să-i privească intrând și să vadă ușa închizându-se din nou în urma lor.

„Kali!” exclamă el atunci. „Să sperăm că Jimgrim este recunoscător! Căinii Soției lui Siva Distrugătorul! O, mătușa mea!”

Ajunsese la timp să-l vadă pe Ali din Sikunderam urcând în fugă treptele și năvălind în clădire – căci bărbații cărora le aruncase întrebările îl îndrumaseră greșit pe Ali, iar el parcursese un kilometru inutil înainte de a afla că prețioșii săi fii încălcau legea.

A alergat ca o meduză articulată până a ajuns într-un colț de unde l-a putut vedea pe King cocoțat pe veranda pensiunii. Acolo, ignorând orice discernământ, și-a scos turbanul roz și a aruncat în aer cei treizeci de metri de mătase, învărtindu-l până când King a ridicat o mână în semn de răspuns.

Imediat, King se aplecă peste balustrada verandei de la colțul a două străzi și făcu un gest pe care Narayan Singh îl văzu de la un sfert de milă distanță. Și sikhul, neoptimist, văzuse prea multe, dar înțelegând că banda era căutată înapoi la Cyprian, se grăbi să-i recupereze pe cât mai

mulți membri ai bandei dintr-o clădire în fața căreia două felinare pătrate afixau reclamă – POLIȚIE.

Narayan Singh îl văzuse pe Rahman urmându-l pe Ali, apoi pe Jeremy, apoi pe Ramsden. Nimeni nu coborâse treptele, așa că nu avea nicio îndoială ce să facă, deși nu știa încă cât de absurd de simplă fusese strategia bărbatului în galben-portocaliu și nici cât de simplă și mai elaborată avea să fie cea a lui Jeremy.

Ca o fătuță în livrea portocalie, pur și simplu îi condusesse pe acei șase spadasi din nord la dans de-a lungul unei străzi după alta – pe scările secției de poliție – și acolo îi acuzase pe toți de furt! Poliția nu avea nimic altceva de făcut decât să-i rețină.

Când Ali a ajuns acolo, s-a dezlănțuit haosul, căci armele celor șase fii le fuseseră luate și se împotriveau căutărilor ulterioare cu disperare, așa cum spiridușii iadului s-ar fi opus botezului – dinți – gheare – blesteme – mai ales orizontale, cu câțiva polițiști care lucrau la fiecare membru și fiecare grup dilata și contracta brusc în spasme. Un polițist – cel care îl arestase recent pe Diomed Goanezul – a mers de la un lot la altul folosind o baston fără aplauze, ținând spre capetele afganilor, dar lovindu-și mai des prietenii. Nu a spus nimic despre recunoașterea lor, susținând deja că i-a învins în luptă pe moarte. Soluția evidentă era să-i ametească ca nu cumva să-l recunoască, dar era extrem de dificil să le lovești în cap.

Și în acea confuzie, Ali a sărit ca o petardă, cu cuțit și tot, fiind adus în picioare de revolverul ofițerului. Ofițerul era la locul lui, la conducere, în spatele biroului. S-ar fi putut întâmpla o crimă, căci Ah nu era în dispoziție pentru supunere, cu dragii lui loviți și contorsionați sub ochii lui. Faptul că poliția sângera, iar fiii lui abia se încălzeau pentru munca de dimineață, îi sporea zelul, iar instinctul îl avertiza că bărbatul în galben era „tatăl” gălăgiei. Prin urmare, Ali era de acord să se năpustească asupra gâtului bărbatului în galben când Jeremy a intrat zâmbind ca o ilustrație din Cartea Rut, cu Rahman urlând ca un lup la un pas în spatele lui.

„Salaam aleikoum! Pace! Să fie pace!” a tunat Jeremy cu o voce cu o notă ventrilocvială care umplea o încăpere. Părea că semăna cu un om din Vechiul Testament. Ah a detectat magie în vânt și a strigat un cuvânt pe care fiii lui l-au ascultat instantaneu. Chiar și așa, polițiștii erau oameni și dornici de răzbunare, dar Ramsden a intrat.

Dezvelindu-și antebrățele, s-a oferit să-i omoare cu mâinile pe primii trei agenți care loviseră un prizonier. Așadar, pacea s-a făcut așa cum a cerut Jeremy, iar bărbatul în galben a profitat de ocazie, apropiindu-se de doi dintre fiii lui Ali, care erau ținuți strâns, cu câte un polițist la fiecare încheietură. A spus că vrea să-i identifice. Jeremy l-a observat, iar Ramsden l-a observat pe Jeremy. Ofițerul i-a observat pe toți trei, dar mâna lui Jeremy este mai rapidă decât orice ochi.

„Ei sunt oamenii care m-au furat!”, a spus bărbatul în galben. „Aveam câte o monedă de aur similară cu aceasta în fiecare mână. Repezindu-se la mine, m-au apucat de încheieturi și mi-au luat banii, pe care îi veți găsi asupra lor. Percheziționați-i!” A scos dintr-un buzunar al halatului și a arătat o monedă antică pe care Jeremy și Ramsden au identificat-o ca aparținând portughezului da Gama.

„Percheziționați-i!” a ordonat ofițerul, lovind ușor biroul cu revolverul.

„Stai! Mai întâi lasă-mă și pe mine să mă identific!”, a spus Jeremy; și și el s-a apropiat de aceiași doi fii ai lui Ali.

A scos și a strâns în mână o monedă pe care bărbatul în galben o ascunsese în brâul celui mai apropiat.

Nemulțumit cu atât, s-a dus până la ofițerul de poliție și i-a șoptit ceva. Apoi, de la el, s-a îndreptat către bărbatul în portocaliu-galben care începea să pară mai puțin încântat – puțin nerăbdător.

„Te-am văzut vreodată undeva?”, a întrebat Jeremy. „Ai fost vreodată în Ierusalim? În Jaffa? În Alexandria?”

„Nu!”

„Minte!”, a spus Jeremy. „Îl cunosc bine! Acesta a fost un truc al hindusului ca să fure un ceas de aur de la Onorabila Tată”, a continuat el, zâmbindu-i ofițerului ca și cum untul aproape că nu i s-ar fi topit vreodată în gură. „Totuși, așa cum spune Profetul (cuvântul să fie asupra lui), «Să nu fie de ajuns cuvintele și goala vorbelor!» Percheziționați-i pe toți cei trei oameni!”

Acum, fiii lui Ali stăteau nemișcați, supunându-se, căci simțiseră ce simțeau degetele agile ale lui Jeremy. Și Jeremy, cu spatele la Ramsden, i-a întins două monede de aur pentru a se proteja, făcând un pas înainte din nou imediat. Bărbatul în portocaliu-galben i-a căzut falca.

„El... arabul ăla...” a început el.

Dar căutătorii îi dezbrăcaseră în zadar pe fiii lui Ali, și era rândul lui. Prima mână băgată în buzunar scoase ceasul și lanțul de aur ale ofițerului.

„Magie!”, a exclamat ofițerul. „Niciodată nu s-a apropiat de mine!”

„Închide-l atunci! Țștia ca el sunt periculoși!”, a spus Jeremy fără să se strâmbe, iar ofițerul a acceptat sfatul, insistând însă să-i ia ca martori pe trei dintre fiii lui Ali.

Atunci, când ușa unei celule s-a trântit peste toți patru și peste o a cincea deja acolo, Narayan Singh a intrat cu pași mari, a evaluat situația și a ieșit din nou, lăsând pe cât de mulți puteau sau doreau să-l urmeze.

CAPITOLUL VII - „REMEDIUL HOMEOPAT SHAKESPEAREAN!”

Grim și Cyprian stăteau față în față în tăcere, cu o rază de soare străbătând spațiul dintre ei. Fibricuri de praf infinit de mici – căci Cyprian era un martinet, iar Manoel folosea neîncetat pânda și mătura – dansau în stilul tarantelei, mai mult sau mai puțin precum țăntarii, pe terenul auriu.

„Îi observi?” întrebă Cyprian curând. „Fiecare dintre aceste particule în mișcare este ea însăși alcătuită din miliarde de particule infinit de mici, toate în mișcare. Așa este alcătuit universul. Toți atomii - toți în mișcare - într-o esență atotcuprinzătoare cunoscută sub numele de eter. Știți asta? Este în cărți - cea mai veche dintre toate cărțile, precum și cea mai nouă. Anticii știau despre asta acum șapte mii de ani, dacă acceptăm cronologia lor eretică. Am cărțile lor care să o dovedească. Aceste Nouă Necunoscute sunt moștenitorii secretelor științifice care au stat la baza Misterelor Antice. Da, așa este. Așa este. Nu există nicio îndoială. Nu secrete religioase, înțelegeți-mă - nu, nu, sunt dușmanii oricărei religii! Folosesc adevăruri științifice pentru a stârni superstiții pretinzând că fenomenele lor sunt miracole! Lucrări ale diavolilor! Ei știu - ticăloșii! Ei au cunoștințe! Comparativ cu ei, oamenii noștri de știință moderni sunt exact așa cum ar fi fost Iulius Cesar dacă cineva l-ar fi confruntat cu artificiile lui Paine sau cu un pistol de optsprezece inci sau cu radioul. Un tip deștept, Cesar. Deștept ca o nuanță. Ar fi...” Am încercat să explic asta; am încercat — dar ar exista fenomenele — efectul — rezultatul cauzei; trebuie să cunoști cauza ca să înțelegi efectul. Nu are rost să o respingi. Modernii noștri eșuează exact așa cum ar fi eșuat Iulius Cezar. Și Cei Nouă Necunoscuți râd. Diavoli!

„Nimic nu li se potrivește mai bine decât ca oamenii de știință, ziarele, guvernele, serviciile secrete, poliția să jure că nu există o astfel de cunoaștere ca a lor - nicio astfel de organizație. Mai presus de toate, chicotesc pentru că biserica îi neagă. Misionarii sunt cei mai buni prieteni ai lor. A declara că nu există fără a dovedi acest lucru îi lasă pe ticăloși liberi să facă ce vor, fără a diminua superstiția mulțimii. Ai înțeles?”

Grim nu a făcut-o. El are viziunea pragmatist-aventurierului asupra vieții, nemulțumit de toate vălurile atârinate între el și noumen și studiind fiecare fenomen din perspectiva „la ce bun?”.

„De ce să negi ceea ce nu poți dovedi? De ce să nu descoperi știința lor și să o folosești cum se cuvine?”

Cyprian îl întrerupse cu o încruntare și o izbucnire de furie care trăda o voință vulcanică, neslăbită de vârstă și stăpânită doar de disciplină.

„Tchut! Minți mai înțelepte decât a ta au decis asta de mult. Ferește-te de păcatul presupunerii! Acești oameni au fost etichetați drept magicieni - șarlatani! Pretențiile lor, magia - trucuri! Escroci! - răufăcători! - mincinoși! - trișori! Au impus superstiția. Asumați consecințele. Interziși de Biserică. Scoși în afara legii. Ardeți-le cărțile! Cine va spune atunci că au, sau au avut vreodată, măcar o fărâmă de cunoștințe științifice? Aceasta este sarcina mea - cincizeci-cincizeci și doi de ani de efort. Ardeți cărțile! Cele nouă cărți! Ardeți-le! Au sfidat Biserica - sed prevaleabit!”

„Nu te înțeleg”, a răspuns Grim. „Cunoașterea ar trebui să fie cunoscută. Cărțile acelea...”

„Sunt ale mele! Fac ce cred de cuviință! Nu ai fost de acord?”, a întrebat Cyprian.

Grins fusese de acord, dar asta nu admitea întreaga afirmație. Grim, deoarece își păstrează mintea deschisă, a fost acuzat de misionari că aparține la aproape fiecare cult păgân, dar numele său nu este scris pe nicio listă de înrolare. Nu este supus niciun jurământ de ascultare. El a replicat:

„King și cu mine am discutat asta mult. King este pe urmele lui de douăzeci de ani, știi. Ești sigur că Cei Nouă nu sunt oameni onorabili, care știu mai multe decât este sigur să le predea publicului?”

Cyprian a zâmbit la asta ca un martir gata să moară pentru convingerile sale.

„Doar că cineva i-a ucis pe portughezi”, a continuat Grim. „De ce? Dacă știu atâtea, de ce să ucizi un escroc bețiv de care îți permiți să-ți fie milă?”

„Ți-am spus. Sunt diavoli”, a răspuns Cyprian.

„Și în timp ce hotelul ardea, se auzea o voce care îndemna mulțimea să ne atace”, a continuat Grim. „Aceași voce a strigat: «Foc!» – creând panică în mod deliberat. Cineva percheziționase camera lui Don – îi luase cărțile. Același om – mai probabil aceiași oameni – s-au întors să le ardă urmele. Asta nu prea pare a fi acela de a fi oameni care, cum spui tu, au moștenit cunoștințele despre Misterele Antice.”

Expresia feței lui Cyprian se schimbă. Își puse masca răbdării, pe care la optzeci de ani un om a învățat să o folosească cu măiestrie sau chiar deloc. Era clar că, dacă ar da frâu discuțiilor, acești mânji de alte crezuri ar galopa odată cu el, Grim în special. Disciplina era exclusă. Nu avea bici. Certurile erau inutile. Nu ar fi folosit la nimic să-i spună unui om ca Grim să lase speculațiile în pace.

„Vrei să te duci să-l găsești pe slujitorul meu, Manoel?”, a întrebat el; căci neputința e ca o armă în mâna unui om înțelept.

Grim a părăsit camera.

Manoel ședea cu picioarele încrucișate pe o pătură în colțul camării, abia mișcându-se din locul unde Ramsden îl aruncase. Păcatul speculației – dacă este un păcat – nu i se putea imputa, căci era mut – hotărât – încăpățânat – ca un sabot care s-a ascuns ca să scape de o bătaie și nu va fugi și nici nu va ceda. Nici măcar nu a clătinat din cap când Grim i-a poruncit să se prezinte în prezența preotului; așa că Grim s-a întors și i-a relatat situația, având mai mult de un scop în minte.

Și lui Cyprian i s-a părut bine chiar atunci să-i ofere lui Grim mijloacele necesare pentru a-și abate gândul de la subiectul pe care îl discutaseră. Neputința a fost pusă din nou la treabă.

„Sunt bătrân. Mă obosește să fac toate astea... credeți că domnul Ramsden l-a speriat prea tare... mă întreb... v-ar deranja, nu-i așa? Să vedem ce puteți face cu el... să-l convingeți să vină aici... da? Ce ticălos a fost!... nu, nicidecum nu este întotdeauna cinstit... dar un servitor... a fost o mângâiere. Vreți să vorbiți cu el?”

Asta echivala cu carte blanche. Sombrou, incapabil să penetreze secretele domestice ale gazdei sale, putea, voia și chiar a înghesuit orice limită până la margine atunci când i se dădea voie. S-a ghemuit ca un clown, cu picioarele încrucișate, în fața lui Manoel și a așteptat până când ochii căprui și evazivi au trebuit în sfârșit să se oprească și să-i întâlnească pe cei gri. (Pașaportul spune că sunt gri, ceea ce îl face legal, dar niciunul nu se pune de acord în ceea ce privește culoarea lor reală. Posibil că se schimbă, deși zelul lui este constant.)

„Ai noroc. Ai o singură șansă!”, a spus Grim vorbind în punjabi.

Manoel nu răspunse; dar cuvântul noroc sondă însăși esența pasiunii înăscute.

„Da Gama și Braganza n-au avut deloc noroc”, spuse Grim, iar Manoel și-a coborât privirea, nu direct în jos, ci de-a lungul arcului unei elipse, din cauza anumitor particularități rasiale.

„Da Gama a murit. Casa lui Braganza a fost arsă. Te simți curajos?”, l-a întrebat Grim.

Manoel a ridicat privirea – brusc.

„Cine ești?”, a întrebat el.

Buzele i s-au desfăcut larg. Colțurile gurii i-au căzut și și-a mutat privirea la stânga și la dreapta, arătând mai mult decât era sănătos din albul injectat al dinților.

Groaza, neașteptată și acută, era inconfundabilă; acționa ca un solvent asupra posomorârii provocate de frică. Grim și-a văzut șansa – aproape prea lungă ca să fie numită întâmplare; nu avea pe ce să se bazeze decât pe presupuneri.

„Cine crezi că sunt?”, a replicat el. „Uită-te în ochii mei! Cine sunt eu?”

Manoel ezită, cu expresia unei inocențe stânjenite în fața unui pluton de execuție. După ce își trădase atât prietenul, cât și dușmanul, nu avea nimic pe care să se bazeze în afară de conștiința sa, evident! Grim se plictisea, dorindu-și să fi știut ceva concret pe care să-și bazeze atacul.

„Nu mă așteptai?”, a întrebat el.

„Da, dar—”

Țestoasa de un milion la unu a nimerit! Expresia feței lui Grim abia dacă și-a schimbat, dar în ochii lui se zvăzuse un răs pe care goanezul era mult prea speriat să-l recunoască.

„—dar nu am căutat un punjabi. Cel care mi-a spus purta o bluză galbenă — un sadhu. N-am avut timp.”

„Timp!” replică Grim, forțând tonul indignării.

— N-am avut timp și n-am fost plătit, spuse Manoel, mutându-și din nou privirea, apoi pe sine, astfel încât Grim, care era tot o suspiciune alertă, trăgea o concluzie pripită.

„Știți că l-au ucis pe da Gama?”, a întrebat el, încordându-se ca o față de aramă, iar Manoel a tresărit. „Vreți să-mi spuneți că nu ați fost plătit?”, a continuat el, fixându-și privirea asupra goanezilor și vorbind încet.

Și indiferent dacă Manoel își însușise sau nu prețul, imaginația îl avertiza că era neajutorat, la mila cuiva care avea să recolteze indiferent dacă semănase sau nu. Recunoașterea faptului că fusese plătit nu era deloc o dovadă în acest sens, fiind ceea ce era.

„Dar acum știe că am fost la gaura cheii. Mă va da afară. Și mai întâi va investiga. Așa că va afla, iar eu nu îndrăznesc! Voi da banii înapoi!”

Nici asta nu era o dovadă că fusese plătit. Dar era o dovadă că făcuse mai mult de un pas pe calea trădării. Grim se întoarse și lovi o muscă. Din nou, nefericitul Manoel se mișcă – nu atât ochii, cât întreaga persoană, deși ochii i se mișcau. Din cauză că ochii i se mișcau, nu-l văzu pe Grim uitându-se în mica oglindă din bucătărie.

„Dă-l încoace!”, a spus Grim.

„Banii? Eu... eu...”

„Nu. Dă-l aici... sau...”

„Lasă-mă atunci! Trebuie să fug! Nu îndrăznesc să rămân și să-i înfrunt mânia!”

Dar Grim știa acum, și e unul dintre cei care își folosesc cunoștințele, cu răbdare sau promptitudine, după caz. Se aplecă în față. Manoel țipă, așa cum face o găină când o gospodină o ține de picioare. Grim îl apucă de guler, și toate cele zece degete ciolănoase se strânseseră în jurul încheieturii de fier. Grim îl smuci înainte, îl aruncă cu fața în jos și se așeză pe el, apoi ridică pătura.

"Așa am crezut! Au! Micuțule scorpion ce ești!"

A apucat-o pe victimă de încheietură și a răsucit-o până când un cuțit a căzut – a lovit cuțitul pe podea – s-a uitat la spatele coapsei lui ca să observe că abia dacă sângera – a pus pătura împăturită pe capul goanezului și s-a așezat pe ea – apoi a ridicat cu grijă ce fusese sub pătură.

Avea nevoie de îngrijire. Era o carte veche legată în pergament, crăpată de vreme. Înăuntru, scrisă în sepia, frumos în limba maharatta, cu diagrame, pe hârtie îngălbenită de timp și de mângâiere, se afla ceea ce se pretindea a fi traducerea literală a unui sul foarte vechi.

Prima pagină, pe care cel mai probabil se afla numele traducătorului, lipsea. Pe a doua se afla o pentagramă în interiorul dodeadrului – figura geometrică pe care alchimiștii susțin că a fost construit universul. Sub aceasta se afla o diagramă a cosmogoniei hinduse, alături de cea caldeeană. Pe a treia pagină, în Maharathi, în partea de sus, ca și cum ar fi continuat un paragraf de la prima pagină, era următorul text:

După aceea, fiind sigur că sulul nu va fi pierdut până când (aici numele era ilizibil) nu va apărea înapoi, m-am ascuns în peșteră cu baba care se îngrijea de nevoile mele și, la lumina lămpii nestinsă, am lucrat la construcție, cu grabă, pentru ca totul să fie realizat, dar cu sânguință, ca să nu se întâmple erori.

Acest volum finalizat mărturisește.

După ce am făcut acest lucru, acesta va fi ascuns într-un loc cunoscut doar de babă. După aceea, mă voi strădui să returnez sulul ca nu cumva (din nou numele indescifrabil) să cadă sub suspiciune și să fie mai acuzat de infidelitate. Riscul este mare, căci este greu de ajuns în locul unde sunt păstrate sulurile.

Dar moartea nu este mai mult decât porțile vieții.

Hârca are instrucțiunile ei. Așadar, acest rod al îndelungatei mele cultivări va cădea în mâinile potrivite. Cel care m-a călăuzit până acum, fiind Atotînțelept, spre împlinire.

Apoi începe aici:

Pe pagina următoare, sus, cu caractere Maharathi îngroșate, era prima lege a Cabaliștilor și a tuturor alchimiștilor și magicienilor adevărați de la începutul lumii.

PRECUM SUS, AȘA E JOS.

Grim nu mai citi, căci substanța îl absorbea până la punctul în care prevala aproape inconștiența oricărei alte împrejurări. Întreaga lui ființă tânjea după atracția acelui volum mușcăit și a secretelor sale. Îl tânjea așa cum unii nefericiți tânjesc după opiu. Atracția pur fizică a drogurilor, oricât de prodigioasă ar fi, nu monopolizează mai mult decât atracția intelectuală a necunoscutului îl monopolizează pe un om cu temperamentul lui Grim. Dacă ar fi citit încă o pagină, ar fi citit încă o duzină, iar o duzină nu i-ar fi stârnit decât pofta de mâncare.

Închise cartea cu o palmă care scoase praful înțepător la suprafață și se îndepărtă de capul lui Manoel.

„Insectă ce ești! Dacă ai avea originalul ăsta, ți-aș da mâna mea dreaptă pe el!”

„Lasă-mă să plec!”, a bâlbâit Manoel. „O, domnule; mi-e frică să-l înfrunt! Ia cartea și hai să mergem amândoi!”

Dar Grim i-a luat pe Carte și pe Manoel, fiecare de la spate, și l-a împins pe goanez în fața lui, în prezența părintelui.

„Se pare că a păstrat asta pentru tine”, a spus el și a pus volumul pe genunchii lui Cyprian.

„Oare o citise?” întrebă Cyprian.

„O, nu! O, nu, domnule! O, tată, o, nu, nu! Este magie neagră și interzisă. N-aș citi-o niciodată!”

„Ce șanse? N-ar înțelege niciun cuvânt”, spuse Grim, iar Cyprian dădu din cap.

„Lasă-l să plece”, a spus Cyprian. „Scoate-l din casă!”

Dar Grim vorbise englezește, iar frica care-l rodea pe Manoel se înmulți. Și-a dat seama că fusese păcălit. Grim, așadar, era prietenul părintelui Cyprian și nu...

„Nu, nu, nu!”, a strigat el. „Nu! Trebuie să fiți milostivi! Acesta este sanctuarul meu! Nu pot fi alungat! Îți spun că am făcut-o ca să te salvez de la crimă, pentru că ești bătrân! Ești nerecunoscător! Comiți un mare păcat dacă mă alungi!”

Voia să se arunce la pământ în atitudine de implorare, dar Grim îl ținea de gât.

„Aștepta pe cineva”, spuse Grim. „Ar trebui să ducem asta la bun sfârșit acum?”

„Înfruntă adversarul!”, a răspuns Cyprian.

Dar vârsta a făcut loc tinereții. A așteptat ca Grim să ia următoarea decizie. Și Grim și-a întins brațul, ajutându-l – aproape ridicându-l pe bătrân de pe scaun.

„Mai bine te-ai vedea la ușă”, a spus el. „Îi vom lăsa să-l vadă pe Manoel plecând cu mâinile goale.”

S-a întors spre goanez și l-a scuturat.

„Ascultă, viperă! Ia-ți lucrurile. Oh! Doar o pătură, nu-i așa? Pregătirile au fost făcute – totul din casă, în afară de asta?”

L-a urmat până la cămară, l-a privit prin ușă și l-a apucat din nou de gât când a ieșit.

„Acum mai ai o șansă. Nu vorbi pe stradă! Arată că nu ai cartea – arată speriat – pleacă! Mă înțelegi? Dacă nu ascuți, eu voi...”

„O, o! Onlee, nu mă lăsa să plec! Voi...”

Grim se dădu înapoi. Era Cyprian, tremurând mai degrabă de vârstă decât de emoție, care stătea în prag și îl înainta pe goanezul rătăcit, cu mâna stângă ridicată cu palma în afară și o privire de groază strânsă.

„Îți spun, tată, am făcut-o ca să previn o crimă!”, a suspinat Manoel, cu lacrimi mari și roindu-i pe mustăți. „Dă-mi atunci binecuvântare, eu...”

Cyprian nu i-a negat asta. Probabil că a reușit mai mult decât amenințarea lui Grim. Manoel a plecat în josul străzii cu capul plecat și pătura acoperind un braț, evitând orice întâlnire; iar un bărbat îmbrăcat în portocaliu-galben de lângă copacul mare din față – unde stătuseră fiii lui Ali – a tras deducțiile pe care le-a considerat potrivite. Grim, care stătea în umbră înăuntru, l-a văzut pe bărbat făcând un semn.

„Bine!”, a spus el. „Închide ușa acum”, iar Cyprian s-a supus ca și cum ar fi învățat lecții. Era greu, poate, la optzeci de ani să înveți să te descurci chiar și cu un servitor necinstit.

S-au întors în sufragerie, de unde dispăruse liniștea închisă, deși lumina soarelui încă se revărsa prin jaluzelele distanțate.

„Păcat că lipsește prima pagină”, a spus Grim ca să inițieze conversația.

„Nu este!”, a răspuns Cyprian tăios și s-a uitat să vadă.

Confruntat cu acest fapt, ultimele sale puteri părură să se risipească și se așeză, trântind cartea pe podea. Grim o salvă.

„Pe prima pagină, în partea de sus, se afla cea mai fină cosmogonie redactată vreodată”, a spus Cyprian, „iar dedesubt o explicație a ternelor folosite”.

Vorbea ca și cum speranța ar fi murit pentru totdeauna. Grim schimbă subiectul sau încercă să...

„Să sperăm că publicul nostru nu se va întoarce prea curând!”

„Ar fi trebuit să caut prin pătura aia”, a mormăit Cyprian. „Avea prima pagină înfășurată în ea. Știu că da!”

Grim încercă din nou. „Spune-mi ce înseamnă «lampa nestinsă» de la pagina doi”, ceru el.

„Vezi-ți de treaba ta!”, i-a răspuns Cyprian tăios, străduindu-se să se calmeze. „Dacă eu voi arde cărți, vrei să le furi mai întâi secretele? Phoenix din cenușă, nu-i așa? Nu, nu! Nu auzi răul, nu vezi răul, nu cunoști răul – acesta este sfatul meu pentru tine, fiule! Ceea ce ard eu nu trebuie să te deranjeze!”

„Cărțile tale sunt în casa asta?” întrebă Grim, alarmat brusc de o idee întâmplătoare.

Dar Cyprian a preferat să se amuze de asta, clătinând din cap cu umorul șubred al bătrâneții.

„Crezi că sunt senile?”

Grim nu a avut timp să răspundă. Clopotul de bronz a sunat prelung, răsunând din arcul său spiralat, ca și cum tâmpile întregului Tibet ar fi fost în panică. Grim s-a dus la ușa din față, s-a deschis brusc și s-a dat înapoi.

Au intrat trei bărbați, toți în bluze galbene. Au intrat repede, aproape în fugă – s-au oprit brusc – și au ezitat. Au fost surprinși să-l vadă pe Grim.

„Sunt noul servitor al părintelui sahib”, a spus el în dialect, zâmbind.

Apoi a întors cheia și a aruncat-o prin micul vizor rotund care există undeva la majoritatea ușilor de la intrare din India.

— Părintele Cyprian e acolo, spuse el, făcând un semn cu capul spre sufragerie.

L-au privit pe Grim curioși, fără să spună nimic. Mai mari, mai puternici decât Grim ca înfățișare, aveau expresia obraznică a oamenilor care au fost învățați din copilărie că sunt mai buni decât mulțimea, din alte luturi – îndrăzneți, dar cu un fel de aer viclean care ascunde obrăznicia și o privire abominabil de bine hrănită, deși purtau halatul simplu al ascetului. În cele din urmă, toți trei i-au zâmbit lui Grim, iar unul dintre ei i-a făcut semn să-l conducă în sufragerie. Bărbatul de lângă el care făcea semn avea o batistă lungă de mătase într-o mână, iar pe frunte sigiliul purpuriu al zeiței Kali. Grim a făcut un pas înapoi în loc să înainteze – s-a aplecat – a făcut un pas înapoi din nou – și a rămas în picioare în ușa camării cu sângele înghețat și cu pielea de găină de găină.

„Nu Mi-a venit încă ceasul!”, i-a asigurat el.

În afară de activitatea lui Grim, abia dacă se observase vreo mișcare, și totuși - batista era în cealaltă mână. Călăul ratase. Și dacă ar fi fost o duzină de martori, probabil că toți ar fi jurat că nu s-a făcut nicio încercare, căci mândria Bătăușului constă în rapiditatea sa. Nimeni nu vede strangularea când se întâmplă, atât de rapidă este.

Toți trei bărbați zâmbiră cu expresia arămie și ascuțită a hotărârii care poate aștepta momentul potrivit. Grim le făcu din nou semn spre sufragerie și intrară unul câte unul, bărbatul cu batista primul, iar ultimul bărbat întorcându-se în prag ca să se asigure că Grim nu era hotărât să ia represalii. Dar nu se făcu niciun efort pentru a-l scoate din ușa lor. Ușa rămase deschisă până când el intră după ei și o închise – având propriile lui motive.

Cyprian era aproape de colaps. Apariția celor trei în galben-portocaliu a venit ca un deznodământ aproape mecanic, pentru care comportamentul greșit al lui Manoel fusese o preludiu – poate un avertisment. Măinile sale bătrâne strângeau și strângeau din nou capetele sculptate ale brațelor scaunului. Dar nu a spus nimic. Se lupta pentru stăpânirea de sine. Buzele i se mișcau, probabil în rugăciune; și ochii îi căutau în mod repetat pe cei ai lui Grim, deși Grim îi refuza orice semn de răspuns. Grim știa că deținea mâna câștigătoare, iar cine știe asta e un prost dacă nu o joacă cu atenție.

Indiciul lui era să se prefacă că nu avea nicio armă – să amâne violența – să demasce scopurile – să constate faptele – înainte de a admite că deține un pistol de patruzeci și cinci de tone. Chiar și atunci când rafinatul galben-portocaliu încercase să facă hulă, el nu făcuse nici măcar un gest să-și întindă arma, iar cei trei erau destul de mulțumiți că era neînarmat. Se așezară la rând pe fâșia lungă de covor din păr de iac care acoperea jumătate din podea, cu fața spre fereastra cu obloane, la un unghi de patruzeci și cinci de tone față de Cyprian.

Grim se duse și se așeză în colț, cu fața spre Cyprian, de unde îi putea privi dintr-un unghi care se învârtea prin liniile curgătoare de lumină. Erau mai aproape de ușă decât el, dar nu aveau arme de calibru 45, ceea ce conta. Au scos ceea ce aveau – două pistoale vechi, cu încărcare pe gură, între trei dintre ei – armate și prevăzute cu capsule de percuție. Grim părea speriat, iar Cyprian era speriat.

„Ce vrei?” întrebă Cyprian, vorbind în engleză fără alt motiv decât pentru că acele cuvinte tremuraseră primele din ele.

„Cărți!”, răspunse cel din mijlocul celor trei bărbați, folosind aceeași limbă cu o promptitudine și o lipsă de accent străin care îl uimeau din cauza aspectului său bronzat și a bluzei galben-portocalii. Nu exista niciun motiv pentru care să nu știe engleză, cu excepția faptului că arăta ca unul dintre cei care se mândresc cu refuzul lor de a o învăța.

„Ce cărți?”, a întrebat Cyprian slab.

Dar doar vocea i-a pierit. Nu se citea nimic în privirea lui că visa să cedeze. Dimpotrivă, își recăpăta stăpânirea de sine pe măsură ce efectul șocului se diminua.

„Toate cărțile pe care le aveți, inclusiv pe aceea”, a răspuns același bărbat, arătând spre volumul pe care Grim îl salvase din ghearele lui Manoel.

Cyprian și-a luat timpul necesar pentru a răspunde, mișcându-și buzele și maxilarele ca și cum mai întâi ar fi trebuit să mestece cuvintele și privind în jos spre Grim în mod repetat pentru a vedea dacă acesta avea vreun semn pentru el.

Dar Grim stătea nemișcat, așa cum un chela stă la picioarele guru-ului său, neînduplecat, așteptând ca înțelepciunea să vină cuvânt cu cuvânt de pe buzele privilegiate ale vârstei. Când va veni momentul ca Grim să dea un semnal, el era hotărât să-l facă brusc și inconfundabil.

„Cine sunteți voi, oameni buni?”, întrebă în cele din urmă Cyprian; iar cei trei în galben părură amuzați. Fie nu credeau că nu știa, fie li se părea amuzant că îndrăznește să întrebe; nu era clar care dintre ei.

„Noi suntem cei care cerem cărțile”, răspunse el cu batista, iar tovarășii săi dădură din cap.

„Și dacă cărțile nu sunt aici?”, a întrebat Cyprian.

„O vom lua pe aceea, și pe tine cu ea! Mai târziu ne vei arăta unde sunt celelalte.”

Grim auzi zgomotul pe care îl aștepta, dar nu se mișcă, căci sunetul era vag, ca și cum, pe trotuar, gândul ar fi produs cuvinte, nu încă acțiune. Spera ca soneria să nu sune – spera ca cheia scăpată prin gaură să fie interpretată – spera ca Cyprian să nu aibă apoplexie la următoarea remarcă. Căci era timpul și era pregătit.

„Sfinte”, a spus el în dialect, jucând încă rolul chelei, „n-ar fi mai înțelept dacă le-aș spune unde sunt câteva cărți?”

Și-a permis ca privirea să rătăcească pe furiș în direcția peretelui îndepărtat, unde camera era în umbră.

„Și eu câștig!”, a exclamat el brusc în engleză.

Își întorseseră capetele ca să-i urmeze direcția privirii. S-au uitat înapoi de-a lungul țeavii unui pistol de calibru 45. Și dintre toate lucrurile dificile din lume, cel mai greu este să spui care dintre voi trei care stați unul lângă altul va fi primul în calea unui glonț.

„Sunt gloanțe cu vârful gol”, i-a asigurat Grin. „Ridicați mâinile, vă rog!”

Și-au ținut mâinile ridicate, cu palmele în față, sugerând imaginea lui Siva.

„Nu ne este frică”, a spus bărbatul din mijloc. „Suntem așteptați. Vin și alții.”

— Da, vin și alții, spuse Grim, conștient de zgomotele care pătrundeau prin ușa groasă și pereții mai groși.

„Pun pariu că sunt aici! Pe ce pariezi?”, a întrebat vocea lui Jeremy în timp ce ușa s-a deschis brusc și toată mulțimea s-a năpustit înăuntru, Jeremy în frunte – adică toată mulțimea care fusese în cameră înainte și încă doi.

Ali din Sikunderam a venit ultimul, furios ca un vulcan, mormăind blasfemii islamice în barba sa ciufulită de care fie o trăsese el însuși, fie o trăsese altcineva.

Narayan Singh s-a dus direct la cele două pistoale și le-a dat cu piciorul departe de stăpâni. Unul a explodat. O gloanță de plumb, mare cât un ou de porumbel, a fost aplatizată pe peretele de piatră de lângă Cyprian, iar mirosul de pulbere neagră ieftină a umplut camera. Folosind acest pretext, cei trei îmbrăcați în galben-portocaliu și-au pus capetele turbanelor peste gură și nări, umezindu-le bine cu salivă.

„Fiind oameni foarte sfinți, fără îndoială, o, da!”, a remarcat Chullunder Ghose, luând ambele pistoale drept propria sa rechizită. „Spirite ale haznaiului! Cine le-a invocat? Aceea e pulberea cu miros îngrozitor! Oare regiunile infernale sunt promovate de misionarii creștini cu adevărat? Mătușa mea! Să deschid fereastra, sfinte?”

Dar Cyprian își pierde cunoștința. King a sărit spre ușă și a ajuns la timp să-i oprească pe cei trei vizitatori ciudați cu trei lovituri. (India, care cunoștea aproape toate cunoștințele umane cu mult înainte de nașterea Occidentului, încă nu a învățat să-și folosească pumnii.) Le-a

poruncit lui Ali și fiilor săi să-i țină și s-a întors să descopere care era sursa fumului urât mirositor. Bănuia o grenadă cu un nou tip de fitil. Dar nu era decât batista lungă de mătase a asasinului, căzută pe covor ca din greșeală. A lovit-o cu piciorul și nu s-a întâmplat nimic, deși fumul nu a încetat.

Între timp, Grim îl ținea pe Cyprian de cap, în timp ce Ramsden îl ridica, iar Jeremy forța o fereastră. Împreună, au scos capul bătrânului la aer curat. Acesta dădea semne că își revine. Dar cei trei tușeau atât de violent încât abia îl mai puteau ține în sus, iar fereastra deschisă părea să nu facă nicio diferență în cameră; nu se putea ști de unde venea fumul.

Nici nu era de fapt fum; mai degrabă o ceață subțire, cu o tentă sidefată și verde în ea. Exista o vagă sugestie de dulceață și puțin eter. Era, fără îndoială, un compus, și era mult, dar nici King, nici Chullunder Ghose, explorând în genunchi, nu au putut găsi sursa lui și nici vreun recipient care să-l fi putut conține.

În afara camerei, unde gazul sau orice altceva se răspândea rapid, dar nu atât de dens, în hol, Ali și fiii lui își luau legea în propriile mâini. Exista o ușă de pivniță – o trapă cu balamale mari – iar greutatea ușii, cu rugina și frecarea adăugate, era atât de mare cât puteau mișca doi oameni care se luptau cu putere. Asta a fost atrăgătoare, iar fiii lui Ali au ridicat-o. Jos era o pivniță cu pereți de piatră de vreo doisprezece pe doisprezece, goală de tot, cu excepția câtorva gunoaie de constructori.

Ali, cu cuțitul său scos, i-a mânat pe prizonieri unul câte unul până când au sărit acolo jos.

„Dacă își rup picioarele, fie ca Allah să-i pedepsească pe cioturi!”, a cerut el cu pioșenie.

Între timp, zburând prin cameră, dând peste cap lucrurile și jurând că sunt diavoli dezlănțuiți, Narayan Singh și-a pierdut echilibrul, a căzut peste Chullunder Ghose și s-a prăbușit cu capul lângă batista de mătase. Regele l-a apucat să-l tragă afară din cameră și a observat o arsură acolo unde fața lui atinsese mătasea. Chullunder Ghose a ridicat batista și a scăpat-o țipând.

Ramsden, Jeremy și Grim l-au ridicat pe Cyprian între ei și au alergat cu el spre ușă, cu intenția de a se îndrepta spre stradă. L-au întâlnit pe King trăgându-l pe sikh și, pentru o secundă, s-a creat o înghesuială strânsă, în care Chullunder Ghose a căzut cu capul înainte.

„O, haideți! Haideți cu toții! Numai mergeți!”, a strigat el. „Acum știu! Magie maniheistă! E moarte! E de nestins!”

Ciprian l-a auzit.

„Otravă... din cărțile vechi!”, a găfâit el. „Haideți!”

Se împleticiseră prin ușă în fața impactului cu babu-ul.

„Unde sunt prizonierii aceia?”, a strigat King.

Ali și fiii săi au început să lucreze la trapă, dar aceasta se blocase și era greu să o pornească din nou. Chullunder Ghose, purpuriu de efort și sufocat, a evaluat situația și s-a întors în fugă în sufragerie.

S-a întors ca un atacant „de fotbal”, strigând și lovind batista prin fața lui.

„Dați-vă la o parte! Ieșiți din casă! Repede!”

Au fugit dinaintea lui – toți, în afară de Ali și fiii săi. Bărbații din Sikunderam considerau incompatibile demnitatea și fuga din fața unui babu, la ordinul său. Au continuat să lucreze la capcană și au ridicat-o cu aproximativ cincisprezece centimetri.

„Așa! Bine! Acum jos din nou!”

Babu a dat cu piciorul batista prin deschizătură și, cum Sikunderam nu dădea niciun semn de supunere, a sărit asupra capcanei, smulgând-o din degete și căzând-o în patul ei cu un zgomot ca o explozie. Acolo s-a ghemuit, arătând ca o mare imagine de bronz a unui templu.

„Acum e bine!” a spus el. „Țineți casa deschisă până când se va evapora gazul! Practicanții diavolului maniheist vor fi acum ridicați ca inginerii cu propria petardă! Remediul homeopat shakespearian! Verbul foarte siropos! O, da! Spuneți-le sahibilor, gata cu pericolul acum!”

Și spunând acestea, Chullunder Ghose însuși s-a prăbușit.

CAPITOLUL VIII - „E FOARTE MORT!”

Într-o celulă din cărămidă încinsă, închisă de o ușa de fier cu un vizor, se aflau trei dintre fiii lui Sikunderam, un hindus în galben-portocaliu, cu un semn de castă purpuriu pe frunte, care refuzase să-și spună numele, și Fernandez de Mendoza de Sousa Diomed Braganza, al cărui nume și ocupație erau la fel de cunoscute pe cât era de notoriu temperamentul său, iar situația sa dificilă.

Niciunul dintre ceilalți nu părea să-și facă prea multe griji. „Fiii” știau că tatăl Ali și patronii săi știau unde se aflau, iar în Nord, de unde veneau, legea este că pretențiile feudale sunt pe primul loc. Fie ar fi fost salvate, fie ar fi fost folosite influențele, fie ar fi putut fi luate mită după miezul nopții. Erau siguri de asta, fie pe bună dreptate, fie pe nedrept.

Și el, îmbrăcat în galben-portocaliu, după ce Jeremy îi întorsese trucul, părea totuși să se simtă în largul lui. Afișa zâmbetul de om care vrea să fie periculos, nu subtil, ci mai degrabă amenințător, al unui bărbat care se consideră superior altora, ca regulă politică numărul unu. Nu există nimic în lume mai sigur decât faptul că preoții și politicienii își abandonează întotdeauna clienții atunci când le este convenabil; și nimic mai ferm decât asigurarea că trebuie abandonat până când se confruntă cu fapta jalnică.

Diomed, pe de altă parte, nu era nici plin de credință, nici de speranță; și nu a pus niciodată prea mult mântuială pe caritate. Fiindcă se baza pe iertarea păcatelor sale, a descoperit că mai era socoteală și nu credea că soarta i-a favorizat vreodată prea mult pe goanezi. A presupus că trebuie să păcătuiască și mai mult.

„Suntem cinci într-o singură situație dificilă. Să ne comparăm experiențele?”, a sugerat el.

Fiind primul om în celula aceea, se simțea aproape în loc de părinte, o înfățișare pe care orice hangiu o asumă fără prea multă dificultate. Fiul lui Ali, pe care îl recunoscuse pe stradă, nu era printre cei reținuți, așa că nu știa că se confrunta cu oameni a căror dușmănie o avea deja și pe care nu o putea pierde fără o compensație pe măsură, a cărei judecători ar fi fost ei, și numai ei.

Fiii lui Ali au tăcut. Cuțitele le fuseseră luate. Vorba nu este echivalentul oțelului. Lipsindu-i unul, în opinia Nordului, este lipsit de eroism și incontinent să-l înlocuiești cu celălalt.

„Așteaptă!” spune Sikunderam. „Vine ceasul hotărârii lui Dumnezeu! Așteaptă, nu spune nimic!”

Însă bărbatul în portocaliu-galben, considerându-l pe Allah un mit, slujea unei zeițe și mai distrugătoare, ai cărei credincioși sunt încurajați să caute oportunități, nu să aștepte. A vorbit, iar vocea lui îi amintea în mod ciudat, așa că Diomed s-a uitat la el cu gura căscată.

„Cineva a dat foc unui hotel în timpul nopții”, a spus el.

„Al meu! Hotelul meu!”

„Deci sunt trei”, spuse el în galben-portocaliu: „cel care știe secretul, cei care vor ca secretul să fie păstrat și cel sau cei care vor să știe cine l-a făcut.”

„Știi cine a făcut-o?” întrebă Diomed, împingându-și fața mică și cu barbă neagră înainte ca să-i citească mai bine expresia feței.

Dar nu exista nicio expresie, cu excepția celui zâmbet arămiu care pretindea superioritate. El în galben îi întorcea complimentul privindu-l pe Diomed, așa că niciunul dintre ei nu a văzut atenția absorbită afișată pe fețele fiilor lui Ali. Dar bărbații din Nord, care sunt proști, după cum știe toată India, s-au născut cu urechile la vântul care șuieră. Sunt ușor de înșelat, dar în ceea ce privește vocile și memoria vocilor, niciodată. Șase ochi din Sikunderam, mai obișnuiți să se aplece, la distanțe lungi, s-au întâlnit în întunericul celulei și trei capete au dat din cap aproape imperceptibil.

„Cei care vor ca secretul să nu fie cunoscut pot licita primii”, spuse bărbatul galben-portocaliu. „Nimic pe nimic și din nimic. Cheia care deschide este cheia care se potrivește. Necesitățile mele sunt o încuietore care mă ține. Are cineva cheia?” Se holbă în ochii lui Sikunderam, cu obraznicie, provocator. În întunericul celulei, arătau ca trei animale tinere și speriate.

„Oricine și-ar asuma furtul ceasului celui polițist ar avea prietenia mea”, a spus el în galben-portocaliu.

„Știi!” a exclamat Diomed. „Știi cine mi-a dat foc hotelului!”

„Știu!”, mărturisi el, cu încă unul dintre zâmbetele sale de bronz, aruncând o privire pe furis spre fiii lui Ali.

Nevoia lui era să-i facă să înțeleagă. Diomed ar putea striga la cer că furase ceasul, iar lumea nu ar face decât să-l declare nebun; dar dacă unul dintre acei oameni ai Munților ar mărturisi, iar ceilalți doi ar confirma, ce instanță l-ar putea împiedica să creadă?

„Voi spune cine a dat foc hotelului, dacă nu cumva...”

„Ei au fost! Ei au fost! Ei au făcut-o!”, a întrerupt Diomed. „Acum îi cunosc! Sunt diavolii care s-au luptat pe acoperiș! Sunt fiii unor mame rele care...”

A fost redus la tăcere de o palmă peste gură, cu dosul mâinii, care i-a făcut buzele să sângereze și i-a tăiat încheieturile celui care lovise. Dar nu i s-a spus niciun cuvânt. Nici cel care lovise nu a scos o vorbă, căci economia este esența unui bun joc în echipă.

Al doilea dintre cei trei autointitulați frați a fost cel care a arătat cu degetul arătător subțire; iar al treilea a spus cu voce tare ce aveau în minte toți trei.

„Da! Tu știi! Și noi știm! Știm vocea celui care a strigat „Bande Materam!”. Aceeași voce – vocea ta – a strigat „Foc!” înainte ca focul să fie aprins!”

„Ați fost acolo atunci?”, răspunse hindusul batjocoritor; iar Diomed, cu instinctul unui metis pentru violența iminentă, își ridică genunchii la bărbie pe bancă. Se ghemui în colț ca să poată sări în ambele direcții.

„Da, am fost acolo, șapte dintre noi și tatăl celor șapte, un sikh și un jat și niște sahibi, care vor jura pe vocea ta, corb croncănind într-o peșteră! Nu suntem oameni care să poată fi înșelați! Noi—”

Bărbatul în portocaliu-galben l-a întrerupt. Ca toți cei care se mândresc cu inteligența lor, și-a subestimat-o pe cea a potențialelor victime. Le-a amenințat. Însă, două lucruri sunt sigure: dacă îi ameninți pe oamenii din Sikunderam, trebuie să fii capabil să te descurci și să o dovedești; iar dacă le implori, trebuie să dovedești că ești fără nicio urmă de inimă – un adevărat implorator pentru caritate. Între acești doi poli, tot pământul se întinde cu burta în sus, pentru a fi negociat. Sunt stâlpi ca niște faruri pe care niciun om cu ochii deschiși nu le-ar putea rata. Dar mândria este ca niște ochelari de soare.

„Vouă, musulmanilor, nu vă place să fiți spânzurați. Pot chema martori. Mai bine faceți pace cu mine!”

Instanțele indiene se luptă cu un sistem de sperjur, mai vechi și mai popular decât legea. Precauțiile și întârzierile care rezultă din acestea, precum și sistemul conform căruia, dacă zece oameni jură pe un lucru și douăzeci jură împotriva lui, cei douăzeci câștigă, se pot preta la abuzuri evidente care, potrivit lui Sikunderam, se evită cel mai ușor cu omorul.

Fiii lui Ali nu aveau nicio forță de oțel. Tradiția ar fi sfătuit răbdare și disimulare. Dar căldura din celulă devenea insuportabilă pentru oamenii născuți acolo unde aerul curat și uera din vârfurile înzăpezite veșnice, iar senzația de înăbușire – fiind înrudită cu strangularea – naște isterie, care, la rândul ei, scoate la suprafață toate înclinațiile innăscute și dă peste cap orice calcul bazat pe intelect. El, îmbrăcat în galben-portocaliu, era un intelectual. Cunoștea regulile. Fiii lui Ali nu erau psihologi.

„Să moară înainte să ne facă rău! Grăbiți-vă, frații mei!”

Acesta era un apel la acțiune, înțeles și niciodată contestat, încheiat. Îmbrăcat în galben-portocaliu, el a scos un strigăt amestecat de agonie și necredință în timp ce degete ca niște picioare păroase de păianjen i-au strâns gâtul. Alte părți ale anatomiei sale au paralizat de durere, într-o strânsoare pe care nu avea nicio șansă să o rupă, așa cum are o oaie să rupă strânsoarea măcelarului. Zgomotul a încetat.

În acel moment al procedurii, gardianul celulei, a cărui ureche fusese la vizor, s-a grăbit să și cheme ofițerul. Îl dureau de resentimente, pentru că îi fuseseră zdrențuite tendoanele când fiii lui Ali se opuseseră arestării. Voia să-i vadă scoși unul câte unul și bătuti. Dar exact în același moment au intrat de pe stradă trei bărbați îmbrăcați în portocaliu-galben, cu semnul castei lui Kali pe frunte, care s-au apropiat de birou și i-au făcut semne ofițerului nedumerit. Nedumerirea era mult prea evidentă.

Era la fel de nemulțumit precum ar fi fost un magistrat căruia un încălcător al legii arestat i-ar fi făcut semne masonice; cu toate acestea, nu era nici pe departe atât de sigur ce să facă, întrucât în acest caz nu se putea face apel la onoarea sa și la dictatele conștiinței. A fost păcălit înainte ca ei să-i spună un cuvânt.

„Aceasta este o zi a socotelilor”, a anunțat conducătorul celor trei. „Unul de-al nostru este în paza voastră. Face parte din preț. Îl cerem.”

Ofițerul musulman abia a ezitat. Fără să spună nimic, dar livid sub impresia acelei frici fataliste care este singura forță pe care o are șantajul, a pornit spre celule și a dispărut printr-o ușă în coridor, urmat de gardianul celulei. Ușa s-a trântit, dar s-a deschis din nou un minut mai târziu. Ofițerul a rămas acolo făcând semn. Cei trei l-au urmat înăuntru, iar ușa s-a trântit a doua oară.

„Uite!”

Ofițerul a deschis larg ușa celulei, iar gardianul a adus carabina la atac, arătându-și dinții pentru o ceartă suplimentară. Cei trei îmbrăcați în galben, stăpâni pe sine, s-au uitat înăuntru ca niște vizitatori cărora li se arătau priveliștile, fețele lor de bronz neexprimând mai multă emoție decât imaginea de pe monedele de cupru; dar ofițerul de poliție tremura de neliniște.

„Vă rog să credeți...” a bâlbâit el în punjabi.

Unul dintre cei trei l-a întrerupt, atingându-i mâneca, fără să irosească niciun cuvânt.

Cei trei erau interesați – nici mai mult, nici mai puțin. Pe buzele lor se vedea probabil tot atâta amuzament cât se vede pe monumentul de granit al unuia dintre vechii faraoni – o acceptare semi-umorească a legii de fier a destinului, observată fără surpriză. Ofițerul încerca din nou să vorbească.

„Atenție, cei mai onorabili oameni! Sunt periculoși!”

Aceeași mână liniștită de pe mâneca lui cerea tăcere. Cei trei văzuseră tot ce era de văzut, dar continuau să privească; căci se spune că procesele gândirii se desfășoară cel mai bine atunci când toți ochii sunt ațintiți asupra obiectului.

În fața ușii, ca și cum ar fi fost pus acolo pentru a fi inspectat, se afla trupul individului îmbrăcat în portocaliu-galben care îi amenințase pe fiii lui Sikunderam. Cea mai mare parte a gâtului îi fusese smulșă de degete omeneste, iar ceafa îi zăcea lipită de omoplați, semn că avea gâtul rupt. Ambele brațe erau răsucite, astfel încât mâinile se întorceau la locul lor, cu spatele la podea. Picioarele erau lipite de picioare, după ce au descris trei sferturi de cerc exterior, iar un picior era evident rupt.

„E foarte mort!”, a remarcat o singură voce a lui Sikunderam, vorbind în numele a trei minți.

Fiii lui Ali stăteau pe bancă, cu spatele la perete, într-o poziție care le oferea un avantaj în cazul în care un impuls indivizibil i-ar fi determinat să atace. Se puteau arunca de pe zid ca niște tigri ieșiți dintr-o ambuscadă. O singură urmă de represalii și nicio ușă de celulă de pe pământ nu s-ar fi putut trânti suficient de repede pentru a-i ține înăuntru.

Dar, în mod inexplicabil, s-a așternut o atmosferă de calm, ca și cum Allah, Domnul Kismetului, ar fi impus un armistițiu. Tensiunea electrică s-a redus, cum s-ar spune, și mușchii odată cu ea. Cineva în galben a zâmbit, iar Sikunderam a răspuns la fel printr-o crăpătură dintr-o barbă neagră. Toți cei trei bărbați în galben au intrat în celulă, pășind peste coreligionarul lor, iar unul dintre ei s-a întors să-l cheme pe ofițer, care, la sugestia lor, l-a trimis pe gardianul celulei la birou, departe de a fi văzut și auzit.

„Este legal să-i închizi pe acești cinci, de trei limbi, trei rase, trei religii, într-o singură celulă?” a fost prima întrebare. Nu exista decât un singur răspuns posibil:

„Nu, dar—”

Același deget tăcut pe aceeași mână a alungat explicația. Fără un cuvânt spus, s-a clarificat că faptul legal, sau mai degrabă ilegal, era suficient.

„Onorabililor, așa a murit coreligionarul vostru în galben!”, a exclamat Diomed, ieșind dintr-o catalepsie. „Cei mai vrednici adepți ai lui Kali, acești trei sălbatici l-au atacat fără nicio scuză și l-au măcelărit brutal. Mă ofer să depun mărturie!”

Intuiția amestecată – pervertită, adică – i-a spus lui Diomed că șansa lui era să ia partea bărbatului în uniformă. Cei trei cărora li s-a adresat erau evident vizitatori, nu prizonieri, iar teama ofițerului față de ei era destul de evidentă.

„Acest polițist ne-a aruncat într-o singură celulă în fața protestelor. El este responsabil.”

A arătat spre ofițer, care s-a încruntat, dar cei trei i-au ignorat pe amândoi. În schimb, cel care a jucat rolul de purtător de cuvânt le-a lansat fiilor lui Ali o întrebare care era pe jumătate propunere, pe jumătate ghicitoare și, privită în ambele sensuri, uluitoare.

„Înțelegi că, dacă evadezi ilegal din această celulă, ești vinovat și de asta, pe lângă acuzația de uciderea acestui om?”

„Și alte acuzații — alte acuzații, domnilor! Mi-au dat foc la hotel! Incendiere! Așa numesc judecătorii — o infracțiune pe care o pot face!”

Unul dintre fiii lui Ali l-a lovit din nou pe Diomed peste gură, și nimeni nu a obiectat. Până la urmă, în gândul lui era ceva anume că norocul nu prea îi favorizează pe goanezi. Fiii lui Ali s-au bazat pe codul Sikunderam, care cere neîncredere în orice moment, dar mai ales când un hindus face o propunere. Arătau ceea ce erau - oameni din afara orașului. Cel care lovea își freca încheieturile degetelor.

„Spuneți ghicitori”, a spus purtătorul de cuvânt.

„Înțelegi că cei care te-ar putea elibera, ignorând autoritatea, ar avea puterea să te ajungă și să te ucidă?”, a întrebat bărbatul în galben.

Lui Sikunderam i-a început să-i dea seama că acestea erau propuneri pentru o înțelegere. Toate cele trei fețe s-au închis în conformitate cu codul care decretează că o înțelegere trebuie să fie interminabilă și cine poate rezista cel mai mult va avea câștig de cauză. Dar bărbații în galben se grăbeau. Unul dintre ei trăgea o batistă lungă de mătase din mână în mână cu o mișcare ciudată, sugestivă.

„Înțelegi că toate avantajele au un preț? Eliberează-te!”

„Dar... dar...”, a spus ofițerul.

Degetul de pe mâneca lui a cerut tăcere. El s-a supus.

„Mergi liber, de frica lui Kali, Soția lui Siva, Distrugătorul! Mergi liber, până la ziua socotelilor! Când Kali va cere prețul — fii atent!”

Ca și cum un singur gând ar fi funcționat în mintea tuturor trei, unul dintre bărbații în galben a pășit spre goanez și, apucându-l de umeri, l-a smucit în picioare. Goanezul era prea uimit ca să se apere.

„Nu am oferit...” începu el; dar al doilea dintre cei trei în galben îl împinse într-o parte, astfel încât se clătină înapoi pe călcâie spre al treilea.

Batista se mișcă, rapidă ca fulgerul, dar mai puțin vizibilă, iar Diomed căzu într-un mod nepitoresc – mort – o grămadă de ceva într-o cămașă murdară în carouri și cu gulerul șifonat – atât de mort încât niciun mușchi nu tresări și niciun oftat nu-i scăpă.

„Pentru o moarte trebuie să existe o moarte”, a spus unul dintre bărbații în galben.

Dinții lui Sikunderam s-au albit într-un rânjat de nedumerire și satisfacție.

„Hei-hei! Nu el ți-a ucis omul galben. Noi am făcut-o!”, a chicotit purtătorul de cuvânt.

Bătăușul nu s-a obosit să-și explice crezul bestial. Era mai bine să-i lase pe cei trei sălbatici mai puțin cultivați să speculeze asupra însemnătății sacrificiului. Punctul lui de vedere era câștigat. Îi impresionase. Văzuseră iuțeala morții mătăsoase. Fără îndoială, în curând aveau să înceapă să reflecteze asupra faptului că Diomed fusese ucis în prezența unui ofițer de poliție și să asocieze acest lucru cu un alt mister.

„Du-te! Lasă-i să plece!” a ordonat unul dintre cei trei, iar ofițerul a început să se bâlbâie cu încuietorea.

A dat ușa larg deschisă cu un aer de neputință iritată, iar aceasta l-a lovit pe gardianul celulei, care se strecurase înapoi să asculte. Ușa l-a lovit la călcâi în timp ce alerga, iar unul dintre cei trei îmbrăcați în portocaliu-galben a ieșit pe coridor fără cea mai mică urmă de surpriză. I-a făcut semn. Nu s-a rostit niciun cuvânt. Al doilea - nu cel cu batista - a întins o mână pentru a-i avertiza pe fiii lui Ali că libertatea era amânată. Primul om a continuat să facă

semn, iar gardianul celulei a continuat să vină, cu carabina la atac, ca și cum ar fi intenționat să comită violență. Dar a intrat în celulă cu ochii fixați într-o privire de împietrire, ca și cum ar fi fost hipnotizat. A fost rândul celui de-al doilea om să facă semn; și, în timp ce „nenorocitul, nechibzuitul și intrusul nebun” s-a supus chemării nerostite a inamicului, al treilea om a folosit batista. Gardianul celulei a căzut grămadă peste Diomed. Ofițerul a ridicat carabina mecanic și a așezat-o pe bancă.

„Acum, plecați!” spuse purtătorul de cuvânt, făcându-le semn oamenilor din Munți să iasă cu un gest demn de îngerul creației care anunța începerea eonilor. „Kali este atotvăzător. Nu vă puteți ascunde. Kali este atot aude. Nu aveți voie să spuneți. Kali este neiertătoare. Prin urmare, când se stabilește un preț, plătiți repede - așa cum l-ați văzut pe acest om plătind!” Puse un deget pe mâneca ofițerului, care tremura violent. „Căci dacă nu, veți plăti așa cum au făcut aceștia!” Semnă cadavrele cu un gest. „Plecați!”

Așa că cei trei au plecat, întrebându-se, fără să se preocupe de explicația oficială a celor trei crime într-o celulă și a celor trei prizonieri pierduți. Ziarele de a doua zi ar putea numi asta un mister. Pentru ei, un alt mister era primordial și atotcuprinzător:

Cine erau oamenii care îi eliberaseră? Unde învățaseră această pricepere cu batista? De ce îl uciseră pe Diomed? Și de ce fuseseră eliberați cei trei? Mai mult, care ar fi prețul menționat și ar fi ei - trei musulmani - justificați să-l plătească, presupunând că ar putea, preoților unei zeite hinduse? Cât ar îndrăzni să-i spună lui Ali, ferocele lor tată, având în vedere tăcerea care li s-a asumat? Și dacă i-ar spune lui Ali, iar el i-ar spune lui Jimgrim, de exemplu, și Jimgrim i-ar consulta pe ceilalți, oare preoții din Kali s-ar răzbuna pe ei înșiși, fiind izvoare ale neascultării?

Mai era și altceva:

Dacă Kali era atotvăzătoare, așa cum îi avertizaseră Cei Trei, oare însemna asta pur și simplu că erau urmăriți?

El, aflat la mijloc, s-a întors brusc și a mers înapoi, cu brațele în ale fraților săi; dar nu a putut vedea niciun hindus care îi urmărea. Au încercat o serie de trucuri pe care le folosesc oamenii din munți când pietrele sunt ridicate din văi și a început „sezonul împușcăturilor” - trucuri pe care le încearcă leopardul vânat, pentru a se asigura că l-a lăsat pe vânător să se rătăcească. Dar, deși s-au ascuns și au ieșit brusc din uși, astfel încât trecătorii au sărit ca niște cai speriați de teama jafului la drumul mare, nu au detectat nicio urmărire.

„Bărbatul în galben ne-a mințit”, a spus unul dintre ei în cele din urmă. „Ne-au lăsat să plecăm și cam atât.”

„Dar de ce?”

„Le era frică.”

„Dar de ce? Ne-ar fi putut ucide ușor.”

„Nu! Nimeni nu mă ucide cu o batistă! Pe oasele Profetului lui Allah—”

„Ar fi putut să-l omoare pe gardianul celulei din coridor și apoi să ne împuște cu carabina prin gaura din ușa de fier. Nu le era frică de noi!”

„Totuși, noi trei ne temem de ei!”, a anunțat fratele care vorbise primul. Ceilalți doi nu au contestat acest fapt. „Zic... dacă suntem înțelepți... vom... tăcea... puțin... și vom aștepta... și vom vedea... și vom analiza... și dacă poate... se va părea că există o nevoie... și un avantaj... atunci mai târziu am putea spune. Ce ziceți?”

„Allah! Cine ți-a pus înțelepciune în gura?”

„Este înțelepciune! Hai să ne gândim la ea!”

Au fost de acord să folosească propriul lor termen, să lase propunerea „cu burta în sus” pentru o vreme.

CAPITOLUL IX - „TĂCEREA E TĂCUTĂ.”

Cyprian nu se afla într-o dilemă. Ar fi știut ce să facă, dar plămânii lui de optzeci de ani erau prea plini de un gaz cu gust neplăcut pentru a putea funcționa fizic. Ceea ce se naște din spirit este spirit, dar creierul trebuie să aștepte procesele materiale. Chiar atunci se afla în grija lui Jeremy – ținut în brațele australianului – fiind gândit de Jeremy.

Și așa cum stelele, în cursurile lor, odată se luptau împotriva lui Sisera, împrejurările și reputația lui s-au combinat pentru a-l păcăli pe Cyprian. Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte lui Jeremy că demnitatea, disciplina și responsabilitatea față de cineva de rang superior erau ingrediente necesare ale codului lui Cyprian. După ce salvase viața preotului, singurul alt lucru la care Jeremy se gândea era „jocul”.

Apoi erau vecinii. La dreapta și la stânga se aflau magazine încuiate, pline de mărfuri. În fața lor, în spatele copacilor care făceau umbră și al unui zid, se aflau goaezi, care nu ar fi considerat moral, oportun, politic sau sigur să se amestece în treburile preotului neinvitați, chiar presupunând că ar fi văzut ce se întâmplă. Iar căldura îi împiedica să vadă ceva, căci luna mai se contopea cu luna iunie și niciunul dintre cei care își permiteau să stea în casă nu se gândea să se aventureze afară.

Restul locuitorilor străzii erau musulmani, cu câțiva hinduși la capătul inferior; și fiecare dintre aceștia îl cunoștea pe Cyprian după reputația de student și poate de practicant al magiei negre – un om de temut, dacă nu chiar respectat; mai mult, un om cu influență. Nouă din zece dintre ei ar fi privit în altă parte dacă casa lui Cyprian ar fi ars. În aproape fiecare caz, al zecelea ar fi fugit cât de departe l-ar fi putut duce picioarele sau o bicicletă.

Agentul de poliție, a cărui datorie era să patruleze strada aceea, după ce se descurcase bine cu o arestare în acea dimineață, se retrase într-o pivniță din subsol ca să se laude cu isprăvile sale și să joace jocuri de noroc pe luptele cu prepelițe.

Pe lângă toate acestea, fără îndoială, strada fusese curățată deliberat de influențe nenumite niciodată, dar la care se face referire, atunci când se vorbește despre ele, ca la „ei”. Strada era la fel de ciudat de goală cum este uneori când o personalitate regală este pe cale să fie asasinată.

Calea evidentă pentru un om aflat în situația lui Cyprian, cu trei potențiali asasini în pivniță și toată casa plină de anestezic, era să se prezinte imediat autorităților, lăsând evenimentele ulterioare să-și urmeze cursul. Dar Cyprian nu era în stare să dea ordine; și niciunul dintre ceilalți, inclusiv King, nu a avut grijă să invoce scepticismul oficial. Niciun om care își mărturisește că caută o grămadă de aur la fel de grea ca Piramida și cărțile care explică cum a fost acumulată grămada nu este deloc conștient de sine atunci când o investigație oficială se profilează printre posibilități.

Mai era și Narayan Singh, inconștient – o circumstanță aproape incredibilă în sine; căci acel sikh curajos este un băutor notoriu și mai puțin predispus decât oricare dintre ei să cedeze în fața gazelor. Se prăbușise ca un canar gazat. King și Grim îi acordau primul ajutor, considerând recuperarea sa mult mai importantă decât orice obligație discutabilă de a chema poliția. Știau că poliția era în cel mai bun caz doar niște tâmpiști și niște obstrucționiști puri în ceea ce privește ancheta adevărată. Au îngenucheat pe trotuar, câte unul de fiecare parte a sikhului,

care respira ca o vacă cu gâtul tăiat; iar Jeremy, ținându-l pe Cyprian ca pe un bebeluș în brațe, a venit și a privit.

„Dacă poți să-l faci să vomite, e al tău!”, m-a sfătuit el. „Fă ceva să funcționeze – indiferent de situație. Un proces natural îl încurajează pe următorul. Frământă-l în plexul solar.”

King și Grim, după ce au încercat toate celelalte metode, au experimentat cu cea a lui Jeremy.

„La naiba! Există un antidot, dacă am putea pune mâna pe el”, a spus King. „Am mai auzit de chestia asta – i-am mai văzut efectele. E o capsulă mare cât o rupie. O înțepă sub o batistă. În clipa în care ajunge aerul la ea, conținutul se transformă în gaz. Chestia asta oribilă arde pielea când iese, dar se transformă din nou pe măsură ce se răspândește și devine anestezic. Hoții care folosesc chestia asta poartă antidotul cu ei. Totul e într-una din cărțile lui Cyprian.”

„Dacă se trezește popa”, a sugerat Jeremy. Dar Cyprian doar a oftat.

„Unde sunt cei trei hinduși?”, a întrebat Grim.

„În pivniță. Toți i-au aruncat acolo – o treabă de primă clasă. Chullunder Ghose stă pe trapă ca să-i țină departe de alte năzbâtii”, a anunțat Jeremy.

„Ramsden... unde e Rammy?”, a întrebat Grim.

„Aici.”

Jeff, cu fața acoperită cu o cârpă îmbibată cu apă, explorase podeaua sufrageriei în genunchi și în patru, în căutare de dovezi care să explice metoda inamicului. Ieși pe ușa din față, gâfâind.

„Gazul dispare”, a gâfâit el.

„Rammy! Narayan Singh merge spre Vest! Mișcă-te! Prinde-i pe acei trei hinduși. Pune-i să-și producă antidotul! Nu te opri de la nimic!” Țsta era Grim fără mască – comerciant de lucruri fundamentale.

Așadar, pata purpurie care era umbra lui Jeff Ramsden a încetat să mai existe pe peretele alb – pur și simplu a încetat. El poate fi rapid atunci când o cere situația. Înăuntru, unde fusese mai mult sau mai puțin liniște, se auzea un zgomot puternic, când greutatea lui Jeff a aterizat pe capcană și pe cea a lui Chullunder Ghose, răsturnat și plângându-se.

„Jos din capcană! Vioi!”

Ali din Sikunderam și fiii săi zăceau cu burta în jos, ascultând în zadar zgomotele de jos. Imaginația tânjea după strigăte de durere și le inventa pe jumătate. Dar ușa era prea groasă și stătea prea strâns în pat pentru ca măcar dorința lor cea dragă să se lase crezută.

„Pe Allah jur că le-am rupt picioarele tuturor trei!”, se lăudă Ali, cu fața în lemn.

Dar nu a mai spus nimic, căci Ramsden l-a apucat de braț și de picior și l-a aruncat afară, fiii fugind în genunchi înainte ca o asemenea umilință să li se poată întâmpla și lor. Apoi Ramsden și-a băgat degetele în singura crăpătură, s-a încordat, a mormăit, s-a străduit și a renunțat. Ușa și tocul erau blocate ermetic.

„Rangă!”

Tot Sikunderam-ul – după cum le spuneau ei – s-a împrăștiat în căutarea fierului rece, în timp ce Jeff continua să-și chinuie degetele în zadar. Unul dintre fii a venit de pe stradă fugind cu pradă dintr-un depozit musulman. Sângele de pe antebraț spunea povestea – vederea unei range printr-o fereastră – acțiune – achiziție.

„Bine!” a spus Ramsden, iar tâmplăria a început imediat să se sfărâme – lemn de tec vechi, uscat și tare ca cheresteaua unui templu, sfâșiindu-se cu un țipăt de parcă ar fi trăit și ar fi vrut să trăiască.

„Ia o frânghie... sau o scară!”, a mormăit Ramsden.

Afară, pe trotuar, sub focul neîncetat de comentarii și sfaturi ale lui Jeremy, Narayan Singh vomitase și dădea alte semne că își reia povara vieții, așa cum profetise Jeremy. Cyprian, dimpotrivă, căzuse în somnul ușor care îi cuprinde pe bătrâni și pe copii, așa că Jeremy, adulmecând ca să se asigure că gazul se terminase, îl duse înăuntru și pe scările înguste de piatră până la dormitorul de la primul etaj - curat, simplu, sever ca o mănăstire, dar confortabil, deoarece lipseau doar lucrurile inutile.

Tăblia patului era rezemată de o ușă de fier tapetată, albă ca restul pereților, cu o franjură suprapusă pentru a ascunde crăpătura care părea atrăgătoare.

Picioarele patului erau strâns lipite de niște blocuri de lemn înșurubate în podea, cu scopul evident de a întări încuietorea care era suficient de jos la ușă pentru a fi ascunsă de cadrul patului. Jeremy a observat cât de strâns erau blocate roțile pe blocuri, ca și cum ar fi fost supuse unei presiuni enorme, și tocmai asta l-a făcut, în timp ce îl pune pe Cyprian jos, să examineze ușa cu mai multă curiozitate.

Este sigur pe simțurile sale, fiindcă le-a antrenat. Prea obișnuit să înșele ochii altora, își disciplinează propriile simțuri. Ar fi putut jura că ușa s-a mișcat – spre interior – cu o fracțiune de inch; adică spre perete și departe de capul patului. A testat-o, după ce s-a asigurat din nou că Cyprian dormea, și a descoperit că putea băga degetele unei mâini între stâlpul patului și ușă. Și exista o urmă lungă pe hârtia lată care acoperea ușa de fier, dovadă că aceasta apăsase recent spre exterior pe pat.

Deci fie încuietorea era descuiată, fie nu funcționa, fie fusese încuiată din nou de când intrase în cameră.

Curiozitatea îl mănâncă pe Jeremy ca pe un acid. Trebuie să știe, altfel va fi nefericit. Misterul doar le deschide pofta de mâncare. Aruncând încă o privire ca să se asigure că Cyprian doarme, a tras cu grijă patul de pe blocurile de lemn și l-a rostogolit un metru pe podea. Apoi s-a aplecat să examineze gaura cheii. Nu era nicio cheie în ea și nici nu fusese, pentru că era încă plină cu săpun, iar o bucată de hârtie albă frecată de săpun era la locul ei - modestul efort al lui Cyprian de a se camufla constructiv. Pe podea zăcea o așchie dreptunghiulară neregulată de piatră albă - cinci centimetri pe doi centimetri. Ușa fusese forțată din interior, recent.

Jeremy a rupt hârtia de pe ușă și de pe perete în două fâșii considerabile. Limba încuietorii vechi nu pătrundea mai mult de un centimetru în zidăria neprotejată și acum se odihnea doar într-o canelură perfectă în care se potrivea așchia căzută. Nimic – adică de partea lui Jeremy – nu a împiedicat ușa să se deschidă. A testat-o cu degetele. Refuză să cedeze.

Și putea jura că îl văzuse mișcându-se când îl pusese prima dată pe Cyprian pe pat.

S-a uitat la Cyprian, pe jumătate înclinat să-l trezească – s-a uitat din nou la ușa de fier și a făcut speculații.

„Probabil că bătrânul își ține cărțile acolo. Un șoc l-ar putea ucide dacă se trezește și află că sunt hoți în coteț. Dormi mai departe, Melhisedec!”

Cunoscând pericolul pentru sine însuși al folosirii armelor de foc, într-o țară aflată într-o rebeliune mai mult sau mai puțin perpetuă, unde portul de arme moderne este interzis cu

excepția sportului, Jeremy a căutat în jur o unealtă mai puțin compromițătoare pentru el. Într-un colț, în spatele unei perdele de creton sub care atârnau hainele preotului, a găsit un baston de mers irlandez din porumb negru - un suvenir din zilele din Ballyshannon, unde Cyprian a lucrat cândva temporar. Bastonul era la fel de puternic ca o shillalah profesionistă, de două ori mai lung - o armă mai mortală decât o pușcă sau o sabie în anumite circumstanțe.

Jos, Ramsden a spart trapa secțiune cu secțiune - strat cu strat. Era atât de groasă și atât de bine lucrată încât nimic mai puțin decât distrugerea absolută a scos la iveală balamalele. Până când a fost posibil să ajungă la zăvor, care se întindea pe toată lățimea trapei și mușca în grinzi de treizeci de centimetri, nu mai avea rost să se joace cu ea, pentru că ușa era complet distrusă. Jeff a folosit zăvorul ca să-și pună frânghia, fiii lui Ali negăsind o scară, și a coborât cu banda peste braț în întuneric.

Nici măcar ochii lui Sikunderam nu puteau vedea mai mult decât o lumină roșie neașteptată și gunoiul îngrămădit într-o harababură dedesubt; dar părea să fie mai puțin gunoi decât atunci când Ali îi aruncase pe cei trei în groapă. Unde fusese o grămadă de cutii, care ar fi trebuit să-i îngreuneze coborârea lui Jeff, nu era nimic care să-i atingă picioarele explorării și a trebuit să coboare ultimul metru, căci frânghia era scurtă.

Următorul lucru pe care l-au auzit cu toții a fost un răget ca al unui taur, când Jeff a intrat în luptă cu un dușman nevăzut; și acesta a fost urmat de o intensificare a strălucirii purpurii și de vuietul retras al unui cuptor. Era ca o privire în măruntaiele unei nave mari sau în Tofet.

„Haideți! Ajutor, băieți!” a fost singura explicație pe care Jeff a avut timp să o dea - engleză pe deasupra - un semn evident că era entuziasmat.

Regele l-a lăsat pe Narayan Singh în mâinile lui Grim - a venit în fugă - și s-a aruncat pe frânghie ca un marinăr. Și Chullunder Ghose a fost următorul, „atât de curios”, cum a explicat el ulterior, semănând mai puțin cu un marinăr decât orice altă ființă din lume, mai întâi blocat în sifonul spart ca un dop în gâtul unei sticle - rupând prinderea tâmplăriei prin simpla greutate și forță - apoi coborând brusc cu frânghia ca un fir încins între mâini, pentru a cădea ultimul metru și a fi întâmpinat - așa cum i s-a părut - de o podea ascendentă construită din așchii răsturnate.

Și clovnul lui Chullunder Ghose, în acea situație nefericită, Sikunderam a căzut într-o succesiune rapidă, tată și fii, recunoscători pentru pernă - dar lui Allah, nu babu-ului - și au plecat fără să se oprească să facă complimente.

La capătul celălalt al pivniței se afla un clovn la ușă, iar toate aranjamentele lui Cyprian pentru eventualul holocaust al cărților negre erau ușor de văzut în lumina unui foc galopant. Holocaustul se născuse prematur. Cei trei aprinseseră chibritul care urma să fie torța lui Cyprian în ultimul său pelerinaj. Cărțile, stivuite cu sute într-o grămadă în interiorul unui cuptor de olărit antic, erau toate aprinse, iar lipiciul de pe spatele unora dintre cele mai moderne pregătea pentru restul.

Cyprian îngrămădisese suficient combustibil sub ei, pregătit pentru asta, dar cei trei adăugaseră și gunoi. Nu exista nicio ușă de siguranță care să fie închisă pentru a exclude un curent de aer; fâlcile cuptorului se căseau larg. Coșul de fum de la joncțiunea dintre casa lui Cyprian și depozit își îndeplinea scopul străvechi, iar trapa spartă de Ramsden lăsa suficient curent de aer pentru a alimenta focurile înfiorătoare ale lui Eblis. Afară, pe trotuar, Grim văzu umbra de fum negru și sulf care se ridica din vârful vechiului cuptor inactiv; Narayan Singh fu

lăsat să-și revină singur, iar Grim, ghidat de instinct, urcă scările în patru pași, în loc să se arunce ca un ifrit în gaura spartă a lui Ramsden.

A ajuns exact la timp să-l vadă pe Jeremy cum lovește porumbarul cu două mâini în ceafa unui bărbat care ieșise în scop de recunoaștere prin ușa de fier deschisă cu precauție. Lovitura i-ar fi tăiat capul complet dacă arma ar fi fost doar un topor. Un bărbat în galben a căzut cu fața în față, iar umerii lui au împiedicat ușa să se închidă, deși cineva a încercat să-l tragă înapoi de picioare. Simultan, Grim și Jeremy au apucat ușa de fier și au smucit-o larg, iar o lovitură ca o furcă de fulger l-a ratat pe Grim la grosimea unei raze de lună - a ratat și nu a fost suficient de rapidă, căci Jeremy a lovit porumbarul cu un cuțit lung cu mâner de șarpe, dezarmând o persoană galbenă, invizibilă, care a scăpat orice altceva ar fi ținut în mână și s-a retras într-o întunecime mai adâncă.

Cyprian continua să doarmă, mișcându-și buzele și degetele bătrâne ca și cum ar fi visat. Jeremy, încrezător în propriul noroc, făcu semn, îi dădu lui Grim porumbarul în mână și întinse mâna după chibrituri. Grim fu de acord cu el. Cu picioarele îl împinseră pe victima armei lui Jeremy înapoi de unde venise și pășiră peste el, închizând ușa de fier în spatele lor. Apoi Jeremy aprinse un chibrit - la timp - exact în mijlocul momentului bărbierit. Porumbarul își făcu din nou treaba - o crăpătură pe încheietura mâinii, care se înfipse în sus cu un alt cuțit similar cu cel cu care încercase primul bărbat să înțepe. Lovitura îi rupse încheietura mâinii. Cineva înăbuși o exclamație.

„Blestemați fie chibriturile astea!”, exclamă Jeremy și aprinse un altul.

Pe podeaua unui dulap de vreo zece pe zece zăceau doi dintre cei Trei. Bărbatul pe care Jeremy îl lovise primul era, fără îndoială, mort. Picioarul celuilalt era rupt - opera lui Ali - iar acum încheietura mâinii se adăuga la neplăcerile sale. Se zvârcolea de durere, deși nu scotea niciun zgomot, și era amestecat cu mortul. Evident, doi dintre ei îl căraseră pe tipul cu piciorul rupt, iar al treilea fugise înapoi printr-o ușă care dădea spre cea de fier - un șobolan care alerga oprit, panicat în toate direcțiile.

Jeremy a aprins un alt chibrit, iar Grim a încercat să deschidă ușa interioară. În timp ce își puneu mâna pe el, fugarul, găsind retragerea tăiată jos, s-a întors în fugă, iar Grim s-a repezit la zid, apărând cu porumbarul ca pe un singur băț. Bărbatul în galben s-a repezit la el cu un cuțit precum cel folosit de ceilalți doi, dar în timp ce se împleticea înainte, sprijinindu-se de greutatea sa în lovitură, vârful unui alt cuțit i-a scos dinții din față și i-a tăiat buza superioară, ieșind câțiva centimetri sau doi, apoi devenind purpuriu în curgerea sângelui. Prin ușa interioară deschisă a pătruns o lumină roșie care strălucea și se diminuea - strălucea și se diminuea - conturându-l pe Ali din Sikunderam.

„Totul stă în trucul loviturii, sahibi”, a anunțat Ali, aplecându-se peste victimă pentru a-și scoate arma iubită. „Vedeți - gâtul este rupt - astfel - vârful cuțitului intră între două vertebre, iar Allah face restul!”

„Ce e focul ăla de jos?”, a întrebat Grim.

„Vechiul cuptor. Rammy sahib...”

„Ce arde?”

„Toate cărțile preotului, slavă lui Allah!”

Fața lui Grim părea înfiorătoare în lumina roșie care se stingea. În acel moment, și-a văzut toate speranțele spulberându-se în fum și flăcări.

„Până acum va fi o flăcări prin coșul de fum care va aduce toată brigada de pompieri!”, a anunțat el cu resemnare.

„Deloc. Ai încredere în Ramsden”, spuse o altă voce.

Athelstan King a apărut ca un fochist din infernul unei nave, mai mult decât puțin pârlit și sugându-și vârfurile degetelor arse.

„Ramsden a găsit o tablă veche de tablă ondulată sub litieră și a îndoit-o ca să se potrivească cu ușa de protecție împotriva incendiilor. Curentul de aer este sub control. A fost muncă la cald.”

„Și cărțile?” l-a întrebat Grim.

„Napoo! Gata cu cărțile! Unde e părintele?”

„Dorm profund.”

„Când va afla asta, o să-l omoare”, spuse King cu convingere, confirmând inconștient prima presupunere a lui Jeremy.

Ramsden a urcat scara îngustă și a cerut lumină. Lumina din spatele lui era atât de slabă încât masa lui mare în ușă o ascundea complet. Grim l-a avertizat și a deschis ușa camerei lui Cyprian. Lumina a căzut peste barba pârlită a lui Ramsden și peste hainele sale carbonizate în petice.

„Acum e cenușă roșie”, șopti el. „Gata cu fumul.” Jeremy intră tiptil în dormitor și rămase uitându-se la Cyprian. În scurt timp îi luă pulsul.

„Febră!”, a șoptit el. „E inconștient.”

Ramsden l-a adunat pe bărbatul cu încheietura și piciorul rupte și l-a întins pe podea în camera lui Cyprian. Toți au intrat în grup, urmați de Ali și fiii săi, Chullunder Ghose ultimul. Babu a fost singurul care a dat dovadă de vreun semn de mulțumire, deși și el era pârlolit și ars în jurul mâinilor.

„O sumă scumpă pentru un om cu familie cu o sumă microscopică de bani!”, a remarcat el, scoțând un turban de mătase arsă și aranjându-l din nou. „Ce să facem în continuare?”

Nimeni nu a răspuns. Nimeni nu știa exact ce să facă. Unul dintre fiii lui Ali – cel mai mic – a cedat impulsului bărbatului slab de a invoca Binecuvântarea Plătitudinilor.

„Tăcerea e de aur”, anunță el sentențios.

„O, sfat excelent! O, zeu dintr-o cutie grecească! O, oracol!”, exclamă Chullunder Ghose. „Toată înțelepciunea tuturor acelor cărți malefice este întruchipată în acest prost! Tăcerea nu este doar de aur, este și tăcută! Tăcerea este așa cum este tăcerea! Verbul este foarte jalnic! O, sahibilor, haideți să-i punem botniță pe toți acești oameni! Închideți magazinul ăsta până când intervine întunericul, apoi bateți-l, în jargonul lui Jimgrim sahib - aceeași expresie - foarte! Bateți-i pe toți cei implicați, inclusiv pe acest prizonier, dacă nu ne oferă toate informațiile, în plus!”

„În plus ce?” a întrebat Ramsden.

„Plus ascultare — nu ca acești fii de mame himalayene, a căror singură virtute este că economisesc dormind mai ales în închisoare!”

Ali era lângă fereastră, privind în stradă.

„Fiii mei sunt aici”, a anunțat el grandilocvent, încercând să-și ascundă un rânjel.

„Unde? Afară? Cheamă-i înăuntru!”, a izbucnit King. „Nu vrem mai multă publicitate.”

Ali a deschis larg fereastra și a făcut semn. Fiii au urcat greoi scările ca niște animale pe jumătate dresate.

„Spune-le sahibilor: cum ați ieșit din închisoare?”, a întrebat Ali. Poate că intuiția l-a avertizat că aveau o minciună splendidă gata de servit.

„Ne-am luptat să scăpăm! Vedeți - ne-am lăsat cuțitele în măruntaiele polițiștilor! Fiecare dintre noi a omorât câte trei oameni!”

„Allah! Băieții mei! Fiii mei!”, a exclamat Ali.

Toți ceilalți s-au uitat în jos la Cyprian. Jeremy a luat un prosop și a pus apă pe buzele uscate ale bătrânului. Nimeni – nici măcar Ali – nu a crezut pe jumătate povestea încăierării cu poliția, dar toți știau că se baza pe un fel de ilegalitate care nu i-ar fi adus lui Cyprian pacea sufletească atunci când și-ar fi revenit.

„Dacă reușește să treacă prin asta, grija și dezamăgirea îl vor ucide oricum”, spuse Ramsden, ignorând împrejurarea că timp de peste optzeci de ani Cyprian se antrenase să reziste praștiilor norocului.

„Am putea să-i dăm o șansă bătrânului”, a sugerat Jeremy. Și în ochii lui sclipea o maliție antipodă.

Ali era încă la fereastră.

„Iată, un polițist!”, a anunțat el. „Observă fum ieșind din coș fără niciun tikut. Iată, vorbește cu Narayan Singh, care îl minte. Un copil îți poate da seama când un sikh minte. Iată, scrie un raport în parketbuk-ul său. Va exista o citație în fața magistraților municipali. Cunoscut obiceul.”

Narayan Singh, puțin slăbit însă în ceea ce privește echilibrul, a urcat scările și și-a băgat capul cu precauție pe ușa dormitorului.

„Va exista o citație pentru tulburare de fum împotriva unui hindus pe nume Murgamdass”, a anunțat el rânjind.

Grim a atras toate privirile, care se uitau de la o față la alta, în timp ce un căpitan își evaluează echipa într-o situație de urgență.

„Polițistul părea suspect?”, a întrebat el încet.

„Foarte!”, a răspuns Narayan Singh. „Bănuia că un hindus încerca să evite plata taxei pentru permisul necesar de utilizare a cuptorului în cadrul municipalității. I-am confirmat bănuiala plauzibilă, sperând...”

„Altceva?” l-a întrebat Grim.

„Nu, sahib. Nimic altceva.”

„Sunteți pe fază, băieți?”

Grim a atras din nou toate privirile. Dacă nu erau pregătiți, nimeni nu era. Existau toate semnele și toate elementele acelui spirit atotcuceritor pentru că pur și simplu nu poate înțelege înfrângerea.

„Două feluri de mâncare”, a anunțat Grim. „Putem chema poliția și să renunțăm.”

Chullunder Ghose a oftat ca un zimbriu care iese la suprafață după aer.

„Sau putem continua și să suportăm consecințele. Vă rog să votați. Cei care sunt pentru...”

Chullunder Ghose a ridicat ambele mâini; toți ceilalți câte una.

„Da, ia-l. Foarte bine. Apoi, după ce se întunecă, îi vom lua pe acești doi băieți galbeni morți și îi vom pune unde prietenii lor l-au pus pe da Gama. Între timp, du-l pe Cyprian undeva și

găsește-i un doctor bun. Nu spune cine e. Ali, tu și fiii tăi păziți prizonierul cât timp noi găsim un loc bun unde să-l ascundem.”

CAPITOLUL X - „NU POȚI CLOCI UN PUI DINTR-UN OU DE STICLĂ.”

În noaptea aceea, în fața casei lui Cyprian stătea o cară cu boi, acoperită cu corturi și vopsită ca să semene cu echipajul femeilor nobililor de la țară de modă veche. Chullunder Ghose invocase de undeva chestia asta, inclusiv magnifici boi guzerati, alegând mijlocul de transport cel mai puțin probabil să fie deranjat de poliție.

Dar, pentru a fi și mai sigur pe acest subiect, era Narayan Singh ca șofer, gol la picioare și îmbrăcat în rest ca un hindus, întărit de Ramsden și doi dintre fiii lui Ali, acesta din urmă bărbierit și atât de furios că a trebuit să adopte deghizarea hindusă, încât ar fi fost nevoie de o întreagă echipă de „polițiști” pentru a-i aresta.

Sub îndrumarea lui Ramsden, cadavrele celor doi adepți ai lui Kali au fost cărate cu greu de boi cât mai departe posibil în direcția locului morții lui da Gama și de acolo duse de fiii lui Ali, care protestau, care le-au aruncat goi în molozul unde zăcuseră portughezii și au rostogolit peste amândoi același stâlp spart care odinioară ajutase la ascunderea rămășițelor lui da Gama.

Judecați drept cadavre, ar fi arătat mai edificator în halatele galben-portocalii pe care le-au purtat în viață, dar halatele, vopsite exact în această culoare, nu se pot cumpăra pe piața liberă. Economisirea este economisire - utilizarea atentă a oportunităților.

Într-o altă parte a Delhi-ului se desfășura o negociere mai periculoasă, nu îngreunată de dorința aproape de neînvins de a adormi, consecință firească a două nopți de veghe în căldura din Punjab.

Era propunerea lui Jeremy. Grim o susținuse. King a ezitat. Chullunder Ghose chicotise și țipase atât de tare de aprobare, jurând că întreaga propunere era o lovitură de geniu „mai bună decât zeii și-ar fi putut imagina”, încât King a cedat.

L-au dus pe Cyprian, încă inconștient, înfășurat într-o pătură, la casa lui Gauri și l-au găzduit acolo — membru al unui ordin de celibatari stricți, în casa unei doamne din meseria lui Rahab!

„Care sunt șansele? El nu știe”, a argumentat Jeremy.

Doamna era cuprinsă de o responsabilitate încântătoare, copleșită de urechi și ochi – intrigată până când coastele ei groase au tremurat de chicotit – neștiind identitatea pacientului, căci îl îmbrăcaseră într-o cămașă de noapte, dar la fel de sigură ca și cum stelele străluceau, că viața – viața ei așa cum o iubea – era trăită.

„Dacă îți taci, vei avea pentru tine o parte deplină, egală cu cea a fiecăruia dintre noi, din tot ceea ce vom descoperi”, i-a explicat Grim.

„Dar dacă-mi scapă o singură aluzie, îmi mănânci cuțitul!”, a spus Ali. Iar Gauri le-a crezut pe amândouă.

În toate țările în care legile sunt scrise în beneficiul privilegiilor, există contrabandiști – nu doar de bijuterii și rom de contrabandă, ci și de cunoștințe și îndemânări de contrabandă. Există oameni, care nu aparțin niciunei profesii acreditate, care pot face la fel de bine pentru tine în materie de experiență, și la jumătate de preț, ca orice coechipier în materie de dantelă sau tutun. Nicio licență nu conferă îndemânare, la fel cum plata taxei nu îmbunătățește arta. Mulți medici, baricadați sau dați afară din profesia lor, știu mai multe decât ortodocșii

exclusivi. Dar trebuie să-i urmeze pe Esculap și Galen în pericol de închisoare și amendă. Aceasta este ideea. Nu trebuie să vorbească.

Nimeni nu știa și nimănui nu-i păsa de ce doctorul Cornelius MacBarron nu mai putea folosi legal titlul pe care pacienții săi i-l confereau cu recunoștință, indiferent dacă legea era aprobată sau nu. În primul rând, era eurasiatic – cincizeci-cincizeci – infanterie ușoară caledoniană pe de o parte și o mamă brunetă – nu o sinecură cu care să treacă prin viață. Așa că nu putea alege. Trebuia să tolereze ce spuneau oamenii sau ce-i spuneau despre el, smulgând din când în când reclamă, mai profitabilă decât consolare, din calomniile scandaloase – chiar dacă meritate – ale profesioniștilor obișnuiți.

Se zvonea în Delhi – în spatele tejghelelor farmaciilor, în cantine și în alte părți – că, la prețuri absurd de rezonabile, Cornelius MacBarron putea vindeca orice – și, mai mult, putea să tacă. Se spunea că avea o mulțime de adepți și că știa mai multe secrete decât un bancher.

Orice știa și pe cine recunoștea, nu a spus nimic când a fost adus cu o trăsură în plină zi la scandaloasa reședință a lui Gauri. Cu fălcile lungi, ca niște felinare, și oasele ascuțite ale unui scoțian, ochi câprui triști, o prezență lipsită de entuziasm și o piele palidă, nu părea să incite la conversație sau la curiozitate. Dimpotrivă, le respingea pe amândouă.

„Uite-l pe omul tău”, spuse Jeremy, arătându-i-l pe Cyprian în patul parfumat al lui Gauri. „Vindecă-l dacă poți.”

MacBarron nu a întrebat „Cine este el?”, ci „Este rănit?”

„Nu. Bolnav. Bătrân. Asta e tot”, a răspuns Jeremy.

„Onorariul meu va fi de cincizeci de rupii — pe vizită”, a anunțat MacBarron, ca și cum și-ar fi spus rugăciunile.

Jeremy a scos banii. MacBarron i-a împăturit și a vorbit din nou:

„Lasă-mă singură cu el, te rog.”

La care Jeremy a ezitat, dar a fost respins de ceilalți, care au recunoscut, sub inspirația lui Chullunder Ghose, că era rezonabil. Un om fără dreptul de a practica are scuze pentru că se renunță la martori.

MacBarron a ieșit din dormitor cam cincisprezece minute mai târziu și a anunțat, precum un paracelis care deschide bănci, că, în opinia sa, pacientul își va reveni.

„Trebuie să stea nemișcat. Uite o rețetă. Lasă-l să o bea cât de des vrea. Poți să-mi faci acum o a doua vizită; așa e mai înțelept.”

Așa că au plătit un indiciu, iar el se îndrepta spre taxiul care îl aștepta când King l-a reținut pe Hint.

„Nu așa repede! Avem altă treabă. Vă deranjează să mergem pe jos?”

Lui MacBarron nu-i păsa deloc dacă era plătit. King l-a condus prin străzi înguste până la un loc unde, în dreapta, se întâlneau trei alei, iar în stânga, un zid înalt, cu o ușă îngustă, ascundea etajul inferior al unui minaret, a cărui moschee cedase de mult pradă dărâmărilor timpului.

Ușa s-a deschis când King a lovit-o de trei ori, iar chipul întunecat al lui Ali a apărut într-o privire provocatoare.

„Geamă mult, dar nu spune nimic”, anunță Ali brusc și se întoarse cu spatele ca să-i conducă înăuntru.

Minaretul a fost cea mai bună provizie a lui Ali. Wakf, sistemul de donații musulmane în scopuri caritabile, este la fel de predispus abuzurilor ca orice altă schemă umană de a rezista unei zile rele. Fratele de sânge al lui Ali, după ce își împrumutase sabia într-o duel sângeros la care a fost parte un negustor bogat din Chandni Chowk, primea acum un venit confortabil și slujba de muezin la un minaret fără moschee. În teorie, el trebuia să strige chemarea la rugăciune la orele stabilite, dar în practică nu era nici văzut, nici auzit, ca nu cumva cei care se băgăau în seamă să se intereseze de sursa veniturilor sale.

Bineînțeles, niciun om cu o sinecură ca aceasta nu ar fi dispus să o împartă pe nimic. A cerut prețuri la hoteluri și s-a indignat când Ali i-a reținut zece procente drept comision. Dar virtutea lui era că era la fel de hotărât să păstreze secretul ca oricine altcineva, iar supravegherea pe care o făcea în consecință era neprețuită. Chiar și după ce Ali i-a primit pe King și MacBarron în interiorul zidului, fratele lui Ali i-a examinat și s-a plâns că trebuie să distreze jumătate din Delhi.

„Aceasta este o Salleevayshun-armee-khana?”, a întrebat el.

King l-a condus pe MacBarron pe scara interioară în spirală până la o cameră din vârful minaretului, unde se presupunea că dormea muezinul și de unde se ajungea la galeria acum dărăpănată printr-o ușă îngustă din zidărie. Ușa era închisă, iar lumina disponibilă intra printr-o fantă de aproximativ 15 centimetri în perete, căci fratele lui Ali nu permitea lumina artificială de teamă să nu atragă atenția.

Pe o platformă de camion, în partea cea mai întunecată a camerei rotunde, zăcea singurul supraviețuitor dintre cei trei care arsese rășinile lui Cyprian. Albul ochilor îi strălucea în întuneric, dar restul corpului său era aproape invizibil, căci îi luaseră roba galbenă, iar pielea lui arămie și uscată avea o nuanță care se potrivea aproape cu întunericul. Era prea cald ca să suporte păturile.

MacBarron l-a privit, apoi la King fără nicio emoție vizibilă.

„Onorariul meu va fi de o mie de rupii”, a anunțat el.

„Verific?” or „Verific?”

„Numerar.”

King a fost obligat să se întoarcă și să obțină banii de la Grim. Acest lucru a durat ceva timp, deoarece Grim a trebuit să trimită un mesager să-i încaseze cecul. Când King a ajuns din nou la minaret, piciorul prizonierului era deja în ipsos adus de Ali de la o farmacie din Goa, iar încheietura mâinii era manipulată în ciuda protestelor hindusului. Îl legaseră de pat; nu exista nicio altă modalitate de a-l controla. Singurul lucru pe care nu-l făcuse pentru a le face probleme fusese să țipe în hohote.

„Brațul ăla trebuie desfăcut”, a anunțat MacBarron la cinci minute după întoarcerea lui King. „Motivul este acesta...”

A intrat în detalii, profund tehnice, dând dovadă de aceeași curaj în diagnosticare pe care o are un mecanic atunci când comandă casarea unor piese dintr-o locomotivă. Obiecția sa față de martori dispăruse, căci era evident că niciunul dintre acești clienți secretoși nu ar îndrăzni să-l demasce; și avea suficient simț pentru situații cât să nu ceară permisiunea prizonierului. Întreaga conversație a fost în engleză până când, în cele din urmă, s-a aplecat peste pat și, privind direct în ochii victimei, a spus scurt în punjabi:

„Brațul tău trebuie să ți se desprindă de la cot.”

În cele din urmă, aceasta a produs un discurs – o argumentație arămoasă, rezonantă, amestecată cu amenințări menite să transmită un singur punct de principiu: Orice – orice era permis; l-ar putea arde de viu; nu avea să se opună. Dar avea să intre întreg în lumea cealaltă, cu încheietura mâinii drepte pregătită pentru a-i servi lui Kali! Dacă ar încerca să-i ia brațul, avea să se răzbune pe ei! Dacă nu credeau asta, să facă ei primul pas!

„Hocus-pocus!” a spus MacBarron, nu neapărat în șoaptă.

„Piciorul este bine?” l-a întrebat King.

„E gata. Se va vindeca. Va șchiopăta.”

„Destul de bine. Te rog să revii în seara asta”, a spus King.

„Să-ți tai brațul? Foarte bine. Asta înseamnă două vizite în douăzeci și patru de ore. Două sute de rupii în plus. În avans.”

Regele l-a plătit, și el a plecat.

„Pe Allah, noi, cei din Sikunderam, care credem că vom jefui India când britanicii vor pleca, trebuie mai întâi să luăm lecții de la omul acela!”, a remarcat Ali.

„Du-te jos și fii de pază!” a ordonat King, și într-un minut el și prizonierul erau singuri, privindu-se în ochii.

„Vrei să-ți pierzi brațul?”

Bărbatul rânji cu durere. Rânjetul era pe jumătate o grimasă, dar exista sfidare și chiar amuzament în el.

„Brațul care cunoaște trucul batistei — brațul ucigaș?”

King a pus în voce cât mai multă cruzime și batjocură pe cât a putut.

Problema era însă că King știa bine cât de departe ar fi dispus să meargă în cea mai rea situație. Și ce era tăria de caracter, prea bărbătească pentru a profita din plin de neputință, chiar și pentru vreo recompensă, celălalt o putea citi, dar nu o putea înțelege. O interpreta greșit drept slăbiciune - frică. În timp ce singura teamă pe care o are King (și aceea nerostită - secretă - sacră în ființa sa interioară) este că, într-o criză, s-ar putea comporta ca și cum toți oamenii decenti din lume ar fi priviți.

„Îmi vei amputa?” întrebă hindusul, arătând spre încheietura rănită cu cealaltă mână și rânjind din nou. Îl temuse pe MacBarron. Nu se temea de King mai mult decât un preot de polițiști. Cel mai rău era că King știa bine că, indiferent de puterea pe care o avea acest individ de a cere ajutor fără a folosi mijloace evidente, nu o va folosi decât în caz de necesitate absolută.

Nu există o regulă mai strictă decât aceasta, probabil pentru că pedeapsa pentru încălcarea ei este de neimaginat de groaznică. Radioul este o glumă, un simplu subterfugiu stângaci, în comparație cu darul pe care îl au unii indieni de a comunica între ei la mari distanțe. Orice om care are cea mai mică cunoștință despre Orient știe asta. Dar ei nu își dezvăluie secretul nici măcar în situații extreme și nu îl folosesc fără un motiv incontestabil.

Era posibil să spună secrete sub tortură și sub frica amputării. Dar King nu era capabil moral să facă asta. În schimb, a încercat mituirea – o înțelegere, ar fi spus el.

„Ține-ți brațul și alătură-te nouă. Poți avea parte de o parte deplină din orice descoperire pe care o facem.”

Bărbatul a râs sincer – avea o voce la fel de arămie pe cât era pielea lui arămie. Era ca și cum un diavol dintr-o lume nevăzută s-ar fi întins și ar fi lovit un gong în asta – trei note ascendente și apoi armonicele, totul batjocoritor.

Și King a râs, într-o oarecare măsură. A apreciat – lucru pe care puțini din emisfera vestică îl pot realiza – că banii, o recompensă materială sau oricare dintre compensațiile pe care Occidentul le consideră valoroase nu au nicio greutate în calculele Orientului rațional. Politicienii și câțiva din clasa bunnia au schimbat lămpile vechi cu unele noi, dar la simpla menționare a banilor sau a înțelepciunii occidentale, vechiul Orient râde. Și-l poate permite.

„Bine”, spuse King. „Unde suntem atunci?” Își întoarse fața deliberat, ca și cum ar fi fost descurajat. „Dacă nu te pot învinge, ce propui să faci cu mine?”

I-a dat bărbatului timp să reflecteze asupra acestui lucru, apoi i-a întâlnit din nou privirea – un anglo-saxon cu gândire obiectivă, care îl provoca pe Orientul care gândește subiectiv sau deloc. Niciunul nu putea străpunge vălul celuilalt.

„Nu ești de niciun folos”, spuse hindusul, lăsându-și capul să cadă pe pătura împăturită ce-i servea drept pernă. Ochii îi ardeau de febră.

În ciuda căldurii intolerabile, Regele s-a asigurat că ușa care ducea spre galerie era încuiată, căci oricine îndrăznește să limiteze capacitatea Indiei ezoterice va fi probabil surprins. Apoi l-a părăsit, dând ordine jos să rămână în qui vive și să nu-i dea prizonierului apă sau informații. Îl va lăsa pe om să se tortureze o vreme și să-și ridice vălul în felul său.

Și imediat, la casa lui Gauri, supravegheați și râzând de Gauri și de servitoarea ei, King, Grim și Jeremy și-au pus cele trei bluze galben-portocalii care fuseseră veșmântul inamicului, ungându-și pielea cu un amestec de unsori vegetale pe care Gauri le-l procurase și schimbându-și fiecare expresie a fețelor până când Gauri și restul i-au declarat complet străini. Apoi, Grim și Jeremy s-au supus exercițiului lui King, care era exasperant prin insistența asupra celor mai mici detalii, îndemnat de Gauri.

„Crezi că ai putea manipula o batistă așa cum ai văzut-o?”, a întrebat King, aruncându-i lui Jeremy una dintre eșarfele lungi de mătase ale lui Gauri.

A imitat perfect pasul rapid, aparent fără efort, din mână în mână. Nu există nimic ce Jeremy să nu poată imita. Nu-i lipsea nimic în afară de voința de a ucide prin strangularea victimei și secretul modului în care se face acest lucru.

„Nu poți cloci un pui dintr-un ou de sticlă”, a spus el, cerându-și scuze. „Sunt în siguranță până când lovesc pe cineva.”

King era insașiabil – îi tot forța, îi puna să repete tot felul de comportamente propuse în caz de urgență, până când, în cele din urmă, izbucneau din cauza oboselii, iar Gauri le aducea băuturi răcoritoare și alinare sub forma linguşirii.

„Perfect!”, le-a spus ea.

„Totuși, acest babu respectuos, asemenea unor capcane angro care miroso de tigru, ar fi mai potrivit să însoțească această expediție”, a spus Chullunder Ghose. „Obezitatea este doar un dezavantaj – curiozitatea te îndeamnă – grăsimea te împiedică – găsește mereu calea de mijloc...”

„Stai liniștit!”, a ordonat King.

„Desigur, sahib! Mă opresc! Tac! Satisfacția sublimă în slujba nobililor îl face pe babu ascultător mut! Umilul dumneavoastră servitor. Mama e cuvântul potrivit, ca un schilod yankeu în Țara Nimănu! Cu toate acestea—”

S-a oprit, privind în sus pe sub pleoapele coborâte ca o școlăriță umilă, ridicolă și grasă.

Grim a recunoscut referința la un schijist yankeu ca pe un apel către sine. „Spune-mi!”, a ordonat el. „Repede.”

„Tăcerea fiind autoimpusă tuturor celor trei sahibi, ar trebui să vină cineva să sclipească cu o verbositate abilă. Eul fiind în rest neocupat...”

„Orice ai fi spus ar trăda jocul”, l-a întrerupt Grim sever.

„Chiar și un imn secret dedicat zeiței Kali?”

A intonat-o, aruncându-și pieptul în afară și transformând buzele sale groase într-un bot de porc în jurul notelor joase de bas, care bubuie și se rostogolesc precum vocea lumii de dincolo care glorifică distrugerea, transformând cruzimea, moartea și boala într-o dulce satisfacție pentru cumplita mireasă a lui Siva. Puțini au auzit vreodată acel imn care nu erau inițiați ai cultului cumplit al lui Kali, sau—

„Ai fost vreodată reținut pentru sacrificiu?” l-a întrebat brusc King.

„Sahib, sunt superstițios! Referirea la detalii secrete ale unui trecut riscant ar putea duce la repetarea aceluiași lucruri, ceea ce decența o ferească! Sunt prost!”

Nu voia să spună cum învățase acel imn. Cunoștea valoarea lui și a tăcerii. Era indispensabil.

„Fără costuri suplimentare!”, a anunțat el cu buzele strânse.

„O singură pauză și ești concediat!”, a spus Grim.

„O singură pauză și suntem cu toții morți!”, a replicat el. „Groaznic! Și totuși – la orice vârstă – cu toate acestea – câte ultime șanse am avut! Pisica cu nouă cozi este complet outsider în comparație cu majoritatea dintre noi! Cine se lăuda că moare zilnic se gândea la mine. Verb. sevă.”

Au așteptat până mult după lăsarea întunericului, când Ramsden a raportat eliminarea în siguranță a două cadavre și a fost însărcinat să aibă grijă de Cyprian.

„Spune-i că e în casa unui domn indian, a cărui soție nu-l poate interoga prea bine în absența soțului ei”, l-a sfătuit Grim. „Spune că locuința lui era plină de gaz, așa că a trebuit să o încuiem de urgență. Dacă mai pune întrebări, spune-i că doctorul spune că trebuie să doarmă.”

Lui Narayan Singh i s-a spus să-l aștepte pe doctor. Apoi, cei trei, urmași de Chullunder Ghose, au pornit într-o călătorie care, de fapt, nu era decât o speranță pierdută.

„Vă rog, oameni buni!”, a spus King, pe jumătate râzând. „Dacă nu putem da de Cei Nouă prin intermediul acestui om, mai bine ne putem recunoaște înfrânți. E uscat – plin de febră – suferă – pe jumătate inconștient. Îl putem păcăli acum sau niciodată.”

Aproape că se puteau păcăli singuri. Umbrele lor pe zidul străzii semănau atât de mult cu rolurile pe care le jucau, încât aveau senzația că sunt urmăriți de asasini, pașii grei ai lui Chullunder ajutând la sugestie.

I-au păcălit complet pe toți Sikunderam și pe fratele său suspicios. Ali și-a înfipt cuțitul lung prin ușa întredeschisă din perete și i-a amenințat că îi va eviscera pe toți dacă nu se vor împrăștia.

„Pe Allah, oare un hindus poate pune piciorul pe pragul sacru al unei moschei?”, a întrebat el, în timp ce păzitorul de drept al locului muta un felinar în spatele lui într-o parte și în alta pentru a-i expune mai bine pe intruși.

Vocea lui Chullunder Ghose a fost o revelație – folosind în mod nelegiuit scriptura sfântă din umbrele din spate:

„Și au venit la ai lor, dar ai lor nu i-au primit. Chiar și în anul șaptezeci d.Hr., ei cunoșteau natura Sikunderamului! Dați-i o gustare lui Cerber, sahibilor! Prețul de intrare se plătește în rachiu de stup de albine!”

„Știam asta de la bun început!”, a spus Ali cu un râs scurt.

„Da, orice prost și-ar da seama”, a fost de acord fratele său.

„Deschideți ușa atunci, proștilor!”

Chullunder Ghose a intrat primul clătinat, împingându-i deoparte pe cei doi îngrijitori, făcând o plecăciune pentru cei trei stăpâni ai săi, retrăgându-se din nou în spatele lor pentru a ridica ambele mâini precum dirijorul unei orchestre care dirija pianissimo. După aceea nu s-a mai scos niciun cuvânt.

În întinericul scârțâitor, ca de aripi de liliac, cei patru au urcat scările minaretului, oprindu-se la fiecare șase trepte pentru a asculta sunetele de sus. Chullunder Ghose, ținând în mână o ploscă cu apă destinată prizonierului când acesta avea să dobândească dreptul la ea prin negociere, s-a oprit pe podeaua șubred de sub camera de sus și s-a așezat, cu picioarele încrucișate, cu fața spre deschizătura prin care trebuiau să treacă ceilalți trei - o gaură pătrată în capul scărilor. Sunete joase - cu siguranță limbaj uman - ieșeau prin ea, folosind un limbaj diferit de cel obișnuit al străzilor.

Cuvintele au încetat când King, în frunte, a ajuns la jumătatea ultimei scări. O față a apărut în deschidere - arămie chiar și în acea semiîntineric slab - o față nouă, nu a prizonierului. King, fără să ezite, a făcut următorul pas, iar ceilalți l-au urmat. Un cuvânt i-ar fi trădat. Dar chiar și babu - el în special - s-a ridicat la culmile stăpânirii de sine instantanee.

O strofă din imnul dedicat lui Kali s-a ridicat din gâtul babu-ului ca o explozie de muzică de orgă îndepărtată, iar chipul de la început s-a retras. King a urcat mai departe. Nu ezitase. Nu era pierdut.

Ținând pasul, fără să se hărțuiască, fără să se uite la dreapta sau la stânga, ci mișcându-se intenționat ca niște oameni într-un vis, ceilalți doi l-au urmat și s-au așezat lângă el în atitudinea pe care o luaseră cei trei arzători de cărți pe covorul din păr de iac al lui Cyprian, cu Jeremy la un capăt.

Proprietarul feței neașteptate și-a întins mâna spre ușa care ducea spre galerie, lăsând să intre suficientă lumină a stelelor cât să dezvăluie culoarea galben-portocaliu a bluzei sale lungi. Apoi s-a așezat cu fața spre ei, cu spatele la perete, lângă tăblia patului.

A spus ceva, folosind un limbaj mort - dispărut - care, potrivit unor autorități, nu a existat niciodată. În loc să încerce să răspundă, toți trei s-au închinat adânc din brâu, cu palmele îndreptate în afară, ca niște imagini din temple care prind viață. Și din nou, superba voce baritonică a lui Chullunder Ghose a izbucnit într-o laudă a morții.

Există o problemă legată de misterele antice. Nouă zecimi dintre ele, dacă nu chiar mai multe, sunt uitate, iar cuvintele pe care o generație le transmite următoarei - „gură la ureche și cuvântul la respirație încetă” - dacă nu chiar un substitut, nu sunt decât un fragment de cunoaștere pierdută. Cel care vorbise poate în limba maternă a Atlantidei pierdute se mulțumea să continue în punjabi.

„Și voi i-ați auzit strigătul? Fraților, erați treji! Am ieșit afară și am spart încuietura cu o daltă. Ați fost mai deștepți! Nu ați ucis, căci aud vocile gărzilor de jos. Ați făcut bine. Există ordine? Nu sunteți dintre Cei Nouă ai mei, căci nu răspundeți la semnal.”

Vorbirea era imposibilă. Singura lor șansă era să se prefacă că au făcut un jurământ de tăcere, cum fac adesea fachirii. În loc să vorbească, Jeremy își trecea batista dintr-o mână în alta cu iuțea diabolică și sugestivă a unui fost practicant Thugee.

Bărbatul de la tăblia patului trăda uimire – poate chiar dezgust.

„Din ordinul cui ar trebui să moară?”, a întrebat el. „L-am testat conform regulilor. Nu a trădat. Eșecul lui nu este complet. El... ei... doi dintre ei sunt morți... au ars toate cărțile pentru că n-au putut lua niciuna. Acesta a trimis Chemarea Tăcută ca să ne dea informații. Merită viața.”

A făcut o pauză în așteptarea unui răspuns. Și, după ce primul semn a avut succes, Jeremy l-a repetat – ca un călău a cărui răbdare era epuizabilă.

Prompt, ca și cum ar fi repetat chiar acea combinație, Chullunder Ghose a cântat despre moartea care este viața lui Kali, iar vocea lui a răsunat prin deschidere, lăudând durerea care este liniștea lui Kali - și lipsa care este bogăția ei.

Valul acela în treburile oamenilor pe care l-a cântat Shakespeare era cu siguranță în plină desfășurare în noaptea aceea! A umplut digul. El, aflat la tăblia patului, era conștient de asta, neliniștit.

„Cei Nouă nu mai sunt interconectați ca înainte”, a mormăit el. „Unul dintre cei Nouă are un ordin pe care altul îl contracarează. Există confuzie. Se comit prea multe crime pentru a ascunde stângăcia. Planul nostru a fost construit după adevăratul plan al celor Nouă Necunoscuți, dar noi suntem un miros urât în comparație cu respirația lor de trandafiri! Ei știu și sunt Necunoscuți. Noi nu știm și prea mulți știu despre noi.”

Un fior care a început cu King și a trecut prin Grim l-a cuprins pe Jeremy, dar niciunul dintre ei nu l-a mărturisit. Stăteau nemișcați, fără expresie, trei fețe de bronz privind drept înainte, doar degetele lui Jeremy mișcându-se în uvertura spre moarte. Batista lungă de mătase se mișca înainte și înapoi ca un fir în războiul de țesut al Soartei.

Bărbatul din pat gemu sumbru și, ca și cum acesta ar fi fost un semnal al ruperii digului care se afla între ignoranță și înțelegere – căci există întotdeauna un dig între cele două și întotdeauna un punct slab unde digul va ceda dacă oamenii îl pot găsi –, lângă tăblia patului, el a scos la iveală din omul său interior drojdiile bărbăției de mult uitate. Apoi, nu cu furie, ci cu calm, așa cum se cuvenea unui adept al Soției Distrugătorului, le-a aruncat ultimatumul celor trei.

„Eu, care voi fi ucis pentru că spun asta, totuși spun asta. Ascultați! Mut fie spiritul din voi, așa cum buzele pecetluite de jurământul vostru! Acest om, pe care ați venit să-l omorâți pentru că a eșuat, ca nu cumva eșecul să fie o cauză de pericol pentru diavoli mai răi decât noi - este prietenul meu!”

Făcu o pauză, părând că se așteaptă la un semn de uimire. Prietenia este o trădare pentru Kali. Se cuvenea un comentariu, iar Chullunder Ghose se conformă, intonând noi strofe în cinstea Celei care anihilează.

„Acest om m-a cruțat odată. Îl cruț. Nu-l veți sacrifica. Ascultați-mă! Am venit fără să știu cine este. Ați venit știind. Ordinele voastre sunt să-l uciideți. Ale mele sunt să merg la Benares și să ucid pe cineva despre care se spune că este un adevărat Inițiat al Celor Nouă. Dar m-am săturat de toate acestea. Nu veți uciide; nu voi... decât dacă...”

Făcu o nouă pauză, fără să facă nicio mișcare cu mâinile. Dar nu lăsa nicio îndoială că exista o armă la îndemână cu care discuția putea fi continuată dacă era convenabil pentru toți cei implicați. Mâinile lui Jeremy se mișcă, dar doar pentru a manipula batista. El, Grim și King aveau cu toții pistoale, așa că nu era nevoie să se grăbească. King rupse tăcerea, economisind cuvinte ca cineva care nu are încredere în vorbire...

„Noi trei ne-am săturat atât de mult de toate astea încât au fost supravegheați, ca nu cumva să eșuăm.”

Confirmând acest lucru, baritonul lui Chullunder Ghose a mai cântat o strofă Reginei Morții. Bărbatul din pat a gemut obosit. Pe stradă, sunetul veseliei – ultima strofă a cântecului de dragoste al unui bețiv – a anunțat și a deghizat vestea că Narayan Singh sosise la fața locului cu doctorul.

„Dacă există un singur om care te supraveghează, există vreun motiv pentru care noi patru să ne temem de el?”, a întrebat bărbatul de la tăblia patului.

Asta a sunat ca o capcană. Când vine vorba de frățiile secrete, putem bănuși că toate celelalte întrebări sunt puse din motive de precauție. Răspunsul greșit ar fi o încredere astringentă, care ar usca încrederea la sursă.

„Așadar, a murit unul...”, spuse King, ne îndrăznind încă să vorbească deschis, pentru că nu știa expresiile cheie care identifică relația dintre oameni.

Celălalt a dat din cap.

„Nu sunt călău”, a spus el. „Lasă-l pe fratele tău să-și folosească priceperea.”

Și a dat din cap sugestiv către Jeremy. Bărbatul din pat a gemut din nou. Chullunder Ghose era complet nemișcat. De jos se auzeau cântecul vesel al lui Narayan Singh și vocile lui Ali și ale fratelui său care impuneau tăcerea în numele decenței.

Lui King a început să-i fie clar că suspiciunea sa era corectă – că membrii unuia dintre cei Nouă nu-i cunoșteau pe membrii niciunui alt grup Nouă și nu aveau nicio modalitate de a-l contesta. Fiecare grup Nouă raporta șefului său, care, la rândul său, era unul dintre cei nouă. Asta spunea da Gama și, deși portughezul nu trebuia crezut fără deliberare, chiar și deliberarea trebuia să aibă limite. King și-a asumat riscul.

„Nu am nicio modalitate de a te testa”, a spus el. „Nu reacționezi la semnele mele.”

„Nici tu la ai mei, frate! Să facem atunci promisiuni satisfăcătoare fiecăruia.”

— Dacă îl lăsăm pe acest individ în viață, răspunse King și făcu o pauză, observând că bărbatul de la tăblia patului își ciulise urechile.

Și-a amintit că, în calitate de adept al lui Kali, nu trebuia să o priveze complet pe zeiță de prada ei. Trebuia să existe un înlocuitor.

„O vei trăda pe Inițiată celor Nouă către noi în Benares, ca să nu ezităm să o sacrificăm?”

„Nu!”, veni răspunsul – brusc și ferm. „Înlocuiește-l pe cel care Îi cântă Ei acolo jos!”

Era timpul pentru măsuri eroice. În măsura în care rațiunea se aplică crimei, el era rezonabil. Și, în plus, King era conștient de un sunet în întunericul exterior pe care Chullunder Ghose îl auzi și el, căci babu-ul cânta ca să-l înece.

„Cred că ești un impostor! Cred că nu știi nimic despre Benares! Cred că ești acel membru necredincios al altor Nouă pe care ni s-a spus să-l urmărim! Dacă ar exista un înlocuitor, cred că tu...”

Regele l-a îndreptat cu degetul acuzator. Jeremy a făcut batista să se comporte ca o ființă vie. Arăta chiar și flămândă.

„Nu, nu!”, a spus celălalt.

„Arată-mi dovezi!”, a spus King.

Zgomotele subtile din noapte încetaseră și acum nu mai exista niciun motiv de grabă. Era aproape posibil să-i vezi – așa cum se putea simți – paloarea de pe față în timp ce bărbatul de la capul patului întindea mâna să deschidă ușa puțin mai larg și să lase să intre mai multă lumină stelară. Oricare ar fi fost arma lui, trebuia să vadă clar ca să o folosească. În timp ce încheietura mâinii i se întindea peste deschizătură, o mână uriașă se închise asupra ei – din exterior.

N-avea rost să țipe, deși sângele i-a înghețat. Adepții lui Kali se antrenează să se stăpânească. N-avea rost să se miște, pentru că două pistoale cu repetiție, al lui King și al lui Grim, îl acopereau.

Nu putea vorbi. Teroarea, cu atât mai puternică cu cât era înăbușită, îl strânse mai tare decât mâna necunoscută care îi ținea încheietura mâinii lipită de tocul ușii ca un material într-o menghină.

Ușa minaretului de dedesubt s-a trântit brusc și s-a auzit un bărbat intrând. King a simțit cum roțile destinului se întorc o dată și îi lasă soluția finalizată ca pe un dar în mână. Destinul alesese omul potrivit, iar asistenții săi îl așteptau, fără să spună nimic, fără să ofere niciun sfat, fără să se uite măcar în lateral să-l observe. Bărbatului de la tăblia patului i-a fost evident că toți trei au acționat conform instrucțiunilor, conform unui plan prestabilit, ceea ce este evident fiind neadevărat de nouă ori din zece.

„Tu ești cel pe care ar trebui să-l urmărim”, spuse King încet. „Se vorbește despre secesiunea ta. De aceea te-au trimis la Benares. De aceea ai fost ales să-l sacrifici pe adevăratul Inițiat al Sfinților Nouă.”

Regele s-a oprit și a riscat încă o dată. Nu acționaseră ceilalți în grupuri de trei? „Ați primit ordin să mergeți la Benares, unde alți doi ar trebui să vi se alăture. Voi, care nu puteți folosi batista, trebuiați să fiți momeală. Noi suntem cei care ar fi trebuit să vă întâlniți în Benares! Totuși, nu puteți spune care dintre noi trei suntem cei doi, așa cum nu ați putea scăpa de sarcina care v-a fost impusă!”

Bărbatului i-a căzut falca. Se credea prins în truda mașinii necruțătoare care îl stăpânea pe el și pe alte mii de oameni. Nu există frică mai paralizantă decât aceasta.

„Ai fi înșelat-o pe EA!”, a spus King.

S-a ridicat și le-a făcut lui Grim și lui Jeremy un semn greu de confundat. L-au ridicat pe prizonierul inconștient din pat și, având mai multă grijă de piciorul bandajat decât era potrivit circumstanțelor, l-au dus în jos prin deschizătura din podea. De jos s-a auzit un scurt țipăt de strangulare.

„Neîndemânatic!” a spus King. „Îi lipsește practica!”

Apoi s-au auzit șoapte și sunetul unei greutatei cărate pe scări de lemn. Ușa de dedesubt s-a trântit. Afară s-a auzit zgomot de pași de oameni - apoi de roți. Mai întâi s-a întors Grim, apoi Jeremy. Expresia de pe fețele lor era de o mare euforie înăbușită și înghesuită până la punctul de a exploda.

„Vei merge la Benares. Îl vei conduce la uciderea celui care a fost numit pentru sacrificiu. Vei fi judecat apoi de judecători.”

Un gest al lui King trebuie să fi fost vizibil din galeria exterioară, căci mâna care ținea încheietura mâinii a dat drumul. Ușa a fost închisă ermetic din exterior. În întunericul care a urmat, King a coborât, lăsându-i pe Grim și Jeremy să-l păzească pe noul prizonier, iar Chullunder Ghose, ținând ambele părți într-un râs tăcut care a făcut lacrimile să-i curgă pe obraji, i-a făcut semn să se îndrepte spre parter. Chullunder Ghose a rămas unde era, cufundat într-o emoție intensă.

Narayan Singh, coborând printre zidării sparte, căutând băjbâind un punct de sprijin, și-a găsit piciorul în mâinile regelui și astfel a ajuns pe pământ ferm.

„Sahib, se pare că zeii sunt cu noi! Doctorul are un loc unde poate trata acel pacient mai bine decât în acest turn. El și cu mine am adus o lectică pe roți și oameni care să o împingă. Babu mi-a făcut semn că se întâmplă ceva sus, așa că m-am urcat pe lângă zidăria spartă, știind valoarea surprizei în caz de urgență! Să amputeze doctorul?”

„Spune-i nu”, a spus King, „dar ține-l izolat.”

CAPITOLUL XI - „ALLAH! TRĂIESC ȘI VĂD ASTFEL DE FII?”

Sub minaret exista o pivniță – o simplă incintă între fundații, dar nu mai puțin practicabilă ca temniță din acest motiv. Acolo l-au ascuns pe prizonier, cu Narayan Singh și trei dintre fiii lui Ali de gardă, instruiți să nu se arate omului pe care îl păzeau, ci să fie la fel de turbați ca lupii față de toți intrușii.

Apoi, pentru că o regulă bună este să-ți ții întâlnirile acolo unde nici măcar prietenii nu te așteaptă, Regele Grim și Jeremy s-au dus și s-au așezat ca niște bufnițe mari la umbra unui zid deasupra unui acoperiș scund, la câteva sute de metri distanță. Acolo se puteau vedea unul pe altul și nu puteau fi văzuți.

Regele l-a întâlnit în privire pe Grim. Grim l-a întâlnit în privirea lui King. Cei doi au vorbit simultan—

„Ai avut dreptate!”

„Totuși, popa Cyprian n-o să creadă!”, a râs Jeremy, căscând. „Dormiți sub stele, ticăloșilor! Haideți!”

S-a ghemuit și într-o clipă a început să respire ca un pisiu.

„Sunt doi Nouă!” spuse King cu convingere.

„Adevărata bandă și această trupă Kali!” a fost de acord Grim.

„Corect! Dar, cum spune Jeremy, Cyprian n-o să creadă.”

Regele se întoarse spre Grim și, ca și cum ar fi jucat cărți, aruncară deducții înainte și înapoi, fiecare verificându-le. „Una e bună. Cealaltă e proastă.”

„Organizația Kali și-a modelat după cea a adevăraților Nouă, în speranța de a descoperi secretul.”

„Au observat un adevărat Inițiat al Celor Nouă.”

„Pun pariu! Poate unul dintre Cei Nouă. L-am marcat. Așteaptă-l în Benares.”

„I-am spus acestui bărbat în galben că-l voi ucide.”

„Pentru ce? Qui bono? Să cheme unul dintre propriii lor bandiți să se dea drept mort?”

„Probabil. Ar putea descoperi ceva înainte ca cei Opt rămași să prindă minte.”

„Dar de ce să alegi un om care nu poate folosi batista și a cărui loialitate trebuie să fi fost îndoielnică?”

„Probabil că el e singurul care poate identifica victima potențială.”

„Dacă e așa, îl vor supraveghea.”

„Ceea ce înseamnă că l-au supravegheat în noaptea asta!”

„Ăăă. Trebuie să-l fi văzut intrând în minaret.”

„Bine că l-am lăsat pe Narayan Singh de gardă.”

„Sigur... și acei trei fii ai lui Ali care au avut probleme cu poliția. Se vor lupta ca lupii.”

„Numai nervi. Mai bine decât câinii de pază. Ce urmează?”

„Dormi!”, a spus Grim.

Și au dormit într-adevăr – acolo, pe acoperiș, unde nimeni în afară de stelele și semiluna nu-i puteau vedea și numai Chullunder Ghose știa unde să-i găsească.

Chullunder Ghose dormea și el, cu mâinile peste stomac și bărbia pe piept, cu spatele lat lipit de un perete și cu toată greutatea pe trapa care dădea acces la pivniță – cu turbanul peste o ureche – atât de adormit încât chiar și șoarecii de minaret (mai flămânzi decât cei care locuiesc în biserici) îi ciuguleau pielea groasă a picioarelor fără să-l trezească.

Nordul — în special Sikunderam — poate dormi și el atunci când nu are conștiință vinovată; și începe să măsoare vinovăția cam la un nivel profund, la care oamenii scârboși se opresc și îi grupează pe ceilalți într-o singură categorie de negri. Cu toate acestea, deși fiii lui Ali au căscat când Narayan Singh i-a postat în jurul galeriei cu balustrade de fier, cu ordin să se țină treji unii pe alții și să-l cheme la primul semn al unui intrus, căscatul a fost tot ce a însemnat. Au stat ca vulturii pe o margine și au ascultat sforăiturile enorme ale sikhului care răsunau în mijlocul minaretului. (El a calculat că etajul al doilea, la jumătatea fiecăruia, era cheia situației strategice.)

Teminal, fiecare dintre fiii lui Ali putea vedea o emisferă, astfel încât vederea lor se suprapunea. Dar, în practică, exista unul a cărui perspectivă includea un zid înalt și gol, peste care era imposibil din punct de vedere omenesc ca un inamic să se apropie, deoarece existau țepi de-a lungul peretelui și cioburi de sticlă, iar dincolo de acesta se aflau camerele femeilor unui rajah mult prea căsătorit.

Așadar, acela – Habibullah era numele lui – era mai mult sau mai puțin liber profesionist, capabil să-i întărească pe ceilalți sau să-i scrie pe litere, fără acea pierdere suplimentară a respectului de sine care altfel ar fi putut însoți abandonarea unui post fix. Narayan Singh spusese: „Stai aici – și aici – și aici”. Dar evident că voise să spună „Împărțiți cercul între voi”. Așa a interpretat Habibullah, ceilalți doi confirmând; dar a trecut o oră înainte să se întâmple ceva. Apoi:

„Te face semn”, spusese Ormuzd – el fiind cu fața spre est. În direcția aceea era un acoperiș pe care lumina provenită de la o fereastră superioară, cu obloane pe jumătate închise, cădea ca o foaie de aur. „Stai ca o broască într-un lac și te face semn. Vino și vezi.”

Așadar, Habibullah, după ce se uită suficient de mult timp la vest, și-a schimbat poziția și s-a așezat lângă Ormuzd.

„Hm! Face semn. E haina lui galbenă, ca a celui pe care l-am ucis în închisoare, sau lumina o face să pară așa?”

Au privit cu răbdarea infinită a oamenilor din munți și a tuturor animalelor de vânătoare, până când al treilea frate a venit să le arunce doi ochi de cremene – o singură privire și apoi s-au întors la postul său.

„Face semn”, a fost de acord el.

„Ne face semn sau...”

„Nouă!”, a spus Habibullah. „Mai mult, este îmbrăcat în galben. Lumina o arată. El este unul dintre cei care ne-au eliberat din închisoare.”

Ca și cum ar fi confirmat cuvintele lui Habibullah, bărbatul de pe acoperiș, în lumina razelor, a ridicat un tulwar himalayan, cu o formă atât de asemănătoare cu cea pe care Ormuzd o lăsase la secția de poliție, încât cei doi care l-au văzut au tresărit ca niște femei care văd un copil pierdut. Cuțitul nordic este mai mult decât un cuțit.

„Ce crezi că vrea cu noi?”

„Du-te și vezi!”

„Câinele ăla beat de sikh care sforăie acolo se va trezi și...”

„Lasă-l baltă. Coboară pe marginile sparte ale pietrei. Am făcut și mai rău în Dealurile noastre.”

Însă prudența este la fel de puternică ca curiozitatea în mintea lui Sikunderam. Niciun scoțian care a urmat-o pe Bonnie Charlie spre ruina sa nu a fost la fel de greu de stabilit pe o cale – sau de îndepărtat de una, odată pornit pe drum. Habibullah a stat și a cântărit argumentele pro și contra – inclusiv probabilitatea ca el, în balta de lumină, să fie un shaitan – până când ceilalți doi i-au strigat rușine. Motivul pentru care a mers în cele din urmă să investigheze a fost teama că cearta lor zgomotoasă l-ar putea trezi pe Narayan Singh și că sikh-ul ar putea revendica tot meritul pentru vreo descoperire.

În cele din urmă, cu mâna peste braț, a coborât pe latura spartă a minaretului – a sărit ca o capră pe zidul străzii, deasupra capetelor lui Ali și ale fratelui său, care dormeau somnul inocenței la umbra porții – și a ajuns în stradă.

Dar nimeni nu i-a venit în întâmpinare, așa cum sperase pe jumătate. A fost lăsat să găsească o cale de urcare pe acoperișul de pe care bărbatul îi făcuse semn – o sarcină nu la fel de ușoară ca și cum ai urca printre marginile infestate de lilioci ale dealurilor eterne. Pe o stradă, un „polițist” neînțelept a îndrăznit să-l întrebe ce treabă are; moment în care Habibullah a alergat o jumătate de milă în zig-zaguri, fără să-și piardă niciodată direcția; și în cele din urmă, trecând pe lângă un grajd și acoperișul de fier al unui loc unde vindeau pui, a urcat într-un punct de belvedere de unde putea privi în jos, din întuneric, în lumina izbucnitoare.

„H-sst!”, a remarcat el atunci ca să atragă atenția. Și o secundă mai târziu, pielea i s-a urcat pe șira spinării ca a unui șarpe care se prăbușește.

Bărbatul din balta de lumină nu l-a băgat în seamă, dar un altul se aplecase din întuneric, aproape la îndemână, și, luminând cu o mică lanternă electrică, i-a zâmbit direct în față.

„Ar trebui să te duci la el – du-te la el – te cheamă, nu-i așa? Atunci du-te la el!”, a șoptit el.

Șoapta a fost cea mai rea parte. Dacă ar fi vorbit cu voce tare, Habibullah ar fi încercat să se liniștească puțin cu pompă. Și așa, senzația înfiorătoare a crescut; și nici nu se știa câți alți bărbați i-ar putea rânji din întuneric – rânjindu-i lui care nu avea cuțit! Îl putea vedea pe unul dintre frații săi – doar o umbră nemișcată printre umbrele minaretului, iar priveliștea îl făcea mai singur ca niciodată.

„De ce să aștepți batista?”, a sugerat vocea de lângă el; și asta a liniștit totul; Habibullah a sărit pe acoperiș ca un urs tânăr, scoțând tot zgomotul pe care îl putea face în mod firesc.

Dar zgomotul nu l-a speriat pe bărbatul în galben, care ședea în mijlocul bălții de lumină. Nici măcar nu l-a enervat. A zâmbit – un zâmbet bestial, bronzat, arogant, care i-a înghețat sângele lui Habibullah mai tare decât o făcuse șoapta celuiilalt bărbat.

„Ai făcut semn?” a spus Habibullah, uitând că cel care vorbește primul are cel mai adesea parte de cele mai mari probleme.

Celălalt s-a mutat brusc din pata de lumină și l-a lăsat pe Habibullah acolo.

„I-am făcut semn unui prost să tragă în el poliția?”, a întrebat el de după un coș de fum. „Plasele sunt întinse. Ordinul este să fie capturați toți străinii din Sikunderam. Tu și frații tăi sunteți la fel de siguri de moarte ca oaia grasă din mâinile măcelarului, dacă... nu ieșiți pe aici, din lumină, prostuțule!”

Habibullah s-a supus și i-a părut rău că s-a supus, pe principii generale.

„Cine ești?”, a întrebat el. A încercat să-și facă vocea să sune aspră, dar era doar disperată. Și-ar fi dorit să nu fi venit.

„Ai plecat din închisoare fără să mă întrebi cine sunt. De ce mă mai întrebi acum? Mai bine ascultă-mă.”

„În ce privință?”

„În toate privințele!”

Ascultarea e o pilulă greu de înghițit cu forța unui om din ținutul muntelui. Faptul că se credea neajutorat nu i-a îndulcit doza lui Habibullah. Celălalt era hindus, ceea ce a înrăutățit situația. Așa că nu a spus nimic, singura modalitate pe care o știa de a-și alunga dezgustul, și poate că bărbatul în galben credea că tăcerea semnifica aprobare (deși poate că nu. Era înțelept în anumite privințe). Cu toate acestea, a continuat să-și arate ignoranța.

„În minaretul acela sunt doi bărbați îmbrăcați ca mine.”

„Doi bărbați?”, a spus Ali, privindu-l insistent.

„Doi!”, a răspuns el hotărât. „Unul e rănit. Unul e întreg. Cel întreg e de vină, iar cel rănit a cedat. Amândoi mor în noaptea asta. Este treaba ta să ne lași pe trei să intrăm în minaret.”

„Mina?”

„A ta și a fraților tăi.”

„Dar... Bah! Pe Allah, ceea ce cereți este imposibil! Nu suntem singurii acolo. Există un sikh...”

„Adevărat. Și un babu. Nu dorm ei?”

„Dar sunt și alții care stau de pază afară, lângă ușa din zid.”

„Da, și ei dorm, sau cum ai scăpat nevăzut? Omoară-i și pe ei și câștigă merite!”

Habibullah se retrase din nou în tăcere, căci emoția îl sufoca. Putea contempla uciderea lui Narayan Singh și Chullunder Ghose cu un calm relativ mare, chiar dacă se îndoia că trei dintre ei l-ar putea stăpâni pe turbulentul Sikh. Dar a-l ucide cu sânge rece, fără avertisment, pe Ali ben Ali din Sikunderam, sire, tutore, patron, plătitor, erou, bătăuș și complice beligerant, era ceva ce nici măcar fiii Dealurilor nu puteau lua în considerare, și nici nu puteau face. Abia crezându-și urechilor, își înăbuși vorbirea, viclenia lentă și posomorâtă a munților venindu-i în sfârșit în ajutorul. Limita uimirii fiind atinsă - frica își făcuse simțirea cea mai puternică - se ridică deasupra amândurora ca un înotător care iese la suprafață pentru a prinde aer.

„Cât vei plăti?”, a întrebat el.

Bărbatul în galben a râs – un râs cuceritor, plin de dispreț și înțelegere.

„O mie de rupii!”, a răspuns el.

„Arată-mi! Plătește acum!”

Habibullah se aplecă și întinse mâna – batjocoritor. Nu credea că bărbatul în galben avea o mie de rupii, cu siguranță nu că se va despărți de ele. Dar celălalt scoase un sul și numără banii în sute:

„—opt, nouă, zece!”, spuse el, punând lotul în mâna întinsă a Hillman-ului. „Ban de sânge! Aceștia sunt martori!”

A scos un sunet exact ca zumzetul unui clopot de bronz lovit cu un ciocan înfundat. Instantaneu, două fețe, împinse în lumină ca niște fantome fără trup, i-au zâmbit.

„Du-te! Ucide! Și când ai ucis, pune un felinar pe galeria minaretului!”

Habibullah a aruncat o privire la cele zece bancnote pe care le-a atins cu degetele, iar toată dorința omului de munte pentru cea mai grea înțelegere încheiată vreodată i-a năvălit în sufletul ambițios.

„Cum vom uide fără arme?”, a întrebat el. „Poliția avea tulwar-urile noastre...”

Bărbatul în galben l-a întrerupt trecând cu mânerul înainte peste tulwar-ul cu care obișnuia să facă semne. Nu era al lui Habibullah. L-a ridicat – poate pentru a se bucura de echilibrul său în timp ce tremura ca ceva auriu în lumina ferestrei – dar chiar și așa, poate că nu; căci Nordul se grăbește să folosească argumentul scos din teacă.

Era conștient de clicul unui pistol de modă veche în întuneric, nu departe în spatele lui, așa că a coborât din nou tulwar-ul și i-a atins lama. Concesia îi stârnise pofta de mâncare:

„Suntem trei”, a spus el. „Am avut trei arme – încă două ca aceasta.”

„Da”, a venit răspunsul imediat. „Al tău și al altuia. Acela nu este al tău. Acesta va fi revendicat de proprietarul său. Al tău și al celui alt pot fi obținute pentru serviciile aduse.”

Era o abilitate perspicace. Niciun cavaler din Evul Mediu nu acorda pintenilor de aur o valoare cu un atom mai mare decât venerația superstițioasă a unui om din munți pentru cuțitul său. Cu el, se considera om; fără el, ceva mai puțin important, și așa este considerat.

Cu toate acestea, cu cât o parte a unei înțelegeri are o pondere mai mare, cu atât negocierea ar trebui să fie mai hotărâtă. Aceasta este scriptura. Habibullah a căutat o alternativă și a obținut una bună la prima încercare.

„Spui că doi de colo trebuie să moară? Frații mei și cu mine i-am putea omori, evitându-i probleme sikhului, care e un om extrem de mânios, iar dacă l-ai uide, i-ai ofensa pe stăpânii lui. Mai bine să-l legi cât doarme și să-i spui după aceea că alții au făcut-o. Apoi să-l omori pe babu, care e inutil și are limbile a zece femei. După aceea, să-i omori – noi trei i-am putea omori – pe cei doi bărbați despre care spui că trebuie să moară în noaptea asta.”

Acesta a fost un discurs lung pentru Habibullah. A produs o impresie profundă și a adoptat o atitudine în timp ce cele două fețe fără trup au apărut din nou în raza de lumină și au conversat cu numărul unu. Vorbeau o limbă pe care el nu o știa deloc și au dat dovadă de o pricepere în utilizarea luminii și a umbrei care îi depășea înțelegerea, căci, deși a strâns ochii și s-a eschivat, nu a reușit să vadă altceva decât fețe; și, în cele din urmă, a început să se teamă din nou, crezând mai mult decât pe jumătate că numărul unu vorbea cu spiritele aerului.

„Doar spiritele nu folosesc pistoale”, își spuse el în sinea lui. Și de două ori auzi clicul unui ciocan de pistol, ca și cum cineva din întuneric l-ar fi testat, nu nervos, ci ca un avertisment. „Aș vrea să pun lama asta măcar o dată acolo unde ar trebui să fie gâtul acelei fețe!”, își spuse el.

Și cineva părea să-i citească gândurile, căci un pistol într-o mână, fără legătură cu vreun corp vizibil, a apărut în lumină și l-a avertizat direct.

„Trebuie să vedem cadavrele celor uciși”, spuse numărul unu în cele din urmă în limba punjabi simplă; și cele două fețe dispărură.

„Tot Delhi-ul i-ar putea vedea, dacă-mi pasă!”, răspunse Habibullah, uitând pentru o clipă că în pivniță nu era decât un singur prizonier.

„Deci ar trebui să intrăm în minaret.”

„Iată, vă dau minaretul în dar!”, a râs Habibullah, devenind mai îndrăzneț pe măsură ce își dădea seama că ideea sa fusese atinsă. La urma urmei, aceștia nu erau oameni atât de periculoși. Cât de miri s-ar mira frații lui când i-ar delecta cu povestea negocierilor sale iscusite!

„Va trebui să aranjați ca noi să intrăm”, a spus bărbatul în galben.

Habibullah tăcea, scărpinându-și barba tânără, întrebându-se ce însemna acea prevedere.

„Gardianul de la poartă trebuie ucis”, a continuat interlocutorul său. Și barba lui Habibullah continua să fie scărpinată, un rând de dinți albi ca laptele apărând într-un spațiu din părul negru, în timp ce buza sa inferioară cobora gânditor.

Argumente ciudate atrag mințile sălbatice. Piatra de care se frământa spiritul lui Habibullah chiar atunci nu era stipulația de a-l ucide pe Ali din Sikunderam (căci aceasta era exclusă - imponderabilă - abstractă - de nesocotit și fără greutate) - ci împrejurarea enigmatică, proeminentă, concretă că el, îmbrăcat în galben, nu visa să intre în minaret pe altă cale decât pe ușa principală.

Nu putea să se cațere? Era leneș, fricos sau mândru? Ce se întâmpla cu el? Niciun om, având în minte crima și capabil să-l comande chiar pe căpitanul închisorii, nu merita luat în serios dacă se gândea doar la ușile de la intrare! Habibullah știa exact ce avea de făcut acum.

„Nu există altă cale decât să-i uciți pe cei care păzesc poarta”, a spus el în galben.

„Nu există altă cale”, a fost de acord Habibullah. „O voi face.”

„Cum ne veți anunța când lucrarea va fi gata și poarta va fi descuiată?”, a întrebat celălalt.

„Vom aprinde un felinar și îl vom purta de trei ori în cerc în jurul galeriei. Apoi veniți repede, căci vom deschide ușa și vă vom aștepta; și îi vom spune apoi sikh-ului că tu l-ai legat”, a spus Habibullah.

Nu era încă sigur ce avea de gând să facă. Dar era sigur că îl va păcăli pe omul în galben, pe care acum îl disprețuia complet, ne atingându-se nici măcar puțin de el, atât de schimbătoare, deși simple, erau mecanismele intelectului Hillman. El avea banii omului. De ce să se teamă de el? Cine se temea de proști? Nu Habibullah! Părintele Ali ar trebui să aibă motive să se laude cu un singur fiu în seara asta!

Ceva din gândurile sale emana – emana – o vagă aureolă de înfumurare ignorantă, ieșind la iveală sub mantia unui prefăcut consimțământ.

„Ține minte!”, a avertizat bărbatul în galben. „Aceasta este o parte din prețul pentru Kali, plătit pentru eliberarea ta din închisoare! Va fi mai mult de plătit altă dată. Și cel care nu-l plătește nici cea mai mică parte din cererea Ei este mai puțin de invidiat decât o femeie care moare în timp ce naște un copil mort!”

Habibullah a tremurat și și-a revenit. Nu era femeie, slavă lui Allah!

„E timpul să plec”, spuse el brusc și, într-o clipă, se strecură în stradă, de unde îl putea vedea pe „polițist” urmărind în zadar pași imaginari. Se ținu în spatele „polițistului” și ajunse la minaret fără nicio greșală. Era hotărât să bată la ușa din zid și să intre triumfător, cu toată povestea aceea de povestit și o mie de rupii pentru a o confirma. Doar bănuiala că bărbatul în galben l-ar fi putut vedea de pe acoperiș îl împiedica.

Încă nu știa cum putea fi păcălit hindusul. Știa că a-și însuși banii pentru o crimă pe care nu avea nici cea mai mică intenție să o comită era doar o parte a afacerii. Trebuiau păcăliți pe deplin după gustul lui Sikunderam, și nimeni – niciun om de pe scăunelul picioarelor lui Allah – nu putea face asta nici pe departe la fel de bine ca Ali, tatăl Ali, care dormea lângă fratele său la poartă – tatăl Ali, viclenia întruchipată!

Așa că a urcat zidul exterior ca un urs pe dealuri, făcând mult mai puțin zgomot decât făcea în mod normal pe teren plat. Și a coborât atât de ușor în umbră pe cealaltă parte, încât Ali nu s-a trezit până când respirația fierbinte nu i-a foșnit în ureche.

„Uite, părinte Ali! Uite!”

Ținea banii – toți banii aceia! – foarte imprudent în razele lumânării cu glugă care se afla într-o crăpătură a peretelui, în caz de pericol. Ali – trezindu-se – a apucat banii – firește – chiar înainte să se frece la ochi. Se aflau în buzunarul ascuns de sub două cămăși și peste ei se afla o jachetă de piele de oaie încheiată cu două nasturi, înainte ca bietul Habibullah să poată protesta.

Și apoi, în mânia dreaptă a unui tată indignat, Ali ben Ali s-a ridicat și l-a blestemat pe fiul său pentru că a îndrăznit să se absenteze de la post fără permisiune!

„Allah! Trăiesc eu oare – și văd astfel de fii? Excrementele pe care le lasă un porumbel pe o margine vor rămâne acolo! Și totuși pleci! O, mai puțin decât umezeala! Mai puțin decât duhoarea unei desfrânări – căci asta se lipește! Fiu al oricărei necurății, întoarce-te la cocoșatul tău!”

Așa că Habibullah a plecat, căci nu exista nicio contrazicere a tatălui Ali. Cel care îi ucisese în șapte dueluri pe soții mamelor care îi născuseră pe fiii pe care îi pretindea, nu putea fi rezistat de un singur fiu în ceasul mâniei care se apropie. Elementul necesar era viteza, iar Habibullah a folosit-o, tremurând în timp ce un nou blestem îi bântuia retragerea.

Nici nu a intrat în minaret, căci asta i-ar fi trezit prea devreme pe babu și pe sikh, înainte ca el – Habibullah – să aibă timp să gândească. S-a cățărat din nou pe zidăria dărămată ca un tâmplar și s-a aruncat în galerie printre frații săi uimiți.

„Al meu!” a spus unul dintre ei, năvălind asupra tulwarului.

„Îl vei primi în schimbul meu!”, a spus Habibullah, smulgându-l. „Pace! Ascultați!” Își terminase gândul. „Părintele Ali mi-a poruncit să spun așa: Îl va bate pe oricine dintre voi părăsește galeria! Mi-a dat altă treabă de făcut.”

Neadevărul acesta fiind dezvăluit și, prin urmare, lipsit de conștiință, Habibullah a intrat în minaret prin ușa galeriei și a coborât scările scârțâitoare, după ce a închis cu grijă ușa în urma lui, ca nu cumva frații săi să audă și să facă o bătaie de cap cu ceea ce trebuia să fie o strategie ingenioasă și drăguță.

Era supărat pe tatăl Ali – nu până la punctul de a se revolta încă, dar plin de indignare și dornic de răzbunare. Era hotărât să-i ducă informațiile unui om care, având în vedere toate defectele sale, era un soldat generos, plin de curaj și resurse. Banii dispăruseră; dar șansa unei fapte demne de laudă rămânea; și dacă propria sa minte nu era suficientă pentru sarcină, știa unde să găsească suficiente.

Așa că s-a aplecat peste Narayan Singh și l-a oprit să sforăie. Sikh-ul l-a apucat de încheietură și l-a eliberat din nou.

„Dușmanul?” a întrebat el. „Intruși?” (Oricine nu este prieten intră în categoria de „dușmani” a lui Narayan Singh, care trebuie tratat în consecință.)

„Hus-ss-sh!” a avertizat Habibullah. „Să nu audă babu!”

„Nu! Lăsați-l pe babu să doarmă!” strigă Chullunder Ghose de pe scaunul său de pe trapă. „Mai întâi se aude tunetul și apoi aceste șoapte! Dumnezeu, pentru darul tăcerii în aceste

incinte! Ei bine, ei bine, foarte bine, vin! Nenorocitul babu este sclavul împrejurărilor în toate privințele!”

A urcat scările clătinându-se și a aprins un chibrit atât de brusc încât Habibullah l-a blestemat.

„Blestemul lui Hillman este binecuvântarea lui Hindu!” spuse babu cu pioșenie. „Acum spune-i totul! Dezlănțuie câinii războiului și lasă graiul să vibreze! Dă-i gaz!”

Așadar, Habibullah nu s-a putut abține. A fost obligat să le spună ambilor bărbați povestea sa, niciunul dintre ei nu l-a crezut pentru că nu putea arăta cele o mie de rupii pe care se lăuda că le „luase” de la bărbatul în galben de pe acoperiș. De fapt, întreaga poveste era prea suspectă, adăugându-se, așa cum era, și celelalte povești despre lupta pentru evadare din arestul poliției.

„Să las un pat virgin pe o trapă pentru asta!” oftă Chullunder Ghose. „Mint, tu minți, el minte – ceea ce prusacul neregenerat numește Pofta de Fabulieren! «Gaz!» am spus, iar el aduce aer cald! Oh, izbăviți-mă!”

„Dacă ai putea dovedi un cuvânt din asta...” sugerează Narayan Singh somnoros — „aș putea crede următorul cuvânt; iar dacă acesta ar fi adevărat, aș crede un al treilea, și tot așa. Așa cum stau lucrurile, dacă nu ești înapoi la locul tău în galeria dinăuntru...”

Dar Habibullah era disperată, iar disperarea are propriile ei resurse.

„Ce se întâmplă dacă îi aduc pe cei trei în galben la poarta principală? Mă veți ajuta să-i uciideți?”, a întrerupt el.

„Aș vrea să-iucid”, a spus Narayan Singh. „Oricine se plimbă pe străzi în galben, cu semnul lui Kali pe frunte, ar trebui să fie tăiat între craniu și umeri. Întoarceți-vă la galerie și fiți de veghe! Măine dimineată îi voi spune tatălui vostru, Ali, să descurajeze mințitul cu un băț gros!”

„Împrumută-mi un felinar. Îți voi dovedi!”, a spus Habibullah.

Chullunder Ghose și-a aranjat somnoros turbanul.

„Observați un simptom al lui **in vino veritates**”, a remarcat el, „vinul fiind posibil imaginație în acest caz. Sălbaticul crede ce spune, chiar presupunând că este neadevărat.”

Narayan Singh se ridică oftând și descoperi un felinar pe care îl ascunsese unde nimeni altcineva nu l-ar fi putut găsi și adopta. Îl aprinse blasfemiind, arzându-și degetele, îi porunci babu-ului să se retragă cu posteriorul său gras pe trapă, se uită dezgustat la Habibullah, se scutură ca să se asigure că greutatea care indicau existența armelor ascunse erau acolo și căscă.

„Înainte! Sus! Dovedește-o! Dacă nu reușești să dovedești, gata!”

Habibullah a condus. Cu felinarul la poalele hainei sale din piele de oaie, ca nu cumva inamicul să-l vadă înainte ca scena să fie gata, a ieșit în galerie, în timp ce sikh-ul se uita peste umărul său, suspicios de trucuri. Apoi le-a ordonat fraților săi să intre, aceștia protestând volubil, prefăcându-se că nu doresc să abandoneze postul. Narayan Singh a fost profund edificat.

„Câinii de pe o grămadă de bălegar sunt la fel de gălăgioși și de timizi!”, a spus el amabil. „Mai bine îngenunchează acolo și te rogi pentru bun-simț – dacă Allah te ascultă! Acum, arată-ți dovada!”

L-a împins pe Habibullah spre balustradă și a rămas imediat în urma lui, dar Habibullah l-a implorat să rămână în ușa deschisă și să privească lumina care se revărsa dintr-o fereastră de deasupra unui acoperiș aflat undeva în fața lor; și, suspectând încă vreo viclenie, sikh-ul s-a îndurat. Nu a putut sta în picioare, ci s-a aplecat în față cu o mână pe fiecare stâlp.

Apoi, Habibullah, ținând felinarul în mâna stângă, s-a întors spre dreapta și a făcut un ocol al galeriei de trei ori, legănând felinarul constant pentru a atrage atenția asupra lui. Și când a făcut al treilea ocol, ca și cum ar fi fost al zidurilor Jerico-ului, lumina care se revărsa din fereastra pe care o privea Narayan Singh s-a stins brusc - dar nu atât de brusc ca atunci când întrerupi curentul. Cineva invizibil ținuse un obstacol între fereastră și minaret. L-a coborât, iar lumina a izbucnit din nou.

„Au văzut. Acum se vor duce la poartă ca să fie uciși!”, a spus Habibullah. „Și dacă tu, sahib, vrei să ai meritul pentru toate acestea, urmează sfatul meu și coboară încoace, fără să-l trezești pe tatăl Ali!”

CAPITOLUL XII - „SUNT MORT, DAR ȘNURUL DE ARGINT NU ESTE ÎNCĂ TĂIAT.”

Grim l-a împins pe King. King a tresărit de coafura arabică, care flutura aerul, a lui Jeremy.

„Urmăriți minaretul”, a șoptit Grim.

Semiluna apusese. Nu se vedea altă lumină decât strălucirea glorioasă a stelelor. Minaretul – un simbol falic care se prefăcea sublim – se ridica impunător și liniștit dintr-o baltă de întuneric purpuriu. Nimic nu se mișca. Nici măcar un câine nu lătra, ca să nu se întâmple nimic.

„Ți se face fior?”, a întrebat Jeremy.

„Urmăriți minaretul!”

Un felinar a apărut în vârf și a dispărut – a licărit o clipă, ca și cum ar fi fost luminat de poalele unei haine protectoare. Apoi, când oricine îl ținea s-a întors, razele sale au strălucit direct asupra unui bărbat inconfundabil – prea înalt pentru ușă – aplecat în față în ea, bărbos și imens – Narayan Singh! Imaginea a dispărut într-o clipă, dar nu a lăsat nicio îndoială. Sikhul era alert și în mișcare.

„Ceva nu este în regulă”, a spus Grim.

„Nu ți-ai făcut nicio problemă cu nuca!”, a spus Jeremy.

Felinarul a licărit din nou și de data aceasta nu a dispărut. În mâna stângă a cuiva – nu a lui Narayan Singh, căci puteau vedea picioarele dincolo de ea și nu se mișcau așa cum ar fi făcut-o sikhii – a făcut de trei ori înconjurul galeriei – apoi a dispărut.

„Ce crezi că înseamnă asta?”

„Fiii lui Ali au adormit și s-au ridicat de la locul lor. Narayan Singh caută rămășițe de-ale lor!”, a sugerat Jeremy.

„Nu Narayan Singh a fost cel care a făcut rondul”, a răspuns King. „Lumina aceea din dreapta noastră a dispărut și s-a aprins din nou după semnal.”

„Semnale, sigur!”, a spus Grim.

„Ar putea sikhul—”

„Nu!”, a răspuns Grim. „Narayan Singh e bine.”

„Totuși, trucuri”, a spus Jeremy. „Erau trei dintre fiii lui Ali în galeria aceea. Arătau ca niște bufnițe mari cu coarne și ne-am întrebat înainte să adormim cu toții ce anume semăna cu niște coarne. Vă amintiți? Unde sunt cei trei acum?”

— Votz pentru că vom investiga, spuse Grim.

„Susținut!”

„Unanim!”

Au ajuns la un pasaj întunecat, trecând prin acoperișurile vecinilor, și au coborât la nivelul străzii, sperându-l aproape de moarte pe același polițist care fusese deranjat de Habibullah. Slujitorul liniștii publice s-a retras în viteză maximă și le-a lăsat toată acea parte a Delhi-ului pentru experimente - asasinate - jafuri - orice au vrut. De când naționalismul a ridicat standardele și vocea, străzile nu au mai fost sigure pentru un polițist singuratic.

„Dacă l-au salvat pe prizonierul nostru...” începu Grim.

„Mai probabil l-a garotat ca să-l împiedice să vorbească”, a spus King.

„Ei bine, în oricare dintre cazuri...”

„Suntem uluiți!”

Regele nu și-a ascuns pesimismul. Era total pentru acțiune; total pentru represalii; dar era sigur că avusese loc un dezastru.

„Dacă l-au prins, am pierdut și noi avantajul. Nu vom mai avea niciodată altul!”, a spus el cu jale.

Nu se auzea niciun zgomot de stradă în timp ce își croiau drum cu prudență printre umbre. Din când în când, câte un câine țipa în depărtare, dar, așa cum se întâmplă adesea după apusul lunii, tot cartierul părea liniștit. Doar o dată au auzit – sau li s-a părut că aud – un țipăt și buf-buf-buf al ceva ce cădea. Apoi totul a fost din nou liniștit.

Deodată s-a ridicat o voce – ascutită, nerăbdătoare, exultantă:

„Fiul meu! O, Allah! O, fiul meu!”

O altă voce, mârâind încet, a înjurat-o pe prima, reducând la tăcere. Apoi o ușă s-a trântit. Vocile s-au ridicat și s-au desprins din nou, într-o conversație agitată, ca și cum s-ar fi întâmplat în spatele unui perete; erau înăbușite; rezonanța dispăruse.

Grim, în frunte, a început să alerge. Ceilalți au început să trapă în spatele lui. Grim s-a oprit și și-a scos pistolul. King a venit în apropiere, căutându-și arma. Jeremy a făcut același lucru în dreapta lui King. Se aflau la cincizeci de pași de un bărbat care stătea în umbra cea mai densă pe o piatră lângă ușa minaretului, care își ridica mâna fără să spună nimic.

„Narayan Singh!” spuse Grim cu respirația pe jumătate tăiată.

„Rănit?” (Ăsta era Jeremy.)

Sikhul părea să se aplece peste ceva. Își ridica mâna pentru a face liniște, mai degrabă decât pentru a respinge un atac. Își recunoscuse prietenii. L-au auzit mârâind în direcția ușii, ca și cum își dorea mai puțină vorbărie în spatele lui. S-a ridicat când s-au apropiat, stând călare pe un obiect căzut, cu un altul la picioarele lui și un al treilea în spatele lui.

„Bine că ați venit, sahibi. Dacă veți târai aceste cadavre înăuntru, mă voi cățăra pe zid și le voi rupe gâtul fiilor lui Ali! Fiii mamelor rele mi-au închis ușa și fac mai mult zgomot decât armăsarii într-o tabără de cai!”

Regele și-a lipit capul de ușa din perete și a rostit limba guturală a lui Sikunderam:

„Deschide, Ali! Și liniște!”

Ușa s-a deschis larg într-o clipă și Ali a rămas încadrat în întuneric:

„Rege sahib! Sahibi! Binecuvântarea lui Allah! Iată, băiatul meu! Habibullah-ul meu! Mândria inimii mele bătrâne! A ucis trei galbeni cu trei lovituri de tulwar! Trei din trei lovituri! Acolo zac! Iată! Uite! Tulwar-ul! Vezi sângele de pe el! Vezi creștătura din lamă unde a mușcat prea adânc și a lovit zidul dincolo! O lovitură! Ho! Un adevărat fiu al lui Sikunderam!”

„Pace! Liniște!” ordonă King și se întoarse din nou să ajute la târârea cadavrelor a trei bărbați în halate galbene.

„Va avea o pungă și cincizeci de rupii în ea!”, se laudă Ali.

Dar Narayan Singh o întrerupse brusc, trecând pe lângă el, direct la esențial, descoperindu-l pe Chullunder Ghose întins pe trapă, prefăcându-se că e o povară.

„Atunci, din nou întors?” a spus Narayan Singh – poate cu dispreț.

„În statu quo”, răspunse babu-ul rânjind. „Dacă nu e mort, caz în care spiritul fără trup ar putea ieși neobservat, prizonierul este într-o stare de izolare josnică, sub nivelul meu... printre șobolani!”

„Nu erai aici acum cinci minute”, a spus sikhul. „Dă-te jos. Lasă-i pe sahibi să vadă.”

„Cu siguranță am fost un ticălos de succes în încarnarea anterioară”, a spus babu-ul, rostogolindu-se în genunchi și îndreptându-se spre ușă. „Karma inversează acum rolul, nu scap nepedepsit cu nimic - absolut!”

Narayan Singh a ridicat capcana sceptic. Cu toate acestea, prizonierul era acolo. A clipit spre Grim, King și Jeremy. Îmbrăcați ca și el în galben, se potriveau exact singurei imagini mentale pe care o avea. Preot al unui crez îngrozitor, groaza era partea lui. Probabil că a fost împiedicat să se sinucidă doar de învățătura că cel care o privează pe Kali de bucuria de a uide în felul ei este condamnat să pâlpâie în întuneric astral timp de eoni, inutil și fără speranță, până când în cele din urmă se va opri în întuneric și nu va mai fi niciodată.

„Alții au fost mai puțin norocoși decât tine. Ei nu au avut nicio ocazie să se îndrepte și să aline chinurile vieții de apoi! Iată-i!”, a spus King, vorbind ca și cum el însuși ar fi fost Karma, judecând sufletele moarte.

Unul câte unul – cu capul într-o mână, corpul în cealaltă – Narayan Singh a aruncat cadavrele a trei adepți ai lui Kali în întunericul infestat de șobolani; iar Jeremy a ținut felinarul pentru ca cel care nu-și pierduse încă viața să poată vedea și înțelege.

„Gândește-te la ei”, l-a avertizat King. „Nu au murit de batistă, ci de sabie, nemulțumindu-i-se atât în moarte, cât și în viață!”

Și afară, chiar dincolo de razele lumânării așezate în nișa zidului exterior, Chullunder Ghose purta o dispută aprinsă cu Ali din Sikunderam.

„Rușine?” a spus babu. „Sunt complet lipsit de reputație. Prin urmare, apreciați pentru alții ceea ce îmi lipsește. Eu evaluez rușinea lui Habibullah la o sută de rupii. Pariati, cum spune Jimgrim! Faceți-o alunecoasă și repede, cum ar spune Jeremy sahib!”

„Nu ai onoare!”, a replicat Ali cu vehemență.

„Niciunul!” a fost de acord babu. „Toți mă dezonorați – inclusiv pe tine! Insultați-mă cu o sută de rupii, sau voi spune cine i-a ucis pe cei trei! Habibullah va semăna atunci cu un ou supt complet de bunica – gol! Banii, vă rog.”

„Blestemul Profetului lui Allah, al cărui nume nimeni nu-l ia în zadar, să-ți ofilească și să-ți dezintegreze măruntaiele! Fie ca viermii care mor să nu te mănânce! Fie ca hrana să-ți fie ca cenușa și băutura ta amară ca fierea de capră! Fie ca—”

„Desigur!”, a spus babu. „Bani, vă rog! Sau altfel...”

Așa că Ali din Sikunderam a scos cu greu de undeva de sub cămașă – ca un om care scoate un spin lung sau un vârf de săgeată bine ascuțit – o bancnotă de o sută de rupii, iar babu a îndesat-o.

„Atunci este de acord”, a spus Ali, „că Habibullah i-a ucis pe cei trei cu trei lovituri ale tulwar-ului său?”

„De acord”, a spus Chullunder Ghose. „Doriți o confirmare de primire în scris, cu o stipulație negru pe alb? O voi semna. Fără costuri suplimentare!”

„Uite asta!”, a spus Ali, arătându-și propriul cuțit. „Tâlcul e făcut. Ai banii. Păstrează-ți credința sau simte asta!”

„Mătușa mea!”, a spus babu-ul și a tresărit. (Dar tremurul s-ar putea să fi fost mișcarea de camuflaj prin care a ascuns banii.)

King, Grim și Jeremy au ieșit din minaret, ascultându-l pe Narayan Singh, care își ștersea mâinile de o bucată de sac și vorbea în șoaptă.

„Acordați-i meritul lui Habibullah pentru asta, sahibi. Îi era frică de ei, dar ce șanse aveau să aibă? El și cu mine am coborât pe lângă zidăria dărâmată și am așteptat la umbra zidului. Aș fi folosit un pistol, dar ne temeam de poliție, așa că atunci când cei trei s-au apropiat, i-am spus lui Habibullah: „Scoate și lovește!”. Mâna tipului tremura atât de tare încât a lovit marginea tulwar-ului de zid! Și au venit, probabil crezând că îi așteptăm să-i primim. Așa că i-am luat tulwar-ul și l-am lovit de trei ori. Apoi i-am dat arma înapoi și am spus: „Bravo! Sabie bună, Habibullah!”. Și Ali a auzit, ascultând prin gaura cheii. A deschis ușa și l-a chemat pe nenorocitul său înăuntru, trântind-o din nou în mine. Așa că am așteptat, sperând că niciun polițist nu va veni să vadă cadavrele și să înceapă tulburări.”

Grim râse în tăcere. Mai văzuse recolta sikhului și ar fi putut distinge tăieturile de sabie dintr-o hecatombă.

„Totuși, lui Habibullah i se va umfla capul dacă îl lăsăm să se laude cu ceea ce n-a făcut”, a spus King.

„Lasă-o să se umfle, sahib. Va cădea mai ușor. Acești oameni în galben nu sunt sadhuși care își binecuvântează dușmanii. Ei consideră răzbunarea mai dulce decât un urs de munte consideră mierea sălbatică. Să se laude Habibullah cu asta!”

„Hai să mergem!”, a spus Jeremy brusc. „Pun pariu că, din câte am, cei trei au fost supravegheați. Pentru fiecare ucis de Narayan Singh, vor fi zece pe urmele noastre până dimineată!”

Ochii celor patru s-au întâlnit în lumina chibritului pe care Jeremy îl aprinsese ca să-și aprindă țigara. Toți cei patru bărbați au dat din cap.

„Chullunder Ghose!”

Babu-ul a auzit strigătul înfundat al regelui și a fugit, ca un hipopotam în zbor după apă.

„Repede acum! Gândește-te!” ordonă King. „Problema e să evacuăm. Luați prizonierii – lăsați cadavrele aici – mergeți cu toții undeva în siguranță, nevăzuți. Crezi că putem ajunge la biroul din Chandni Chowk?”

„O, Doamne!”, a spus babu. Puteai simți cum încărunește în clipa aceea. „Cel mai bun lucru imaginabil este o cară cu boi sănătoasă, folosită pentru înmormântări generale sub conducerea sahibului Ramsden. La fel este și la Gauri – probabil – boi dormind în jgheab și...”

„Du-te și adu-l!” a ordonat Grim. „Narayan Singh, du-te cu el! Trimite-l pe Ramsden înapoi și așteaptă-l la Gauri, amândoi!”

„Pentru venitul meu îmi asum o multitudine de riscuri!” spuse Chullunder Ghose. „O, Noroc nestatornic, de data asta sunt pierdut! Eimai, Ollola, cum ar spune grecii! Dispăr!”

Și așa a și făcut. Obezitatea lui nu era un handicap evident atunci când viața dulce era în joc. Avea darul de a-l face chiar și pe fratele posomorât al lui Ali să se deschidă rapid, iar ușa s-a trântit în urma lui babu și Sikh înainte ca King și Grim să-și poată aprinde țigările de la a lui Jeremy. După aceea, nu a făcut mai mult zgomot decât ar face-o o țigară de parohie, strecurându-se pe alei întunecate.

A urmat o conferință. În cel mai bun caz, ar fi fost un cortegiu vizibil, mărșăluind în fața și în spatele unei căruțe cu boi, trase de animale magnifice precum cele pe care Chullunder Ghose le-ar fi adus în curând, dacă norocul le-ar fi permis. Și în cel mai rău caz, un personaj sonic în galben ar fi avertizat poliția să intervină, acuzându-i poate de contrabandă. Prin urmare, arestarea ar fi fost inevitabilă și ar fi însemnat sfârșitul anchetei lor asupra Celor Nouă Necunoscute.

Evident, mai mult de unul dintre cei Nouă falși era aliat împotriva lor, toți ghidați de o mână nevăzută. Nu se putea ghici de unde avea să vină următorul atac, deși era corect să presupunem că avea să fie pe ascuns. Ali din Sikunderam, chemat la o conferință, a devenit consolatorul lui Iov:

„Se spune că acești adepți ai lui Kali au arme silențioase, sahibi! Tuburi care lansează o săgeată otrăvită cu precizia de la care trage un revolver! Otrava este preparată din veninul cobrelor și sângele vampirilor - o substanță foarte rapidă. Un om lovit de ea devine conștient, dar stupefiat, și, îndurerat, se vede descompunându-se până când duhoarea propriului corp îl sufocă în cele din urmă!”

„Ce sfătuiți?”, l-a întrebat Regele.

„Un exorcism! Să găsească fratele meu un făuritor de poțiuni și toate săgețile lui Kali nu ne vor face niciodată rău! Un bărbat cunoscut fratelui meu mi-a preparat o poțiune înainte să mă întorc în Dealuri, odată, ca să stabilesc originea lui Habibullab. Iată-mă: trăiesc! Cel care mi-a contestat pretențiile a fost îngropat în mai multe bucăți și în mai multe locuri! Ho! L-am împrăștiat prin sate, așa cum Allah împrăștie vântul! L-am tăiat! Eu—”

„Bine! Dă-ți drumul fratelui tău”, l-a întrerupt King.

Exista o virtute în propunerea stranie. Fratele lui Ali era o brută morocănoasă și prost întocmită, posedând de prea mult timp o sinecură pe care să se poată baza. La nevoie, ar fi fost un adevărat dezavantaj pentru oricare parte de care s-ar fi aflat, iar a scăpa de el prin orice mijloace tolerabile era o bună utilizare a ocaziei. Fratele însuși a oferit toată absolvirea necesară.

„Ar trebui să fiu plătit!” a obiectat el. „Cer să le fie păstrate viețile. Nu l-ar putea găsi pe magician fără mine. Ar trebui să-mi plătească cincizeci de rupii!”

Ar fi putut avea mai mult, dacă ar fi știut. Grim i-a plătit cincizeci și i-a vorbit politicos, împingându-l afară pe poartă. Jeremy, care îl privea curios peste zid, unde o piatră spartă oferea un punct de observație sigur – doar din curiozitate, să vadă încotro se îndrepta, așa cum i-a explicat ulterior – a fost cel care l-a văzut împușcat din spate de o săgeată care nu a scos niciun zgomot.

O parte, așadar, din croncănitul lui Ali fusese corect! Fratele său zăcea, dacă nu mort, nemișcat. Jeremy, sus în nișa lui din zid, a raportat că cineva, îmbrăcat într-o cămașă galbenă, se târa printre cele mai întunecate umbre, percheziționând corpul, luând bani și tot ce putea găsi. Atunci Ali, folosind spatele lui Habibullah drept cal de salt, a sărit pe zid cu piatra în mâini care se aflase odată în nișa lui Jeremy și, ridicându-se pentru un efect mai bun, a aruncat piatra pe ceafa tâlharului - și a căzut în urma lui ca un scafandru de adâncime înainte ca o voce să poată verifica indiciul. Nimeni nu știa - nici măcar el - dacă își pierduse echilibrul sau doar îl urma ca să se asigure.

Au auzit un craniu trosnind sub impactul pietrei și vocea lui Ali, strigând înainte ca picioarele lui să atingă pământul, ca ușa să i se deschidă. King a deschis și a lăsat pe altcineva să intre! Un bărbat într-o robă galbenă, exact ca cele pe care le purtau cei trei, a intrat cu pași mari și s-a oprit în fața lor cu brațele încrucișate – producând un efect de gheață asupra imaginației fierbinți! Habibullah a ridicat lumânarea. Lumina ei a strălucit pe picăturile de sudoare de pe cea mai crudă față, cea mai frumoasă, pe care oricare dintre cei trei o văzuse vreodată.

Bronz, așa cum fuseseră și ceilalți bărbați. Zâmbitori precum Sfinxul – o enigmă întruchipată. Înalți. Puternici ca o gorilă, judecând după greutatea și umerii splendoși. Stând în picioare cu aerul autorității absolute pe care doar anii de utilizare a acesteia îl pot da. În măreție, în intelect și în impresie, la fel de superiori celor care îi hăituiseră precum vulturii sunt superiori fiarelor pe care le urmăresc.

A stat în tăcere și, la momentul potrivit, a îndreptat un deget spre țigările care trădau tăcerea. Acestea contraziceau deghizarea robelor galbene și a semnelor de castă. Surpriza, sau orice altceva le amortise mințile celor trei, i-a pus acum din nou mintea lui King în mișcare. Se întreba de ce Ali nu profitase de ușa deschisă și se îndrepta spre ea înainte ca alți inamici să poată intra. Cel cu fața de bronz l-a atins pe braț. King a lovit ușa cu piciorul și, când încuietorea cu arc s-a rupt, s-a întors să se uite la o armă pe care o cunoștea bine.

Își stricase colții în Serviciul Secret Indian și, prin urmare, cunoștea senzația hipnozei. Știa singura modalitate de a se opune - își putea schimba gândul instantaneu către un alt obiect - orice - orice, așa că acesta îi servea la concentrarea voinței și era în afara gândirii practicantului. Matematica era formula lui King. Acestea variază. Fiecare om acționează pe baza experienței, iar unii rezistă, în timp ce alții eșuează. A calculat în minte cubul de 77 și s-a întors să-l lovească spre maxilarul hipnotizatorului.

Creierul său se simțea liber, dar lovitura a eșuat. A zburat ca și cum ar fi fost apărat de un pugilist; și totuși, noul venit nu se mișcase. Aceasta era coborârea în supunere - primul pas! Ceilalți aveau să-l urmeze rapid. Bărbatul cu fața de bronz i-a zâmbit, iar King s-a întors - i-a întors spatele - a lucrat cu o frenezie rece ca gheața la problema pătratului ipotenuzei - eliminând orice altceva, vizualizând diagrama - recâștigându-și stăpânirea de sine și sănătatea mintală.

Ceilalți doi stăteau nemișcați. După cum au descris ulterior, au crezut că fuseseră loviți de una dintre legendarele săgeți ale lui Ali, ceea ce i-a făcut inerți, deși încă erau conștienți de ceea ce se întâmpla. Nu au simțit nicio durere, dar au simțit o senzație ciudată în urechi și în spatele ochilor.

Regele nu se stăpânea mai mult decât pe jumătate. Habibullah și ceilalți doi fii ai lui Ali erau cuprinși de o teamă superstițioasă. Iar la ușa pe care Regele o dăduse cu piciorul, Ali din Sikunderam tuna acum cu pumnul și mânerul cuțitului său; suna ca niște tam-tam-uri de nuntă în depărtare – undeva departe, în cealaltă parte a Delhi-ului – ieri – săptămâna trecută – acum câteva luni – oriunde și oricând, dar nu aici și acum.

„Deci depinde de mine, nu-i așa?”, își spuse King în sinea lui.

Și-a evaluat adversarul și și-a dorit cu atât mai puțin să-i egaleze forța decât riscul de a atrage poliția la fața locului. Deodată, și-a scos pistolul automat. Și la fel de brusc, bărbatul în galben a mișcat o mână care a atins pistolul. Un șoc electric a urcat pe brațul lui King și acesta a

scăpat pistolul pentru că nu s-a mai putut abține. Bărbatul în galben, încă zâmbind prin masca sa de bronz, l-a aruncat cu piciorul în umbră.

„Mai sunt arme?” a întrebat el – în engleză! Vocea lui era la fel de magnifică pe cât era statura – la fel de surprinzătoare.

King știa că se baza pe efectul acesteia, căci hipnotizatorul lucrează după o regulă generală și folosește un truc după altul până când victima care se opune cedează. Se agăța de stăpânirea de sine rămasă, ca un om căzut în mare agățat de o vâslă, și era conștient de sunetul roților care înaintau pe vârfuri. Putea auzi picioare de boi. Știa ce însemna asta.

Ciocănitul lui Ali a încetat și a reînceput la fel de brusc.

„Ce vrei?” întreabă King – o întrebare foarte periculoasă de pus unui hipnotizator priceput, cu excepția cazului în care ești la fel de priceput în apărare. Era echivalent cu a-și coborî garda ispitind un adversar. Dar știa că tot ce trebuia să facă era să câștige timp acum și să-i mențină atenția. Un hipnotizator angajat în încercarea de a stăpâni trei bărbați puternici deodată este la fel de indiferent la alte sunete și circumstanțe precum vor fi victimele sale atunci când le va controla.

„Tu!” spuse tipul cu fața de bronz. „Numai tu! Țștia nu sunt suficient de puternici!”

I-a împins pe Grim și Jeremy — i-a dat la o parte cu mâna stângă, și au căzut la pământ ca și cum i-ar fi lovit cu toporul. Asta în sine fusese aproape suficient pentru a învinge ultima rezistență a lui King, doar că fața lui King era spre perete, iar bărbatul de bronz era cu spatele la el. King a văzut ceva, celălalt nici măcar nu a auzit.

„Știi atât de multe, vei ajunge al Nouălea și, mai târziu, poate căpitanul unui Nouă!” A continuat să vorbească englezește.

Zâmbetul de bronz nu se schimba niciodată, dar ochii întunecați se schimbau; luau în considerare rezistența lui King, speculând asupra sursei puterii acesteia, calculând ce următor truc să folosească. Încet, așa cum se mișcă un șarpe care avansează spre o pasăre vrăjită, brațul său drept a început să se apropie de ochii lui King, iar fiecare facultate pe care o poseda bărbatul s-a concentrat într-un imens efort magnetic de a induce o stare de spirit de răspuns în King. King știa că, dacă degetul l-ar atinge, s-ar prăbuși bătut sub el - cel puțin pentru o vreme.

A făcut un pas înapoi – a văzut peretele – a văzut din nou altceva – o altă mână, mai puțin inumană – a făcut din nou un pas înapoi și a strigat ca să ajute la ruperea vrăjii:

„Rammy!”

Jeff se laudă că opt dintre ele ar cântări o tonă. Dacă ar fi așa, două sute și jumătate de kilograme de oase și mușchi solizi au aterizat din vârful zidului, cu picioarele înainte, pe umerii hipnotizatorului – la fel de neașteptat și de eficient ca o mină care ar fi explodat într-o criză! Hipnotizatorul a fost luat prin surprindere, iar toate diabolicile lui nu au mai fost de folos.

Încet la gânduri și precaut ca întotdeauna, Ramsden se întinsese pe vârful zidului ca să asculte și să privească înainte de a sări. Știa ce să facă. Avea întregul plan pus la punct în minte. Dar știa și că singura lui șansă de a-l pune în aplicare era să-l țină ocupat pe inamicul de bronz. Dacă i-ai da un minut de răgaz, ar fi fost la fel de periculos ca întotdeauna. Cei doi se prăbușiseră pe lespezile de piatră suficient de tare încât să-i strice orice om obișnuit. Dar inamicul și-a revenit la fel de repede ca un șarpe care se retrage în fața atacului, iar Jeff a trebuit să intre cu pumnul înainte, fie că voia, fie că nu, luând lupta împotriva lui, fără să-i dea

voie să se concentreze, forțându-l să se defensive, lătrând ordinele lui King ca niște explozii neregulate din evacuarea unei mașini.

„Lasă-l pe Ali să intre! Afară de aici! Lasă-l pe aici! Ieși Grim! Ia-l pe Jeremy! Repede! Repede! La Cyprian! O să rezolv eu asta...”

Repararea consta în prinderea obiectului la fel de repede, fără nicio restricție, toată munca depusă era suficientă și suficient de eficientă. Cel cu fața de bronz știa că îi venise ceasul dacă nu putea rupe brațele și picioarele atacatorului său greu. Puterile sale oculte depindeau de mediu și de condițiile potrivite, așa cum sunt aburul și electricitatea.

Jeff știa că nu se putea aștepta la niciun calvar. Greutate pentru greutate erau la egalitate, și putere pentru putere – un om care se menținuse în formă luptând pentru că iubea ultima picătură de curaj și curaj pe care le scotea din proviziile Marelui Intendent – și un altul care își cultivase puterea dintr-o plăcere în măiestrie, cruzime și abilitatea de a nu fi provocat. Magia bunătații, încet la mânie, împotriva magiei negre și a neînduplecării!

Nu a fost ușor de judecat în ce direcție erau șansele.

Au rupt, au răsucit, au lovit și s-au năpustit după puncte de sprijin ca lei în sezonul de împerechere, când leoaica se uită la ei. Odată, bărbatul în galben și-a înfipt dinții în clavicula lui Jeff și a încercat să o smulgă; dar asta i-a oferit lui Jeff o țintă sigură pentru pumnul său; era la fel de bun ca un cap la cancelarie; pumnul lui Jeff a intrat în maxilarul celui alt cu o lovitură care a scos orice hipnoză din discuție pentru restul luptei; a fost ca bubuitura unui topor de lemn în abatoare.

Fiecare priză pe care o prindeau era ruptă cu pumnii sau cu alte mijloace care ar fi fost considerate o încălcare a legii în ring. În mod repetat, fiecare își izbea capul celui alt de dalele de piatră. Se luptau lângă pietrele care căzuseră din vârful minaretului, străduindu-se să-și rupă reciproc oasele de colțuri ascuțite. Odată, când bărbatul în galben a tras adânc aer în piept, Jeff i-a băgat trei degete sub coaste și aproape le-a smuls. Acela a fost singurul moment când durerea a smuls un țipăt din partea fiecăruia dintre ei. Potrivit lui Ali, care își hărțuia fiii, îl trăgea afară pe prizonier, îl ajuta pe King să-i care pe Grim și Jeremy și își povestea propria aventură între respirații, arătau ca un tigru luptându-se cu un piton în timp ce se rostogoleau, se ridicau, se loveau și se chinuiau să respire sub tortura prizelor celui alt. King a spus că arătau ca o ilustrație din Infernul lui Dante.

Sângerau din cauza coliziunii cu zidăria. Curând au devenit atât de alunecoase de sânge încât nicio priză nu a mai rezistat, iar atunci avantajul lui Jeff și-a dat seama treptat – (chiar dacă treptat înseamnă mult într-o luptă la fel de rapidă precum taifunul care se învâрте de la început până la sfârșit). Ramsden avea brațul celui alt îndoit pe spate în jurul capului și îl răsucea cu o mână, în timp ce ținea o foarfecă și îi atingea ochii cu celălalt pumn – când King a reușit în sfârșit să-i urce pe prizonier, pe Grim și pe Jeremy, cu fiii lui Ali de pază, în carul cu boi acoperit.

King a venit în fugă atunci. A ajuns la locul potrivit în momentul în care omul de bronz a rupt priza de foarfecă și și-a zvârcolit călcăiele peste cap pentru a desface brațul torturat. Și în timp ce King a ridicat o piatră spartă pentru a-i sparge capul inamicului, Jeff s-a ridicat - l-a prins pe omul slăbit de gât și picior - l-a ridicat - și cu un efort născut din douăzeci de ani de viață curată și bunăvoință l-a aruncat cu capul înainte pe dale. Craniul i-a crăpat ca un ou.

„Am spus că îl voi repara. Lasă-l să mintă”, a spus Jeff, începând să se simtă nevoit să plătească.

„Nu, aduceți-l”, a răspuns King.

Fără să aștepte motivul, Jeff a adunat trupul încă pulsant și l-a dus afară, la carul cu boi deja aglomerat. Acolo, All le vorbea fiilor săi de pe scaunul șoferului, prin perdelele brodate:

„Țineți minte asta, fii ai uitării! Îngropați-mi fratele și țineți minte pentru ziua răzbunării. A murit ca un prost, dar eu am fost înțelept. Am simțit furtăciunile magiei și am încetat să mai rezist. Puneți-l ușor în căruță. Uite, au luat rupile pe care i le-a dat Jimgrim! Dar eu trăiesc! Ha! Am stat gândindu-mă cum să-l atac pe diavolul ăla din spate! Când furtăciunile mi-au dispărut de pe oase, am folosit mânerul cuțitului în ușa și, dacă Rammy sahib n-ar fi venit, eu...”

„Un singur om face loc acestui cadavru! Să-l lase pe prizonier să-l cunoască îndeaproape!”, îl întrerupse King.

Așadar, sfatul lui Ali către fiii săi a fost întrerupt brusc, iar unul dintre gardieni a trebuit să coboare și să urmeze căruța, în care se aflau acum două cadavre: prizonierul, All și cei doi fii, Grim și Jeremy. Ramsden a acționat ca vizitiu, băgându-și degetele de la picioare sub cozile boilor, în moda hindusă și conducând cu câte o coadă în fiecare mână, scoțând pentru brutele răbdătoare sunete care semănau destul de mult cu strigătul unui papagal furios.

Ramsden ar fi putut trece drept un caz de spital fără machiaj suplimentar. Regretatul său adversar folosise rețeta disperatului pierzător, desfigurând acolo unde nu putea ceda, în speranța zadarnică de a distruge moralul omului superior. Cu părul smuls din barba neagră – cusături neîngrijite acolo unde unghiile hindusului se încruntaseră – sânge în păr și turban dispărut – haine rupte și vânătași mari vizibile printre crăpături – Ramsden arăta mai mult ca un om sălbatic din Munții Munților decât ca orice ființă civilizată. Și aceasta nu era o circumstanță rea în sine, căci tindea să prevină orice intervenție.

Același agent solitar care fugise când Grim, Jeremy și King coborâseră în stradă ca niște tâlhari de drum, aproape că își recăpăta respectul de sine intimidându-i pe acești tâlhari nocturni. Dar King mergea în față în haine galbene, cu semnul roșu al castei pe frunte; unul dintre fiii lui Ali, cu un tulwar, mergea în spate, scoțând fluierul ascuțit de oțel și anunțând că trei capete din trei lovituri era scorul său mediu. Cel mai rău dintre toate, Ramsden stătea cocoțat deasupra cozii de săgeată, arătând capabil și dornic să facă bucăți pe orice om - mârâind ca un urs mare.

Așadar, polițistul a remarcat că era o noapte fierbinte, iar Habibullah l-a numit mincinos, spunând că nicio căldură nu era ca cea de la Tofet, unde au mers toți dușmanii, pe care i-a decapitat trei câte trei lovituri.

„Ho! Le împrăștii creierii pentru păsări!”, a strigat el, până când chiar și tatăl Ali – mai bogat decât el fusese – a considerat de cuviință să-l mustre.

„Am irosit cincizeci de rupii pe un lăudăros gol?”, a întrebat el acid prin perdelele brodate din spate; și de atunci încolo, Habibullah a mers calm, lovind tulwar-ul cu degetul mare în loc să-l legene, reflectând, fără îndoială, la micile ironii ale vieții.

În carul cu boi, Grim și Jeremy și-au revenit în scurt timp, fără să-și piardă cunoștința. Efectul hipnozei bărbatului de bronz fusese similar cu cel al curarei, paralizând centrii nervoși, dar lăsându-i liberi să simtă și să gândească la fel de acut ca întotdeauna. Hipnoza a durat câteva minute după moartea bărbatului.

„Dovedind”, spuse Grim, „că noi înșine ne-am făcut-o. Tot ce a făcut el a fost să știe cum să ne facă să o facem.”

Dar asta nu l-a ajutat pe Jeremy. Era descurajat. Rușinea îi sfâșia inima că el, înșelătorul a mii, ventriloc, vrăjitorul, căzuse captiv arcului și suliței altuia.

„Pentru că e la fel de mult o șmecherie ca și cum le-ai da în mână!”, a bombănit el. „Jur că e o șmecherie! Pe naiba, o să o învăț și, pe Dumnezeu, o să hipnotizez toată India! Fiți atenți!”

Grim a aprins o lampă cu ulei care atârna pe un suport de tavan și, mai mult cu gândul de a-l liniști pe Jeremy decât cu orice altceva, a început să-i prezinte prizonierului cadavrul.

Nu avea rost să se mai prefacă prizonierului că erau membri indieni ai unui alt Grup Nouă; îi auzise vorbind engleza.

Dar exista o șansă să nu știe germană și una aproape la fel de bună, aceea că superstiția îi mâncase toată judecata cu mult timp în urmă. Grim i-a șoptit mult timp în germană lui Jeremy, care a ridicat în scurt timp cadavrul zdrențuit și l-a sprijinit într-un colț, unde razele slabe ale lămpii străluceau pe față și pe ochii deschiși. Maxilarul i-a căzut, iar Grim, privind fața prizonierului, s-a așezat înapoi în colțul său întunecat, satisfăcut.

Cadavrul a vorbit!

„Sunt mort!”, a anunțat în punjabi printre dinții ruși care își lăsaseră amprenta de neșters pe pumnul lui Ramsden.

Prizonierul a găfăit. Toți, împreună cu fiii lui, au încărunțit de frică. Dinții le clănțăneau. Ali ar fi folosit mânerul cuțitului său lung asupra cadavrului pentru a-l reduce la tăcere, dacă nu ar fi fost brațul lui Grim care îl reținea. Atmosfera era perfectă pentru orice fel de iluzie - sufocantă, electrizantă, plină de panică.

„Sunt mort, dar șnurul de argint nu este încă tăiat”, a spus cadavrul.

Chiar și Grim simți un fior să-l străbată. Ridică mâna și stinse lumina ca nu cumva iluzia să spulbere, căci maxilarul îi căzuse într-un mod nepotrivit și nu trăda nicio intenție de a se închide din nou pentru a încadra cuvintele pe care Jeremy le pusese în el. Cu toate acestea, văzuseră sângele și dinții ruși – suficient cât să explice greșelile de pronunție.

„Văd slab – doar slab”, a spus cadavrul. „Cine stă împotriva mea?”

Doi dintre fiii lui Ali, înspăimântați de moarte, și-au rostit numele. Cadavrul a continuat cu un accent mai ascuțit:

„Cine altcineva? Simt mirosul de...”

Cuvântul „miros” ar fi putut avea o semnificație necunoscută lui Jeremy. L-a făcut pe prizonier să respecte regulile. S-a îndreptat așezat și a răspuns:

„Stau în fața ta. De ce să vorbești punjabi? Vorbește în limba noastră!”

„Eu? Eu? Cine sunt eu?” întrebă cadavrul furios. „Nanak.”

„Ah! Îl căutam pe Nanak. Îl căutam pe Nanak când Karma m-a cuprins. Nanak — ascultă!”

„Vorbește limba secretă!” spuse Nanak, tremurând în ultimul său efort de a-și păstra neîncrederea și stăpânirea de sine.

Grim a aprins un chibrit și l-a stins. Fulgerul momentului a luminat fața moartă, făcând-o să pară că se mișcă – un accident – unul dintre acele accidente care li se întâmplă oamenilor care se străduiesc cu perseverență. Tot ce intenționase Grim era să-l împiedice pe Nanak să evadeze.

„Nu. Căci nu voi vorbi de două ori; și aceștia trebuie să înțeleagă”, a spus cadavrul. „Ascultă-mă, Nanak. Aceștia sunt cei dintr-o rasă extraterestră pe care zeii i-au trimis să-i demasce pe cei Nouă Necunoscuți. Ascultă-i, Nanak. Căci cei Nouă Necunoscuți sunt cunoscuți zeilor, care i-au îndurat suficient de mult.”

Prizonierul trecuse de punctul de neîncredere și ezita, aproape de a crede pe deplin.

„Dacă spui adevărul”, a spus el, „spune-mi, de ce ești mort și eu trăiesc?”

O farsă pentru preoți! Dar răspunsul a fost la fel de prompt ca rezolvarea oricărui truc pus la cale de Jeremy.

„Karma [20] m-a cuprins. Povestea anilor tăi, Nanak, mai are de trecut. Dorința ta de a-ți proteja un prieten pe cheltuiala ta ți-a adus un privilegiu. Ascultă de acești oameni, Nanak, pentru ca zeii să te iubească și să te răsplătească!”

Cadavrul a încetat să vorbească. În tăcerea care a urmat, Nanak, cu gâtul trosnit, a încercat să-l convingă să mai spună ceva, lingușindu-se, implorând, rugându-se să obțină răspunsuri la o mulțime de îndoeli care îi torturau mintea uluită.

Dar dacă Jeremy știe un lucru, este acesta: Nu repetați niciodată o minune! Dacă fulgerul nu lovește niciodată același copac de două ori, niciun vrăjitor nu ar trebui să speră să mistifice din nou aceeași audiență în același loc cu același truc.

Grim aprinse un alt chibrit și aprinse lampa. Cadavrul părea mai mort chiar decât fratele lui Ali, care zăcea cu fața în jos, cu capătul subțire și rotund al unei săgeți de alamă ieșind abia de la baza craniului său ras. Capul creaturii moarte se lăsa într-o parte și se rostogolea la fiecare lovitură a căruței cu două roți, în mijlocul unui cor de exclamații rapide și încete:

„Allah! Doamne al Îndurărilor! Nu, nu există alt Dumnezeu în afară de Allah! Allah! Allah!”

Apoi a apărut Chullunder Ghose, aproape gol și ieșit din fire, năvălind pe lângă King, fără să-l recunoască, distras, alunecos de transpirație. Degetele lui King i-au alunecat de pe braț și nu l-au reușit să oprească. A alergat direct spre boii mari, care ar înțeapa un alb, dar i-ar permite hindusului vegetarian aproape orice libertate. Punând un picior pe jugul dintre ei, a sărit de-a lungul lui și s-a prăbușit în poala lui Ramsden - o movilă de carne fierbinte pe un individ a cărui anatomie era dureroasă în fiecare centimetru.

„O, îngrozitor! Întâmplări îngrozitoare! Rammy sahib...”

Ramsden, fără să spună nimic, l-a aruncat peste crupa bouului apropiat până la stradă, unde a rămas un minut întins, invocând un panteon de zei și diavoli. Norocul a fost cel care a împiedicat roata să treacă peste el. King s-a întors; Grim și Jeremy au ieșit; Chullunder Ghose a fost scos din copite și roți. Ali din Sikunderam a sugerat remedii drastice.

„Un hindus crede că focul este un zeu. Arde-l atunci cu zăvoare! Lasă-l pe zeu să-i smulgă cuvinte!”

„O, îngrozitor! O, întâmplări îngrozitoare!”, a gemut babu.

Nu puteau aștepta acolo, în mijlocul străzii, în timp ce Chullunder Ghose divaga despre nesiguranțe. Nici babu nu era loc în căruța acoperită fără a lua gărzi sau cadavre. Cadavrele erau acolo. Cel puțin un cadavru.

„Afară cu el! În umbră! Înăuntru cu babu! Gata - continuă, Rammy!”

Zgomote pe care doar boii le înțeleg ieșeau din gâtul dureros al lui Jeff și, cu câte o coadă în fiecare mână, porni trăsura înainte, doar pentru a o opri o clipă mai târziu.

Acum, o altă apariție făcea ravagii pe stradă, aproape la fel de goală ca și babu-ul – bărbos, aceasta – rapidă – enormă – cu un turban încă la locul ei și agitând ceea ce părea a fi o bâtă în mâna dreaptă.

„Sahibilor!”

„Repede, Narayan Singh! Ce s-a întâmplat?”

Abia putea vorbi din cauza gâfâielii. Avea salivă pe barba lui neagră – fum, iar urmele lui roșii și usturătoare în ochi – o tăietură pe încheieturi unde se protejase de o lovitură – și o mizerie însângerată și umedă acolo unde un cuțit de un anumit fel trecuse printre braț și coaste.

„Mi-au luat pistolul!”

„Cine? Cum? Când? Unde?”

„Au făcut-o! Acum! Din spate!”

„Unde, omule? Unde?”

„Casa ei! A lui Gauri!”

„Unde e Ciprian?”

„Sahibi! Sahibi!” Narayan Singh avea o privire mai sălbatică ca niciodată. Lucrul din mâna lui nu era o bâtă, ci o bucată ruptă dintr-o balustradă de pat. O scutură ca un membru al clanului care cheamă paza de graniță.

„Au ars casa!”

„Și Ciprian?”

„Fiii mei! Fiii mei!”, a strigat Ali din Sikunderam. „Am lăsat patru dintre ei la Gauri!”

Nu a așteptat nicio ceremonie de permisiune – a năvălit în josul străzii cu fiii rămași, fluturând cuțitul său Khyber, alături de Habibullah, îndemnându-l să-și dovedească faima nou câștigată de lovitor de trei ori din trei. Și la momentul potrivit, Jeremy s-a năpustit asupra prizonierului, care profita de avantajul evident; s-au luptat sub roți, rostogolindu-se iar și iar, abia observați până când Jeremy nu a găsit suflu să strige după ajutor – un strigăt care l-a salvat pe Chullunder Ghose.

În timp ce babu-ul zăcea într-o stare de isterism, recunoscător pentru întunericul din căruța acoperită, trei bărbați în galben s-au strecurat din spate și au pipăit coada căruței, apucând cadavrul fratelui lui Ali de ambele picioare și trăgându-l afară la lumina disponibilă pentru a-l inspecta.

„Mort! Nu, el nu e lăudărosul!”, spuse o voce în punjabi.

„Uite!”, a spus altul. „Se luptă sub căruță! Guru-ul nostru e în viață!”

„Nu, am găsit trupul guru-ului! Aceia sunt alții! Ucideți!”

Atunci Jeremy a strigat — apoi King, Grim și Ramsden au ocolit căruța — apoi unul dintre bărbații în galben a răspuns:

„Nu, zic că l-am văzut pe lăudăros fugind!”

Așadar, fie că au fugit de Grim și Jeremy, fie că apariția lui Jeff era prea înspăimântătoare, fie că au îndrăznit toți din dorința de răzbunare pe omul care „a ucis trei Kali-wallah cu trei lovituri”, nu s-a aflat. Au fugit, evitând loviturile îndreptate la stânga și la dreapta spre ei – evitând chiar și lovitura teribilă a balustradei patului rupte a lui Narayan Singh – fără a lăsa în urmă nici o explicație, nici cadavrul guru-ului cu fața de bronz – deși locul unde o ascunseseră era un alt mister.

Regele l-a legat pe prizonier, sub supravegherea lui Ramsden. L-au legat în căruță cu frânghia de brațe și picioare, în timp ce Grim făcea de pază, iar Chullunder Ghose găfâia veștile proaste, vorbind despre sentința lui Sikh.

„Au ucis Gauri-ul cu o frânghie!”

„Sahibilor, au dat foc casei și...”

„M-au prins și...”

„Sahibilor, m-am dus după Cyprian, dar l-au prins deja. Patul era gol și l-am spart ca să fac o bătă ca să...”

„La naiba, oameni buni!”, a spus Ramsden. „De ce nu mergeți la casă să vedeți.”

CAPITOLUL XIII - „AM SIMȚIT FURNICĂTURA MAGIEI ȘI NU AM MAI REZISTAT”

S-au dus. Au văzut. Nu era nicio urmă de Cyprian – doar casa familiei Gauri în flăcări și o mașină de pompieri întârziată în mâna unui bărbat obosit care a spus:

„Casele acestor femei sunt un risc mare – gelozie, știi – veselie – orice se poate întâmpla – poate incendiere cu lampă – voi, poliția...”

Dar polițistul avea mâinile pline și, fiind un ofițer alb, într-o țară unde se spune că albilor li se trage săgeata, a căutat scuze pentru a nu se amesteca prea mult.

„Prejudecăți native, nu știi?”

În mijlocul străzii zăcea un bărbat, cu burta în jos, cu o rană mare în spate, prin care zece vieți ar fi putut trece – un nordic – un om de munte, după cum arăta – poate Sikunderam. O gașcă certăreată, acei membri ai tribului. Probabil că el a dat focul și a murit din cauza lui.

Dar ce ar trebui să facă un polițist nenorocit, având certitudinea că un avocat hindus ar fi angajat de cineva pentru a-l acuza de incitare la pasiuni rasiale? A ordonat ca cadavrul să fie dus la morgă, în așteptarea identificării.

După un colț, la nici o sută de metri distanță, stătea Ali din Sikunderam, hulind cu amărăciune soarta printre accesele de explicații pe care le jongla, parcă, în fața prietenilor:

„Sahibilor, l-au ucis cum se ucide o fiară - Habibullah-ul meu! Au fugit din spate și l-au lovit cu un satâr de măcelar! Ce pot să fac? Cum pot revendica cadavrul? Poliția...”

„Dar cum... ascultă, Ali! Cum au ajuns să-l aleagă pe Habibullah?”

„Sahibilor – n-am spus? Casa ardea și încă nu era niciun ishtamber . Și nicio poliție. Cineva stătea la colț și m-a întrebat în timp ce alergam: «Cine este cel mare care poate ucide trei oameni din trei lovituri?» Cine sunt eu să-mi înghit mândria? Am răspuns: «Iată! Fiul meu, Habibullah al meu! A ucis trei oameni din trei lovituri! Îl vei vedea încercând din nou isprava asta?», am spus eu. Și cu aceasta, tipul a strigat: «El primul!», arătând cu degetul. La care vreo doisprezece bărbați au ieșit în fugă pe o ușă, iar unul dintre ei l-a lovit pe fiul meu cu satârul!»

„Ce-ai făcut?” a întrebat Narayan Singh, stând în umbra carului cu boi pentru a se ascunde; căci arăta ca un om care revenise din luptă.

„Ce puteam să fac? Au venit membri ai echipei Ishteam – doi la număr – și poliția. Dumnezeu să le blesteme viețile polițiștilor! Am fugit – eu și cei doi fii ai mei. Ce altceva?”

„Niciun semn de la părintele Cyprian?”

„Niciunul! Nici cei patru fii ai mei!”, a răspuns Ali, trecându-și degetele ambelor mâini prin barba grizonată. „Dacă fiii mei zac acolo în cenușă, arși de hinduși, fie ca Allah să-mi facă la fel și mai mult decât atât, dacă nu ard jumătate din Delhi! Voi pustiiți India! Voi ridica un lashkar în Munți și voi jefui și jefui acest pământ până când niciun hindus nu va mai îndrăzni să se arate! Eu—”

„Hs-s-sh!” a spus King. „Nu putem aștepta aici. Ce urmează?”

„Ce urmează? Unde să ascund carul cu boi!” a oftat Chullunder Ghose. „Caracteristica carelor cu boi este maleabilitatea! Cerința acestui grup, inclusiv a mea, este absența din carne și oase în prezent! Chiar și poliția ne-ar putea găsi după cadavre - ca o grămadă de sticle! Desfrâu

de vărsare de sânge! Sunt beat de sânge - amețit - foarte! Zic birou! Acesta este sfatul unui bebeluș beat de sânge! Du-te la birou. Ulterior pierd carul cu boi în Chandni Chowk, fiind capră ca de obicei!”

„Dar prizonierul?”

„Am spus «ulterior», oftă Chullunder Ghose, apăsător în suflet de obtuzitatea lumii și de cerințele ei prea materiale. „La birou cu prizonierul; la naiba cu mine. Servitorul vostru, sahib! Vae victis! Prinși cu o cară cu boi furată, încercând să o ascundă sub gunoaie – fără prieteni – fără avocat – zece ani – verb. șmecherie – mergem? Da?”

S-au dus, dar Ali și unul dintre fiii lor s-au retras, promițând să apară la birou pe o altă rută. Ramsden, cu Jeremy ca să-i ofere ajutor și sprijin, a căutat un farmacist eurasiatic, căruia Jeremy i-a povestit povești fabuloase de interesante despre intrigi sumbre în timp ce Ramsden era golit, alifiat și bandajat – „pe gustul reginei”, cum a descris-o omul drogurilor. După aceea, Jeremy și Ramsden au ales un traseu ocolitor, folosind toate trucurile din compendiul lui Jeremy pentru a dezactiva urmărirea – ceea ce i-a adus, supuși capriciilor Destinului, sub fereastra unei clădiri, de unde au ieșit polițiști – cinci – eliberați în acel moment de serviciu suplimentar – certându-se.

„Era o bancnotă de o sută de rupii!”, a spus unul dintre ei. „Nu, cincizeci!”

„Am văzut!”

„Și eu la fel!”

„Eu zic că au fost cincizeci!”

„Te-am văzut scoțând-o de sub hainele lui. Era într-o poșetă de piele. Ai aruncat poșeta. Era o sută!”

„Cincizeci!”

„Arată-ne atunci!”

Stăteau cu toții în grup sub un felinar, iar bărbatul care ieșise primul scoase o bancnotă de cincizeci de rupii din buzunarul pantalonilor, o desfăcu cu grijă și o ținu în razele palide ale soarelui.

„Bine că am fost concediați cu toții deodată, altfel ar fi fost doar zece până acum!”, a spus unul dintre ei, și toți au râs.

„Cine poate schimba asta? Zece pentru fiecare dintre noi!”

Au râs din nou. Niciunul dintre ei nu se schimbaseră. Ramsden și Jeremy erau la cinci pași distanță când râsul a fost întrerupt brusc – transformat în blasfemia pisicilor care scuipă – și, precum bubuitura care răsună prin văile patriei sale, Ali din Sikunderam cu un fiu s-a năpustit în mijlocul grupului, a smuls bancnota de cincizeci de rupii, a scuipat în fața bărbatului care o ținuse și a dispărut!

„La naiba!”, a exclamat Ramsden. „Acum suntem noi!”

Avea dreptate, sau ar fi avut-o, dacă nu ar fi fost Jeremy. Dacă nu găsești victima potrivită, alege-o pe cea mai ușoară și „pune-l la pământ!”

Cei cinci polițiști s-au întors către doi care s-ar putea să aibă bani și care păreau ușor de condamnat pentru aproape orice.

„Sahibilor!”, a spus Jeremy; și chiar titlul îi fluta. „Acesta este servitorul Înaltului Comisar Burra-wallah, Dipty sahib. El și cu mine i-am recunoscut pe acei ticăloși!”

Poliția s-a înconjurat de ei.

„Acest urs bandajat? Poate majordomul lui Dipty-sahib? O poveste frumoasă!”

„Da! Și sfârșitul, dacă nu dai dovadă de discernământ!”

Jeremy a recurs la demnitatea de tip asumat – ceva ce îi lipsește decât prin imitație. Pentru un singur om, acei cinci polițiști erau musulmani. Jeremy era îmbrăcat în hainele urâte ale unei secte hinduse cunoscute ca fiind mai fanatice chiar și decât cei mai bigoți „adevărați credincioși”. Dar poliția din majoritatea orașelor lumii a experimentat roadele interferenței cu ecleziasticii înrădăcinați. Oricât de nelegiuite ar fi, îi lasă în pace dacă pot, invidiind ocazional, fără îndoială, oportunitățile de „creștere cinstită” atât de mult mai mari – atât de mult mai sigure decât ale lor.

Acest adept al lui Kali avea, fără îndoială, propriul său mod de a-și exercita influența. Ar putea fi adevărat că „Dipty-sahib” ținea un om puternic în solda sa din motive private. Chiar dacă ar fi o minciună, bărbatul în bandaje părea totuși să se împrietenească cu un membru al unui cult periculos.

„Câini!” mârâi Jeremy. „Vrei să te streкори printre gunoaie sau vei fi indus în eroare de la cine știe ce urmă?”

De fapt, nu le dădea nicio opțiune. Niciun polițist, nici cel mai morocănos mahomedan, nu ar îndrăzni să refuze un indiciu de la o persoană religioasă. Nimeni nu putea purta acele robe galben-portocalii, cu excepția inițiaților recunoscuți ai unui mister înfricoșător. Asta era de notorietate. Cu siguranță, niciun inițiat nu le-ar face o festă poliției.

„Știți unde i-am putea găsi pe acei tâlhari?”, a întrebat unul dintre ei cu tot atâta respect în voce și în comportament, cât găsea compatibil cu un om care credea în Adevărat.

„Știu”, a răspuns Jeremy. Dar el știa, nu mai mult decât ei, așa cum a povestit mai târziu, obrăznicia pură și crudă a farsei pe care avea să le-o joace. Pur și simplu „făcea pe nesimțite”, cum spunea el – „vorbea ca să încurajeze ideile să apară”; și ori de câte ori Jeremy făcea asta se întâmpla ceva neașteptat.

„Arată-ne, sahib.”

Întreaga expresie facială a lui Jeremy se schimbă. Ideea îi venise, zâmbind din senin. Acum avea acea expresie de intensitate absorbită cu care captează o audiență, în timp ce degetele sale subtile realizează imposibilități de lejeritate. Această expresie în sine ar fi fost suficientă, dacă nu ar fi fost Ramsden; acesta trebuia să-l justifice pe Ramsden în mod satisfăcător, sau să-l scoată din minți fără nicio îndrăzneală, iar dificultatea nu făcea decât să-i sporească entuziasmul.

„Știți casa noastră?”, a întrebat el, alegându-și cuvintele pentru a evita o frază compromițătoare. (Nici măcar nu știa pe atunci dacă adepții lui Kali aveau sau nu un templu sau chiar un loc de întâlnire în Delhi.)

„Templul lui Kali? Cu siguranță”, a spus unul dintre polițiști. „Ei bine... du-te acolo și...”

Păreau dezamăgiți, iar aerul de deferență dispăruse vizibil, după cum observă Jeremy; dar ei nu știau că el observase.

„Nu, mai bine; merg cu tine. Înaintează. Te vom urma ca să atragem mai puțin atenția.”

Poliția a fost de acord să meargă patru în față, cu condiția ca unul dintre ei să-l urmeze în spate „în scopuri discreționare”.

Nu erau capabili să aibă încredere deplină într-un străin hindus în aceste circumstanțe, la fel cum nici Jeremy nu era sigur că îl vor putea ghida la sediul inamicului. Dar poliția știe o

mulțime de lucruri a căror semnificație nu le înțelege. I-au condus pe Jeremy și Ramsden chiar la ușa unui templu, pe a cărei fațadă imaginea Groaznicei Mirese a lui Siva se încrunta prin vesmintele ei de șerpi și cranii.

Era o imagine ponosită. Atât domnia musulmană, cât și revolta o dăduseră peste cap. Nasul lipsea. Niciun șarpe sau craniu din toate podoabele ei nu era întreg. Murdăria unei generații și energia neobosită a timpului își uniseră forțele, astfel încât fața lui Kali era măcinată precum cea a săracului - până la nerecunoscut; parte a deghezării, la fel ca colierele și șerpii. Nimănui nu-i păsa. Nimeni nu vizita acel templu pentru a pune întrebări neplăcute. Deși pereții ușii erau suficient de curați pentru a-i îmbuna pe inspectorii municipali, întunericul dinăuntru era neatrăgător. Cel care pândea într-o bluză galbenă în umbrele de dincolo de prag nu era un spectacol, ci un gardian al intimității sacre, a cărei singură privire era o respingere.

„Îndrăzniți să intrați?”, a întrebat Jeremy polițiștii care erau pe punctul de a fi derutați.

Bineînțeles că nu au îndrăznit. Și-au dat seama că erau păcăliți și neajutorați.

„Ar trebui să-i căutați pe oamenii din ținutul muntelui într-o cafenea, la trei străzi la dreapta și mergeți drept înainte timp de o jumătate de milă”, le-a spus el zâmbind.

Așa că le-au zâmbit înapoi, abătuți, ca victimele unei glume care nu vor să recunoască faptul că sunt enervați. L-au văzut cum îl împinge pe Ramsden spre întunericul interior al templului și se întoarce cu o glumă sumbră despre hinduși și locuri sfinte, care i-ar fi făcut cinste Profetului lui Allah însuși.

„Hai să ne așezăm”, a sugerat Jeremy.

Ramsden se așază aproape pe prag, aproape absolut invizibil în noaptea adâncă care precede zorii; iar Jeremy lângă el, chiar lângă stradă.

„Le vom da timp să ne piardă din vedere și apoi o să plecăm pe jos”, a spus Jeremy. „Între timp, știm acum unde e cuibul pisicilor cu veste galbene. Dacă ne vede vreun pisic cu burtă galbenă, mă va confunda cu un membru al bandei.”

„Nu e așa!” spuse o voce în întuneric, la un metru de el, în engleză.

S-a uitat în ochii morții – ai lui Kali! – ai Zeiței Anihilării! – în ochii cumplitei Mirese a lui Siva! Brațul ei se întindea spre el din întuneric. Șerpi vii, înconjurându-i părul ca niște șuvițe de Meduza, se zvârcoleau ca în chinuri. Cranii care ar fi putut fi de maimuțe sau de oameni – asta nu se știa în lumina aceea – zăngăneau ca niște dovlecei uscați pe o frânghie în jurul umerilor ei. Se simțea un miros slab, nu de oseminte, ci de ierburi care sugerau profilaxie și, prin deducție, motivul pentru care se manifesta – sânge!

„Prinde-mă!” gâfâi Ramsden, întinzându-se după mâna lui Jeremy. Dar își concentra atenția în altă parte.

Zeița era tânără, ca și cum ar fi avut o tinerețe eternă. Buze pline, obraji, sâni – ochi arzători emanau altceva decât lăcomie – un braț dolofan, frumos ca un șarpe – grație a mișcărilor – șerpi – și cranii uscate!

Și mirosul — cuvântul „miros”, își amintea Jeremy, îl readusese la realitate pe acel prizonier în robe galbene — mirosul pătrunzător și subtil al ierburilor făcea mai mult decât să compenseze lucrurile. Le alunga! Au dispărut.

Ramsden își pierduse cunoștința, imens și greu, cu umerii peste coapsele lui Jeremy, până când cineva îl apucă de ambele picioare și îl trase în tâmplă. Jeremy simți că se dă jos.

Întunericul plutea – plin de ochii strălucitori ai lui Kali – părea să aibă zeci de ei care se reduceau la doi pentru totdeauna.

„Am simțit furnicătura magiei și am încetat să mai rezist.”

Și-a amintit de lăudăroșenia lui Ali. S-a lăsat să plece – s-a întins pe spate în brațele cuiva pe care nu-l putea vedea – brațele lui Kali și șerpilor ei, din câte știa el! – și s-a lăsat să-l târască, fără să opună rezistență, cu capul înainte, în întunericul rece, răsunător și uscat.

Așadar, era conștient când i-au trântit ușa în nas. Nici n-ar fi fost Jeremy dacă ar fi stat nemișcat, fără să știe ce să spună. S-a apucat să băjbâie printr-o cameră mare, împiedicându-se de corpul inert al lui Ramsden, până când mâna i s-a odihnit pe un pat de rulotă și urechile i-au auzit respirații. A scos chibrituri din curea în care ținea țigările și banii de sub bluză - a aprins unul - a văzut o față pe care o cunoștea și și-a ars degetele în timp ce se holba la ea.

„Pe Dumnezeu! Papa Cyprian!”

CAPITOLUL XIV - „L-AM PRINSE PE ȘEFUL VOSTRU!”

„Rammy, bătrâne!”

Jeff Ramsden se mișcase, iar vocea lui Jeremy din pânțele întunericului i-a întâmpinat revenirea la conștiință. Dar a trebuit să repete cuvintele de mai multe ori înainte să primească vreun răspuns; Jeff uitase unde se oprise și stătea precaut precum miriapodul „gândindu-se cum să fugă”.

„Ascultă, sunt eu, Jeremy. Suntem sub templul lui Kali, iar Pop Gyprian doarme aici ca un bebeluș după o masă completă. Am aprins chibrituri — au mai rămas șapte — nu găsesc nici lampă, nici lumânare. O să mai aprind unul și le păstrez pe ultimele șase pentru situații de urgență. Trezește-te!”

Lui Jeff i-a dat seama că Jeremy nu considera asta o urgență. A râs.

„Destul de bine!”, a spus Jeremy. „Nu te holba la chibrit. E ultimul, ține minte.”

Există persoane care nu cred în miracole, dar acceptă aprinderea luminii ca fiind ceva obișnuit. Mai mult, pot vota, iar unii sunt cunoscuți ca educatori.

Asta s-a întâmplat: unde nu era nimic și nu era lumină, dintr-o dată s-a dezvoltat o criptă boltită, strălucind în culoarea aurului cald oriunde razele unui chibrit japonez importat străluceau pe o proiecție. Agni, sărind din pânțele lemnului, făcuse o altă minune, asta era tot. (Epoca miracolelor s-a sfârșit.)

Între două umbre ale unor stâlpi sculptați zăcea Cyprian cu fața în sus, ca un cadavru întins pentru înmormântare, dar respirând ritmic, zâmbind ca un om care vede dincolo de vâl și este plăcut surprins. Zăcea întins pe pături militare pe un pat ușor de cărat și era acoperit până la subsuori cu un cearșaf alb. Umbrele din jurul lui săreau ca niște lucruri vii. Arcadele apăreau și dispăreau. Jeff încerca să ghicească înălțimea boltei acoperișului de deasupra lui.

„Uau!” a remarcat Jeremy. „Asta e a cincea oară! Mi se gâtesc degetele.”

Lumina dispăru, dar imaginea de moment și-a lăsat amprenta pe retină. Preț de câteva secunde, deși avea ochii închiși, Jeff văzu zidăria aurie și pe Cyprian într-o aură pe care umbrele o strângeau ca niște inundații care să o copleșească.

„Am încercat să-l trezesc”, a spus Jeremy. „L-am ciupit. Nu se mișcă. Dar respirația, temperatura și pulsul lui par toate normale. Crezi că e hipnotizat?”

„Știu că am fost otrăvit”, a răspuns Jeff. „Va trebui să-mi iertați franceza proastă.”

A vomitat enorm; dar chiar și așa, fără să-și mai amintească de această nevoie, nu-și putea aminti ce se întâmplase.

„Te-a doborât un miros”, a spus Jeremy. „Pe mine nu m-a prins.”

A fost o frumusețe neconsacrată - Jeremy, nu cu mult timp în urmă victima hipnotizatorului pe care Ramsden l-a ucis, reafirmându-și egalitatea. Ulterior, de sub pământ, așa cum funcționează întotdeauna memoria, punctele importante ale istoriei recente au ieșit la iveală în conștiința lui Jeff, dezvoltate de înțelegerea acidă că Jeremy avea o oarecare nevoie să se afirme.

„Nu m-am bătut?”, a întrebat Jeff.

„Nu, bătrâne. Celălalt Johnny era. Ai câștigat. Ascultă: King, Grim și restul sunt probabil în biroul nostru din Chandni Chowk, așteptându-ne. Suntem sub podea și poate și sub pivnița

templului lui Kali. O doamnă conduce locul al cărui păr trebuie pieptănat - nu, nu pițigoi - șerpi! Poartă cranii bărbătești drept ornamente. Probabil i-a vampirizat. Banda noastră are un prizonier cu burta galbenă și, cu Narayan Singh și cu tine, am ucis o pungă plină. Dimpotrivă, ne-au prins. Presupun că suntem suficient de în siguranță atâta timp cât banda noastră este în viață și alertă. Dar dacă ar arde jumătate din Delhi ca să-i frigă pe ai noștri de vii, de ce atunci...”

„De ce atunci ai fi gata, nu-i așa?”, a spus o voce în întuneric, care era a unui bărbat, dar pentru toți banii din lume, nu a lui Cyprian.

Jeremy a acceptat asta ca pe o urgență și a aprins un chibrit dintre cei șase rămași. O suflare l-a stins înainte să termine de să sfârșit. A aprins un altul, adăpostindu-l între mâini. Ochii au răs de el, dar o suflare a stins chibritul înainte să poată vedea fața care îi încadra. Cu toate acestea, era aproape sigur că suflarea și ochii aparțineau unor persoane diferite. A aprins un al treilea chibrit, iar Jeff a căutat în felul său. Pumnul lui Jeff, lansat nu chiar la întâmplare în întuneric, a lovit pe cineva puternic și l-a trimis pe oricine ar fi fost, izbindu-l de patul lui Cyprian, răsturnând bărbatul și patul împreună – trezindu-l pe Cyprian.

„Milostive, unde sunt? Lumină! Aprinde lumina!” spuse bătrânul preot cu un ton plângăcios. Și pe el îl pierduse memoria.

Dar o voce vorbea precum rezonanțele unui clopot de bronz, într-o limbă pe care nici Jeremy, nici Ramsden nu o cunoșteau, și încet – aproape ca o auroră boreală – o lumină blândă, care începea slab în zeci de locuri, a umplut cripta. Părea să înceapă printre colțuri și să se adune încet într-un întreg, până când, în cele din urmă, a încadrat nouă indivizi, al căror principal, în centru, îi încrunta pe toți ceilalți, așa cum un munte piticește dealurile. Era nemișcat, imens, un om care atinsese simplitatea aspră a cunoașterii elementare și un fel de putere care o însoțește. Cu excepția unui lucru, ar fi putut trece drept un Mahatma – una dintre acele întruchipări pure ale spiritualității, care pune întreaga lume pe primul loc și pe ei înșiși pe ultimul loc, cucerind astfel lumea. În ochii lui strălucea focul rece al ambiției. Era mândru cu mândria lui Lucifer, care a căzut. Mândria este primul dintre toți dușmanii pe care Mahatma îi învinge și, prin urmare, realizarea acestui individ, deși prodigioasă, nu era totuși bună.

Comparativ cu omul cu care Jeff s-a luptat în curtea minaretului, era ca doi la unu. Chiar și forța sa fizică părea de două ori mai mare decât a primului. Prin echilibru, calm, măreție a frunții și magnetism, semăna mai mult cu una dintre acele imagini din temple care stau în întuneric și privesc cu ochi de ametist decât cu orice ființă obișnuită. Părea distant de standardele umane; totuși, setea de putere umană ardea în el și putea fi simțită.

Pielea lui arămie strălucea, bine îngrijită, deși abia îmbrăcată, iar mușchii îi erau ca niște mulaje din bronz. Zâmbetul îi era gros, dar la fel de static ca restul corpului său, ca și cum ar fi fost turnat la locul lui. Pe frunte, sub un turban galben-portocaliu, avea semnul purpuriu al castei zeiței crude pe care a ales să o slujească, dar nu purta niciun alt ornament sau alte haine în afară de pânda galbenă răsucită puțin în jurul șoldurilor. Picioarele îi erau goale și stătea cu tălpile întoarse în sus, într-o atitudine imposibilă, sau în cel mai bun caz o tortură, pentru rasele occidentale.

„Bong!”

Cuvântul, dacă era unul, suna ca un ciocan lovind metalul clopotului, producând armonice care zumzăiau la infinit. Cei opt care erau cu el se grăbeau ca niște șerpi trădați de o cortină care se ridica să se îndrepte în poziții rigide de o parte și de alta - toți cu excepția unuia, femeia.

Jeremy o recunoștea din nou, deși șerpii și craniile lipseau. Singura dintre toți ședea neregulat - în afară de arcul exact de cerc pe care îl păstrau ceilalți - ca o imagine a Irodiadei, căreia îi lipsea capul lui Ioan Botezătorul încă de ceva vreme. Minunată, dacă îți plac astfel de lucruri. Bogată, matură, cu buze pline, cu ochi de o sinceritate provocatoare, care priviseră cu curiozitate și oarecare amuzament - dar fără milă - în rău mai mare și mai rău decât bănuiește restul lumii că există. Insolență sexuală înveșmântată într-o piele de leopard.

Avea bijuterii pe majoritatea degetelor, iar pe un deget de la picior ceea ce arăta ca o verighetă încrustată cu diamante; dar nara nu-i fusese străpunsă pentru a fi folosit cerceii cu pietre prețioase atât de mult îndrăgostiți de femeile hinduse, iar cerceii ei nu erau cei obișnuiți, atârnați, ci smaralde tăiate în formă de masă și montate astfel încât chiar și ghearele monturii erau invizibile.

Ceilalți erau șapte bărbați în halate galbene, nu deosebit de diferiți de cei care conduseseră ofensiva până atunci, dar probabil puțin mai siguri pe ei și, prin urmare, puțin mai puțin nerăbdători să creeze impresie. Șapte bărbați atât de asemănători ca motivație și autodisciplină, încât un fel de unitate lipsită de grație se instalase în ei, făcând din bărbați de diferite înălțimi și greutatea un singur model modelat de dorința unanimă.

„Cine sunt acești oameni? Unde sunt?” întrebă Cyprian, ridicându-se în șezut.

În loc să răspundă, bărbatul de bronz din mijloc a arătat cu degetul spre Jeremy și a vorbit în engleză: „Tu și el, luați patul ăla și puneți-l jos între voi!”

Prin „el” se referea la Ramsden. Dând o comandă care probabil nu ar fi fost încălcată, intenționa să-și impună voința. Cel mai imperial control trebuie să fi început, iar hipnotizatorul nu trăiește - și nici nu a trăit vreodată - cel care poate exercita autoritate fără a obține mai întâi, prin anumite mijloace, consimțământul victimei.

Jeremy terminase cu hipnotizarea.

„Du-te dracului!”, a răspuns el politicoasă în engleză.

„Idem!”

Ramsden îl întări cu o voce răgușită și un gest de gladiator. Se temea de gazele toxice mult mai mult decât de orice violență mentală.

„Vino încoace, tată!”, i-a spus Jeremy lui Cyprian. „Încearcă să mergi.”

Cyprian a încercat, punându-și picioarele pe podea și apoi ridicându-se cu ambele mâini. Nu a făcut-o rău. Jeff l-a prins înainte să se împiedice și să cadă și l-a așezat jos ca pe un copil între el și Jeremy, unde bătrânul, sprijinindu-se de umărul lui Jeff, a închis ochii după o privire atentă către cei nouă care îl înfruntau. Era conștient, căci buzele i se mișcau. Parcă memora o formulă.

„Poți face asta?”, a spus Jeremy, zâmbind cu obraznicie în fața purtătorului de cuvânt al inamicului.

A evitat privirea femeii. Avea o batistă lungă de mătase pe care o înfășura neliniștită între degete. El a smuls-o fără să se uite la ea și a făcut gesturile asasinului-bandit, aruncând în cele din urmă batista în poala bărbatului imens din mijloc. Era esența lipsei de respect - a irreverenței.

„Bate asta dacă poți!”

Femeia a chicotit. Cel care ar fi trebuit să fie respectat vorbea într-o limbă necunoscută.

„Bong!” sau cel puțin așa suna, și cam alte opt silabe. Era la fel de surprinzător ca gongul care oprește zece mii de cai putere la mijlocul unei curbe.

Patru dintre cei nouă s-au ridicat și au trecut pe lângă stâlpi, în spatele lor, întorcându-se într-un minut cu o targă de lemn și o greutate uriașă pe ea. Femeia a chicotit din nou.

„Uite!” a spus bărbatul din mijloc, din nou în engleză.

Dar Jeremy se uitase. Semnalul lui era neascultarea. Nu-l interesa să re trăiască trăsăturile bărbatului cu care Jeff se luptase și îl ucisese – pe care îl făcuse să se ridice în șezut și să pară că vorbește în carul cu boi.

„Te înțeleg!”, a răspuns el râzând. „Cine l-a omorât pe Cock-Robin? Asta e tot? Vrei să pariezi? Pun pariu că omul care i-a notat numărul poate face la fel și cu tine! Haide! Pune banii în joc!”

Neascultarea, care se transforma în lipsă de respect, îi urca lui Jeremy în cap ca vinul. Vocea și râsul scurt și scurt o trădau. Ochii bătrâni și fără gene ai lui Cyprian se deschisera puțin – abia mai largi decât niște nuci la sfârșitul iernii – și buzele i se opriră. Când vorbi în sfârșit, își revenise, iar în vocea lui se simțea acea putere care este acumularea unei jumătăți de secol de respect acordat. Vorbea ca cineva care are autoritate:

„Pace în prezența morții!”

„Nu glumesc, tată”, a spus Jeremy, dar aburul nu se mai ridica. „Rammy poate să lingă porcăria asta!”

„Pace!”, a poruncit Ciprian.

Încă se sprijinea de umărul lui Ramsden. Brațul drept al lui Jeff îl înconjura de talie, ca și cum ar fi fost al unei fete. Bazându-se pe strânsoarea lui Jeff, bătrânul se aplecă înainte – ridică un deget – arată spre fața de bronz din fața lui – deschise ochii larg în sfârșit. Părea că își folosește din plin rezervele de putere.

„Pace! Mă auziți!” Vorbea englezește exact așa cum făcuse și Jeremy. „Atâta timp cât nu s-a găsit nimeni...”

Era rândul bărbatului de bronz să râdă. El și femeia sunau un carillon ca niște clopote întonate. Ceilalți șapte zâmbeau, ca și cum abisul în care sălășluiau gândurile lor ar fi înghițit orice sunet pe care l-ar fi putut scoate.

„Fratele meu!” spuse simplu bărbatul de bronz, făcând un gest spre sicriu. Cele două cuvinte explicau întreaga lui atitudine, deși cuvântul nu implica neapărat o legătură de sânge.

„Ai grijă să nu te alături lui în Iad!”, a rânit Jeremy, înfuriindu-se, repetând râsul său scurt și sec – semnalul de pericol.

Așa că Cyprian a reintrat în arenă, ridicându-și capul de pe umărul lui Ramsden.

„Nu îndrăznești!”, spuse el, arătând cu un deget arătător subțire. Și din nou vorbi englezește. „Nu ai nicio putere ocultă! Nu poți face rău niciunui om care este treaz. Ești un lucru slab - un lucru sărman - neajutorat - carne și sânge de om! Ești la fel de neajutorat în fața onestității ca aceasta!”

A arătat spre cadavru. Înțelept, înțelept bătrân Ciprian! Nouă din zece religioși ar fi exprimat vreun principiu al crezului lor și astfel i-ar fi oferit inamicului o deschidere în care să înfigă săgețile ascuțite ale rivalității religioase.

„N-o să-mi primești niciodată biblioteca”, a continuat el. „Administratorii au ordine ce să faci cu ea. Și dacă îmi faci rău, poți să-mi iei cunoștințele din creierele mele bătrâne și moarte?”

Femeia a râs în hohote. Bărbatul în bronz a zâmbit triumfător. Brațul lui Jeff Ramsden l-a cuprins pe Cyprian, iar Jeremy s-a aplecat în față, ca și cum și-ar fi interpus propriul corp între bătrân și șocul care tremura pe buzele crude care urmau să fie declanșat. Vestea arderii cărților sale avea toate șansele să-l dea peste cap pe Cyprian. Era o bombă rezervată pentru a-i distruge apărarea. Jeff a prevenit-o - a scos fitilul.

„Cărțile tale sunt făcute fum”, a spus el. „Mai degrabă decât să-i lăsăm să ia măcar una, noi...”

Nu era nevoie să termine minciuna prietenoasă. Cyprian a înțeles că prietenii fuseseră prevestiți cu torța.

„Toți?” a întrebat el.

„Fiecare, pe ultimul loc”, a spus Jeff.

„Știi asta?”

„Da.”

Cyprian se înțepenise, aproape ca și cum i s-ar fi smuls zece ani din vârstă.

„Sunt mulțumit. Am meritat-o. Mândria m-a împiedicat să le ard de mult. Ești sigur că au dispărut cu toții?”

Atunci bătrânul și-a plecat capul, iar dușmanul a înțeles că nu mai exista nicio șansă în acea direcție. Nu prea poți face nimic în felul acesta cu un om care nu deține nimic și nu mai cere favoruri lumii. Dar poți amenința. A încercat apoi asta: „La vârsta ta, moartea fără apă—”

„E mai ușor decât pentru tine!”, a spus Cyprian.

„La mila furnicilor—”

„Creaturi ale lui Dumnezeu!”, a răspuns Cyprian. „Sunt bătrân. Îmi pot înfrunta sfârșitul.”

Sau poate că ispitești – poate.

„Știm multe. Tu știi câte puțin. Adaugă-ți părerea la a noastră și putem da de urma celor Nouă.”

Cyprian își plecă din nou capul, de data aceasta pentru a-și ascunde un zâmbet; dar femeia îl văzu. Îi făcu un fel de semn bărbatului. Cyprian era încântat. Dubla mărturisire, formulată în zece cuvinte, că și aceștia îi vânau pe Cei Nouă și nici măcar nu știau unde se aflau, fu ca o adiere de tămâie.

Bărbatul cu zâmbetul de bronz a citit semnalul femeii și a părut să-l digere. Nu a spus nimic timp de aproximativ un minut. Apoi:

„Avem un bărbat care cunoaște din vedere un membru al Celor Nouă.”

Jeff și Jeremy au privit în sus și apoi în jos, neîndrăznind să termine schimbul de priviri. Chiar și așa, a fost suficient. Cei nouă care priveau au recunoscut mișcarea și au interpretat-o. Femeia și-a ținut mâinile cu palmele în jos cam la jumătatea distanței de la piept la podea și le-a mișcat în exterior într-o mișcare care sugera nivelarea pământului pentru noi erecții.

„Prietenii tăi îl țin prizonier!”

„Deduci asta?” întrebă Cyprian, ridicând privirea cu o mișcare rapidă a capului, ca de pasăre.

Neștiind dacă era banal sau nu, se temea că Jeff sau Jeremy ar putea izbucni o mărturisire. Știa că e mai bine să nu dezvăluie nici măcar o fărâamă de informație. Să nu-i spună nimic dușmanului. Să nu cedeze nimic. Să nu cedeze nimic. Aceasta era aproape religia lui. De aceea cumpăra cărți despre ocultism și științe secrete. Făcea parte integrantă din el.

Jeff a detectat apelul lui Cyprian la discreție mai devreme decât Jeremy. Spiritul său mai lent lucra la putere maximă, luptând cumva împotriva obscurității; în timp ce Jeremy, știindu-se mai rapid, sărea de la o posibilitate la alta. Jeremy, dacă ar fi fost lăsat în pace, ar fi încercat să încheie o înțelegere, lăsându-l pe umorul său să rezolve problema când ar fi venit momentul să-l tragă pe nedrept. Jeff ar fi folosit forța. Ceea ce reflecta mintea lui, deliberat, mai degrabă decât obtuz, era: De ce nu fusese percheziționat? Greutățile confortabile așezate sub costumul zdrențuit pe care îl purta erau o dovadă suficientă a acestui fapt. Oare acești oameni, știind că nu se trase niciun foc de armă în lunga noapte de agitație, deduseseră pur și simplu din asta lipsa armelor de foc? Erau oare atât de nepăsători?

Jeff se îndoia de asta. Mai exista un motiv. Calculând probabilitățile, a presupus că doar doi sau trei îl capturaseră pe el și pe Jeremy cu ajutorul gazului și fuseseră suficient de bucuroși să-i țină sub cheie până când veneau ceilalți. Dar cu greu ar îndrăzni să mai folosească gazul cu propriile lor persoane neprotejate în criptă. Nu foarte repede, dar la fel de sigur cum își stă pe picioare când merge, Jeff a revizuit argumentul și apoi, ca și cum rana de sub un bandaj l-ar fi durut, și-a schimbat poziția.

Jeremy era pe o altă pistă. Voia să știe ce știau și ei, spre deosebire de Jeff, căruia nu-i păsa și voia doar să fie departe de asta. O glumă a murit pe buzele lui Jeremy. Ar fi fost potrivit simțului său fizic să-l facă pe mort să vorbească din nou, iar Cyprian, conștient de indiscreția din aer, a tremurat nervos.

Dar el, cu zâmbetul de bronz, și-a dat seama că nimic din ceea ce spusese sau clonase nu-i adusese pe prizonieri mai aproape de starea subiectivă corectă în care le putea impune voința. Și și-a pierdut răbdarea. Timpul părea a fi un element în treburile sale imediate, iar femeia continua să facă semne care îi impresionau pe ceilalți, dacă nu chiar pe el. Deodată, el s-a mișcat - cam cincisprezece centimetri - aplecându-se înainte și întinzându-și mâinile în fața lui ca și cum ar fi fost capete de șerpi.

„Voi... trei... nu... puteți... trăi... mai mult... decât... puteți... îndura... agoniile... Ei. Doar dacă... nu... alegeți... să... fiți... de... folos!”, a spus el.

Fiecare cuvânt era separat – aproape ca și cum ar fi fost gravat – rostit în engleză cu un accent învățat la una sau alta dintre universități. Și la cuvântul „Ea”, ochii lui s-au întâlnit cu ai femeii, ca și cum ea ar fi fost expertă în chinuri aplicate.

„Cel mai tânăr va fi rănit primul. Cel mai mare va privi”, a spus el ca și cum ar fi fost o idee ulterioară.

„Cum poate fi de folos?”, a întrebat Jeremy.

„Așa!”, a spus Jeff; și s-a ridicat în picioare înainte ca cuvintele să-și fi rostit singure.

Putea fi rapid atunci când procesele lente ale gândirii ajungeau la o concluzie. Pierzându-și curajul de la Cyprian, a sărit asupra femeii și a aruncat-o în poala lui Jeremy înainte ca umerii lui Cyprian să atingă podeaua.

„Ține-te bine de ea!”, a strigat el.

Și apoi, cu fiecare tend dureros de la lupta anterioară, s-a aruncat direct asupra omului din mijloc, aterizându-i pe gât înainte ca cineva să se poată mișca să-l ajute. O zecime de secundă ar fi fost suficientă pentru ca întregul plan al lui Jeff să se spulbere precum biblioteca lui Cyprian, dar nu irosea nicio zecime. Cu o mână pe ceafa inamicului său, l-a aruncat cu fruntea înainte pe podeaua de piatră - l-a amețit. Și în timp ce cei șapte săreau să-și ajute șeful, Jeff l-a tras de sub

ei, încătușând doi până la inconștiență și trântind pe altul în gunoiul de gunoi undeva în spatele stâlpilor. Apoi, în cele din urmă, și-a scos pistolul automat și, rezemându-se de un stâlp, s-a oprit, cu un picior pe stomacul omului de bronz și cu țeava pistolului amenințându-l.

„Ești păcălit?”, i-a strigat el lui Jeremy.

Dar Jeremy avea mâinile prea ocupate pentru o problemă precum o armă. Avea de luptat cu fiica familiei Ohm. Un leopard prins în capcană, cu mirosul pădurii în plămâni, ar fi fost o jucărie în comparație cu ea. Niciun piton nu a înfășurat și desfăcut vreodată energie atât de repede și nici nu a lovit atât de repede. Era forță, ură și sălbăticie, toate comprimate în inima unor arcuri încărcate, iar un cuțit în fiecare mână nu o făcea deloc mai ușor de învins. Mai rău era că Jeff îi doborâse doar pe trei dintre cei șapte. Patru erau în picioare și fără fantezii – s-ar putea să fie de două ori mai periculoși din cauza lipsei de control pe care bărbatul din mijlocul lor îl exercitase înainte ca Jeff să-l omoare.

Jeremy, cu genunchiul în stomacul femeii, și-a răsucit o încheietură până când aceasta a scăpat cuțitul cu un țipăt de furie. Dar încheietura ei dreaptă era mai puternică decât stânga lui, iar mușchii stomacului i-au putut rezista genunchiului. Ea s-a strecurat de sub el și a lovit cuțitul căzut. Unul dintre cei șapte s-a năpustit asupra lui, iar Jeff l-a împușcat mortal înainte ca acesta să poată ridica mâna să înfigă lama în Jeremy.

Dar acesta nu era planul lui Jeff. Zgomotul, care ar fi putut aduce ajutor, avea mai multe șanse să aducă mai mulți dușmani. Gazul era ceea ce-l temea. Atâta timp cât existau adepți vii ai lui Kali în criptă, era puțin probabil ca prietenii lor să deschidă gazul. Își dorea ca uriașul de sub piciorul lui să dea semne de viață. Dacă Jeremy ar fi ucis-o pe femeie și i-ar fi împușcat pe toți ceilalți, probabil că riscul de gaz ar fi fost mai mare ca niciodată.

Dar Destinul se răsturna. Erau înăuntru, înăuntru. Ca o pereche de arcuri împletite, l-au eliberat pe Jeremy, iar femeia s-a luptat în spasme, ea folosindu-și dinții, iar el în sfârșit pumnii – căci cum altfel ar putea un bărbat să-și elibereze bicepsii din fălcile neclintite? Subordonații galbeni se ascundeau în spatele stâlpilor pentru ocazia lor, probabil neavând arme de foc și temându-se să le folosească, dar de teamă că Jeff nu-l va termina pe șeful lor. Femeia, stăpânindu-l pentru o secundă pe Jeremy, s-a zvârcolit aproape de un stâlp. Jeff a decis că trebuie să o împuște – exact când doi bărbați s-au mișcat – bărbatul de sub piciorul lui și Cyprian. Amândoi s-au mișcat deodată – au vorbit – au folosit același cuvânt –

„Înceta!”

Apoi: „Nu mai trageți. Ridicați arma”, a ordonat Cyprian.

El, sub piciorul lui Jeff, i-a strigat ceva femeii într-o limbă pe care nici măcar Cyprian nu o înțelegea, iar ea, cu o ultimă lovitură dinamică cu cuțitul spre ochiul drept al lui Jeremy, a râs și s-a relaxat, astfel încât Jeremy și-a împrăștiat puterile și ea i-a scăpat înainte să-și poată reveni. Ținea cuțitul pregătit de aruncare, cu mânerul lipit de podul palmei și cotul mult înapoi, când Jeff a tușit și ochiul ei s-a uitat în jos pe țeava pistolului său automat. Jeremy a râs, a luat cuțitul și i-a mulțumit pentru el, în schimb ea l-a scuipat aproape direct în gură, încât el nu a mai putut nici mânca, nici bea zile întregi fără să-și amintească.

Și în tot acest timp, lumina – lumina palidă, rece, inexplicabilă, care pornise din o duzină de locuri și părea să se unească într-una singură – continuase constant, fără a arunca nicio umbră în mijlocul lor, ci lăsând toate porțiunile exterioare ale criptei în întuneric.

A început să se estompeze; nu dintr-o dată, ci treptat, așa cum apăruse odinioară, rezolvându-se în mistere separate, fiecare retrăgându-se și fiecare diminuându-se. Jeremy s-a repezit din nou la femeie, dar ea a râs, scăpând ușor din ghearele lui, batjocorindu-l și, pe măsură ce lumina scădea, concentrându-și gândurile asupra lui Cyprian. Era la fel de evident ca întunericul crescând că, odată cu venirea întunericului, Cyprian merita atenția ei.

Așa că Jeff Ramsden, simțind că planul său nu era bun până la urmă – ci era pregătit până când zeii îi vor ridica numărul – și-a îndoit genunchiul în loc de umeri și l-a apucat pe bărbatul de sub el de încheietură.

"Apropiați-vă, voi doi! Repede!"

Cyprian și Jeremy l-au ascultat, într-un amurg atât de slab acum încât stâlpii criptei semănau cu trunchiurile de copaci dintr-o pădure, iar umbrele care se mișcau printre ei, cu fantome.

„Leagă-l pe omul ăsta, Jeremy!”

Așa că Jeremy a luat brâul de pe sutana neagră a lui Cyprian și, îngenunchind pe bărbatul de bronz, i-a legat încheieturile la spate, astfel încât nimic altceva decât oțelul ascuțit să nu i le poată elibera din nou.

„Lasă-mă să plec. O să te dau afară de aici”, a protestat bărbatul.

„Știu că ești!”, a răspuns Jeff.

În timp ce vorbea, în fața lui, undeva printre umbrele tot mai adânci ale stâlpilor, un braț se mișcă rapid și un cuțit lovi stâlpul din spatele lui, la un centimetru deasupra capului. Râsul femeii răsună fantomatic ca al unei zâne în pădure, dar lama ruptă căzu pe prizonierul legat de Jeff și se înfipse în carnea brațului său. El înjură, iar femeia încetă să râdă. Jeff ținti acolo unde părea să-și aibă originea râsul ei și trase. Fulgerul pistolului, ca un fulger în noapte, nu arată nimic altceva decât stâlpii - și o întunecime dincolo - și nu mai puțin de o duzină de fețe peste halate galbene, toate așteptând în întunericul de afară să înceapă ceva.

„Mi-au mai rămas patru focuri și nu am cartușe de rezervă. Unde e al tău?”, l-a întrebat Jeff pe Jeremy.

Nu s-a auzit niciun răspuns, ci doar sunetul unei lupte – poate chiar de strangulare – apoi o respirație grea pe nas – și...

„Bong!”

Era același cuvânt, într-o limbă necunoscută, care stârnise ascultare înainte. Dar nu era același om care îl folosea. Se poate ca un om cu toată mintea la cap și fără altă grijă de a-și atrage atenția să fi detectat o pronunție greșită: Dar erau multe la care să se gândească. Așteptarea își ținea respirația. Acum era întuneric beznă.

Jeremy, pipăind mâna lui Jeff, a condus-o spre gura prizonierului, fără să vorbească. Jeff a simțit un căluș făcut dintr-un capăt de turban și a înțeles; cele două mâini imense ale sale s-au închis pe fălcile victimei, iar călușul a fost strâns la loc și ținut acolo cu patul unui pistol. Cu toate acestea, vocea bărbatului de bronz a rupt încă o dată tăcerea - vorbind engleza cu un accent învățat la una sau alta dintre universități - fiecare cuvânt în parte.

„Bine. Ai câștigat meciul ăsta. E recunoscut. Pleacă liber. Cele trei vieți ale tale în schimbul celor ale mele. Oamenii mei te vor conduce pe stradă în siguranță. Pleacă liber.”

Apoi vocea lui Jeremy – de data aceasta, fără îndoială, vocea lui Jeremy:

„Bine, arogantule! Vino cu noi pe stradă ca garanție a bunei-credințe! Și vreau să înțeleg fiecare cuvânt pe care îl rostești. Simți cuțitul în mărul lui Adam? Îți va tăia în jumătate primul cuvânt pe care îl folosești în orice altă limbă decât engleza! Acum — dă-ți ordinele!”

Vocea s-a schimbat într-un sunet metalic de clopot.

„Conduceți-i în stradă și lăsați-i să plece. Niciun rău să nu-i atingă.”

Vocea lui Jeremy din nou, ascuțită și lipsită de respect, ne luând în serios nici un om, nici creația lui:

„Avem zece gloanțe și un cuțit ca să ne apărăm. Te vom omorî la prima încercare!”

Din nou clopot-metal:

„Grăbiți-vă! Ziua se întinde. Conduceți-i în stradă.”

„În întuneric!” a ordonat Jeremy. „Nici o lumină să vedem ca să ne împușcăm!”

„În întuneric!” spuse clopoțelul ascultător.

Se auzi mișcare undeva – niște pași aproape inaudibili. Apoi o voce la mică distanță, vorbind în punjabi...

„Vino pe aici!”

Jeremy îl ridică pe Cyprian, care se sprijini pe spate în cavitatea brațului, păstrându-și toate puterile pentru situații de urgență. Jeff, ținând ferm călușul cu patul pistolului, apucă gâtul prizonierului cu degetele ca pe o menghină și apăsă atât de mult pe jugulară și carotidă încât răspunsul la toate obiecțiile a fost dat în avans. Împreună, într-un grup de opt picioare, ca un păianjen care pășeste cu prudență, se îndreptară spre voce, fiecare atingându-se unul de celălalt – puterea lui Jeff era la fel de încordată și alertă ca dinamita cu fitilul atașat.

„Totul e bine. Continuă să vii!”, a spus aceeași voce.

„Mai bine să fiți cu toții bine!”, a remarcat Jeremy. „L-am prins pe șeful vostru. El îl va prinde primul, țineți minte!”

Oricine controla acea lumină misterioasă s-a supus ordinului de a o ține stinsă. Asta a făcut imposibilă descoperirea, dar nu a liniștit nervii. De vreo douăsprezece ori, gigantul pe care îl târa Jeff s-a zvârcolit brusc încercând să scoată căptușeala, iar de multe ori, între mijlocul cripei și o ușă amplasată undeva în circumferința ei invizibilă, au tras adânc aer în piept, crezând că au fost atacați.

„Pe aici, sahibilor!” striga mereu vocea, prea dulce ca o slugărească pentru a fi lipsită de viclenie; iar ei continuau să-i urmeze, prea temători ca să refuze. De nenumărate ori se izbeau de stâlpi, ca și cum oricine îi conducea ar fi încercat să deruteze.

„Ușa e în mai puțin de zece pași, sau trag!”, spuse Jeremy în cele din urmă.

Clicul glisorului pistolului său automat în timp ce îl testa confirma amenințarea. Dar erau la ușă. S-a împiedicat de o treaptă în acea clipă. Și dacă Jeff nu ar fi avut nevoie de patul pistolului său pentru a-l închide, ar fi existat o străfulgerare trădătoare – și numai zeii Indiei știu ce va urma. Jeff și-a folosit în schimb pumnul – lăsându-și prizonierul în drum, lovind cu toată greutatea în spatele unei fărâme de fân stângi și lovind, nu știa niciodată ce. A dispărut odată cu ceea ce ar fi putut fi un țipăt feminin, întrerupt brusc. Când a lovit din nou, nu era nimic acolo.

„Haide!”, a spus Jeremy și:

„Pe aici, sahibii!”, a spus vocea.

Au urcat niște trepte invizibile și au ajuns la o rampă în pantă ascendentă printre ziduri de piatră. Părea să se curbeze în jurul circumferinței a trei părți ale unui cerc, iar ei au făcut

fiecare pas cu umerii lipiți de perete, privind cu atenție, cu un picior înainte de teama capcanelor. Odată, după ce urcaseră cât mai multe minute posibil fără să dea frâu liber emoțiilor, Jeremy s-a oprit în frunte și s-a forțat să respire constant de vreo doisprezece ori. Apoi, recăpătându-și stăpânirea de sine:

„Țineți minte! Fără lumini!”, a strigat el cu vocea metalică a unui clopoțel.

„Fără lumini! Pe aici, sahibi!”, veni răspunsul.

O dată sau de două ori liliicii i-au lovit în față, dar nu au întâmpinat nicio altă opoziție până când o ușă mare a scârțâit în balamalele grele și un întuneric ceva mai puțin opac a anunțat că se aflau în templu. Încă era imposibil să vadă o mână întinsă la un metru în fața ochilor lor; dar exista o altă caracteristică a întunericului, iar ecoul s-a schimbat. Ușa care dădea spre stradă era închisă. Știau că trebuie să fie zi, dar nu era nimic care să dovedească asta - nici măcar o crăpătură prin care să strălucească cea mai slabă rază.

Dar se auzea zgomot. Ceva – un om, după respirația lui – se chinuia să tragă un zăvor sau poate o bară care ținea ușa exterioară închisă. Mormăia la treabă.

„Krishna!” era un cuvânt perfect distinct – nu era un cuvânt pe care te-ai aștepta să-l auzi în templul lui Kali, ea având puține lucruri în comun cu zeul milostiv.

Se auzea un zgomot de copite – în sine, nu era deloc surprinzător, căci taurii sacri intrau și ieșeau liber din multe temple hinduse. Dar la acesta se adăuga scârțâitul roților neunse; și dacă asta însemna ceva, era că praful străzilor necurate pângărise o podea sacră. Praful de pe picioarele unui taur e una; pe roți e altceva.

Cel care îl condusesese afară din criptă și-a tras aer în piept și l-a strigat pe șeful său în limba secretă pentru ordine. Jeff s-a lipit de ușa grea ca să o țină deschisă, Cyprian a șoptit ceva ce niciunul nu a auzit, iar Jeremy a riscat. A răspuns în punjabi, cu vocea de bronz:

„Îi voi duce pe aceștia în stradă. Întoarce-te și cheamă-i pe ceilalți să se ocupe de asta când vor fi plecați!”

Într-adevăr, era destul de vag. Dar acoperea cât mai multe dintre faptele cunoscute de oricine și nu era nevoie să se explice de ce șeful nu a răspuns în limba sacră. Cum ar fi putut îndrăzni să fie înțeles greșit de oamenii care îl țineau ostatic?

Ghidul părea disciplinat până când propria sa voință deveni un agent automat al ascultării. Se întoarse cu o vomă de picioare goale pe piatră și porni înapoi. Invizibil, căută ușa invizibilă fără greș, iar Jeff – invizibil ca amândoi și la fel de ignorant în privința a ceea ce s-ar putea întâmpla în continuare ca oricine de pe pământ – cântă după ureche, așa cum ar face-o un muzician, atingând vârful maxilarului bărbatului în timp ce acesta trecea. O lovi, ceea ce fu un miracol. Îl trimise amețit pe rampa întunecată, rotindu-se pe călcâie și căzând pe spate; iar ușa grea se închise strâns în urma lui înainte ca ecoul loviturii să înceteze.

„Mătușa mea!”, spuse o voce în engleză. „Acum e iarna nemulțumirii unui babu! O, tempora! O, moravuri!”

Loviturile pumnilor în fier au fost reluate, ca și cum ar fi fost cuprinse de panică.

„Până la ultimul om și la ultima rupie — și apoi potopul!”, spuse aceeași voce.

Bătaia în ușa exterioară s-a dublat – ceva asemănător cu fâlfâitul unei molii pe un geam, dar mai puternic.

„Chullunder Ghose!”

„O, zei pe care i-am batjocorit, sunt oare în iad? Cine îmi știe numele?”

„Aprinde un chibrit, Jeremy!”

Lumina, la fel ca sunetul loviturii sale, era aproape înghițită de întunericul unei cupole. Dar câteva raze arătau doi boi înjugați la o căruță acoperită cu două roți, unul în picioare și celălalt întins, în timp ce un bărbat gras ghemuit lângă ușa templului își proteja ochii cu antebrațul.

Jeff a râs, iar Jeremy a îngrămădit concluzii rapide într-o singură încurcătură care a fost înlăturată:

„Te trădezi inamicului? Ne trădezi? Ai fost capturat? Care e secretul, babu-ji?”

„Mă întâmpină cu o insultă! O, elementele mele! Un francez mi-ar fi sărit la gât! Această rasă anglo-saxonă este...”

„...mă grăbesc!”, l-a întrerupt Jeremy. „Omiteți legendele – vărsați boabele!”

„Sunt vărsate! Oricine le poate ridica! A fost angajat în mod corespunzător în pierderea unei căruțe cu boi - necamuflată și mai puțin predispusă la micșorare decât un elefant bine hrănit sau un tun de lungă distanță. Foarte exersat la minte - verb, sevă. Nu putea nici vinde, nici da din motive evidente. Șobolanul cu cap de hienă s-a apropiat clandestin și a refuzat să împrumute chiar și o sumă mică pe o astfel de garanție fără dovada proprietății. Același lucru fiind non-est în limbajul juridic, a căutat să lase boii rătăcind pe drumul public. Animalele brute, având poftă, au refuzat să se piardă și au urmat singura cunoștință - pe mine! - probabil din întâmplare. Foarte derutant! M-am rugat. Nu adesea eficace, zeii care sunt neglijați între timp continuă să stea departe în situații de urgență ca regulă funcțională. Cu toate acestea, ideea strălucitoare a explodat ca o bombă în imaginație. Aduceți echipamentul aici! Depuneți-l în mijlocul inamicului, detașându-vă imediat. Povara responsabilității în poala adversarului, handicapându-l! Nici nu a fost spus mai devreme decât a încercat - a venit aici - ușă” a deschis — a împins înăuntru — prins de curiozitate, a fost îndemnat de impulsuri interioare să caute hrană, fiind un biet bebeluș cu familie care avea nevoie de hrană. A închis ușa templului în consecință, de teama de a fi observat din exterior. Imediat totul s-a întunecat! Panică! Cuprins de groază! Am încercat să deschid din nou ușa și am eșuat! O, Doamne, ce să facem?”

Jeff Ramsden a pipăit drumul spre ușa templului și a căutat pe bâjbăie încuietorile.

„Unde sunt prietenii noștri?”, a întrebat el.

„Probabil în funcție, întrebându-mă ce urmează! Oh, nu suntem în locul potrivit pentru alinare în prietenie! O, Doamne, ce urmează!”

Bâjbâind, Jeremy l-a ridicat pe Cyprian în carul cu boi și l-a rugat să rămână acolo. Ramsden a descoperit trucul închiderii ușii și și-a îndreptat puterea împotriva unui arc care ținea o bârnă la locul ei. Aceasta a cedat centimetru cu centimetru.

„Trage de ușă!”, a mormăit el.

Chullunder Ghose s-a supus și în încă o secundă s-a așezat tare pe podeaua de piatră, orbit de lumina care se năpustea. Strada de afară era scăldată în soarele timpuriu, iar unul sau doi lenevitori – cerșetorii obișnuiți și obișnuiții oameni comuni – s-au întors să observe ce ar fi putut face. Cea mai mică agitație ar fi stârnit o mulțime care se întreba. Orice ar fi fost de făcut trebuia să fie ceva obișnuit – la fel de calm și aparent în conformitate cu precedentele antice ca toate celelalte extravagante neobservate ale unui ținut al paradoxurilor.

Jeff s-a uitat în spate, mijind ochii ca să străpungă întunericul.

„Aruncă prizonierul înăuntru!”

„Lasă-l!”, l-a îndemnat Jeremy.

Jeff a pășit cu pași mari în întuneric, l-a pipăit pe prizonier cu degetul de la picior, l-a ridicat și l-a vârat ca pe un sac de cartofi printre draperiile brodate.

"Chullunder Ghose! Intră și stai pe el!"

Babu știa că e mai bine să nu se supună. Jeff, în starea ei de spirit, e o forță în mișcare, nu poate fi întors sau făcut să se oprească.

„Jeremy! Mergi în față!”

Jeremy se uită o dată la el, nu mai temându-se de Jeff decât de boi, dar conștient de altceva. Ideea care îl prinsese pe Jeff Ramsden în orbita sa și care îl folosea așa cum aburul poate folosi locomotiva era irezistibilă. Rânji, salută cu obraznicie, se întoarce pe călcâie și conduse calea, crăpăturile pe care femeia le făcuse în halatul său galben făcându-l să pară mai mult ca niciodată un membru al marilor cerșetori-sfinți ai Indiei, necontestat și incontestabil.

Jeff, cu câte o coadă în fiecare mână și cu degetele de la picioare la treabă, a scos cu grijă carul cu boi prin ușa templului, lăsând-o căscată larg în urma lui, fără să se uite înapoi măcar o dată, asumându-și pe cât a putut expresia insolentei plictisite care se citește atât de des pe fețele oamenilor care se confruntă cu privilegiu. Chiar și vocea lui, în timp ce striga către boi (care refuză să plece decât dacă aud agonia), avea nota obosită a sfînteniei de mîna a doua. Carul cu boi se izbea de pietrele cubice. Brutele splendide și flămânde se mâncau la întâmplare din sacii de grâne des disponibili sub copertinele străzii și din căruțele rare – umilitoare, dar indiferente din cauza utilizării îndelungate. Jeremy muștra cu proverbe uzate de timp pe cineva care dădea un picior în gură bou neastâmpărat pentru un jaf prea îndrăzneț. Totul era bine; sau totul părea bine, până când, din spatele perdelelor brodate din spatele lui Jeff, Chullunder Ghose a început din nou să cânte.

„Neștiind planuri, nu mă ofer să le ignor. Vă recomand respectuos atenție, totuși! În Chandni Chowk și în împrejurimi, această cară cu boi va fi la fel de invizibilă ca elefanții din Pall Mall! O mașină Ford ar putea trece neobservată. Avionul nu ar provoca comentarii. Suntem un anacronism antic, supuși poliției curioase și batjocurii la adresa elementului tineresc. Îndemn la judecată! Mai mult, dintre cele două personaje religioase aflate în grija mea, una se uită prin perdelele din spate, iar cealaltă se îneacă de parcă gluma nu i-ar fi de acord. Pe care să mă așez?”

Părintele Cyprian a fost cel care a rezolvat ghicitoarea – el, cel care a desfăcut călușul din gura prizonierului la timp pentru a preveni sufocarea și el, cel care i-a șoptit lui Jeff prin perdelele din față, enervându-l pe Chullunder Ghose, care tânjește să se bucure de încredere deplină în orice.

„Am văzut un prieten de-al meu - pe nume Bhima Ghandava. Nu știam că este în India. Probabil că tocmai se întorsese din călătorii. Vom fi în siguranță în casa lui.”

„Cine este el? Ne va primi?” a obiectat Jeff. Mintea lui Jeff era îndreptată spre o altă cale și a cedat, cu grație.

„Da, ne va primi. Va ascunde această căruță. Este prietenul meu.”

„În ce direcție?”

Jeff și-a înfipt degetul de la picior sub coada bouului apropiat, care țipa ca o pasăre de mare la adăpostul vântului puternic, și au schimbat direcția, lăsându-l pe Jeremy să meargă singur pe mijlocul unei străzi până când s-a întors de bunăvoie și a înțeles situația. După aceea s-a străduit să-l urmeze cu demnitate, așa cum condusesese cu grație.

Au mers pe străzi consacrate de timp, evitând marile artere și vânând în liniște, precum porumbelul călător. Sub creștetul gol al lui Cyprian s-ar fi putut afla o busolă. Și în cele din urmă au ajuns la o poartă largă din lemn de tec, într-un zid înalt, la capătul unei alei, unde Cyprian, întinzând mâna din carul cu boi, a tras de un lanț de alamă. Ochii i-au scrutat printr-un grilaj de fier.

„Ne puteți distra? Aveți un mesager?”, a întrebat Cyprian. Și o voce cu un zâmbet în ea a răspuns în engleză:

"Desigur. Bine ați venit! Intrați!"

Apoi cineva a zdrăngănit bare de fier, iar poarta cea mare s-a deschis spre interior pentru a-i lăsa să intre.

CAPITOLUL XV - "ABANDONAȚII NU POT ȘI NU POT TOȚI CEI CARE INTRAȚI AICI!"

"Nu suntem buni de nimic!"

Athelstan King era purtătorul de cuvânt, așezat pe o pernă pe podeaua biroului, cu umerii înfipti în colț, iar Grim stătea cu fața spre el, așezat pe o altă pernă, cu spatele la birou. King suferea de ex-oficialită, o boală care îi înrăutățește pe oameni proporțional cu vechimea lor în muncă. Cea mai bună muncă a sa fusese făcută fără umbra oficialității – peste graniță, unde cea mai lungă pungă, cea mai lungă istețime și cel mai lung cuțit sunt lege – dar asta nu-l ferise de laudele oficiale ulterioare, care sunt o otravă mai subtilă decât cocaina.

Grim, pe de altă parte, nu fusese niciodată lăudat de nimeni în afară de dușmanii săi, și de aceștia doar în scopuri ascunse.

— Mă simt bine, spuse Grim, căscând și ținându-l cu ochii pe prizonier, care avea ochii legați în spatele biroului.

„Pah! Melikani!” a remarcat Ali din Sikunderam, stând fără fiu și descurajat, cu spatele lipit de ușă. „Mai mult, bărbierit și necăsătorit! Ce știi tu despre amărăciunile vieții?”

„Nimic!”, a fost de acord Grim. „Viața e dulce.”

„Mi-am pierdut fiul – cel mai bun fiu al meu!”, a bombănit Ali. „Allah este Domnul Îndurărilor, dar Habibullah al meu era o bijuterie prea frumoasă ca să moară.”

Auziseră asta de cel puțin douăsprezece ori între noaptea care părea a fi trecută o mie de ani și dimineața care abia începea să descrie cât de ticălos de murdară era fereastra biroului. Nu au comentat.

„Nu îndrăznesc să revendic trupul, dar Wakf-ul îl va îngropa, ceea ce e ceva.”

Narayan Singh, cu barba sa neagră odihnindu-se pe piept, se trezi dintr-o reverie și păru să-l considere pe Ali aproape un minut.

„Dacă fiii tăi rămași nu sunt mai treji și mai alerti decât porcii care pier, vor fi la fel ca Habibullah”, spuse el imediat.

„Porci?” Ali s-a înfiorat la auzul cuvântului. Era foarte agitat în dimineața aceea. „Fiii mei sunt înconjurați de noi ca ochii unor îngeri! Ce vrei să spui prin porci?”

„Mă duc să văd câți dintre ei dorm”, a răspuns sikhul. „Lasă-mă să trec.”

Ali se îndepărtă de ușă fără grație și cât de încet a îndrăznit. Dacă sikh-ul ar fi cântărit puțin mai puțin – dacă i-ar fi lipsit măcar un centimetru sau cam așa ceva de întindere – dacă ar fi avut măcar puțin mai puțin curaj și o listă mai scurtă de morți – ar fi existat o luptă în acel moment. Așa cum s-a întâmplat, a existat doar o întârziere până când Ali și-a scos covorașul, ca nu cumva piciorul sikh-ului să-l pângărească. Narayan Singh ieși afară cu pași mari, iar Ali trânti ușa în urma lui cu o violență care a făcut geamul aburit să zdrăngăne.

„Am greșit denigrându-ne societatea, admitând persoane fără izzat”, a anunțat el pe cine putea interesa.

„Cup!” au spus King și Grim împreună – un cuvânt foarte nepolitic în aceste împrejurări.

Niciunul dintre ei nu le păsa cine știa că Narayan Singh ar putea avea sângele și conturile lor bancare care să-l susțină, la orice ocazie.

„Am praf în plămâni!”, a anunțat King. „Clădirea asta de birouri e o capcană de foc. Dacă inamicul ne-ar marca, ar arde tot blocul. Vom fi atras soarta rea asupra capetelor a o sută de oameni — sau mai mulți. Să presupunem că mergem mai departe.”

„Unde?” a obiectat Grim. „Cum ne vor găsi Rammy și Jeremy? Aceasta a fost întâlnirea.”

„A fost! Dacă ar fi în viață, ar fi aici.”

„Viața e mai lungă de atât”, a obiectat Grim. „Apoi mai e Chullunder Ghose...”

King îl întrerupe, zâmbind cu o față obosită și ironic – nu cinic, dar cu regret, din cauza probabilităților:

„L-au prins cu carul cu boi. Trebuie să fie o mie de moduri de a intra în bucluc cu invenția aia. N-ar fi trebuit să-l trimitem.”

„Dar am făcut-o”, a răspuns Grim. „Aici e locul nostru până apare cineva.”

King știa asta. Lăsat de capul lui, nu ar fi sugerat niciodată o altă cale. Dacă s-ar fi îndoit de Grim, nu și-ar fi exprimat niciodată propriile îndoieli. Dar există o consolare în privilegiul de a-ți exprima neînțelepciunea pentru a fi contrazis. El fusese un astfel de martor la replică pentru mulți oameni buni în greutățile descurajării. Era rândul lui.

„O, du-te dracului!”, răspunse el obosit.

Timp de o oră după aceea au stat în tăcere, ascultând ticăitul de aramă al ceasului de export - ciripitul păsărilor de-a lungul marginii acoperișului - toate zgomotele pe care le scoate o populație indiană când se pregătește de zi - zgomote neplăcute, în mare parte, dinspre vest. Dormeau când în când, dar întotdeauna era câte unul treaz, și toți trei prinseră instantaneu ritmul pașilor lui Narayan Singh care se întorceau. Ali i-a deschis ușa nechemat, uitând deja de resentimentul zorilor.

„Și băieții — fiii mei —?”

„Ești treaz acum!” îl asigură sikh-ul și se întoarce către ceilalți pentru a-i anunța.

„Există povești pe stradă despre o cară cu boi, condusă de un zeu, unii spun – alții îl numesc pe zeu – care rățăcește toată noaptea prin oraș. Iepurașii râd, dar mulțimea spune că asta prevestește evenimente. Oamenii spun că boii erau mari cât elefanții, iar carul ca și Carul lui Jaggernathi! Se spune că înseamnă că India se va ridica și se va elibera!”

„A venit atunci ceasul pentru Nord?”, se întrebă Ali, trăgând de cuțit.

„Dacă șase oameni din Nord stau treji, cred că niciunul în galben nu-i poate depăși. Dar dacă inamicul ar veni în roz sau verde – mai ales în verde –”, a continuat Narayan Singh.

„Fiii mei nu sunt proști!”, replică Ali cu vehemență, ridicându-se în picioare.

Dar Narayan Singh nu l-a băgat prea mult în seamă.

„Dacă ar veni un bărbat în verde și ar întreba unde sunt prietenii părintelui Cyprian, cred că cei șase ai noștri l-ar lăsa să treacă neîntrebat...”

„Mintî! Pe Allah, în barba ta, mintî!”, a spus Ali cu mâna stângă pe cuțitul său lung, împingând mânerul în afară.

„Cred că bărbatul în verde a trecut deja de garda interioară”, a spus Narayan Singh, cu urechea ciulită după pasajul exterior, dar cu ochii ațintiți asupra armei lui Ali.

„Un bărbat cu o căptușeală de mătase verde pe pelerina sa lungă și pe frunte un semn de castă cum n-am mai văzut niciodată – două triunghiuri, unul peste celălalt. Un bărbat cu un zâmbet de femeie...”

„Fiii mei l-ar eviscera!”, a înjurat Ali.

Dar Narayan Singh a deschis ușa. Un bărbat care corespundea suficient de bine descrierii a intrat cu respectul atent al cuiva care nu trebuie să se supună nimănui. Zâmbetul era de femeie, așa cum spusese sikhul, iar fața era o păstrătoare de secrete, deși era însorită și frumoasă. Nimic din ceea ce voia acel bărbat să ascundă nu avea să devină vreodată o știre. Nu a spus nimic - nu a dezvăluit nimic, cu excepția faptului că era un fel de dandy și relativ înstărit. Semnul de castă de pe fruntea lui - două triunghiuri galbene unul peste altul - nu spunea nimic; nici măcar nu puteai ghici dacă era hindus sau musulman; ochii lui erau ca ai unui parsi, iar costumul său era un compromis - pantofi europeni, de exemplu, și șosete importate care se vedeau sub pelerina aurie veche, cu căptușeală verde.

„Prietenii ai părintelui Cyprian?”, a întrebat el, privind de la o față la alta.

Nu se citea nicio provocare în privirea lui și nici teamă. Nu văzu un prizonier în galben uitându-se la el de după birou, dar Ali da.

King s-a ridicat de la podea și a înaintat spre el.

„Suntem nerăbdători să auzim vești despre Cyprian”, a spus el.

„Mi s-a spus să aduc trei sahibi — Grim, King și Narayan Singh.”

„De către cine? Ca să ne aducă unde?” a întrebat King.

„De către Părintele Cyprian. Cât despre unde... adică...”

A ezitat, dându-i lui King posibilitatea deplină de a formula orice discurs avea în minte. Și King a aruncat nehotărârea în vânt:

„Adevărul e că ne este frică să fim văzuți pe străzi”, a mărturisit el. „Au fost incidente aseară. Arestarea ar fi incomodă. Noi...”

„Am o mașină închisă”, a anunțat noul venit.

Dar asta nu a calmat nicio neliniște. O mașină închisă în fața unui birou de pe acea stradă îngustă nu ar fi făcut decât să stârnească curiozitatea. Primul polițist curios ar fi aflat numărul mașinii, după care a-i urmări traseul prin Delhi nu ar fi necesitat prea multă ingeniozitate.

Însă mesagerul anonim i-a spus unde lăsase mașina, ceea ce în sine dovedea că nu putea veni decât de la prieteni. Apoi, în mai puțin de un minut, lăsându-l pe Ali să-și păzească prizonierul și să-i adune pe fiii somnolenți sub aripile sale, King, Grim și Narayan Singh au fugit pe un drum privat, prin depozitul unde oamenii făceau trafic en-gros cu droguri și prosciau politica – pe o ușă din spate, pe o altă stradă – peste aceasta, într-un casier subteran, al cărui proprietar ilegal nu-și permitea să spună povești – pe o fereastră, într-o curte – peste curte, într-un șopron unde un evreu schimba cămile și era mână în mână cu toți traficanții iliciți – pe ușa sa laterală, într-un atelier de fierărie și, din aceasta, pe o stradă unde aștepta un Daimler mare, închis, cu perdele purpurii. Arăta ca mașina unui maharajah, dar îi lipsea insigna regală și nu exista o mică platformă în spate pentru lachei.

„Dacă onorații voștri vă rog...”

Ghidul suav, ținându-și pelerina ca să arate cât mai puțin din căptușeala verde, i-a făcut să intre, i-a urmat și a trântit ușa – ceea ce a fost semnal și direcție; căci, fără un cuvânt, un vizitru care arăta ca un Gourkha, dar purta ochelari, a pornit cu cea mai mare viteză imaginabilă pe acele străzi înguste și aglomerate.

În cincisprezece minute, prin harul celor care călăuzesc cometele în elipsa lor sălbatică, ne lovind nimic și ne ucigând pe nimeni, a suflat în cornul unei străzi înfundate; și, când au ajuns la capătul acesteia, o poartă mare s-a deschis, permițându-le să intre fără a reduce viteza.

Au auzit trântirea porții mari și zgomotul barelor de fier care cădeau la locul lor, dar nu puteau vedea decât înainte din cauza draperiilor purpurii. Și în față nu era nimic altceva decât boxa văruiată în care se afla mașina, larg deschisă pentru a o primi. Au oprit brusc, cu roțile din față la prag.

Dar ghidul lor a deschis ușa laterală și au ieșit într-o grădină de o jumătate de acru în care răsuna o fântână. O casă, care cu siguranță fusese un templu nu cu mult timp în urmă, se înălța față în față cu fântâna, și erau flori peste tot – în coșuri suspendate – în nișe unde poate fuseseră imagini ale zeilor – pe trepte și balcoane, în ferestrele de pe o mulțime de cornișe, pe acoperișurile ridicate unul peste altul – și în grămezi la dreapta și la stânga aleii și a aleii care se curba între fântână și casă.

Se aflau la treizeci de metri de un portic cu stâlpi care umbrea intrarea casei. Culori vibrante, stropii de apă și lumina soarelui pe zidăria antică, liniștea, gânguritul cuișoarelor și acea pace care vine din proporția absolută a designului, unite pentru a-i face să se simtă într-o altă lume, sau altfel pe un alt plan în aceasta. Siguranța ghidului lor completa efectul. Fără îndoială, era încrezător că le va prezenta minuni.

„Vă rog să vă simțiți ca acasă”, a spus el zâmbind. „Ar trebui să fie un semn deasupra acestei uși, adaptat după faimosul avertisment de deasupra porții Infernului lui Dante: Abandonați NU POT și NU PUTEȚI toți cei care intrați aici! Încă un mister? Ha-ha! Îl veți înțelege după micul dejun.”

Mic dejun! Simțeau miros de cafea proaspăt prăjită și chifle calde! Erau dispuși să abandoneze aproape orice în acea clipă. Doar bunele maniere puteau opri o năvală!

„Aș arde un oraș întreg pentru jumătate din impulsul ăsta!”, a jurat Narayan Singh. „Pânțelele meu tânjește ca o femeie după iubitul ei!”

Dar un bărbat a ieșit în față în portic pentru a-i întâmpina, un bărbat care ar fi putut opri un avans regal. Nu că ar fi existat semne de măreție în jurul său sau de potențială violență. Nu era nimic nemilos în întreaga sa împrejurime. Ar fi putut fi spiritul locului, dar zâmbetul său era plin de toate elementele bărbătești, iar ura era omisă.

Era de statură mijlocie, mai mult decât de vârstă mijlocie, și totuși atât de robust și bine conservat încât vârsta lui era greu de ghicit, nici naționalitatea sa nu putea fi determinată, deși, la fel ca mesagerul său, purta haine distinct orientale - un costum de compromisuri în detrimentul confortului - hindus în general. Dar nu purta nicio însemnătate de castă. Nu avea triunghiuri gemene pe frunte sub turbanul alb simplu.

Barba lui și, așa cum a apărut în curând, părul său erau gri ca fierul, nu lungi, dar bogate și îngrijite cu grijă. Mâinile, fața, fruntea erau presărate cu riduri mici, care păreau să fi fost netezite, nu cauzate de timp; impresia era că întinerea din nou, după ce înfruntase tot ce i se putea face în lume. Marii vânători, marii exploratori, marii legiuitori, marii marinari au astfel de riduri ca ale lui. Știa. Privise în fălcile a ceea ce era infinit mai rău decât moartea și nu tresărise. Frica pentru sine nu avea nicio putere asupra lui. Prin urmare, era stăpânul a tot ceea ce privea și nu era mândru, pentru că mândria este o prostie, în timp ce el avea umor. Umorel strălucea din ochii lui. Ușurința își făcea casa la el.

„Vă rog să vă simțiți bineveniți”, a spus el în engleză. „Sunt Bhima Ghandava și aceasta este casa mea. Prietenii voștri sunt sus. Minunatul vostru car cu boi este în grajdul meu, boii au fost hrăniți, la fel și prietenii voștri și prizonierul lor. De îndată ce vă veți spăla, veți găsi micul

dejun așteptându-vă. După aceea, sunt sigur că veți prefera să vorbiți decât să dormiți, deși somnul v-ar face mai bine, așa că vă rog să veniți la bibliotecă.”

Nu rămânea nimic de făcut decât să-i accepți invitația și să o urmezi pe chela sa cu peronul verde într-un loc unde marmura, apa rece, săpunul, prosoapele și mirosul de baie făceau ca viața, pentru moment, să nu mai fie un vis, ci un lux rafinat.

Omul alb crede că baia este o religie specifică lui. Englezii au făcut din ea un Ordin privilegiat cu secole în urmă și este singurul crez asupra căruia întregul Occident poate fi de acord. Dar este și singurul numitor comun recunoscut prin care Occidentul și Orientul se pot înțelege reciproc în cele din urmă - produsul exterior și vizibil al unei dorințe innăscute de a fi curați. Nu exista nicio diferență între devotamentul lui Grim și King față de ritual și cel al lui Narayan Singh, cu excepția faptului că sikh-ul se bucura cel mai mult de el.

Apoi chifle și cafea pe fețe de masă albe într-o cameră în care preoții păstrasera Misterele înainte ca oamenii să uite ce sunt astfel de lucruri și ce simplitate trebuie să le însoțească.

O atmosferă supraviețuiește oamenilor care au creat-o. E ușor să te simți fărădelegi într-un bârlog de contrabandiști – curajoși și hotărâți, pe puntea unei nave, tocmai întorși acasă după ce pluteau în derivă pe gheața polară. Era ușor să simți atunci și acolo că trapa era deschisă de calea imposibilului și că toate lucrurile așteptau să fie împlinite de cei care îndrăzneau și știau. Exista un sentiment de a fi chiar în pântecele Destinului impecabil.

„Aș renunța la orice realizare și la toate medaliile mele, doar ca să știu că sunt vrednic să stau aici!”, a spus Narayan Singh cu pioșenie, apoi și-a înfipt dinții într-o chiflă unsă cu unt și a spălat un clovn uriaș cu o cafea care mirosea a paradis.

Nu existau însoțitori. Mesagerul îmbrăcat elegant cu trăsătură verde, pe care gazda lor îl numise chela lui, a dispărut după ce le-a arătat unde să meargă. Nimeni nu le-a tulburat intimitatea până când mâncarea nu a fost devorată, și chiar și atunci o veche cunoștință a fost cea care a dat buzna la ei, cu ochii obosiți și la fel de mulțumită ca un urs printre vase de miere.

„Sahibilor! Aventură rafinată! În sfârșit, noroc! Zeii pe care i-am jignit de mult ne-au iertat! Suntem în casa unui adept sfânt, al cărui tutun este la fel de perfect ca punctul său de vedere! Jur, tu juri, el jură! Eu beau, tu bei, el bea!” Rammy sahib a consumat un litru de bere neagră importată la șapte dimineața. Jeremy sahib a băut whisky-soda. Eu am băut coniac, contrar castei și precedentului. Sunt intoxicat de exuberanță! Ghandava sahib a băut gin - sunt sigur - l-am văzut! Face toate lucrurile la fel ca toată lumea. Sahibilor, secretul este că nu-i pasă! Știe prea multe! Este esența încorporată a cunoștințelor străvechi acumulate! Întreabă-l orice - pun pariu că știe! A pus ulei pe rănilor lui Rammy sahib, ceea ce l-a făcut să se simtă ca porcii în trifoi. Tu, ne încrezătorule - dar eu știu un lucru bun când văd același lucru. Vreau pe cineva cu care să pariez!”

Chullunder Ghose se așază cu picioarele încrucișate, acolo unde o rază aurie de soare tremura printre șipicile unui oblon, și își făcu evantaiul cu o batistă.

„Mi s-a ordonat să vă însoțesc pe voi trei sahibi la sanctuarium imediat ce râurile se vor umple, la gândul că voi avea mai multe rații. Personal, am mâncat nouă chifle și am băut un galon. Urmați-mă. Mai sunt mult mai multe!”

L-au urmat pe niște scări de piatră bătute de trosnitele unor pași străvechi – scări așezate în inima zidăriei de constructori care nu aveau nevoie să economisească muncă sau materiale, și au trecut printre ceea ce fuseseră odinioară camerele preoților, mergând pe covoare a căror

origine era în Asia, din Mongolia până la Damasc. La capătul unui pasaj lung se afla o uşă groasă de cel puțin 30 de centimetri, sculptată cu poveștile zeilor; Chullunder Ghose a lovit-o cu ambii pumni. S-a deschis imediat, ca și cum ar fi fost prin intermediul unui mecanism ascuns.

S-au trezit în ceea ce era probabil cea mai mare cameră din clădire. Aceasta se deschidea prin intermediul unor ferestre înalte, spre o verandă adâncă, împodobită cu flori, iar tavanul era boltit în patru secțiuni, cu un stâlp la mijloc care susținea capetele interioare ale tuturor celor patru arcade. Undeva se aflau niște ventilatoare ascunse prin care împingea aer rece; torsul ventilatoarelor se auzea slab și, la fel ca în cazul costumului lui Ghandava, exista suficientă modernitate în acel loc pentru a oferi confort fără a sacrifica niciun aspect care să merite păstrat.

De exemplu, scaunele lungi și adânci de la fereastră erau tapițate cu pânză brocată, iar podeaua de piatră era acoperită cu mai multe straturi de covoare. Existau cărți oriunde se puteau amplasa rafturi între porțiunile proeminente ale zidăriei; iar un tucan enorm, nici în cușcă, nici în lanțuri, stătea cocoțat pe un suport care ieșea dintr-un perete, arătând futurist.

Bhima Ghandava însuși s-a ridicat dintr-un fotoliu de piele supradimensionat pentru a-i întâmpina. Ramsden stătea întins într-un altul. Jeremy ședea cu picioarele încrucișate pe un divan într-un colț, lângă pasărea mare, a cărei fonetică încerca să o imite din când în când. Prizonierul, nelegat, stătea ca un idol mare de bronz pe podea, cu spatele la fereastră; iar Chullunder Ghose și-a reluat locul pe care îl părăsise la un capăt al unui scaun de la fereastră. Cyprian nu era la vedere, dar se auzea un sunet de pagini de carte care se întorceau repede, care i-a sugerat prezența.

„Vă rog să fiți acasă”, a zâmbit Ghandava.

S-au prăbușit în fotolii adânci, dar Narayan Singh a renunțat la efortul de a se simți confortabil în al său și, după un minut, s-a ghemuit pe podea, cu spatele lipit de ea. Bhima Ghandava și-a reluat locul de la fereastră față în față cu Chullunder Ghose și apoi - ca și cum ar fi privit printr-o vizor momentul potrivit - chela cu perdea verde a intrat, i s-a adresat cu „prea reverendul guru”, l-a întrebat dacă are nevoie de ceva și a fost concediat.

Era de conceput – deși nu era sigur, din câte se pare – că acel mic incident fusese intenționat conceput pentru a sugera atitudinea potrivită de respect profund. Poate că chela însuși îl concepușe în acest scop. Ghandava nu avea nevoie de genul de mecanism care înconjoară simpla regalitate. El își asigura propria atmosferă.

„Și eu încerc să-l fac pe acest prizonier să se simtă ca acasă”, spuse el cu un aer de regret comic, „dar pare să tânjească după pucioasă și cărbuni încinși! E prea blând!”

Bărbatul de bronz stătea nemișcat. Nicio trăsătură nu se mișca. Încheieturile îi erau desfăcute, dar își încrucișase brațele la piept și le ținea ca și cum ar fi fost hipnotizat. Zâmbetul mândru de pe buzele sale groase părea să fi fost încremenit acolo. Abia părea să respire. Nu clipea. Când King, Grim și Narayan Singh intrară, nici măcar nu se uită la ei. Era ca un mort la o sărbătoare.

„Se închide singur!”, a spus Ghandava. „Vedeți în fața voastră întruchiparea fricii și nici cea mai mică nevoie de ea. Nicio combinație de terori fizice nu l-ar putea reduce la această stare. Este autohipnotizat. Îi este frică de o frică care este în interiorul său – pe care a cultivat-o în sine – și pe care a folosit-o pentru a-i governa pe alții. Dinamita abia ar putea să o dezlănțuie. Ce să facem cu el?”

A fost greu de răspuns.

„El e șeful bandei lor și e periculos”, a spus Jeff.

„Cui?” a întrebat Ghandava. „Ni se pare că e în siguranță în prezent!”

La care interveni Cyprian, ieșind de după singura bibliotecă detașată din cameră, ștergându-și ochelarii și arătând de parcă ar fi catalogat toată viața.

„Ai dreptate!”, spuse el tăios. „E doar un pericol pentru prietenii lui. Zic, eliberați-l!”

Ghandava s-a uitat la Jeff, al cărui pumn îl capturase. Conform dreptului legii non scripta, decizia îi aparținea. Dar Jeff, deși o forță irezistibilă atunci când este hotărât, nu este un priceput la concluzii oarbe și nici un interpret al minților oamenilor. Punctul său forte este bunul simț, aplicat.

„Ține-l în comunicare cât timp vorbim”, a sugerat el, iar sugestia a fost aprobată prin aclamații.

Bhima Ghandava a invocat-o pe chela cu linie verde prin intermediul unui iad electric.

„Atâtă simplitate arogantă! Cât de simpli sunt cei mari! Cel care poate gândi și fi ascultat! Să folosească un clopot obișnuit - atâtă blândețe!” exclamă Chullunder Ghose, dând ochii peste cap în extaz.

Bhima Ghandava a explicat ce era necesar. Chela i-a adresat observații prizonierului, care nu le-a acordat mai multă atenție decât ar fi acordat-o imaginii lui Buddha dacă o muscă s-ar fi așezat pe ea. King s-a aplecat și l-a împuns pe Chullunder Ghose în stomac cu o prăjină destinată închiderii ferestrelor.

„Mai puțină emoție!”, a ordonat el.

Jeff s-a ridicat brusc de pe scaun și l-a apucat pe prizonier de subraț.

„Condu-ne”, spuse el simplu.

Dar, ca și cum amenințarea cu violența și contactul fizic ar fi fost tot ce era necesar pentru a-i risipi frica prizonierului, acesta a început instantaneu să se zbată, sărind în picioare ca și cum atingerea lui Jeff ar fi declanșat un arc și lovindu-l pe Jeff cu pumnul încheștat de trei ori între ochi. Jeff s-a clătinat înapoi și apoi, apropiindu-se de el, a trebuit să lupte ca Samson pentru a-i salva gâtul de la ruperea lui; căci omul de bronz l-a prins de sub brațe și, întorcându-l cu susul în jos, i-a izbit capul de podea și i-a pus piciorul pe gâtul îndoit. Doar trei straturi de pături l-au salvat pe Jeff de la moarte.

Pentru o dată, „bătrânul Rammy” se afla în mâinile unui adversar mai puternic. Deși i-a lipit picioarele cu un braț și l-a aruncat, folosind apoi toate trucurile pe care le știa, trimițând lovituri puternice după lovituri atunci când i s-a oferit ocazia, nu a reușit să-și imobilizeze adversarul. Rănile sale anterioare, deși aproape nedureroase datorită uleiurilor lui Ghandava, erau un handicap. Fiecare lovitură de baros aplicată de adversarul său, fiecare zgârietură vulcanică în brațele și picioarele lui Jeff, înrăutățeau situația.

Sfârșitul nu putea fi amânat decât pentru câteva secunde. Ceilalți au început să se grăbească să-l ajute pe Jeff. Chiar și Chullunder Ghose era pe vârfuri ca să se arunce în luptă, iar Cyprian și-a lăsat ochelarii jos ca să caute ceva greu. Dar mâna întinsă a lui Ghandava i-a ținut pe toți, inclusiv pe chela, să stea deoparte, neștiind ce avea de gând să facă, dar siguri că putea controla situația într-o secundă, când dorea. Chiar și Cyprian se aștepta la asta și a lăsat jos vaza grea de alamă pe care o ridicase.

Dar timp de o jumătate de minut, ritmul a fost prea rapid pentru Ghandava, sau cel puțin așa părea. Jeff și prizonierul său se zvârcoleau și se zvârcoleau ca niște urși la război primăvara. Bărbatul de bronz l-a aruncat pe Jeff, acesta a sărit din nou în picioare, a apucat o cobra din fier forjat menită să țină o lampă și a ridicat-o ca să-i spargă capul.

Chestia aia cântărea cam nouă sute de kilograme, iar antebrațul lui Jeff, ridicat pentru a o intercepta, s-ar fi spart ca niște surcele.

Totuși, mâna lui Ghandava – cu palma netedă și moale în sus – a fost cea care a întâmpinat toată forța loviturii, oprind-o la jumătatea drumului – o mână care părea că nu putea ridica șarpele de bronz, darămite să-i reziste! Și a rostit un cuvânt, probabil în sanscrită, cel puțin într-o limbă necunoscută, care a părut să-l înțepenească din nou pe prizonier din cap până în picioare, astfel încât a rămas încremenit cu obiectul greu de bronz în mâini, oprit în mijlocul mișcării.

„Acum ia-l de aici”, spuse el încet; și în loc de Jeff, chela îl atinse. Uriășul puse jos cobra de fier și îl urmă pe chela ca un om în vis – afară printr-o ușă, la capătul camerei, care se închise în fața amândurora.

„Dacă folosim forța în felul lor, ne pot cuceri”, spuse Ghandava aproape cu o scuză. „A fost ceea ce știi ca noroc, prietene Ramsden, care ți-a permis să-l capturezi aseară. L-ai luat prin surprindere, altfel te-ar fi răsucit așa cum un coșar răsucesce trestia între mâini. La fel și cu orice altă forță pe care o folosesc; dacă te împotrivești ei, te va aplatiza. M-ai văzut atunci? Ceea ce am făcut a fost să-i redirecționez energia. Dacă aș fi îndreptat-o spre interior, l-ar fi distrus. În schimb, am folosit-o pentru a opri acea greutate de fier la mijlocul carierei - am folosit energia lui, nu a mea. E doar o chestiune de cunoaștere.”

„Ca și cum ai călări!”, a sugerat Jeremy. „Dar cum? Uite ce zici, domnule, te voi schimba! Arată-mi trucul ăsta și te voi învăța oricare două vrei de-ale mele!”

Ghandava a râs vesel și s-a întors la locul său de pe banca de la fereastră.

„Mă îndoiesc că am nevoie să știu trucurile tale”, a răspuns el, „iar ca să le învăț pe ale mele, dacă vrei să le numești trucuri, mi-ar lua mai mulți ani decât crezi că ai la dispoziție. În plus, cum aș îndrăzni să te învăț, dacă aș putea?”

„De ce nu?”, a întrebat Jeremy. „Nu sunt un escroc.”

Ghandava a zâmbit din nou.

„Puțini dintre noi suntem ceea ce credem că suntem”, a răspuns el. „Voi – toți – sunteți pe ceea ce hindușii numesc Roata. Sunteți legați de Destin, agenții lui, legați în locurile voastre desemnate. Fiecare stea – planetă – meteorit – fiecare fir de praf care apare în câmpul vizual o face în conformitate cu legea. Ordinea este prima lege. Nimeni nu poate scăpa de destinul său.”

„Ah! Acum tuturor ni se ghicește viitorul! Tremur în pragul așteptărilor! Trebuie să fiu plutocrat? Să merg la închisoare? Să călătoresc în străinătate? Să fiu o persoană distinsă?”

„O să fii împuns în burtă!”, l-a asigurat King.

„Au! Sahib, ar trebui să existe o lege împotriva asta! Încetează!”

„Dacă aș putea prezice viitorul, crezi că aș face-o?”, a întrebat Ghandava.

Cyprian, cu degetul mare printre paginile unei cărți negre, veni spre fereastră și alese un scaun cu spătar înalt în care putea sta fără să se ghemuiască ca o păpușă de cârpă. Prefera demnitatea oricărui fel de confort.

„Ca să fiu scurt cu tine, Ghandava”, a spus el, ca și cum ar fi convocat o ședință, „îți suntem cu toții îndatorați pentru ospitalitatea princiară. Mai avem așteptări de la tine? Scopul nostru este să-i expunem pe Cei Nouă Necunoscuți. Vrem secretele celor Nouă Necunoscuți – cărțile lor – comoara lor...”

„Comoara lor!” oftă Chullunder Ghose.

„Comoara și cunoștințele lor!”, fu de acord Grim.

„Cărțile lor!”, a spus Cyprian. „Ne puteți ajuta?”

„Pot, vrei să spui, sau voi face?”, a întrebat Ghandava.

A zâmbit ca și cum situația i s-ar fi părut amuzantă.

CAPITOLUL XVI - „SAHIBI, ACESTA ESTE UN DISCURS ADEVĂRAT!”

Ghandava a început să se plimbe cu pașii și să se îndrepte cu mâinile la spate.

„Pentru început, nimic nu e imposibil!”, spuse el, cu o bruschete care îl făcu pe Cyprian să clipească.

Chullunder Chose oftă ca un epicur în prezența mâncării sale preferate, evitând cu abilitate atențiile lui King cu stâlpul ferestrei. King era în favoarea faptelor concrete și a absenței delirului.

„Vi se pare vreunuia dintre voi că această relatare despre Cele Nouă Necunoscute este ridicolă?”, a întrebat Ghandava.

„Niciun pic!”, spuse Jeremy prompt, iar ceilalți dădură din cap.

— Știm, spuse Cyprian.

„Ne-a spus Da Gama”, a spus Chullunder Chose.

„Ne-au persecutat de când am intrat pe câmpul de luptă împotriva lor”, a spus Narayan Singh.

„Asta mi se pare ridicol”, a răspuns Ghandava. „Presupuneți un grup de nouă oameni, moștenitori, așa cum îi descrieți, ai secretelor științifice ale anticilor. Le atribuiți acestor nouă oameni o asemenea înțelepciune încât, după dumneavoastră, au reușit să acumuleze cantități enorme de aur la intervale regulate timp de mii de ani, fără ca nimeni să le descopere nici ascunzătoarea, nici metoda lor. Totuși, spuneți că v-au persecutat fără succes. Cum propuneți să explicați presupusul lor succes pe o linie și seria lor destul de stângace de eșecuri pe alta? Vi se par compatibile cele două relatări?”

„Nu au”, a spus Grim. „Am decis ieri că cei care ne atacă aparțin probabil unei alte organizații.”

„Ți-a trecut prin minte”, a întrebat Ghandava, „că acești Nouă care te-au atacat sunt ei înșiși în căutarea adevăraților Nouă?”

„Asta i-a trecut prin minte acestui babu”, a recunoscut Chullunder Ghose cu mulțumire de sine, cu mâinile încrucișate pe stomac.

„De ce nu ne-ați spus atunci?”, a întrebat King.

„Burta fiind o parte sensibilă a anatomiei mele, n-am spus nimic care ar putea provoca un atac asupra ei”, răspunse babutul cu ambii ochi ațintiți asupra prăjinii lui King.

Jeremy a scos cele trei monede care rămăseseră din comoara originală a lui Da Gama. I le-a dat lui Cyprian, care i le-a dat lui Ghandava.

„Alea mi se par dovezi”, a spus Jeremy.

„Nu uita”, a spus King, „că mai avem un prizonier în birou, care jură că i s-a poruncit să omoare un membru al adevăraților Nouă din Benares.”

Ghandava a dat din cap, dar Cyprian i s-a alăturat.

„De ce să credem ce spune? Organizația este o serie de Nouă, fiecare membru al unui Nouă fiind el însuși căpitanul unui alt Nouă și așa mai departe. Sunt pe deplin mulțumit de acest punct. Prin urmare, singurul mijloc de control sau de investigare este de sus. Da Gama a spus asta. Un Nouă nu știe nimic despre altul. Din câte știm, Cei Nouă Necunoscuți ar putea fi în

război unul cu celălalt. Un subordonat poruncit să-l ucidă pe unul dintre Principali ar putea spune în ignoranță sinceră...”

Ghandava l-a întrerupt cu un gest.

„Îndoială din partea neașteptată! Văd că trebuie să explic”, a spus el; dar a făcut o pauză de aproape un minut. Următoarele lui cuvinte au fost dramatice...

„Eu însumi sunt însărcinat de Cei Nouă Necunoscuți!” Preț de o secundă s-a așternut tăcerea. Apoi...

„Dumnezeu să-mi binecuvânteze sufletul!”, a exclamat Cyprian.

Ghandava a râs. Cyprian și-a făcut semnul închinat discret. Ceilalți trădau o uimire nuanțată de neîncredere, cu excepția lui Narayan Singh și Chullunder Chose, deși surprinși până la amuțire, păreau dispuși să creadă aproape orice.

În general, Ghandava nu părea nemulțumit de primirea declarației sale.

„Cei «Nouă Necunoscuți» sunt cunoscuți lor înșiși sub un alt nume; și sub încă un alt nume puținilor lor confidenți; dar ei există și sunt moștenitorii tuturor cunoștințelor științifice ale anticilor”, a continuat el. „Și aurul care a dispărut de-a lungul secolelor? Sunt ei moștenitorii acestuia?”, a întrebat Ramsden. „Prietene, dacă aș cunoaște secretele Celor Nouă, ți-ai trecut prin minte că le-aș spune?”

„Cărțile lor! Cărțile lor!” mormăi Cyprian, iar Ghandava a discutat despre asta cu el.

„Alții le-au dorit. Cei care au ars biblioteca din Alexandria au făcut-o pentru a le asigura, iar atunci memoria oamenilor era mai proaspătă decât acum. Au eșuat, așa cum au eșuat toți ceilalți. Împăratul Akbar a încercat să obțină cărțile. A jefuit India pentru ele. Dar a murit fără să știe unde se aflau, deși în acele vremuri unii dintre ei erau ținuți la o oră de mers pe jos de palatul lui Akbar.”

„Atunci știi unde sunt acum!” spuse Cyprian entuziasmat. Nu-și putea ține nici buzele, nici degetele nemișcate.

„Prietene, tocmai m-am întors dintr-o călătorie lungă. Nu știu nimic, în afară de faptul că Cei Nouă m-au chemat și că am fost însărcinat să îndeplinesc o misiune.”

„Unde sunt Cei Nouă acum?” l-a întrebat Cyprian, iar Ghandava a râs.

„Ne abatem de la subiect”, a răspuns el. „Acești Cei Nouă falși, a căror organizație o descrieți, există de secole. Ei caută secretele de nedescoperit ale Celor Nouă Necunoscute. Propriile lor secrete sunt doar hipnoză, simplă înșelăciune, simplu rău ascuns sub masca venerării lui Kali, a Thuggee și a altor lucruri. În locul Cunoașterii au altoit superstiția, iar în locul Adevărului, frica. Ei conduc prin frică, ignorând și încălcând legea, menținându-i pe custozii păcii publice într-o stare constantă de frică față de ei. Nu au absolut nimic în comun cu Cei Nouă care m-au însărcinat și care sunt pur și simplu altruiști.”

„Prostii!” exclamă Cyprian. „Adică... mă scuzați, nu sunt de acord! Dacă ar fi altruiști și ar avea cunoștințele pe care le pretinzi tu, le-ar dezvălui lumii...”

„Pentru pieirea lumii!”, a adăugat Ghandava sec.

„Cum poate fi lumea desfăcută prin cunoaștere utilă?”, a obiectat King.

„Sau cum poate fi prea multă comoară?” a întrebat Chullunder Ghose. „Dați drumul chiar și câinilor de război – monștri devoratori! – și dați-mi destui bani – Acest babu va cumpăra victoria ambelor părți! Dacă directorii voștri au toți acei bani, de ce nu au cumpărat cea mai

bună parte în încăierarea de la sfârșitul anului 1914 și nu au terminat repede afacerea? Au! Rege sahib, vă implor, lăsați stâlpul jos!”

„De ce nu cumpără acum libertatea Indiei?”, a întrebat Narayan Singh. „Contribuabilii britanici...”

„Cine a cumpărat vreodată libertatea?”, a răspuns Ghandava. „Libertatea se câștigă, sau încetează să mai existe!”

„Atunci pentru ce strâng aur?”, a întrebat Ramsden.

„Altruism?” întreabă Cyprian cu sprâncenele ridicate și fruntea ridată, privind peste ochelari. „Nu e nevoie de altruism în acest moment?”

Ghandava și-a recăpătat zâmbetul.

„Presupui prea multe”, a răspuns el. „Altruismul nu are nicio legătură cu egoismul.”

„Atunci oamenii voștri nu sunt altruști în niciun sens recunoscut al cuvântului!”, a izbucnit Cyprian.

Bătrânul devenea din ce în ce mai nerăbdător, probabil pentru că simțea că îi scapă controlul asupra situației și asupra grupului. Totuși, el fusese cel care îl prezentase pe Ghandava. Nu prea putea face nimic în privința asta.

„Vrei să spui că altruismul lor nu este de înțeles pentru tine?”, a răspuns Ghandava. „Presupui că aurul care a dispărut timp de secole este acumulat într-un singur loc și zace inutil. Cred că te pot asigura că nu este așa.”

„Dar cunoașterea?” a obiectat King.

„Cărțile!” insistă Cyprian.

Ghandava a zâmbit din nou și a arătat cu degetul spre Cyprian.

„Tu, prietene, ai arde cărțile dacă le-ai putea găsi! Akbar, dacă le-ar fi găsit, ar fi folosit cunoștințele pe care le conțin pentru a crea noi imperii. Cei care au ars biblioteca din Alexandria ar fi făcut măcar asta. Cei pe care îi numești „poporul meu” au propria lor interpretare a cărților și propria lor opinie despre utilizarea lor corectă.”

„Dar cunoașterea”, a obiectat King din nou, „dacă cunoașterea este adevărată, nu poate face rău, nu-i așa?”

„Nu? Din ce este produsul dinamitei? Din lipsa de cunoștințe?”, a replicat Ghandava. „A fost ignoranța cea care a construit artileria grea și a inventat gazul otrăvitor?”

„Banii! Banii! Unde sunt banii?”, a exclamat entuziasmat Chullunder Ghose.

„Aurul nu este bani. Aurul este aur”, a răspuns Ghandava. „Spune-mi – este energia uman inteligibilă continuă fără combustibil? Energia trebuie eliberată – nu-i așa? Apă – cărbune – petrol – mareele – exploatare, cum o numești tu. Nu ți-a trecut niciodată prin minte că există mai multă energie într-o tonă de aur decât într-un milion de tone de cărbune? Deschide asta vreo perspectivă? Înțelegi că a risipi aurul ca bani ar însemna doar a deprava lumea, care este deja prea depravată, în timp ce energia aurului eliberată în moduri adecvate ar putea schimba însăși fața naturii? Nu-ți spun niciun secret. Toți chimiștii știu la ce vreau să spun. Nu știu cum să elibereze energia din aur, uraniu sau toriu, asta e tot.”

„Și tu?” au repetat întrebarea în cor. El a ignorat-o.

„Acești Nouă, care sunt deghizați în anarhiști și închinători ai lui Kali, știu foarte bine că ziua în care aurul era monedă a trecut. Hârtia pe bază de aur este mediul actual. Hârtia servește scopului. În curând, aurul va dispărea - ca monedă. Atunci va fi descoperită adevărata sa

putere. Aceste trei monede pe care le țin în mână conțin suficientă energie pentru a arunca în aer întregul Delhi instantaneu în bucăți. Vă puteți imagina ce s-ar putea întâmpla dacă persoanele greșite ar învăța secretul eliberării acestei energii?”

„Atunci informează-i pe cei potriviți!” a sugerat Cyprian, cu o intonație nu tocmai lipsită de dispreț.

„Cine sunt ei?” a întrebat Ghandava. „Guvernele? Ar folosi cunoștințele pentru a anihila națiuni lipsite de apărare. Oamenii de știință? Ar încorpora și apoi ar supune lumea într-o nouă sclavie comercială. Bisericele?”

S-a întors către Cyprian.

„Tu — biserica ta, prietene, ai arde cărțile care conțin cunoștințele secrete — asta după cum mărturisești chiar tu. Și spune-mi: în care dintre celelalte biserici ai fi dispus să ai încredere?”

„Ei bine, ce propui să faci cu aurul, sau cu energia eliberată din el, sau cu cunoștințele secrete?” întreabă Grim.

„Asta, prietene, din fericire nu e domeniul meu!”, a răspuns Ghandava chicotind. „Ai bani în pungă?”

Grim dădu din cap.

„Știi aritmetică?”

A dat din nou din cap.

„Niște limbi străine? Puțină știință naturală? Poate o reputație? Poate niște abilități diplomatice? Puțină cunoaștere de sine, care valorează mai mult decât toate celelalte? Și suma tuturor acestora reprezintă capitalul tău?”

Grim dădu din cap.

„Ce propui să faci cu el?”

Grim rânji, începând să înțeleagă ideea.

„E treaba mea?” întreabă Ghandava. „E treaba fiecăruia ce face cu cunoștințele pe care le cunoaște! E treaba celor care păstrează secretele străvechi să spună ce vor face cu ele. Atâta timp cât păstrează secretele...”

„Sunt ca un balon plat!”, l-a întrerupt Chullunder Ghose. „O, vai, de ce ești parte din mine! Eu, care eram numai optimism - cum se solidifică flotabilitatea mea și mă doboară! Am văzut o piramidă de aur. Necesară prin forța Karmei, cum le-am mulțumit zeilor! Și acum acest guru sfânt ia piramida și ne dă energie! O, energie! Jade ce ești! Nu te iubesc! Mă doare stomacul după bani și o odihnă lungă! Au! Rege sahib - te rog!”

„Dar dacă alții fură secretul...”, a sugerat Jeremy.

Ghandava ezită. Dacă presupunerile ar fi avut vreo șansă să-i dezvăluie gândurile, specula dacă era sigur să continue. Părea cel mai temător din cauza lui Cyprian. Se spune, cu câtă adevăr nu știu niciodată cei din afară, că informațiile obținute de oricare dintre membrii săi sunt proprietatea tuturor superiorilor săi la cerere - și sunt un număr considerabil.

Totuși, Ghandava nu i-a obligat pe niciunul dintre ei prin jurământ. În schimb - din nou, dacă scopul presupunerii era adevărat - s-a limitat la explicații care nu ar fi putut explica și la afirmații care pot fi interpretate în mai multe feluri. Aceasta este calea străveche și acceptată. Toți profeții și toți marii învățători au adoptat-o în autoapărare.

„Și eu sunt pe Roată”, spuse el, plimbându-se printre ei ca un bătrân căpitan de mare pe pupa. „Îmi servesc micul scop în marele plan și apoi dispar. În propria mea sferă sunt util; în afara ei neajutorat. Ți amintești? Ai venit la mine, cerându-mi sfaturi și ajutor.”

„Am auzit niște sfaturi proaste”, a spus Cyprian cu acea grosolănie voită pe care bătrânețea pretinde că o justifică.

Ghandava nu a băgat de seamă acest lucru. A evitat chiar și alternativa odioasă de a oferi și celălalt obraz, afirmând că este îndreptățit. Nici măcar o muscă, plecând în zbor, nu ar fi putut fi mai puțin recunoscută decât remarca lui Cyprian.

„Ai un plan, presupun?”, a sugerat el.

Li se adresa tuturor, dar toți se uitară la Cyprian; căci el fusese întrerupt în timp ce stabilise liniile unui plan, la locul său, înainte de holocaustul cărților. Profită de ocazie pentru a relua frâiele.

„Am avut un plan foarte bun”, a spus el iritabil. „Tocmai am propus să eliberăm un prizonier, dar l-ați ascuns undeva.”

Din nou, Bhima Ghandava a refuzat să se simtă ofensat. Nemulțumirile unui bătrân nu părea să însemne mai mult în filosofia sa decât lătratul câinilor aflați la o milă distanță. Indiferența absolută față de iritanță l-a ofensat pe Cyprian mai mult decât ar fi putut-o face furia, iar mâinile sale bătrâne și slabe se foiau mai nervoase ca niciodată pe brațele scaunului.

Jeremy, observând mai atent decât ceilalți, traversă zona și se așeză lângă el. Cyprian îi puse o mână pe umăr și încetă să tremure. Se simțea întotdeauna mai confortabil având Jeremy pe care să se sprijine.

„Să presupunem că-i spui despre plan”, a sugerat Ghandava, așezându-se pe spate într-unul dintre fotoliile adânci.

În atitudinea aceea, ți l-ai putea imagina în camerele din Oxford sau pe o peluză sub un copac mare, participând la un consiliu sătesc. De fapt, ți l-ai putea imagina făcând aproape orice, în afară de a provoca necazuri.

Cyprian, părând să tragă putere din Jeremy, se sili să zâmbească; dar era evident că își înăbușea pasiunea.

„Dacă aș fi știut, Ghandava, că ești conectat cu Cei Nouă Necunoscuți, n-aș fi venit niciodată aici. Știi asta”, a spus el, clătinând din cap spre el.

„Da, știu”, a spus Ghandava. „De aceea nu ți-am spus niciodată, deși am fost prieteni. Dar acum, că ești aici și știi adevărul, să zicem că vom face tot ce putem?”

Ghandava le vorbea acum celorlalți, prin intermediul lui Cyprian. Devenea din ce în ce mai clar că Cyprian se hotărâse să se retragă. Ghandava, dându-și seama de asta, era la fel de hotărât să nu-i piardă pe oamenii care, dintr-o întâmplare, ajunseseră în orbita sa.

„Cel mai bun?” spuse Cyprian pițigăind. „Îmi spui că ești angajat de Cei Nouă – în secretul lor – și mă rogi să-ți spun planul meu de a obține informații despre ei și poate de a le captura cărțile!”

Ghandava continua să zâmbească, dar dacă ar fi părut superior, ar fi pierdut bunăvoința tuturor oamenilor din încăperea, mai ales a lui Jeremy. Nu era agresiv; nu era în defensivă. Era mai degrabă ca un avocat chemat să judece o problemă, căutând soluția în timp ce asculta.

„Vorbești ca și cum ai avea dreptul la cărțile Celor Nouă”, a răspuns el încet. „Ar contesta asta. Din câte știu sigur, te asigur că nu există nimic pe pământ mai imposibil decât să descoperi unde se află cărțile. Nici măcar nu poți dovedi că există cărți!”

„I-ai văzut vreodată?” îl întreabă Cyprian sec, deodată nemișcat, privind sub pleoapele coborâte și ridate.

Ghandava a râs.

„Am văzut niște cărți. Cum voi ști la care dintre ele vă referiți?”

„Toți!”, a izbucnit Cyprian.

„Prietene, îți voi spune ceva”, a spus Ghandava. „Există sute de mii de cărți, fiecare dintre ele încadrându-se în definiția ta. Există biblioteci în cripte sub nisipurile deșertului, care reprezintă cunoștințele națiunilor care au dispărut înainte ca Atlantida să prindă formă. Există cărți al căror alfabet îl cunosc mai puțin de nouă oameni, scrise într-o limbă în comparație cu care sanscrita este o limbă modernă. Printre acestea se numără cărți individuale care conțin mai multe cunoștințe științifice adevărate decât toate lucrările tuturor chimiștilor și metalurgiștilor moderni la un loc. Dacă ai avea toate cărțile, nu ai avea o clădire suficient de mare pentru a conține a zecea parte din ele. Și dacă ai avea douăzeci de ani, nu ai avea timp să înveți înțelepciunea conținută într-o singură carte – pe care însă nu ți-e în putere să o găsești.”

Vorbea ca cineva care are autoritate. Dar nu spunea mai mult decât se spune de obicei în Orient printre oamenii care caută fapte mai adânc decât presa zilnică și care ascultă știrile reale despre emisferile care se află sub sau deasupra behăiturilor și lăudăroșenilor celor care vând ceea ce ei numesc învățătură în piață. Cyprian, King și Grim, de exemplu, nu au fost deloc surprinși. Narayan Singh a dat din cap. Chullunder Ghose a aprobat mai puțin în tăcere:

„M-am rugat zeilor; chiar le-am oferit daruri scumpe zeilor, lipsind familii nefericite de cele necesare în acest scop. Le-am promis zeilor, atât de des și atât de implorant, încât nu se pot abține să nu audă - dacă există zei! Le-am spus chiar și preoților esența intențiilor mele, acesta fiind probabil secretul eșecului de până acum. Dacă pot găsi o astfel de carte antică și o voi vinde Muzeului American din SUA, voi înființa un orfelinat cu jumătate din venituri și nu voi pune întrebări cu privire la originea orfanilor. Ali al nostru din Sikunderam poate - Au! Rege sahib, vă rog să folosiți stălpul în scopuri adecvate!”

„Deci, cam așa se reduce”, a spus Ghandava. „Dacă scopul tău este să scapi de un rău din lume, sunt la dispoziția ta în măsura în care sunt de acord cu tine ce înseamnă răul. Dacă speră să-i bagi în slujba celor care m-au însărcinat, trebuie doar să privesc. S-ar putea să te împiedic.”

„Hai să facem o înțelegere atunci”, a sugerat Jeremy.

Dar Bhima Ghandava nu avea poftă de chilipiruri.

A făcut o grimasă care sugera mai mult dispreț decât orice altceva spusese sau clonase de când intrasera în casa lui.

„Voi face ce pot face, de bunăvoie”, a răspuns el.

„Suntem oaspeții dumneavoastră. Descrieți ce veți face”, a sugerat Ramsden.

Cyprian a fost de acord. Nu avea nimic de pierdut ascultând ce ar fi putut intenționa Ghandava. Dar problema era că nu intenționa să-și dea mâna.

„Părintele Cyprian avea un plan”, spuse el și își încrucișă brațele, lăsându-se pe spate să asculte.

„Hai, tată!”, l-a îndemnat Jeremy. „Condu ce ai! Fă-l să joace mai sus sau să paseze!”

Ciprian a cedat, nu așa cum cedează oamenii lumii, ci cu un fel de afirmație seacă, implicită, că capitularea este o victorie.

„Am discutat cu toții un plan — ne-am înțeles — nu-i așa? — Jeremy să viziteze Benares — deghizat — Chullunder Ghose să vorbească în numele lui — Jeremy să fie un fakir prost — să facă trucuri — să ia monedele, desigur — să le arate — prin intermediul lor să atragă atenția acestor ticăloși —”

„Atenția ticăloșilor — excelent!”, a comentat Ghandava.

„Ceilalți”, continuă Cyprian, „Ramsden, King, Grim, Ali din Sikunderam și toți fiii lui – merg și ei la Benares – deghizați în hinduși, firește. Priviți. Când Jeremy atrage atenția inamicului, ei privesc – privesc. Mă înțelegeți? Foarte bine atunci. Acesta era planul: să privim și apoi să-l găsim pe inamic.”

„Vă voi ajuta să supravegheați și să găsiți inamicul”, a spus Ghandava, așa cum ar face-o un om care promite să voteze pentru partid.

Era ferm și entuziast. Toți cei din încăperea l-au crezut, chiar și Cyprian. Dar a crede nu înseamnă neapărat a fi de acord.

„Înțelegi? Cât despre mine, n-am făcut nicio promisiune”, a spus Cyprian.

„N-am cerut nimic”, a spus Ghandava. „Ceea ce am de dat, dau. Când propui să pleci? Cum vei călători? Unde vei sta când ajungi la Benares? Voi face asta pentru tine”, a spus el, întinzându-și brațele și așezându-se în față. Când și-a deschis brusc gura în felul acesta, contururile maxilarului și bărbiei sale s-au văzut clar prin barba gri și i-au schimbat întreaga înfățișare. Părea să îmbătrânească enorm – să fie la fel de bătrân ca Cyprian – să cunoască, pentru că a suferit-o, toată nelegiuirea pământului – și totuși să fi păstrat (poate, totuși, să fi dobândit) o cunoaștere și o siguranță dincolo de mijloacele omenești de măsurare. Când și-a mișcat din nou gura, enumerând ce avea să facă, aspectul bătrâneții a dispărut și era aproape pe picior de egalitate cu Ramsden și Narayan Singh.

„Voi face aceste lucruri pentru tine; voi aranja protecția ta—”

Cyprian a pufnit, de parcă ar fi înghițit tuse de tuse.

„Cum?” a întrebat el. „Cum?”

Dar Ghandava a ignorat întreruperea.

„Îți dau permisiunea să spui că reprezinți Cele Nouă Necunoscute. Asta va da autoritate pretențiilor domnului Jeremy de a fi vrăjitor!”

„Am putea spune că i-am reprezentat pe Cei Nouă Necunoscuți fără permisiunea nimănui!”, a obiectat Cyprian acid.

„Ai putea. Dar fără permisiune ar fi foarte periculos”, l-a asigurat Ghandava; și din nou nu era nimeni în cameră, nici măcar Cyprian, care să se îndoiască.

Chullunder Ghose tremura și gâfâia ca un pește pe uscat, iar Narayan Singh, ghemuit pe podea, se aplecă în față ca să-i privească mai atent ochii pe ai lui Ghandava.

Nu că Ghandava s-ar fi deranjat de vreuna dintre acele demonstrații. Părea indiferent atât la laudele, cât și la criticile la adresa sa.

„Îți voi oferi mijloace de călătorie la Benares”, a continuat el.

„O, pentru aripile spiritului! Dă-ne doar o binecuvântare, mare Mahatma, și vom fi în Benares într-o clipă! Dă-ne putere! Au!”

Regele a pus stâlpul ferestrei la loc, lângă el, iar Ghandava a continuat, ignorând rapsodia babu-ului:

„Îți voi oferi adăpost în Benares. Și un om te va călăuzi în locuri secrete.”

„Ce în schimb pentru toate acestea?” a întrebat Jeff.

„Nimic în schimb. Îmi propun să te ajut să-ți găsești inamicul”, a răspuns Ghandava.

„Protecție? Ai vorbit despre protecție”, a spus Cyprian. „Cum propui să faci asta? Artă neagră?”

Ghandava i-a zâmbit.

„Inamicul va folosi arta neagră”, a răspuns el. „Inamicul se va autodistruge. La intervale, chiar se întâmplă. Strigătele și strigătele se acumulează și cresc atât de mult în cele din urmă încât Cei Nouă se protejează permițând ca o asemenea mică cunoaștere să treacă în mâinile inamicului. Ei încearcă să o folosească și mor. A fost Sanherib - ați auzit de el și de armata lui de asirieni? V-aș putea cita cincizeci de exemple din istorie, iar pentru fiecare astfel de exemplu există o mie de care oamenii nu au auzit niciodată.”

„Atunci vrei să spui că cei Nouă maștri ai tăi își păstrează prețioasele secrete doar pentru propria lor protecție?” întreabă Cyprian.

Menționarea armatei lui Sanherib și a altor victime din Vechiul Testament ale unor forțe imponderabile l-a trezit ca un câine de pază care păzește intrușii. Acesta era domeniul lui.

„Nu, dar ei protejează secretele, și secretele le protejează pe ele”, a răspuns Ghandava. „Vă voi arăta de ce. Dacă vreunul dintre voi va deschide albumul mare de pe măsuta aceea mică de lângă ușă, va găsi în el peste zece mii de decupaje din ziare în peste douăzeci de limbi, fiecare dintre acestea fiind o declarație directă a ceea ce se pregătesc națiunile să facă în următorul război. Veți vedea mențiuni despre gaze care vor decima orașe întregi într-o oră; sau despre submarine care vor face mările imposibil de navigat și astfel vor înfometă oamenii; despre avioane care transportă bombe de două tone încărcate cu o otravă care va pătrunde în toate substanțele cunoscute și va ucide oamenii în agonie; despre tunuri cu o rază de acțiune de peste o sută de mile; despre metode de vibrații nou descoperite care vor zgudui orașe întregi în ruine; și despre multe alte lucruri, unele chiar mai rele decât acestea.”

„Forțele pe care le pot folosi Cele Nouă Necunoscute sunt infinit mai mari decât au visat acei idioți care pun la cale războiul! Oare își vor încredința secretul presei cotidiene? Și nu se vor apăra pe ei înșiși și secretul lor împotriva ticăloșilor ambițioși care nu se dau în lături de la nimic pentru a pune stăpânire pe ceea ce, dacă l-ar avea, ar pune întreaga lume la mila lor? Și nu au milă, știi”, a adăugat el amintindu-și, ca și cum ar fi investigat și ar fi putut depune o mărturie adevărată.

„Atunci ne cereți să-l găsim pe inamic ca să-l puteți ataca? Asta e?”, a întrebat Ramsden.

„Prietene, nu cer nimic!”, răspunse Ghandava, aplecându-se în față și punându-și ambele mâini pe coapse pentru a sublinia dorința. „Cei care m-au însărcinat, dau mereu fără a cere sau a accepta ceva în schimb.”

Narayan Singh dădu grav din cap.

„Sahib”, a spus el, „acesta este un discurs adevărat. Așa poate un om să știe că are de-a face cu Buddha și nu cu ticăloși. Ei dau, pentru că vor da și nu cer nimic pentru că nimeni nu-i poate răsplăti.”

Cyprian a pufnit.

„Dar ce zici de aur atunci — aurul pe care îl strâng ca niște avari?”

„Te-ai despărțit vreodată de aur pentru ei?”, a răspuns Ghandava, cu prima urmă de asprime pe care i-o scăpase.

Apoi, ca și cum ar fi regretat lipsa de respect, traversă podeaua și își puse o mână pe a lui Cyprian, care stătea pe brațul scaunului.

„Vechiul meu prieten, nu-ți voi face niciodată rău – niciodată!”, a spus el încet. „Ai vrea să scapi lumea de cunoștințe certe – sau mai degrabă de posibilitatea de a le învăța, căci lumea își ignoră însăși natura. Ei bine, cei care m-au însărcinat sunt la fel de atenți să păstreze ascunse aceste cunoștințe. Diferența este că noi le păstrăm – tu le-ai arde – asta e tot. Nu există nicio șansă ca ele să devină cunoscute. Dar dacă vei avea răbdare, vei întrezări ce s-ar putea întâmpla dacă măcar o milionime de parte din cunoștințe ar fi făcute cunoscute unor oameni care nu sunt pregătiți pentru ele. Vei vedea o minune și apoi vei ghici, dacă vrei, ce ar fi făcut Caesar – care a răstignit un milion de spanioli doar pentru că avea puterea și înclinația – cu gazul otrăvitor! După aceea, gândește-te ce ar face lumea de astăzi chiar și cu unul dintre secretele păstrate de cei despre care ai auzit ca fiind Cei Nouă Necunoscute!”

Ochii lui Cyprian nu erau uscați, dar o lumină puternică pătrundea pe fereastră; s-a prefăcut că așa era. Buzele i se mișcau în tăcere. Apoi...

„Le voi arde toate cărțile pe care le pot găsi!”, a spus el cu o voce de falsetto veche de optzeci de ani.

„Tot ce poți găsi”, a răspuns Ghandava zâmbind.

„Nu voi merge la Benares”, a anunțat Cyprian.

Tremura violent. Părea aproape incapabil să se întoarcă acasă.

„Rămâi în casa mea. Caută volume interzise în biblioteca mea!”, l-a îndemnat Ghandava.

Cyprian se ridică, se sprijini de brațul lui Jeremy, apoi îl dădu pe Jeremy la o parte.

„Acestea vor merge!”, a spus el. „La Benares! Vor merge – și vor vedea. Și dacă vor vedea cărți, le vor aduce – le vor aduce înapoi – înapoi la mine. Voi arde ce vor aduce! Ghandava spune că nu cere nimic. Aceștia mi-au făcut o promisiune. Toate cărțile pe care le găsesc sunt ale mele, pot face cu ele ce vreau!”

S-a uitat în jur, ca și cum s-ar fi așteptat să fie contrazis. Dar era adevărat, făcuseră acea promisiune. Nimeni nu a răspuns.

„Acum, fă ce planuri vrei!”, spuse Cyprian, așezându-se.

Jeff continua să cugete la aceeași perplexitate, analizând-o și răsturnând toate posibilitățile de a găsi ce se afla dedesubt, exact așa cum ar fi explorat un zăcământ mineral.

„Nu înțeleg încă”, a obiectat el, împingându-și maxilarul inferior înainte, ca să înțeleagă dacă i-ar fi luat toată ziua. „Nu ne ceri nimic? Ne ceri să mergem la Benares, nu-i așa?”

„Nu”, a răspuns Ghandava. „Mergeai la Benares.”

„Ce vrei să facem când ajungem acolo?”, a întrebat Jeff.

„Nimic!”, a spus Ghandava. „Totuși, scopul tău a fost – mergând acolo – cred – să iei legătura și să desființezi – oare cuvântul ăsta e de folos? – apoi să desființezi o organizație care se autointitulează Cei Nouă Necunoscute. M-am oferit să te ajut.”

„Spui că nu sunt Cele Nouă Necunoscute”, a obiectat Jeff.

„Ești mai puțin preocupat de asta?”, a întrebat Ghandava. „Când ai venit în această dimineață, erai îngrijorat de o problemă cu inamicul tău. Ai simțit colții și ghearele subordonaților. Mi-ai cerut ajutorul pentru a-i găsi pe căpitani. Te voi ajuta.”

„Propui să profiți de noi?” a sugerat Jeff. Dar zâmbetul său i-a înăbușit durerea.

„Nu mai mult decât tine față de mine”, a răspuns Ghandava. „Mergem pe același drum. Haideți să mergem împreună. Nu va exista niciodată o etapă a procedurii în care să nu aveți libertatea de a vă retrage.”

„Acceptă!” ordonă Cyprian, strângând din buze, aproape ridicându-se în picioare și așezându-se.

Au acceptat, unul câte unul, fiecare întâlnind privirea lui Ghandava și dând din cap. Acesta a fost cel mai aproape de un angajament din toate timpurile.

„Și acum”, a spus Ghandava, „am putea la fel de bine să-l aducem din nou pe prizonier.”

Aproape înainte ca ultimul cuvânt să plece de pe buzele lui Ghandava, Chullunder Ghose a țipat încântat. Ghandava nu a sunat niciun clopoțel. Niciun gong nu i-a anunțat plăcerea. Totuși, exact când a dat dovadă de dorință, ușa de la capătul camerei s-a deschis larg și chela cu perdea verde a intrat, conducându-l pe prizonier la fel de ușor cum un muncitor agricol conduce un taur.

„Ați văzut asta? Sahibilor, ați observat...”

Regele l-a împins pe babu într-o tăcere fără suflare. Prizonierul s-a întors cu spatele la fereastră și s-a uitat la Ghandava, care l-a observat ca un profesor de entomologie care examinează o viespe, nu cu răutate, aproape cu familiaritate, complet curios. Bărbatul de bronz părea să nu mai fie hipnotizat.

„Ce se va face cu tine?”, a întrebat Ghandava.

Prizonierul a zâmbit cu dezgust – o brută incapabilă să vadă motivele clare. „Nu puteți face nimic cu mine! Legea voastră este să nu vărsați sânge”, a răspuns el.

„Dacă te las să pleci, îi vei lăsa pe acești prieteni ai mei să plece în pace la Benares?”

Bărbatul de bronz ezită. Apoi, un zâmbet răutăcios și viclean se adăugă la asprimea buzelor sale și se îndreptă, încercând să pară princiar.

„Da”, a spus el în hindi – arogant, acordând favoruri. „Acest lucru este acceptat.”

„Du-te atunci!” a spus Ghandava; și chela cu linie verde l-a condus pe uriaș afară.

„Dormiți acum. Aveți cu toții nevoie de somn”, a spus Ghandava, și nimeni, nici măcar Cyprian, nu a obiectat când le-a arătat camere răcoroase cu pereți groși, unde liniștea și saltelele moi promiteau încântare. Au dormit cu toții, cu excepția lui Grim, care stătea treaz și se gândea la Ali din Sikunderam, singur în birou cu un prizonier.

CAPITOLUL XVII - „NU VOR FI MARTORI — SPUNE ASTA ȘI ȚINE-TE DE EA!”

Unitatea este cea mai profundă lege. Omul, încercând mici inovații de nivel mediu, imită inconștient Infinitul. Așadar, obiceiul este același la Napoli, Palermo, Chicago — Pekin — Delhi — Teheran — Ierusalim — cine poartă o vendetă o face pe cont propriu, pe propriul risc și nu recunoaște nicio lege superioară propriei voințe.

Poliția – toate guvernele – sunt inamici comuni, pe care dușmanii ar trebui să se unească pentru a-i învinge. Cine cheamă poliția este demn de dispreț în ochii prietenilor și inamicilor deopotrivă.

Și există o altă regulă, aproape universală în întreaga natură. Neobișnuitul, neașteptatul, neconvenționalul sunt indicii de luptă. Vrabia cu pene albe, omul cu idei noi, tipul ale cărui arme nu sunt în regulă, deopotrivă, trebuie să întâmpine un resentiment intens. Pumnii, într-o țară în care pumnalele sunt regula, sunt mai eretici decât ragtime-ul într-un sinod. Erezia este provocare.

Așa că a venit la Ali din Sikunderam, în biroul de pe aleea din Chandni Chowk, o femeie cu vâl. Bărbații spun că nu a fost nimic excepțional în experiența lui. Șapte fii ai șapte mame sunt o scuză pentru acel spirit din care se hrănește calomnia, iar scandalul se auto-multiplică - orice suflare în nărilor celor scandalizați. Cu toate acestea, nu era nimic neobișnuit ca o femeie cu vâl să fie văzută în acel cartier. Zeci - sute dintre ele se plimbau zilnic prin alee. Nimeni nu i-a acordat atenție acesteia în timp ce urca scările aglomerate, deși acest lucru s-ar fi putut datora parțial faptului că ochii atenți - și în India toți ochii sunt atenți - ar fi putut observa că mai mulți bărbați în robe galbene destul de murdare o priveau posesiv de sus în josul aleii. Niciun om înțelept nu insistă să facă probleme în astfel de circumstanțe.

Era acoperită de vâl când a bătut la ușa biroului. Dar în clipa în care Ali a deschis, ea a dat la o parte vâlul, ca și cum ar fi știut pe cine va găsi acolo și care era cel mai bun mijloc de a-i capta atenția. Cu siguranță, l-a apucat pe loc.

„Regina tuturor perlelor! Perlă printre regine!”, a spus el, holbându-se la ea.

Fiind singură, iar el bine înarmat, nu era nimic la ea de care să se teamă; și erau multe lucruri pe care nu avea nicio dificultate să le admire.

Avea buze pline, sâni grei, iar părul ei lung, negru și unsuros era strâns în șnururi groase care semănau cu niște șerpi. Avea ochi plini și îndrăzneți, ca ai lui Gauri, pe care Ali se gândise să o onoreze cu atențiile sale feudale până când casa ei va fi arsă, ceea ce o făcea nedemnă de vreun interes. Și purta aceeași aură de înțelepciune lumească și de toleranță față de virtutea prea mică a lumii, care o făcuse pe Gauri o doamnă cu care era atât de ușor de conversat. Avea dimensiunile – înălțimea – atât de asemănătoare cu Gauri, încât amintirile i-au șters prudența lui Ali de sub picioare. Dar podoabele ei de aur erau mai grele decât ale lui Gauri. Smaraldele din urechi valorau cât toată averea lui Gauri înainte ca da Gama să o jefuiască. Și într-un alt aspect, era vizibil diferită.

Sub maxilarul stâng avea o umflătură care semăna aproape cu oreionul, doar că era mai inflamată și decolorată. Cineva sau ceva o lovise, nu doar recent, ci teribil de tare.

„Regina reginelor Paradisului, cine te-a lovit?”, a întrebat el.

Vorbea cu tandrețe – pentru el; dar ardoarea asiatică îi ardea în ochi și nicio femeie care nu era înclinată spre aventură nu l-ar fi înfruntat fără să pălească. Ali, însă, nu lua asta în considerare. Bărbații gândesc mai puțin alerti după ce au stat mult timp fără somn.

„Sunt în paradis?”, a întrebat el. „Ești o hurie?”

Ea i-a zâmbit. Poate că zâmbetul a provocat chinuri, din cauza maxilarului umflat, dar ea a răspuns cu o voce blândă și joasă, care a încântat de sugestia unui mister, vorbind – minune dintre toate minunile! – în limba lui, limba paștu guturală și răgușită a lui Sikunderam.

"Print al prinților! Căpitanul miilor!"

Perfect! Exact așa trebuie să vorbești cu un gentleman din Nord. Ali și-a mângâiat barba și a rearanjat unghiul de manevrare al cuțitului său Khyber.

„Djereemee-Rass sahib, King sahib, Jimgrim sahib, Ramsden sahib, toți vă trimit salutări. Cu fiii reginelor, care te numesc tată, onoarea onoarei tale ar trebui să mă urmeze într-un anumit loc.”

Ea a zâmbit din nou, iar Ali i-a mângâiat barba până când aceasta a strălucit sub mâna lui, ca de la periaj.

„Cine te-a lovit?”, a întrebat el pentru a doua oară.

„Un bărbat de pe stradă — un badmash — un bărbat în galben — unul dintre cei care îl venerază pe Kali”, a răspuns ea.

Ali ezită. Suspiciunea firească stârni un spirit perspicace din fire, iar memoria, în pragul somnului, se trezi cu una dintre acele tresăriri care aduc în minte panorama recentă a evenimentelor într-o clipă. Asta îl puse pe gânduri. Îi ceruse să-și aducă fiii; prin urmare, nu fuseseră încă opriți. Avea o mică pată purpurie pe frunte, unde semnul de castă al sectei Kali fusese recent șters. Ea, dacă era una dintre dușmani, ar fi putut cunoaște numele tuturor bărbaților albi din grup, datorită bancnotei de cinci lire din panglica pălăriei lui da Gama, semnată de Jeremy, și a foi de hârtie din buzunarul lui da Gama pe care portughezii notaseră termeni - și, fără îndoială, nume. Ali adună acele circumstanțe și înmulți totalul în certitudine: încerca să-l ademenească pentru a-i smulge vești despre planurile prietenilor săi și despre locul unde se aflau în prezent.

„Regina cocoșilor!”, a scuipat el brusc și a lovit-o cu mâna lui plată peste maxilar, unde se umflase.

A palmuit-o în timp ce prefigura, cu viclenie. Durerea a fost atât de bruscă și intensă încât timp de un minut nu a putut țipa, ci a rămas întinsă pe podeaua biroului, ținându-și ambele mâini la față și legănându-se. El s-a aplecat peste ea, după propria sa relatare, ca să pipăie arme, dar a început prin a zvâcni un cercel de smarald, iar viteza cu care ea a scos un pumnal a fost mai rapidă decât a unui șarpe. A sărit, evitând înjunghierea ei în sus cu cât pielea de găină i se făcea pe burtă.

„Mama corupției!”

Avusese șansa și a ratat-o. Scoțându-și cuțitul lung, i-a împins pumnalul în mișcare și, cu dinții limpezi ca ai unui câine de vânătoare într-un răs de luptă, printre negrul cenușiu al bărbii și buza superioară, a pus un picior pe ea și a trântit-o la pământ.

„Mamă a veștilor rele! Ce semn rău ți-a adus? Vorbește!”

Dar ea nu voia să vorbească, deși el și-a demonstrat măiestria în mânuirea spadei, învârtindu-și lama până când aceasta a fluierat la un centimetru de ochii ei sfidători. Și din asta a tras propriile concluzii.

„Deci! Nu singur? O escortă așteaptă – prea departe ca să se audă țipete – dar va veni dacă momeala-femelă nu se întoarce la timp. Ha!”

Și-a scos piciorul dintre sâni și ea s-a ridicat cu o mână pe podea, dar el a lovit-o din nou sub maxilarul rănit și cu același deget de la picior a trimis-o să se târască în spatele biroului, unde zăcea prizoniera în galben.

Deodată i-a venit în minte că ea și prizoniera nu ar trebui să aibă relații sexuale. Estului i-a luat doar o secundă să-i dea vestea. S-a năpustit din nou asupra ei și, trăgând-o deoparte, a aruncat-o prin cameră, aplecându-se apoi peste bărbatul în galben pentru a se asigura că legăturile îi erau strânse și blestemându-l pentru că îndrăznise să vadă ceea ce el nu putea să nu vadă.

„Allah! Dacă aș fi un om aspru, ți-aș smulge limba ca să nu mai vorbești! Din fericire pentru tine, inima mea e ca de ceară. Sunt un om milostiv.”

Atunci i-a îndreptat din nou atenția către femeie și a venit momentul; ea se târa de-a lungul peretelui spre ușă. A apucat-o de un picior și, în timp ce ea dădea din picioare ca un pește prins, a tras-o înapoi în cel mai îndepărtat colț, unde i-a legat mâna și piciorul cu o sfoară subțire, folosită pentru împachetat pachete, folosind cea mai bună parte a unui ghem din material, căci Ali nu era marinăr.

Restul sarcinii sale a fost destul de simplu – și satisfăcător. I-a scos smaraldele din urechi, aurul de la gât, încheieturi și glezne și toate broșele cu pietre prețioase care îi prindeau veșmintele.

L-a numit un porc de afgan pentru asta, iar el era pe punctul de a-i pune gură de gură ca represalii, când s-a auzit o altă bătaie în ușa biroului.

Știa că nu era niciunul dintre fiii lui. Aveau propriul lor cod de semnalizare. A luat singura pătură și a întins-o peste femeie ca să o ascundă.

„Mamă de moare!”, mârâi el în paștu. „Te ispitește moartea? Dacă da, scoate un sunet și mori așa!”

În pantomimă, i-a arătat cum un cuțit Khyber intră sub stomac și sfâșie în sus. Apoi a așezat pătura peste ea și s-a întors cu fața spre ușă.

„Deschide!” a comandat cineva – un străin cu o voce ciudată, vorbind hindusă.

Se auzea o singură voce. Nu putea auzi decât un bărbat mișcându-și neliniștit picioarele. Nu putea vedea prin geamul mat al ușii, nici prin gaura cheii, căci cheia era înăuntru.

„Cine ești?”, a întrebat el.

„Un mesager. Fiii sahibului m-au trimis.”

A fost o minciună evidentă. Fiii lui Ali din Sikunderam știau că e mai bine să nu-și instruiască furiosul sieși prin intermediul unui adjunct.

„Câți dintre voi?”, a întrebat el.

„Unul.”

Dar el bănuia, iar suspiciunea era de neconceput fără consecințele concrete, având în vedere starea de nervi a lui Ali. A lovit geamul cu vârful cuțitului și, în timp ce sticla se spargea, și-a lipit ochiul de el.

Nu putea vedea decât un singur bărbat – un tip într-o bluză galbenă, aparent neînarmat. Și el a folosit geamul spart ca să-l zărească pe Ali. L-a folosit cu un scop bun. Retrăgându-se brusc, a înfipt un băț lung înăuntru cu atâta forță încât l-a împins pe Ali pe călcăie și l-a trimis pe birou. Și înainte să-și poată reveni, o mână slabă de sub o mânecă galbenă s-a strecurat prin geamul spart și a întors cheia. Un bărbat a intrat, urmat de alți cinci, ultimul dintre ei închizând ușa în urma lui și rămânând cu spatele lipit de geamul spart.

„Grăbește-te!”, a spus primul bărbat. „Doi dintre noi sunt aici. O femeie și un bărbat. Unde?”

Dar șase la unu, deși destul de probabil, nu a fost un argument concludent pentru Ali din Sikunderam. Și sunt puțini cei care nu au văzut-o, care își pot imagina iuțeala și sălbăticia cu arc de oțel a Nordului la distanță. Toți șase au scos cuțite de sub bluze, dar prea târziu - Ali scosese două dintre ele, eviscerate și zvârcolindu-se în propriile măruntaie fierbinți, înainte să apuce să se ferească. Și când al treilea om a înaintat cu un salt pentru a ataca, al șaselea a țipăt; cineva din coridor a înfipt un cuțit lung prin cioburile de sticlă și l-a străpuns prin rinichi pe la spate.

Veniseră rezervele! Acum trei bărbați trebuiau să se ocupe de Ali și de șase dintre fiii lui Ali!

Dar erau trei luptători îndârjiți și ei aveau întăriri.

Ea de pe podea, pe care Ali o lovise, o lovise cu piciorul și o acoperise, se zbătea – doar ifriții sau un marinăr ar fi putut explica cum – de sfoara strânsă și apuca un cuțit al cărui mâner era alunecos de sângele fostei sale posesoare. Cu aceasta, își tăie biciul de pe glezne, iar un strigăt al unuia dintre fiii lui Ali îl avertiză exact la timp că se ridicase în picioare și venea.

Pantomima lui Rahman l-a salvat. Rahman, mut de entuziasm, s-a aplecat așa cum s-ar fi aplecat și el dacă cuțitul i-ar fi fost înfipt la baza craniului. Și Ali a imitat, fără să știe ce face, ghidat mai mult de instinct telepatic decât de rațiune. Pentru a doua oară, cuțitul femeii l-a ratat la un fir de păr. Ceafa îi era arsă de parcă aproape l-ar fi atins un fier înroșit, atât de aproape și de cumplită a fost lovitura femeii.

Dar a fost ultimul ei act, nu al lui. Replica lipsită de politețe a Nordului este mai rapidă decât zbenguiala și lovitura mistrețului. Impulsul a făcut-o să se împiedice de spatele lui, iar el a aruncat-o cu „șuvița” cu care se laudă în Cornwall – peste umeri, înainte – a prins-o în timp ce cădea – a împins-o ca pe un scut cu mâna stângă într-un adversar, înfigând cuțitul lung cu dreapta în corpul ei de trei ori – apoi l-a ucis pe bărbatul din spatele ei cu o lovitură în jos care i-a despiciat craniul la jumătatea distanței până la gură. Cuțitul s-a înfipt în osul dur. Bărbații în galben s-au năpustit asupra lui, prinși și ei în spate de Rahman și ceilalți fii. Toți au dat drumul la cuțitul Khyber și și-au scos pumnalul; și din acel moment nu a mai existat nicio speranță sau gând de cartier – nicio speranță pentru oricare parte era mai slabă, decât dacă venea o întrerupere. Și șansele erau de cinci la două, căci doi dintre fiii lui Ali erau pierduți.

Și cine ar trebui să se amestece în disputele altor oameni din Delhi, în aceste zile de lipsă de cooperare și neîncredere? Un om ar putea striga după ajutor toată ziua și nu ar face mai mult decât să-și obosească plămânii. Există probleme fără a le curta, iar cel care începe o ceartă o poate termina, bazându-se pe nicio intervenție din partea străinilor.

Acum, biroul era o harababură – sânge și intestine pe podea – morți cu membrele slăbite cedând încoace și încolo loviturilor de picior ale viilor frenetici – mormăituri – înjurături joase, explozive – loviturile și paradele bruște, posomorâte, fulgerătoare, în timp ce pumnalele loveau sau ratau – niciun strigăt acum. – nicio respirație pentru asta – duhoarea sângelui crud și fiorul

electrizant al aripilor morții – bubuitul picioarelor care se împuținau. Nicio fiară nu luptă la fel de rău ca oamenii.

Trei dintre fiii lui Ali, inclusiv Rahman, au murit de sânge pe podeaua biroului, în timp ce tatăl lor făcea ravagii ca un taifun asupra lor, încercând să găsească spațiu și timp pentru a elibera cuțitul lung din craniul victimei. Apoi, cu un picior pe craniu și o cheie franceză, l-a reușit. Așadar, nu cu grijă, cum l-ar fi ucis Narayan Singh, ci aproximativ ca măcelarii care spintecă carnea în grabă în timp ce atârănă, i-a ucis pe cei doi oameni Kali rămași, salvând trei fii - unul atât de grav rănit încât singura lui șansă era spitalul.

„Și ce dacă?”, a întrebat el, întrebându-l pe Allah dacă ar fi putut fi așa, în timp ce își ștergea lama urât mirositoare de halatul unei victime.

Cei doi fii întregi nu au întrebat nimic, ci au purces la jaf, unul depozitându-și mai întâi frații morți de tot ce este de valoare, iar celălalt, bineînțeles, alegând-o pe femeie. Ali a râs de el.

„Prostule! Sunt eu fără creier? Ar trebui să o leg și să nu o scarpin?”

Nu mai avea suflu de cuvinte. Dezgustul de a pierde trei fii, poate chiar patru, într-o luptă atât de jerpelită îl copleșea. Cu un gest, a ordonat ca femeia să fie aruncată din nou sub covor, unde o ascunsese el însuși, iar fiul s-a supus. Nu știa cu adevărat de ce ordonase asta. Abia dacă se gândea. Mai degrabă, căuta în jur un bandaj pentru rănilor fiului său. Deodată s-a gândit că, dacă îl lăsa pe fiul rănit acolo, așa cum trebuia, prezența corpului femeii ar putea îngreuna minciuna; iar Ahmed ar trebui să mintă ca istoria sau să nu spună nimic atunci când ar veni alinare. Minciuna este mult mai ușoară dintre aceste alternative, pentru un bărbat născut la nord de locul unde râul Jumna se curbează, lângă Dera Ghazi Khan.

„Scoateți-o afară! Acoperiți-o cu asta!” a ordonat el; iar prizonierul din spatele biroului, auzind, dar nu văzând, și-a notat în minte.

A auzit și mormăitul și pașii grei în timp ce cei doi fii teafări ridicau covorul cu trupul femeii și îl duceau afară, ca să fie aruncat în pivnița nefolosită, unde șobolanii l-ar fi mâncat, iar oricine ar fi găsit oase putea ghici ce dorea.

Apoi, Ali, bandajându-și fiul rănit cât de atent i-au permis împrejurările, i-a dat apă și whisky interzis din borcanul de un galon al biroului și l-a rugat să stea acolo cu spatele rezemat într-un colț până când va veni cineva de la spitalul musulman – în fața căruia să se culce ca un gentleman.

„Acești oameni în galben au venit – au intrat prin efracție – m-au găsit pe mine și pe frații mei – ne-au atacat ucigaș – și au fost uciși de mine, Ahmed, fiul lui Ali ben Ali din Sikunderam. Nu știu de ce au venit și nici cine sunt.”

Aceea era minciuna, și cu siguranță suficientă pentru un om aflat la pragul morții, într-o țară unde un proces poate dura un an de așteptare.

„Nu vor fi martori: Spune asta și ține-te de ea!”, a spus Ali. „Imploră Wakf-ul pentru o înmormântare cum se cuvine fraților tăi și, poate, și pentru tine!”

Apoi i-a legat prizonierul la ochi și i-a legat gură, i-a eliberat picioarele și l-a scos în grabă printre cei doi fii nevătămați, prin ușa de la capătul coridorului, în depozit, unde totul era întuneric printre baloturi și nimeni nu a pus întrebări în niciun caz. De acolo, l-a trimis pe unul dintre fii să alerge să găsească un om, a cărui vorbă era bună la spitalul musulman, și s-a așezat pe un balot de aloe ca să se gândească.

Problema era cum să ia legătura cu King, Grim, Jeremy și Ramsden. Nu se temea să fie prins, pentru că doar prietenii lui aveau cheile de la ușa depozitului, nici nu se temea de consecințe dacă ar fi fost prins, deoarece într-o țară a minciunilor, cine minte cel mai bine este rege. Morții nu sunt martori eficienți, iar Ahmed fusese bine antrenat. Dar prizonierul era o rușine și nu-i păsa să se debaraseze de el fără instrucțiuni.

I-a scos prizonierului bandajul de la ochi, nu din motive de milă, ci de mercenar. Drogurile din baloturile din jurul lor erau înțepătoare și extrem de uscate. A avut un gând care i se potrivea ca soldat al norocului.

„Ți-e sete?” i-a venit în minte să întrebe.

Nevrând să recunoască, căci ghicea motivul, prizonierul clătină din cap. Ali se îndoia profund de el. Căută un balot de ardei gras și, trăgând din el un pumn, îl zdrobi până îl transformă în pulbere sub nasul prizonierului. Dacă nu i-ar fi fost sete înainte de asta, starea lui era acum incontestabilă.

„Vei bea când îmi vei spune unde sunt prietenii mei!”, a spus el fără menajamente.

„Nu știu asta”, a răspuns prizonierul.

„Pe Allah, dar chiar așa este! L-ai văzut pe tipul cu mantie căptușită verde, care i-a luat cu el pe prietenii mei, sahibii, și pe sikh. L-ai recunoscut, căci ți-am văzut ochii. Spune-mi unde locuiește.”

Prizonierul a tușit cea mai mare parte a prafului chinuitor.

„Îți voi spune când îmi vei spune ce ai făcut cu EA”, a răspuns el, cu apa șiroindu-i din ochi. „Unde ai ascuns-o?”

„Am omorât-o”, a răspuns Ali, atât de prompt și sincer, încât prizonierul a fost sigur că mințea.

„Lasă-mă să vorbesc cu EA și îți voi spune tot ce vrei să știi”, a răspuns el.

„Răspundeți la întrebarea mea. În plus, scrieți un ordin de plată pentru o mie de rupii către fiul meu, care va încasa banii și va aduce apă înapoi cu el. Apoi veți bea”, a spus Ali; și, după ce a aruncat mai mult praf de ardei gras în buzele și nările prizonierului, s-a așezat să-și aștepte momentul și să mediteze.

Somnul îl cuprindea din nou. Trebuia să se lupte cu simțurile sale. Gândurile se amestecau, iar contururile se estompau până când un vis pe jumătate și un fapt deveneau imposibil de distins. Nu putea ghici ce valoare să deducă din credința prizonierei că EA – oricine ar fi fost – era încă în viață. El o ucisese, asta era sigur.

Prizonierul dorea să vorbească cu ea, asta era sigur. Prin urmare, ea însemna ceva pentru prizonier; dar ce anume? Și ce puteau însemna toate acestea pentru prietenii lui, sahibii? Ali era mereu grijuliu cu prietenii săi, atunci când propriile nevoi imediate și poate viitoare primeau atenție. Cât de mult și-ar fi dorit să aibă o minte precum Jimgrim sahib, sau înțelepciunea experimentată a regelui sahib, sau intuiția rapidă a lui Jeremy sahib, sau chiar abilitatea de a găsi un răspuns așa cum făcea Rammy sahib, părând să-și oblige intelectul să lucreze prin forță brută! A încercat asta, dar soluțiile nu au venit.

Și-a auzit fiul întorcându-se și a ascultat cu tărie cum sosea ambulanța. A auzit ambulanța sosind, ca într-un vis, și a auzit tropăitul și comentariile agitate ale bărbaților, care au găsit toate acele cadavre și un Hillman inconștient în birou și au fost impresionați pe măsură. A auzit tropăitul și vocile stingându-se și, mai târziu, pe măsură ce căldura creștea, a trimis unul dintre

cei doi fii ai săi după apă, pe care a băut-o în prezența prizonierului. Apoi, dând ordine fiilor săi să sporească setea prizonierului prin toate mijloacele posibile, a adormit și a visat, conform propriei sale relatări, smaralde și femei cu ochi sălbatici și un mare preot care a venit și l-a binecuvântat, făcând semne în aer în timp ce făcea acest lucru cu un cuțit Khyber scos din teacă.

S-a trezit brusc și s-a uitat fix la o față ciudată!

„El este?” întrebă o voce liniștită, apoi auzi o voce pe care ar fi recunoscut-o în orice mulțime ca fiind a lui Jimgrim:

„Sigur. Spune-mi, Ali? De ce l-ai ținut pe prizonier fără fum? Și ce înseamnă biroul încuiat și cioburile de sticlă? Bhima Ghandava sahib și cu mine a trebuit să venim pe dos din cauza unui gardian de poliție pe scări și pe coridor. De ce?”

Ali le-a explicat și, tragându-i pe cei doi deoparte, le-a povestit parțial de ce nu-i dăduse prizonierului să bea.

„El crede că EA încă trăiește”, a adăugat el, întrebându-se ce ar crede Grim din asta.

Grim aruncă o privire spre Ghandava.

„Dă-i drumul și lasă-l să plece!”, a sfătuit Ghandava aproape instantaneu.

„Pe Dumnezeu, domnule — pe Big Jim Hill — chiar cred că aveți dreptate!”, răspunse Grim.

„Sunteți nebuni! – amândoi nebuni!”, a spus Ali, holbându-se prosteste. „Destul de bine. Lăsați prizonierul să plece!”, a ordonat Grim.

CAPITOLUL XVIII - „EL ARE TOT CE A AVUT EA!”

Grim, întorcându-se de la Chandni Chowk în acea după-amiază și trezindu-i pe rând, a fost cel care a convocat o altă ședință în marea și răcoroasă bibliotecă a lui Ghandava. Ghandava dispăruse, dar mirosul de gătit artistic se înălța de la parter, iar chela cu părul verde se ținea la vedere la intervale regulate, necurios și totuși alert. Nu părea niciodată să asculte, nici să se abțină să nu asculte, ci se plimba înăuntru și în afară ca un șoarece de casă ocupat cu treburi din culise. Odată a lipsit pentru o oră întreagă.

„Îmi faci imaginația să se înfioare!”, cum a remarcat Chullunder Ghose.

„Ghandava se teme doar de asta”, a spus Grim: „Prizonierul s-ar putea să fie prea furios de relele tratamente ale lui Ali. La început era un tărgănat. Ți amintești, când l-am prins în minaret, tresărea să comită crime în Benares. Se va întoarce la superiorii săi, pentru că nu are alt loc pentru el și s-ar putea să dea greș complet. Va spune că femeia-șarpe e în viață și că am ascuns-o. Instinctele lui ucigașe s-ar putea să fi fost atât de stârnite de Ali încât se va oferi voluntar să ne identifice și să ne omoare pe toți când îi va permite ocazia.”

„De ce ar trebui să-și facă griji Ghandava că vom fi uciși?”, a întrebat Jeremy, neimpresionat.
— E cu noi, spuse Grim.

„Unde este?”

„A plecat. Benares!”

Jeremy fluieră. Din nou văzu aventura venind spre el pe aripa dinspre vânt și îi plăcu.

„Vedeți”, a spus Grim, „nu se vor odihni cât timp vor crede că am prins-o pe femeia aceea. Nu-i vor căuta cadavrul cât timp o vor crede în viață și probabil vor încerca să ne omoare unul câte unul până o vom preda.”

„Spune-le atunci că e moartă și unde să găsească cadavrul”, a sugerat Jeff. „Unde e Ali și unde l-a ascuns?”

„Nu!”, răspunse Grim imediat. „Hai să găsim o femeie care să o reprezinte! Să ne urmărească – mă înțelegi? Să-i lăsăm să creadă că femeia lor a făcut schimb de cai – ni s-a alăturat. Un bărbat pe care l-am dat afară le va da teren pentru ideea asta. Celălalt – cel mare – le va spune că suntem în înțelegere cu Cei Nouă Necunoscuți...”

„Cum o să știe asta?” a obiectat Jeff.

„Summ” îl semnifica pe chela cu linie verde, care intrase pe o ușă, aparent pentru a așeza o carte la locul ei, și ieșise pe cealaltă, din spate.

„I-a arătat ieșirea. I-a spus asta”, a spus Grim.

„O, glorios! O, minunat! Ceea ce ignorantul Occident ar numi «Telepatie»!”, a exclamat Chullunder Ghose. „Mahatma, știind care va fi rezultatul conferinței, dorește ca chela să spună așa și să facă așa! Krishna! Aceasta este—”

„Biliard!”, a spus King și l-a împuns în stomac cu prăjina de la fereastră.

„Prevăd noroc!” a anunțat Narayan Singh. Dar ceea ce înțelege prin noroc este oportunitatea de a-și folosi facultățile, inclusiv mânuirea spadei.

„Măcelar cu vedere dubioasă!”, a spus babu-ul.

„Cup!” a poruncit King.

„Vedeți, așa e”, reluă Grim. „Ghandava știe cum am ajuns pe această cale, consideră că suntem onești și spune că le suntem de folos angajatorilor lui. Îi ajutăm să-i pună pe picioare pe acești criminali din Nouă, al căror moment, după cum spune el, a venit. Plănuiește să se împace cu el. Ne va lăsa să vedem după ce am început.”

„Aurul?” a întrebat Ramsden.

„Deci îl înțeleg.”

„Cărți! Tut-tut! Cărțile!”, a spus Cyprian, ieșind cu o carte mare în mâini de după cutia detașată.

Dar Grim clătină din cap. Ghandava nu spusese nimic despre arătarea locului unde erau păstrate cărțile secrete. Cyprian ridică din umeri, pierzându-și interesul, iar dacă îi păsa că muriseră oameni, nu arăta. Probabil că nu voia să pară că știe prea multe.

„Unde e Ali?” a întrebat Ramsden din nou.

„Plecata cu doi fii în căutarea lui Gauri. Seamănă suficient de mult cu femeia șerpilor cât să treacă drept ea la nevoie, cu luminile stinse. În orice caz, ea este singura noastră șansă”, răspunse Grim.

„Păi!” a spus King. „O să o ia razna.”

„Falimentară. Casa a ars. Trecută de floarea tinereții. Nimic rău!”, a replicat Grim. „O să sară în sus la speranța unei sute de rupii.”

„Cine îi va plăti mie de mii?”, se întreabă Jeremy.

„Asta a fost înțelegerea pe care am făcut-o — o sută de mii în schimbul ajutorului ei, dacă găsim banii.”

„Și dacă nu putem colecta?”

„Grim, Ramsden și Ross trebuie să-i plătească un solatium.”

„Și dacă Ali nu o poate găsi?”

„Atunci planul e zădărnicit.”

Dar nu a fost așa, deși Ali a venit în decurs de o oră și a jurat că nici el, nici vreunul dintre fiii săi nu o vor putea găsi pe femeie.

„Fără îndoială, se află deja în casa unui preot”, a înjurat el cu supărare. „Aș fi putut să-l sperii pe prost! Pe Allah! S-ar fi supus dacă aș fi găsit-o!”

„O, Doamne! Hinc illae lacrimae!”, a remarcat babu, exprimând tristețea colectivă. „Zărim în minte aur și iată, dispare fizic odată cu vâlul unei femei indecente!”

Dar își făceau din nou socoteala fără chela cu linie verde. Moderat, ascetic, chipeș, nu l-ai fi ales decât pe un paracliser pentru a afla unde se află Gauri. Totuși, a intrat zâmbind – a spus că ar trebui să se pregătească – și s-a oferit să o găsească pe Gauri cât mai curând.

„Căci am mijloace în mijlocul mijloacelor”, explică el, fără să dea vreo explicație.

„Ia-mi o trăsură. Trimite-mă acasă!”, a ordonat Cyprian.

Dar acest lucru a fost respins imediat. Bătălia din birou era la fel de sigură ca și focul care stârnește căldură. Cyprian ar fi putut fi văzut intrând și ieșind în mai multe rânduri, iar dacă ancheta ar fi dus la casa lui, cuptorul și cenușa cărților arse ar fi stârnit și mai mult suspiciunea.

„Stai aici, tată, până ne întoarcem din Benares, altfel se strică înțelegerea!”, a spus Jeremy.

„Vrei să spui... vrei să spui?”

„Dacă pleci din casa asta înainte să ne întoarcem și găsim cărți, le vom păstra!”

„Ia-l pe padre-sahib cu noi!”, l-a îndemnat Narayan Singh. „E bătrân și mic. Îl putem ascunde undeva.”

În spatele bătrânului preot, chela cu o rudă verde clătină din cap disprețuitor. Dar nu era nevoie. Cyprian, împovărat cu mai mult decât greutatea potrivită vârstei, ar fi refuzat oricum. Nici cuibul său gol, cu hoarda secretă de cărți dispărută, nu-l atrăgea mai mult decât perspectiva de a răspunde la întrebări stânjenitoare. Nu avea să primească niciun servitor – nicio veste – nicio asociere cu el care făcuse locul acela demn de vizitat.

„Voi rămâne aici”, spuse el simplu și se întoarse, cu o carte neagră în mână, în spatele bibliotecii.

Apoi a urmat jocul pregătirilor. Micile, micile detalii sunt dușmanul barajelor, planurilor și oamenilor. Trebuiau să se gândească la toate detaliile manierei și obiceiurilor și sfârșeau la lumina lămpii, obosiți, cu chela cu căptușeală verde privind. Apoi, după cină în camera de dedesubt, totul trebuia refăcut, căci Gauri a venit cu servitoarea ei și i-a antrenat, în timp ce Ali sforăia și visa la răzbunare pe fiecare bărbat din India care purtase, purtase sau avea să poarte vreodată o bluză galbenă; și astfel s-a întâmplat ca edificiul lor de născocire să fie încoronat – mai mult decât perfectul.

Căci Gauri era o săracă. Nu avea decât haine ponosite, așa că ea și servitoarea, a cărei lipsă de avere era implicată în a ei, erau la fel de atente și dornice de o șansă ca niște adjutanți în zori.

„Cum ai ajuns aici?”, se întrebă Ramsden, când făcură o pauză între repetiții.

Gauri s-a uitat la Ali care sforăia, s-a cutremurat văzându-și cuțitul lung și a explicat:

„Au spus că el – acela – m-a căutat. Mi-era frică. Cuțitul lui este zeul lui. Mai bine ai încredere în cineva care își venerează pânțele. Mai bine ai încredere în Chullunder Ghose!” Am fugit și m-am ascuns. Dar a venit un altul, într-o pelerină căptușită cu verde, spunând că Ali mă vrea în numele unui sahib de pe strada Shah Jihan. Cineva care l-a auzit mi-a spus, iar eu m-am dus să văd. Acolo m-a întâlnit un bărbat cu o însemnătate de castă cum n-am mai văzut niciodată și m-a adus aici. Așa am venit. Acum – voi spuneți că Ali a ucis-o pe femeia aceea cu care vreți să semăn? A ucis-o fără martori?”

Au dat din cap, așteptând. Ceva se simțea în vânt, căci ochii îi străluceau.

„Plătește-mi pentru serviciile mele orice bijuterii avea!”

„Dar...” Gândurile lui Jeff Ramsden erau, ca de obicei, cu o bară în urma celorlalte gânduri.

Ea l-a întrerupt.

„El are tot ce a avut ea”, spuse ea simplu.

Aruncase zarurile și era o jucătoare cu suflet și inimă. Nimic – niciun argument nu o putea schimba odată ce miza fusese redusă; și ea a stabilit miza – ea risca să se asume orice ar fi fost prada lui Ali!

Așa că Ali a trebuit să se trezească, ea protestând că cea mai bună cale ar fi fost să-l jefuiască în timp ce dormea. Grim a dat explicațiile, luând totul de la sine înțeleș, ca să economisească timp.

„Ali, există o dispută. Rezolvă-o tu. Unul spune că oricine găsește acest aur ar trebui să-l ia în întregime; ceilalți, că toți ar trebui să împartă și să împartă oricum. Ce zici?”

Și dacă Nordul iubește ceva, este să se joace de-a Solomon, pronunțând decizii înțelepte, justiția în abstract fiind una și acordarea ei fiind alta.

„Fiind prieteni”, a spus el, „ceea ce ne face rău unuia este un rău pentru toți; și pe Allah, ceea ce ne folosește unuia ar trebui să ne folosească tuturor. Așadar, ar trebui să împărțim și să împărțim deopotrivă.”

Grim părea dezamăgit — cea mai subtilă lingușire!

„Atunci, dacă eu singur aș câștiga o comoară prin propria mea pricepere, ai vrea să o împarți și tu?”, a întrebat el.

„Pe Profetul lui Allah, de ce nu?” au răspuns toți, încântați să-l aibă pe Jimgrim alături. „Orice găsește fiecare dintre noi cât timp există acordul nostru aparține tuturor, spre a fi împărțit între noi.”

Grim ar fi putut sări asupra lui atunci, dar Grim era înțelept.

„Atunci, votul nostru al tuturor ar putea elimina descoperirea unuia?”

„Cu siguranță, pe Allah, da!”, a spus Ali. „Nu a fost așa de acord la început?”

„Atunci haideți să votăm asupra acestui lucru”, a spus Grim: „Gauri își oferă serviciile pentru bijuteriile pe care le-ai luat de la femeia pe care ai ucis-o în birou! Cineva ar trebui să propună o moțiune! Să vedem bijuteriile oricum.”

Prins în capcană – conștient că era prins în capcană și în pragul propriului verdict – Ali privi în jur; căci Estul nu putea fi obligat să se grăbească nici măcar în dilemă, câștigându-și acest drept studiind demnitatea timp de treizeci de mii de ani. Avea doi fii. Era de conceput că l-ar putea ispiti pe Chullunder Ghose, sau l-ar putea amenința, și ar putea vota patru voturi. Omitându-l pe Cyprian, care putea sau nu vota, șansele lăsau cinci la patru împotriva lui, căci știa că Narayan Singh se va alătura prietenilor săi occidentali și nu avea nicio îndoială în mintea lui, indiferent ce ar face aceștia.

Ar putea refuza să arate prada. Ar putea pleca, explicând că se va gândi la asta și, firește, nu se va mai întoarce. El, care pierduse atâtea fii, avea dreptul să se gândească la sine - să se recompenseze cât de bine putea. Totuși, nu era chiar sigur de valoarea prăzii sale. Aurul era destul de greu, dar cerceii puteau fi din sticlă. În lunga, lunga pauză care a urmat întrebării lui Grim, a luat în considerare chiar și gândul trădării - căci se născuse la nord de Peshawar, unde trădarea și gluma sunt una. Dar știa că, dacă se duce la poliție, atunci va trebui să-și explice singur problemele complicate, pe care era mai bine să le lase baltă. Mai mult, poliția s-ar putea - ba chiar, l-ar percheziționa.

Și bărbații cu care se confrunta erau bărbați. În felul său de om de munte, temperament furtunos, îi iubea.

„Știind că trebuie mai întâi să mă conformez deciziei, am răspuns așa cum am făcut-o”, a spus el cu demnitate, trăgând sub cămașă punga de piele în care își păstra propriile secrete. „Iată, am dat un exemplu. Uitați-vă! Pe Allah, să nu spună nimeni că Ali din Sikunderam nu a reușit să respecte un acord!”

Punș după punș, a scos colierul – mici cranii umane aurii pe un șir de păr auriu – brățările – brățările de la gleznă – broșele – și, în cele din urmă, cerceii. A aruncat cerceii în mijlocul grămezii, sperând pe jumătate că nimeni nu-i va observa; dar, după lumina pe care a văzut-o în ochii lui Gauri, a știut că, indiferent dacă erau de sticlă sau nu, și ei dispăruseră doar pentru o veșnicie, cât timp o femeie putea rezista asediului său.

„Iată, am dat cinci fii și acum acesta!”, a spus el cu demnitate. „După cum Allah îmi este martor, dau, știind că există răsplată.”

„Cineva ar trebui să facă o propunere”, repetă Grim.

„Ceea ce dau eu e dat”, a spus Ali, gesticulând magnific. „Nu voi vota.”

Ramsden a ridicat colierul și l-a cântărit în mână.

„Ar trebui să fie de ajuns”, a spus el. „Merită cam... cel puțin...”

„Nu! Nu! Totul sau nimic!” a țipat Gauri, iar ochii ei arătau aproape la fel de infernal ca ai femeii din templu. „Uite! Uite! Cerceii... smaralde Kali!... niciunul nu seamănă cu ei!” Apoi vocea i-a scăzut. „Trebuie să-i port pe toți”, a adăugat ea, încrezătoare, știind că procesul ei era câștigat. „Insignia preotesei! A mea! Păstrează-ți sutele de rupii! Eu le aleg pe acestea!”

Au fost de acord, pentru că trebuiau. Chiar și Ali a fost de acord. Dar ochii lui de iarnă i-au întâlnit pe ai ei, iar ea a respirat neliniștită în timp ce își băga capul prin urâtul colier de aur, iar servitoarea i-a băgat știfturile prin găurile din lobii urechilor.

„Fiecare smarald, o avere!”, a șoptit servitoarea. Dar Ali a auzit-o.

„Da, o avere!”, spuse el dând din cap. „Cine ar putea să-i dea zestre reginei vacilor?” Ceea ce era un compliment hindus, intenționat, atât de înțeles și de care s-a cutremurat. Ea cunoștea Nordul, sau mai degrabă pe lamele tâlhari care veneau de acolo.

„Poartă-le! Poartă-le! Ți se potrivesc!”, a îndemnat-o Ali.

Așadar, cu bijuteriile purtate și părul aranjat în cocuri groase, doamna încântărilor – cum o numea Ali – nu părea prea diferită de preteasă. Tot ce-i lipsea era, după cum aprecia Chullunder Ghose, „doar un an sau doi de educație”.

Cel mai rău era că se gândea că mersul de la un altar la altul și aducerea unor mici ofrande zeilor și zeitelor, pe rând, alături de favoruri preoților, o îndreptătea să știe totul. În ceea ce privește bărbații, era o judecătoare destul de perspicace. Putea cântări riscul mâniei și își putea câștiga existența în jgheabul răului. Dar despre femei – cu excepția femeilor ca ea – nu știa aproape nimic, și asta era denaturat.

„Eul, cunoscând prea bine femeile, poate încerca convertirea”, spuse Chullunder Ghose și se apucă de treabă să o învețe cum o preteasă, obișnuită cu atenția și venerația publicului, ar sta, ar sta în picioare, ar se mișca și cum ar fi.

De nenumărate ori s-a aruncat la podea, cuprinsă de crize de nervi, blestemându-l pe babu gras în numele întregului Panteon Hindus. În mod repetat, el a convins-o să capete răbdare, ajutat de servitoare, care recita încontinuu cât valorau smaraldele – muzică pură! – muzică care avea farmece care să-i mângâie pieptul lui Gauri.

„Chiar așa mi se spune că fetele de cor sunt învățate să se comporte ca ducese!”, a spus babu. „Dacă nu reușesc nimic, voi fugi la Londra și voi înființa o academie de bune maniere feminine! Privește-mă, Gauri - frumoasa Gauri - zeiță printre femei, privește-mă - cum merg așa!”

Și, în ciuda unui stomac suficient de mare pentru doi bărbați, a unor șunci care ar fi împodobit un porc din Yorkshire și a unui costum nedestinat solemnităților – turbanul său era roz –, a traversat camera cu o grație desăvârșită – Falstaff jucând rolul Ofeliei, întrecându-se de bine.

Ea l-a imitat. El a oftat.

„Așa, sahiba.” Nimeni nu o numise vreodată așa. Titlul este pentru soțiile soților onești, iar ea s-a înmuiat până în pragul lacrimilor. „Ești o regină - o zeiță. Toată lumea o știe. Dar asta nu e de ajuns. Tu, tu, zeița, știi asta! Nu te temi de ceea ce gândesc ei. Nu vrei ca ei să gândească

așa. Ei chiar gândesc. Știi că gândesc. Tu ești o zeiță! Acum, Mireasă a Munților, traversează din nou camera.”

„Da, Mireasă a Munților!”, a murmurat Ali.

Chullunder Ghose intenționase să facă un compliment pios, căci unul dintre numele Fiicei lui Himavat, Miresa lui Siva, Cel ce stă pe vârfuri, este Gauri. Dar totul a fost interpretat greșit, iar Gauri a înțeles. Bijuteriile erau ale ei; iar ea era a lui Ali - nicio scăpare! A izbucnit din nou în lacrimi, a bătut podeaua cu pumnii, a făcut crize de isterică și l-a obligat pe bietul babu să o ia de la capăt.

Apoi drumul! India veche noaptea, în halate galbene, sub o lună chihlimbarică, cu o cară cu boi în urma ei, în care zăceau femeile – o căruță cu două roți, vopsită, cu perdele, condusă de chela cu margini verzi și trasă de aceleași două splendide animale Guzarati, bine hrănite și odihnite în grajdul lui Ghandava! Poarta veche – paznicul, prea somnoros ca să facă probleme, prea respectuos ca să tragă perdelele și conștient de greutatea argintului din palmele închise – apoi calea largă curgând la nesfârșit printre umbre atât de tăcute și îmbătate de culoare, încât scârțâitul unei roți amintea singur de o lume solidă.

Și Jeremy – mai beat decât umbrele! Plin – inundat – revărsându-se de încântare; amintirea Arabiei sălbatice trează în el și un întreg orizont necunoscut chema în lumina lunii la aventuri precum cele pe care le știa Sinbad! A dansat. A cântat cântece arabe sălbatice – la fel de potrivite ca oricare altele, întrucât o limbă necunoscută era tot ce-i trebuia. A fluturat o batistă lungă de mătase cu o îndemânare imitativă. Și puținii călători nocturni, speriați, s-au dat la o parte pentru a lăsa scurta procesiune să treacă.

Jeff Ramsden, pășind ca un viking cu o nuia pe umăr, venit aparent câinilor răi, un vițel ca al lui Samson care se vedea sub halatul galben și o aură de stăpân. El stăpânea pământul pe care călca. Mă bucur să văd.

Apoi King și Grim împreună, în bluze galbene și pășind la fel de silențios, mai moderni, mai în concordanță cu imaginea și potriviți, parcă, în decorul lui Chullunder Ghose, care mergea după ei fără entuziasm, neavând nevoie să se prefacă, decât să-și exprime convingerile; cu turbanul roz dispărut, și el era în galben-portocaliu.

Apoi Narayan Singh, în galben ca și ceilalți, puțin prea aparent neînarmat. Mânerul a ceva ce se legăna în timp ce mergea era exagerat de cămașa care îl acoperea, iar umbra lui semăna cu cea a unui monstru.

Apoi căruța. Apoi Ali și cei doi fii ai săi, nemulțumiți să se joace de-a hindușii, arătând ca niște spirite întunecate ale nopții pe care oamenii le-ar putea evita. Călătorii cerșesc plimbări în India, la fel ca în Occident, dar nimeni nu a făcut-o în noaptea aceea. Nimeni nu a furat o plimbare. Și mulțimea, care își fac o profesie din a extorca pomeni prin procedeele antice - care supraveghează drumurile și ziua sau întunericul se adună ca niște insecte pentru a le hărțui – ne recunoscând inocența, s-a abținut.

Toată noaptea au mers cu greu pe șosea, cu desenele geometrice ale șanțurilor de irigații strălucind în lumina lunii în jurul lor; iar în zori li s-a oferit pat și masă de către un brahman, care a numit-o pe chela cu margini verzi „cea sfântă”. La un capăt al curții grădinii, din care casa sa forma fațada, se afla un adăpost lung, împărțit în boxe, în care spunea că are privilegiul să dobândească merite găzduind pelerini. Nu a pus nicio întrebare - a oferit doar mâncare și a

cerut o binecuvântare în schimb - așa că au dormit acolo în paturi de campanie, câte trei la fiecare boxă, femeile rămânând în căruța închisă, plângându-se furioase de căldură.

Apoi din nou noapte și un alt marș, și femeile, pe jos; căci au lăsat carul cu boi la brahman - șase sau opt mile de mers pe jos în lumina blândă a lunii până la o gară de pe marginea drumului, unde un șef de gară hindus a spus că îi cinstesc săracul acoperiș și unde, prin minciuni de-a lungul sârmei, a reușit în cele din urmă să le asigure un compartiment întreg rezervat într-un tren direct spre Benares.

CAPITOLUL XIX - „ODATĂ, CÂND CEI CARE PĂSTRAU SECRETELE—”

BENARES! Mama Gunga, care dacă ar vrea, ar putea povesti despre nașterea unei jumătăți de lume, lingând treptele de sub ghat-uri. Foc purpuriu și flacără săltătoare unde incinerează morții. Lumina lunii pe o sută de mii de capete și umeri, în timp ce „păgânii” stau cu pieptul adânc reflectați în râu și se roagă pentru binecuvântare. Construită pe Benares! Căci templele care au dăinuit o mie de ani se prăbușesc deasupra fundațiilor care erau orașe antice înainte ca Hermes să fie Hierofantul Misterelor. Troia, reconstruită de șapte ori pe Troia, este doar un lucru nou pentru Benares.

Trenul a sosit găfâind la sfârșitul unei nopți cumplite; și pentru Benares nu a fost mai mult decât o nouă pasăre adăugată hoardelor de necrofagi cu pene.

Sub acoperișul de fier încins, trenul își vărsa mulțimea, ea însăși impersonală, căutând fericirea abstractă – un instrument din epoca fierului care îl subzista pe Manu și legile Sale. Nu era pentru Benares mai mult decât muștele care zumzăie în jurul ghaturilor în zori.

Chela cu linie verde conducea, înșirând roiul care se oprea și se aduna, behăind după femele și pui ca niște oi, ne cerând nici mâncare, nici somn, ci priveliștea Mamei Gunga și privilegiul de a se cufunda în apă la răsăritul soarelui.

Gauri și servitoarea ei mergeau alături de Chullunder Ghose, amândouă acoperite cu văl.

„Ne vede cineva!”, a spus babu. „Lasă vălul să se deschidă.”

În călătorie, trudiseră la el, tăind și cosând până când, odată desfăcut, cădea atât de perfect încât fața ei putea fi văzută din profil – ceea ce era cel mai bine – și putea fi acoperită din nou instantaneu. Gauri a văzut un bărbat în galben care se holba la ea și a smuls vălul.

„E mare și mi-e frică de el!”

„Bine”, a spus babutul.

„Dar a văzut că mi-e frică!”

„Mai bine! Știe că nu ești o zeiță! Ar trebui să te temi de el! Acum, neștiind, va merge și va spune că știe, fiind excelent în politică, dar nefolositor împotriva lui Jimgrim și a chelei cu linie verde – ultimul fiind foarte probabil diavolul, deși nu cred. Femeie, poartă-te cu frică! Se întoarce din nou și se uită.”

Așa că Gauri s-a ascuns în spatele masivului Chullunder Ghose, ca și cum ar fi fost soția unui negustor plecată pentru prima dată departe de casă. Iar bărbatul foarte înalt care se întorsese și se uitase a făcut semn unui alt bărbat, mai scund și aproape gol, care a venit și a urmat grupul, făcându-le semn și altora să-i țină companie.

Așadar, deși au străbătut o duzină de străzi nu mai late decât o cară cu boi, întorcându-se înapoi și încolo aproape de neînțelese ca niște furnici, și au intrat în cele din urmă pe o ușă înaltă într-un zid, care s-a trântit în urma lor și era zăvorâtă și zăvorită de cineva dintr-o cabană ca o santinelă, care își îndeplinea sarcina nevăzut, știau că nu erau pierduți de informații. Puteau auzi pașii spionilor, care alergau să spună cui îi interesa unde se aflau.

Și aici – într-o oază liniștită și curată – chela cu linii verzi părea să nu mai aibă autoritate. Accepta ordine de la un plan îmbrăcat în alb, al cărui cap chel și gol era lipsit de carne – piele pe

os, ca și cum ar fi murit, dar încă era necesar corpului. Doar ochii îi trăiau, arzând, adânc în orbite. Părea că era gazda.

„Prezintă-ne. Cum îl cheamă?”, a întrebat Grim.

„Fără nume”, a răspuns chela.

Abia atunci și-au amintit cu toții că nici chela cu linie verde nu-și dăduse numele, nici atunci, nici vreodată.

„Care e al tău?” l-a întrebat Grim, dar el a râs și a clătinat din cap.

Așadar, neavând o prezentare, Grim a aliniat grupul, le-a dat nume și a început să vorbească despre Ghandava. Nici acel nume nu însemna, se pare, nimic aici. Scheletul viu îmbrăcat în alb nu l-a ținut cont. S-a întors pe călcâie și i-a condus înăuntru, într-un palat antic, mobilat astăzi la fel de simplu ca o mănăstire, și sus, la primul etaj. Acolo, fără să spună nimic, a făcut un gest, semnificând că etajul era al lor și, întorcându-se către chela, care îl urmase, l-a concediat cu un monosilabă. Chela nu a vorbit și nici nu a afișat cea mai mică emoție, ci s-a întors și a plecat.

Cu toate acestea, domnea o atmosferă de confort și chiar de prietenie. Bărbatul în alb a așteptat lângă ușă până când servitorii tăcuți au adus apă și o grămadă de cearșafuri curate. Alții au adus mâncare - pâine, legume, lapte - și apoi, dar nu până atunci, bărbatul în alb i-a părăsit, fără să-i spună un cuvânt în afară de chela pentru a-l lăsa să plece, reușind însă să-i transmită gândul că sunt bineveniți.

„Și de ce nu e binevenit?”, se întrebă Jeremy. „Bemares mi se pare că are nevoie de jazz.”

„Dumnezeule!”, a explodat Chullunder Ghose.

În fața aceluia etaj, tot ce se întindea era o verandă răcoroasă și adâncă, cu vedere spre Mama Râurilor, deasupra acoperișurilor străvechi. Aveau cinci priveliști separate între cupolele templelor, iar pe o alee străveche se puteau vedea treptele de granit și mii de bărbați și femei goi, acoperiți cu cele mai subțiri pânze de muselină, coborând să se îmbăieze și să se roage; căci răsăritul soarelui este cea mai sfântă oră dintre toate.

Plutele de pe sânul râului mișunau de brahmani care ședeau țepeți în actul meditației. Printre plute, pâraul curgea acoperit de flori, pentru că niciunul dintre miile nu venise cu mâinile goale, ci doar cu ghirlande, flori desprinse și șiruri împletite de boboci drept ofrandă:

Gânguritul porumbeilor era peste tot în jurul lor, și muzica clopotelor templului. Respirația Mamei Gunga, care dă viață și o ia, pătrundea totul - miasmatică, spun oamenii de știință, ignorând adevărul unui mileniu. (Beau apa unde este împrăștiată cenușa morților și nu păteau nimic.) Păsările de pretutindeni, în special ciori care căpțuseau crestele acoperișurilor templelor cu un negru intens; și pe treptele de granit până la malul râului, printre picioarele goale ale bărbaților și peste hainele stridente puse deoparte, maimuțele alergau să bea apă, neînfricate și neobservate.

„Bun!” a spus Jeremy, trăgând aer în piept și umflându-și plămânii.

Pe o stradă de sub ei, cărăuși fără castă îi cărau pe morți în lectică, pentru a fi spălați pentru ultima oară pe malul râului înainte de a fi înținși pe rugurile funerare. Nimeni nu a observat. În Benares, viața este cea care contează, nu moartea, iar viața este a spiritului, nu a simțurilor. Când un pelerin își debarasează trupul muritor, îl iau și îl ard rapid, ca nu cumva să-i împiedice eforturile de a urca mai sus.

În josul unei alte perspective se întindeau ruinele unui templu ca o insulă în pârau; cu secole în urmă, când Gunga se ridica în valuri, ea se afunda sub ziduri și își făcea rădăcinile

printre ele până când întreaga clădire enormă se prăbuși în inundații. Acum, un fakir gol stătea pe cea mai înaltă piatră a ruinelor sale - tânăr, cu părul lung pe umeri - conturat pe cerul albastru -

„Fără griji!” a sugerat Jeremy. „Băiatul ăsta pare fericit. N-are nimic de îmbrăcat și nici de făcut, decât să stea nemișcat! Câte mese pe zi, mă întreb?”

„Unu”, spuse o voce; și acolo stătea Ghandava, printre ei, neanunțat!

„Am fiori!”, a remarcat Chullunder Ghose.

S-a uitat la ușă. Era încuiată pe dinăuntru, dar Ghandava ar fi putut să o copieze – doar că încuietoarea scârțâia puternic și nimeni nu o auzise.

„Sunt trei. Cei trei sunt unul”, a continuat Ghandava, fără să ia în considerare nervozitatea babu-ului. „Stau pe piatra aceea toată ziua și toată noaptea, făcându-și schimbul unul pe altul.”

„De ce?” a întrebat Jeremy.

„Întotdeauna a fost așa”, a răspuns el. „Dar priveghiul lor aproape s-a terminat.”

Ghandava avea ochi strălucitori; nu de la opiu, adică o strălucire febrilă, ci de la lumina extazului pe care îl câștigă oamenii, care prin negarea sinelui ajung la cunoaștere de sine. Muncă mai grea decât așezarea cărămizilor!

„De ce?” a întrebat Jeremy a doua oară.

„Caută, și la fiecare întrebare vei afla răspunsul, dacă vei căuta suficient de bine, prietene”, a răspuns Ghandava. „Sunt și alții care caută răspunsuri”, a adăugat el enigmatic.

La care Chullunder Ghose a povestit cum un bărbat în galben pusese niște spioni să-i urmărească pe străzi. Ghandava a zâmbit.

„Ești protejat”, spuse el încet. „Îi vei atrage în alt loc.”

„Pentru ca ei să ne poată ataca în celălalt loc?”, a întrebat Chullunder Ghose consternat.

„Pentru că le-a venit vremea.”

Însă Ali din Sikunderam se înfuria la primirea răspunsurilor sub formă de enigme. Îmbrăcămintea hindusă și pierderile sale îl frământau. Mergea cu pașii ca un om din munți, ceea ce înseamnă un pas complet diferit de cel al oricărui hindus, și se întoarse spre Ghandava la capătul unei curbe – cu capul și umerii deasupra lui – cu degetele pe mânerul a ceva de sub cămașă.

„Pe Allah, am plătit deja mai mult decât toți aceștia! Cinci fii am dat!”, a exclamat el. „Oare viața mea o va urma pe a lor fără motiv? Numește-ți intențiile pas cu pas, Mahatma-ji!”

El folosea cuvântul Mahatma așa cum soldații norocului din Evul Mediu foloseau cuvântul călugăr – insultător, iar Ghandava, se părea, știa mai bine decât să-i zâmbească. Un aer de patronaj nocturn ar fi fost o scânteie care să aprindă mânia Munților.

„Atunci stai jos. Îți voi spune”, a spus Ghandava, alegându-și un scaun și oprindu-se până când toți se așezară pe scaune și pe covorașe.

A lăsat să pară că protestul lui Ali era ceea ce l-a mișcat, iar Ali le-a făcut fiilor săi grimasă vicleană, ca să le arate că ar trebui să învețe o lecție de comportare de la tatăl lor.

„Iată, noi ascultăm. Pe Allah, avem urechi”, a spus Ali în cele din urmă cu importanță.

„Ați fost văzuți sosind în Benares”, a început Ghandava, „pentru că prizoniera pe care ați eliberat-o din casa mea din Delhi i-a avertizat dinainte pe cei interesați. Ați fost văzuți având această femeie cu dumneavoastră, iar ei spun acum că preoteasa lor v-a câștigat încrederea, altfel ar fi scăpat cu siguranță și s-ar fi întors la ei. Acum, dacă vreunul dintre voi s-ar întâlni cu

unul dintre ei și nu s-ar teme și ar confirma această teorie, ducându-le poate un mesaj concret de la Gauri, folosind formula «Ea spune»...”

„Nu mi-e frică!”, a întrerupt Narayan Singh. S-a ridicat în picioare, iar toți cei care l-au văzut au știut că spunea adevărul. Nu se temea nici de moarte, nici de diavoli.

Ghandava dădu din cap.

„V-am vorbit tuturor despre Roată”, a spus el încet. „Roata se întoarce și, dacă nu suntem atenți, o oportunitate este smulsă sau exploatată, pentru noi sau împotriva noastră. Într-un loc, pe care îl veți vedea, Cei Nouă au păstrat timp de secole un adevăr - adică cunoașterea unui adevăr; căci adevărul este ca priceperea; dacă nu este folosită constant, dispare. Va veni momentul, dar nu este încă, când acel adevăr va putea fi dat lumii în siguranță. Cei în mâinile cărora se află secretele antice, fiind oameni, au făcut greșeli. Cunoașterea în mâinile criminalilor și nebunilor este mai rea decât ignoranța. Permiteți-mi să ilustrez:

„Ați auzit de omul de știință care, căutând fără înțelepciune cunoștințele pe care nu le putea nici cântări, nici măsura, a introdus în America o molie care a ucis copacii? Așadar. Odată, când cei care păstrează secretele au crezut că a venit momentul, au încredințat unor persoane alese instrucțiuni cu privire la sfera minții umane. Dar momentul nu era încă potrivit. Cei care au învățat erau necredincioși și egoiști, astfel încât din acel secret care a scăpat a izvorât tot răul vrăjitoriei, vrăjitoriei, necromanției, magiei negre, hipnozei, ceea ce se numește acum «psihologie a gloatei», arta neagră a propagandei și invenții care sunt chiar mai rele.”

„Din nou: Chirurgii și doctorii nu știu anatomie mai mult decât știe un mecanic despre alchimie. Cei care păstrează secretele i-au învățat odinioară pe anumiți oameni rudimentele a ceea ce era cunoscut în mod obișnuit, cu mult înainte de Esculap. Aceștia, însă, au folosit cunoștințele în folosul lor, astfel încât acestea au murit din nou din cauza egoismului - care este distrugător; și tot ce a mai rămas din arta cu care s-a încercat vindecarea lumii este trucul prin care practicanții Thuggee îșiucid victimele cu o batistă de mătase!”

„Coloranții chimici înseamnă gaz otrăvitor. Arta zborului, care era înțeleasă în India acum zece mii de ani, înseamnă bombardarea orașelor lipsite de apărare. Alcoolul înseamnă beție. Morfina, care este un anodin, înseamnă viciu. Foarte rar apar oamenii în mâinile cărora se poate avea încredere în cunoaștere. Atunci, și abia atunci, lumea merge înainte.”

„Dar cei care caută cunoașterea în scopuri egoiste persistă. În acest fel sunt credincioși! O caută precum căutătorii - uneori singuri, alteori în hoarde. Și datorită Roții și Legii, așa cum oamenii descoperă aur, acești căutători fără lege ai cunoașterii se apropie uneori de descoperire. Ar descoperi. Ar pune stăpânire pe secrete și ar distruge lumea, dacă cei care păstrează secretele nu ar fi atenți.”

„Prin vigilență este posibil să vedem că se distrug singuri, așa cum au făcut oștirile lui Core, Datan și Abiram în zilele biblice - așa cum Babilonul s-a distrus singur, din cauza prea multor bogății - așa cum cel care a descoperit praful de pușcă s-a distrus singur; doar rapid și în secret, ca nu cumva lumea să învețe prea multe și să ceară mai multe.”

„Cei Nouă fără de lege care se ascund sub masca venerării lui Kali, prin eliminare și persistență, au ajuns aproape de a descoperi locul unde este păstrat secretul aurului. Locul trebuie schimbat - ba chiar, schimbat; dar ca să nu afle asta, li se va permite să găsească locul anterior și să își asume consecințele. Acolo se rotește Roata și intri.”

„Cum așa?” întrebă Ali truculent; dar nimeni nu-l băgă în seamă, ceea ce părea să-l pună pe gânduri în privința lui. Ascultă cu atenție, dar cu o expresie schimbată, în timp ce Ghandava își continuă povestea.

Deodată, Chullunder Ghose și-a ridicat mâinile consternat.

„Sfinte!” exclamă el. „Salariile sunt mai mult decât plăcute, la fel sunt necesare și pe acest plan pe care funcționăm! Este profitul interzis? Este exclus totul în afară de risc? Eu însumi sunt un manual al ignoranței științifice și nu sunt mândru, ci... familie și persoane aflate în întreținere... un babu sărac... verb. sap., Cel Preasfânt!”

Ghandava a chicotit.

„Vei vedea și poți să te servești”, răspunse el.

„Când să plec cu mesajul meu către acești oameni?”, a întrebat Narayan Singh, ridicându-se din nou în picioare.

Ramsden se ridică și el, întinzându-se, aproape la fel de înalt ca sikh-ul și pe jumătate la fel de greu – un om pe care să te poți baza în locuri strâmte.

„Merg și eu cu tine”, spuse el încet, privindu-l în ochi pe sikh.

Narayan Singh se înclină, zâmbind ușor. Era doar o mică înclinare a capului, dar un cântec întreg pus pe muzică nu ar fi putut răspunde niciodată pe jumătate la fel de bine. Nu scoase niciun cuvânt. Se înțelegeau.

„Când mergem?”, a întrebat Ramsden.

„Când ai văzut”, a răspuns Ghandava. „Trebuie să vezi; și fiecare cuvânt pe care le-l vei spune ulterior, femeia trebuie să ți-l spună ție mai întâi. Este esențial ca acești criminali să se autodistrugă. Tot ce ți se cere este să le simplifici lucrurile!”

Au luat micul dejun cu toții împreună pe veranda adâncă, Gauri și servitoarea ei fiind la fel de îngrijorate ca Chullunder Ghose de regulile de castă pe care le încălcau, însă niciuna dintre cele trei nu a fost dispusă să se prezinte drept mai sfântă decât Ghandava, care mânca cu ele și fusese „născută în ceruri” până când abandonase complet casta. Gauri s-a consolat cu vederea smaraldelor jefuite.

„Voi avea suficient cât să-i plătesc pe preoți”, spuse ea cu voce tare, ca și cum ar fi răspuns vocii conștiinței.

Nu a văzut ochii ca de cremene ai lui Ali arzând, nici încuviințarea vicleană și secretoasă a fiilor săi; nici nu a știut de ce, după ce s-a terminat masa, fiii au aruncat zarurile pe podeaua verandei. Nu s-au distribuit bani între ei, dar au aruncat de trei ori, privind fiecare zar cu respirația tăiată, iar cel care a pierdut a înjurat acru în numele lui Allah.

Ghandava a urmărit totul, dar nu a făcut niciun comentariu, cu excepția cazului în care, cam cinci minute mai târziu, când se confrunta cu Gangele, o adaptare a două dintre cele mai sănătoase axiome ale apostolului Pavel, pe care le-a lăsat să treacă, a influențat atitudinea lui Ali:

„Din moment ce toate lucrurile lucrează împreună spre binele nostru și acum este momentul hotărât, de ce nu? Să mergem?”

Nu a spus unde mergeau. L-au urmat curioși, ambele femei ținându-se aproape de el, iar Ali achitând coada cu cei doi fii ai săi. Era evident că Nordul era în starea de spirit a acelor bătrâni scoțieni care l-au urmat odată pe Prințul Charlie până în Preston Pans. Coada, unde pot demoraliza cel mai puțin, este locul potrivit pentru acei nobili.

Ghandava a condus în sus – ultima cale la care se aștepta cineva – pe un acoperiș, apoi pe o scară șerpuitoare care înconjura un turn, cu o perdea de piatră în dreapta lor care îi făcea invizibili de oriunde, cu excepția cazului în care erau atât de departe încât capetele lor ar fi fost de nerecunoscut. Și apoi în jos – printr-o ușă din vârful turnului – în jurul unei scări circulare din inima turnului, cu aer din belșug de respirat, dar într-un întuneric atât de adânc încât vocea liniștitoare a lui Ghandava părea să vină dintr-o altă lume:

"Pe aici! Pe aici!"

Și ecourile au răsunat în infinit precum glasul unui pârau subteran. Spiritul lui Ghandava părea să se ridice pe măsură ce cobora.

Ambele femei țipau la intervale, dar întotdeauna se găsea cineva de care să se agațe, iar vocea lui Ali din spatele lor îi dovedea propria neînfricare – cel puțin lui însuși – ținându-și lecții fiilor săi.

„Un om este un om în întuneric! Un om este un om în fața diavolului! Un om moare luptând, iar Allah îl primește în Paradis! Frica este religia nebunilor, fii ai lui Ali!”

„Da, și lumea e plină de proști!”, a mărturisit Chullunder Ghose. „Sinele fiind unul! Există șerpi?”

„Fără șerpi!”, a răspuns Ghandava.

„Insecte?”

„Nici unul!”

„Suflete pierdute?”

„Nu. Nu și-ar găsi odihnă aici!”

„Coborâm — coborâm!” Vocea babu-ului a tunat goală. „Cu siguranță suntem în pânțele lui Gunga!”

„Nu încă!”

„Oh... unde suntem atunci? Aud vuietul apelor!”

„Doar aer — aer bun”, a răspuns Ghandava.

„Aud apă clocotind!”

„Nu, pentru că nu există niciunul.”

Trepidația babu-ului le împiedica pe femei să izbucnească în isterică, deoarece exprima o altă frică decât a lor, iar cele două își disputau stăpânirea în loc să se contopească cu panică și isterie. Ghidați de vocea lui Ghandava și de senzația de zidărie rece și netedă când pe o parte, când pe cealaltă, se grăbeau în șir indian de-a lungul unui tunel a cărui podea părea lustruită sub picioare, ca și cum ar fi trecut peste ea o sută de generații.

„Fără lilieci!” se plânse Chullunder Ghose. „Deci trebuie să fie și diavoli!”

„Nu, niciun diavol”, a spus Ghandava.

„Krishna! Ce se întâmplă atunci? Uite! Vezi! Sunt orb! Am văzut o altă lume! Nu pot vedea! Sunt orbit! Înot în foc! De ce nu ard?”

S-au oprit. Toți văzuseră o străfulgerare, apoi nimic altceva decât imaginea dureroasă a acesteia în retină – o lumină în care ar fi strălucit o flacără de suflată!

„Uitați-vă! Așteptați!”, a strigat Ghandava.

„Nu din nou! Nu din nou!”, a strigat babu-ul, iar strigătul său a răsunat în spațiul închis — „Din nou, din nou, din nou, din nou, din nou!” Apoi lumina — trei licăriri.

"Dumnezeu!"

Acela era King, bățându-și ambele mâini peste ochii suprasolicitați de serviciul activ.
„Allah! Am văzut diavoli!” (Acesta era Ali.)
„Sfinte, unde suntem?” (Acesta era babu.)
"Sub albia Gangelor!"
„Focul? Este Agni? ”
„Electricitate!”, a spus Ramsden, vorbind din amintirea siguranțelor arse în pustietate.
„Nu.” Ghandava era pe punctul de a explica, dar alte trei sclipiri orbitoare l-au întrerupt.
„Atunci ce?” întrebă Ramsden, sigur, din amintiri.
„Aur!”, veni răspunsul într-o tăcere fără suflare, în care cu toții îl puteau auzi pe Ali și pe cei doi fii ai săi slăbind cuțitele Khyber.

CAPITOLUL XX - „TOTUȘI, ÎMI VOI LUA SABIA CU MINE!”

O lumină astrală, de un verde pal, se dezvolta treptat, transformând inima întunericului în amurg. Au deslușit contururile umbroase ale unei peșteri susținute de zidărie titanică. Nu existau imagini, sculpturi pe pereți și nimic care să strice simplitatea. Proporțiile exprimau o pace odihnitoare, pură și definitivă.

Nu se simțea niciun miros de umezeală, deși Ghandava spunea că se aflau sub albia Gangelui. Nu erau lilieci, nici mizerie, nici locuitori. Nu era nimic acolo – într-un acru de fundații de pământ – în afară de un altar pătrat așezat lângă un zid; și de acolo venea, se pare, lumina.

Ghandava a condus la altar fără mai multă reverență exterioară decât cea pe care o folosesc paracliserii care însoțesc mulțimile în jurul catedralelor. Era dintr-o substanță verde atât de asemănătoare cu jadul la vedere, încât Ramsden, întinzând un deget neatent, l-a atins. L-a retras înjurând.

„Iartă-mă! Ar fi trebuit să te avertizez. Ești rănit?” Ghandava i-a examinat degetul lui Jeff. „Arde ca radiul.”

„O, ticălosule!”, a spus Jeremy, rupând tăcerea de o oră. „Am purtat aur la centură ani de zile. Burta mea n-a avut nicio urmă pe ea!”

Toată lumea a râs, chiar și Ali și femeile care nu știau engleză. Dar Ghandava a continuat să se simtă la fel de liniștit ca și cum ar fi stat în fața unei table.

„Vezi?”, a spus el și a arătat spre locul unde zidul se arcuia deasupra altarului în formă de lopată, cu baza lipită de pământ, cu vârful ieșind în afară deasupra centrului pietrei verzi. Exact în mijlocul arcului ieșea ceea ce putea fi o țevă dintr-o substanță de nerecunoscut, iar pe o distanță de doi sau un metru în jurul ei, zidul de piatră părea să aibă consistența pietrei ponce, ca și cum viața lui ar fi fost arsă.

„Aur fierbinte picură din acea deschizătură, cade pe piatra de dedesubt și se disipează în electroni!”

„La naiba!”, a spus Jeremy.

„Oamenii ar putea face iad cu asta, nu-i așa?”, a răspuns Ghandava. „E mai multă forță într-o singură picătură decât într-o cutie de dinamită – mai multă forță într-o tonă de dinamită decât în Vezuviu!”

„Cine se ocupă de asta?”, a întrebat Jeremy.

„Cei cărora le e rândul”, a răspuns Ghandava. „Sunt dincolo de zidul acela.”

„Unde este depozitul de aur?”, a întrebat Ali cu voce răgușită.

„Dispărut! Înlăturat!”

„N-ar putea să fi fost niciodată mult aur, sau cine l-ar fi putut muta în grabă?”, a rânjit Hillman, împingându-și cei doi fii.

„Niciodată nu e mai mult decât suficient de mult deodată în acest loc decât să picure încontinuu”, a răspuns Ghandava. „Picura de mult înainte ca Atlantida să dispară. Calculează! E suficient de mult în stoc pentru a continua procesul tot atât de mult timp. Dar trebuie să continue în altă parte. Trebuie să găsim o altă modalitate de a epura Gunga.”

„Ghicatori! Ghicatori veșnice!”, a mormăit Ali. „Cine crede un cuvânt din toate astea? Allah —”

Ghandava l-a întrerupt:

„Te-ai gândit vreodată câte mii de oameni se scaldă zilnic în Gunga? Câți morți, care au murit de boală, sunt așezați pe maluri pentru ca râul să-i spele? Câți beau apă în timp ce stau în Gunga până la brâu? Și câți puțini mor?”

„Se spune că e din cauza luminii solare”, a obiectat King. „Am citit că germenii bolilor nu pot trăi în apa din Gange din cauza soarelui puternic.”

„Și tu crezi asta?” a întrebat Ghandava. „Dacă da, de ce soarele nu ucide germenii din Amazon, din râul Congo, din Jumna sau din Irrawaddy?”

„Fir-ar să fiu al naibii dacă știi!”, a spus Grim. „Haide, Ghandava. Spune.”

„Miliard de oameni au băut apă din Gange, de când au început pelerinajele cu atât de mult timp în urmă încât nu există nicio înregistrare a lor. Nimeni nu a murit vreodată pentru că a băut-o. Au venit cu holeră, ciumă și variolă. Din lipsă de combustibil pentru ruguri, și-au aruncat morții ne arși în râu. Și lângă morți au băut apa din Gange, fără să sufere niciun rău. Asta din cauza asta.”

A făcut un semn spre piatra altarului și a făcut o pauză:

„Aurul este cel mai mare agent purificator din univers. În cuvintele Misterului Hermetic: «PRECUM SUS, AȘA ȘI JOS». Aurul este, așadar, și rădăcina oricărui rău. Aurul, descompus în electroni, este cea mai mare forță disponibilă oamenilor. De asemenea, este, prin aceeași lege, cea mai mare slăbiciune a oamenilor. Eliberat, ar putea abolii munca, lipsa, necesitatea de a extrage cărbune - sau ar putea șterge! Există suficient aur în lume pentru a inaugura epoca de aur sau pentru a șterge civilizația!”

A făcut o nouă pauză dramatică, apoi a adăugat:

„Nouă oameni știu secretul!”

„Pe dracu' ce fac!”, a spus Jeremy.

„Mulți au căutat secretul până când câțiva dintre ei au știut aproape unde să caute. O săptămână... o lună... un an și ar găsi acest loc. Este înțelept să-i lăsăm să-l găsească acum. Așa spun cei care m-au însărcinat.”

„Pe Allah, m-am săturat de cuvinte!”, a strigat Ali, toată răbdarea lui pierzându-se în elementele ei, așa cum o făcuse aurul. Vocea lui a răsunat deasupra capului. „Arătați-mi cât de mult aur pot lua cu mine, eu și fiii mei, sau...”

În lumina verde slabă, a întâlnit privirea lui Narayan Singh – nu a putut să o evite. Sikh-ul cel masiv s-a aplecat și i-a împins un umăr sub bărbie, împingându-l înapoi, astfel încât să-și poată folosi ochiul drept doar cu dificultate; iar fiii lui nu l-ar fi putut ajuta pe tatăl lor fără să-i treacă mai întâi pe lângă King și Grim, cu Ramsden în stânga lui King și Grim lipit de perete.

„Prietene Ali, pace, te rog!”, a spus sikhul.

Nu exista altă alternativă. Mânerul a ceva de sub halatul lung al sikhului făcea clar acest lucru.

Ghandava privi în sus spre gura de scurgere de deasupra altarului verde, ascultând. Nu spuse nimic, dar începu să se îndepărteze, iar ei îl urmară într-un grup speriat, femeile trecând în grabă pe lângă el, iar bărbații, în special Ali, încercând să-și ascundă frica mergând cu măsură. Chullunder Ghose renunță la acest efort.

„Uite! Pretind că am merit! Partea mea din aur este un dar pentru Mama Gunga!”, a tunat el, străduindu-se până la capăt să facă o glumă din asta, și a fugit. Împingându-le pe femei în fața lui, a dispărut în întuneric, iar acestea i-au putut auzi pașii grei tropăind până când zgomotul ecou a fost înghițit de un bolborosit de tunel care suna ca un râs.

„Aurul este incontrollabil când începe să picure”, a explicat Ghandava. „Procesul poate fi pornit, dar nu oprit. Așa este de o sută de secole. Nici măcar cei care păstrează secretele nu ar putea exista în interiorul cavernei când picăturile cad.”

În timp ce părăseau peștera, o străfulgerare orbitoare izbucni în spatele lor, aruncându-le umbrele înainte, în tunel, ca fragmentele de infanterie bombardată. Chiar și așa, cu spatele la el, ochii le erau răniți. Intellectul însuși părea amețit și își reveni la viață datorită unei adormiri de aer inspirat care mirosea a Benares fierbinte, numai flori în descompunere, umanitate și grăsimi.

„Ventilează tunelul”, a spus Ghandava. „Acel aer, aspirat, va fi ars în următoarea explozie.”

„Unde se duce produsul?”, l-a întrebat Grim.

„Este folosit.”

„De ce nu explodează peștera?”

„Ar fi, dar cantitatea e măsurată.”

Asta a fost tot ce au putut extrage din indicii sub formă de informații. Când au pus mai multe întrebări, le-a reamintit că acestea erau secrete străvechi și că el nu era mai mult decât un om însărcinat cu o sarcină.

„Ați văzut deja mai mult decât au văzut și au trăit vreodată neinițiați”, i-a asigurat el. „Și aceasta este doar una dintre foarte multele minuni care se fac cu aur. Este doar o chestiune fleacă în comparație cu ceea ce se poate – ceea ce se – face zilnic.”

„Atunci ești un inițiat?” întreabă Grim. Dar nu răspunse la asta.

O altă străfulgerare în spatele lor, care a trimis umbre zdrențuite să sară în întunericul din față, a arătat o deschidere în peretele din dreapta, așezată într-un unghi atât de înalt și atât de îngustă încât trecuseră de ea în drumul lor spre coborâre fără să-i știe existența. Ghandava a condus acum prin ea, ignorându-i pe babu și pe femei, care deja urcau scara circulară, panicați de lumina zilei.

„Veți vedea, pentru că trebuie să spuneți că ați văzut”, a explicat el, luându-i pe Ramsden și Narayan Singh de braț, în timp ce pasajul se lărgea și se întorcea aproape în aceeași direcție în care tocmai se îndreptaseră. Evident, făcuseră doar un ocol pentru a trece prin peretele din fund al peșterii. „Nu spuneți nimic neadevărat, nici măcar dușmanului!”, a adăugat el.

Și acum se simțea ca și cum ai intra în atelierul unde semiîntunericul este țesut din eter verde și auriu. S-au apropiat de o cavernă – nu prea aproape, căci i-a reținut – în care trei bărbați priveau ca și cum ar fi lucrat la războaie de țesut, doar că aceste războaie erau invizibile, iar suveicile semănau cu niște pești care zburau înapoi și încolo la nesfârșit pe un curs logic, fiecare înghițindu-se pe celălalt când se întâlneau. Lumina verde palidă semăna cu apa – oamenii, foci mari cu glugă – iar tăcerea desăvârșea iluzia, astfel încât urechile ațipit sunetul valurilor pe o plajă imaginată.

Dar nu se auzea niciun sunet – nici măcar vreun pas; și din aur nu văzură decât o bară pe care un bărbat cu glugă o coborî pe trepte dintr-o galerie săpată deasupra. Chiar și treptele

semănau cu niște stânci submarine, iar întreaga iluzie era atât de perfectă încât se surprinseseră ne respirând și întrebându-se cât timp vor putea rămâne scufundați.

Când Grim începu să vorbească, Ghandava ridică o mână și îl reținu. Tăcerea, se părea, făcea parte din misterul crepusculului. Nu era caldură, era mai răcoare acolo decât în cealaltă peșteră; nicio lumină în afară de opalescența slabă în care înotau navete făcute din altă lumină. Nimic de înțeles. Dezgolea neînțelegerea de tot sufletul și o lăsa conștientă de sine.

„Vino!”, a spus Ghandava. „Ai văzut un atelier mai vechi decât Benares! Ai văzut destul!”

Ali văzuse destule cât să-i stârnească lăcomia, iar aceasta îl controla. Trecu cu mâna pe mânerul cuțitului și era pe punctul de a se cufunda în cavernă, ascunzându-și fața cu brațul stâng. Iluzia apei verzi era prea reală pentru a fi înfruntată fără un fel de precauție subconștientă. Merse înainte cu mișcarea laterală de pendulă a cuiva care se afundă în valuri – își ridică ambele mâini brusc – se întoarse – și se întoarse grăbit cu ochii și limba scoase. „Fără aer!”, gâfâi el.

Dar altceva îl îngrozise – ceva ce nu putea și nu încerca niciodată să explice. Urmat de cei doi fii ai săi, a luat-o la fugă, urmărindu-i pe Chullunder Ghose și pe femei spre lumina zilei; și a fost primul care a ajuns în vârful turnului, cu o vedere asupra întregului Benares, în ciuda înaintării lungi a celorlalți, datorită picioarelor și vântului unui alpinist.

„Iată, cine s-ar închina lui Allah?”, a întrebat Narayan Singh; și, nemaifiind musulmani acolo, nimeni nu a răspuns.

Încet, cu Ghandava în frunte, s-au întors pe tunel și pe treptele din interiorul turnului, niciunul nespun de mult din cauza dificultăților de respirație și niciun urcuș mai bun decât Ghandava, mult mai în vârstă, care a așteptat de cel puțin douăsprezece ori să-l ajungă din urmă. Aproape de vârful turnului, el a deschis o ușă care dădea spre o galerie cu un paravan de piatră găurit în jurul ei; și acolo, în plină lumină, cu ochii duruiți și cu sunetul vocii lui Ali care se certa deasupra, s-au ghemuit cu fața spre Gange pentru a afla ce mai avea Ghandava pregătit pentru ei. A stat meditănd timp de zece minute înainte de a vorbi. Apoi:

„Doar Adevărul persistă. Toate lucrurile sunt relative și trec atunci când își văd ziua. Adevărul este și toate fenomenele sunt Maya. Nu este nimic, așadar, că ceea ce tocmai ați văzut trebuie să dispară. Benares a dispărut de zece ori. Râul de sub voi a înghițit oraș peste oraș, iar peștera în care ne aflăm se află sub fundațiile unui templu ale cărui trepte le-au spălat Gangele cu mult înainte ca Egiptul să crească lângă Nil. Acesta a fost Templul Misterelor înainte de construirea Piramidelor. Și acum piere. Dar Adevărul rămâne.”

„Bărbații pe care i-am văzut acolo jos erau vreunul dintre Cei Nouă Necunoscute?”, a întrebat Ramsden.

„Niciunul dintre ei”, a răspuns Ghandava, privindu-l direct în față. „Bărbații pe care i-ai văzut sunt chela. Nu-i vei vedea niciodată pe Cei Nouă Necunoscuți.”

Devenea tot mai neliniștit, pentru Ghandava. Încă exista aerul de contact cu eternitatea care îl făcea atât de curtenitor și îi câștiga respectul fără ca el să-l pretindă. Dar a existat totuși o schimbare subtilă, deși a așteptat să vorbească din nou până când va avea atenția lor absolută. Apoi:

„Momentul hotărât a sosit acum. Îi voi da instrucțiuni domnului Jeremy și celor care urmează să lucreze cu el. Sunteți voi doi pregătiți?”

Ramsden și Narayan Singh s-au privit în ochi și au dat din cap cu seriozitate.

„Există un chela jos, care te va conduce la locul unde se pregătesc închinătorii lui Kali. Te va lăsa acolo. Gauri, într-un minut, luând cuvintele din gura mea, îți va da un mesaj de transmis. Ei vor crede mesajul, dar te vor ține cu ei, dacă nu cumva sunt mai nebuni decât există motive să credem. Există grade de nebunie. A lor este familiară și înțeleasă. Tot ce-ți va rămâne de făcut va fi să-i convingi să-l supravegheze pe domnul Jeremy și să-l urmeze la femeie. Vei avea grijă de tine. Joacă-ți rolurile, spune doar adevărul, nu spune mai mult decât trebuie și amintește-ți că faci un serviciu umanității.”

„Totuși, îmi voi lua sabia cu mine”, a anunțat Narayan Singh.

CAPITOLUL XXI - „CASA MEA E DIN NOU CURATĂ!”

Era ora prânzului când Narayan Singh și Ramsden, urmând un chela de cincizeci de ani, au ales umbrele disponibile pe străzile care ardeau ca niște cuptoare între zidurile sufocante. Chela i-a condus pe lângă o deschidere într-un zid sculptat și a dat semnalul convenit, trecând mai departe ca și cum nu ar fi simțit prezența lor. S-au întors și au pășit cu îndrăzneală într-un templu în ruine, a cărui podea era acoperită cu bălegar de tauri sacri și a cărui singură lumină provenea de la niște mici recipiente cu ulei, atârinate cu fire de un acoperiș invizibil în întuneric.

Pe măsură ce ochii se obișnuiau cu întunericul, au fost conștienți de bărbatul mare de bronz în galben care le fusese prizonier, stând cu spatele la o ușă interioară, cu brațele încrucișate la piept. Puteau vedea dinții albi strălucind între buzele groase și albul ochilor săi cu o strălucire în spate.

Nu semăna deloc cu un păianjen, și totuși Jeff se gândea la el ca la unul. Imaginația pictată în pânza lui. Arăta de parcă i-ar fi așteptat și, fără să spună nimic, le-a făcut semn, cu cealaltă mână la spate, pe mânerul ușii de lemn. Când au fost suficient de aproape, a deschis larg ușa și s-a dat la o parte ca să-i lase să intre.

Jeff a condus, cu nervii gâtului furnicându-i în așteptarea unei batiste de mătase prinsă prin ambuscadă. Singurul gând care-i trecea prin minte chiar atunci era dacă mușchii gâtului nu ar fi suficient de puternici pentru a rezista batistei pentru fracțiunea de secundă necesară, până când pumnii săi ar putea intra în acțiune. Imaginație! Căci în spatele lui mergea sikhul, care, dacă nu ar fi mai dat nimic, ar fi dat alarma la timp.

Se aflau într-o cameră rotundă, luminată de felinare cu petrol lampant și de raze rare filtrate prin saci vechi întinși peste deschideri în întunericul de deasupra. Pereții erau baza unei cupole, al cărei arc era abia vizibil, iar în jurul pereților nu mai puțin de șaptezeci de bărbați îmbrăcați în galben stăteau cu fața spre centru, unde o platformă simplă de piatră, înaltă de un metru, se afla în mijlocul unor stâlpi care se înălțau în formă de pentagon în întuneric - câte un stâlp în vârful fiecărui unghi.

Nu purtau măști, dar fețele tuturor erau întipărite de rău și ar fi fost aproape imposibil să memoreze trăsăturile variate. Mândria, încrederea și crima deliberată era nota cheie a unității, și ar fi putut fi optzeci de reflexii ale unei singure fețe, din câte și-ar fi putut aminti un om altfel. Enormul bărbat de bronz l-a privit pe Jeff, apropiindu-și fața atât de mult încât tot ce a putut face Jeff a fost să se abțină să nu-l mai lovească; dar tot ce a făcut a fost să-i conducă pe Jeff și Narayan Singh la platformă, unde i-a lăsat să se întoarcă în orice direcție doreau.

„Poți să te așezi!”, spuse o voce în engleză.

Dar au continuat să stea în picioare. Dacă ar fi stat jos sau ghemuit, ar fi trădat sabia lungă de sub cămașa sikhului - singura lor armă. Jeff își lăsase arma automată la sfatul lui Ghandava, deoarece - așa cum spunea Ghandava - „e mai ușor să nu ucizi când lipsesc mijloacele. Cel care nu se amestecă în karma nimănui este cel mai înțelept”.

S-au întors, uitându-se printre stâlpi ca să afle de la ce față venea vocea. Cel care vorbise a așteptat până când amândoi s-au întors cu fața spre el, apoi a vorbit din nou:

„Unde este EA?”

Era un omuleț de statură – cel mai mic din cameră, iar vocea lui era la fel de slabă și meschină pe cât era de ridicol accentul său englezesc, accentuând fiecare silabă, plângăcios, agitat, plin de un fel de autoritate de învățător.

„Ea ne-a trimis”, a răspuns Jeff, și s-a așternut tăcerea timp de o jumătate de minut, cât timp toți au analizat răspunsul. Apoi:

„S-ar putea să fie așa”, spuse o voce din cealaltă parte a camerei. „Altfel cum ar putea cunoaște locul ăsta?”

„De ce te-a trimis ea?”, a întrebat omulețul.

Părea că se grăbește după informații. Jeff i-a fost de folos.

„Mi-a spus mie și acestui alt bărbat: «Ascultați-mă și veți fi răsplătiți. Spuneți-le celor pe care îi veți găsi în locul pe care îl numesc să vă urmeze până unde un fakir în roba lui Kali îndeplinește isprăvi. Urmați-l pe fakir oriunde merge. El vă va conduce la locul secretelor pe care voi doi le-ați văzut.»”

„Ai văzut? Ce ai văzut? Zic că au văzut!”

A tradus informațiile într-o altă limbă și s-a auzit un cor de exclamații. Apoi omulețul a spus din nou:

„Ce ai văzut?”

Jeff i-a spus: „Am văzut aurul transformându-se în lichid și căzând pe nicovala verde. L-am văzut transformându-se într-o lumină orbitoare cu o mare explozie. Am văzut locul din spatele zidului, unde se află secretul și unde oamenii îl pregătesc. Dar am văzut o singură bară de aur.”

„Bah! Bah! Cui îi pasă de lingourile de aur dacă noi avem secretul! Unde este locul ăsta?”

„Lumina aurie ne-a orbit”, a răspuns Jeff. „Am fost conduși. Dar fakirul știe drumul.”

„De unde ar trebui să știe?”

„Poate să facă morții să vorbească”, răspunse Jeff cu o irelevantă perfectă, și s-a lăsat o altă pauză în timp ce ei reflectau asupra acestui lucru.

Narayan Singh l-a împins pe Jeff. Un bărbat care se ridicase de pe zid mergea spre ei. S-a apropiat și s-a uitat în fața lor, toți inconștienți de sabia care tremura pe coapsa sikhului. L-au recunoscut pe primul prizonier pe care Grim îl lăsase să plece. Fără un cuvânt, s-a întors la locul său de lângă zid și apoi, ridicându-se:

„Așa este”, a spus el. „Aceștia sunt aceiași oameni. Fakirul lor îi face pe morți să vorbească, furând acel secret de la Cei Nouă sau aflându-l din cărțile lui Cyprian. Unul dintre ei l-a ucis pe Kansa, conducătorul nostru din Delhi, iar cadavrul l-au adus cu mine în căruță, departe. În prezența tuturor celor din căruță, Kansa mi-a vorbit, fiind mort, poruncindu-mi să mă supun acestor oameni.”

S-a așezat. Și discursul său a fost primit în tăcere.

„De ce nu vine la noi?”, a întrebat în cele din urmă bărbatul cu vocea ascuțită. Iar Jeff, pregătit cu o oră înainte de Gauri care smulgea cuvinte de pe buzele Ghandavei, era gata cu răspunsul:

„Ea a spus că dacă o ajutăm, am putea deveni ca tine, membri ai ordinului tău, împărtășind toate lucrurile. Așa că o ajutăm. Ea a fost cea care a mers înaintea noastră în locul unde aurul devine lumină. A spus că va fi acolo așteptând, doar că trebuie să venim curând.”

„Ce semn a dat?”, întreabă bărbatul mare și de bronz, rânjind disprețuitor.

Și drept răspuns la asta, Jeff i-a aruncat în poala omulețului cu voce pițigăiată un craniu de aur răsucit de la capătul unui colier în dimineța aceea, în ciuda protestelor lui Gauri. Omulețul s-a gândit o clipă. Apoi:

„E banal”, spuse el în cele din urmă. „N-ar fi spus semnele secrete. Vedeți voi toți!”

Și a trimis craniul de aur să treacă prin cerc din mână în mână, până când s-a întors din nou la a lui.

Era evident, chiar și pentru mintea greoaie a lui Jeff, că acești oameni nu erau luați prin surprindere. Cineva fusese deja acolo – probabil cineva la instigarea lui Ghandava – avertizându-i la ce se puteau aștepta. Erau ca niște oameni încordați spre startul unei curse, atât de agitați de așteptări încât prudența era supărătoare și, cel mult, superficială.

Totuși, a urmat o dezbatere, deoarece unii susțineau că unul dintre mesageri ar trebui ținut prizonier, în timp ce alți indivizi ar trebui trimiși împreună cu celălalt pentru a-l investiga pe fachir și a raporta. Majoritatea au fost pentru a se supune imediat chemării. Au spus că este o clarvăzătoare și au spus alte lucruri despre ea, care nu ar arăta bine între copertile unei cărți, dar care explicau o mare parte din ritualul și superstiția lor. Și în cele din urmă, prizonierul pe care Ali îl ținuse fără apă s-a ridicat în picioare.

Jeff a început să transpire, iar Narayan Singh a tras aer în piept printre dinți, căci de temperamentul acestui om – așa spunea Ghandava – depindea mai mult decât era bine de imaginat.

Dar se părea că nu era atât de răzbunător pe Ali încât să contracareze succesul: vorbea fluent într-o limbă pe care nici măcar Narayan Singh nu o cunoștea, îndemnându-i, aparent, să se supună chemării și să se grăbească – atingându-și propriul piept, așa cum ar face un om care susține că judecata sa asupra unei situații era mai demnă de încredere decât a altora. Păreau să cedeze. Apoi, bărbatul mare de bronz care juca rolul de portar a ridicat un alt punct.

Și el a folosit limbajul secret, dar argumentul său a fost destul de clar. A cerut ca Jeff și Narayan Singh să fie legați și puși sub supravegherea lui. Acest lucru a fost aprobat. Avea în mână sârmă de cupru pregătită să le lege încheieturile mâinilor, dar celălalt bărbat care fusese prizonier l-a oprit cu o sfoară groasă. A refuzat să le lege legăturile la spate, așa cum dorea celălalt, argumentând că asta ar atrage atenția celor care treceau pe străzi, dar a legat încheietura mâinii drepte a lui Jeff de stânga lui Narayan Singh. Apoi cineva le-a dat un coș să-l care între ei, acoperit cu o pânză, astfel încât încheieturile lor să fie ascunse.

Nu s-a mai spus nimic. Bărbatul care îi legase și-a pierdut interesul aparent și s-a amestecat printre ceilalți. Bărbatul mare de bronz l-a privit amenințător în fața lui Jeff și a arătat spre ușă, urmându-l cam cu un pas în spate, cu intenția evidentă de a ucide la prima suspiciune de viclenie, iar ceilalți au ieșit unul câte unul într-o procesiune solemnă condusă de cel mai mic om dintre toți, care vorbise primul.

Șaptezeci de bărbați în șir indian, conduși de doi viteji care cărau un coș între ei, ar stârni comentarii oriunde, cu excepția lui Benares. Acolo, există încă cincizeci de procesiuni uimitoare în aproape orice zi a anului, și toți sunt atât de absorbiți de propria lor evadare din Maya, încât niciunul nu se deranjează de treburile celuilalt. Nici măcar nu au fost observați. Dacă un lucru era remarcabil la ei, a fost faptul că nu stârneau nicio observație, în ciuda halatelor galbene și a semnului de castă al zeiței lor îngrozitoare; iar când treceau printr-o poartă în curtea unui templu și dispăreau, dispăreau și ei din mintea mulțimii.

Era un metru cât oricare dintre sutele din acel oraș cu altare grupate. Patru ziduri, sculptate adânc în poveștile uitate ale unei mii de zei, înconjurau un spațiu alungit pavat cu blocuri grele în fața unui templu al cărui fiecare centimetru era sculptat în alt relief – și totul atât de negru de la vechime și murdărie încât nimeni nu putea citi ce legendă întruchipa. Era o cunoștință ascunsă, la fel de ferită de cunoașterea publică ca și cărțile a căror cenușă zăcea în cuptorul lui Cyprian sau ca și Misterele Celor Nouă.

Dar pe treptele templului, din fața porticului, se desfășura o parte pe care oricine o putea interpreta cum dorea.

Un fakir mânjit cu cenușă și aproape gol pe cât permite legea, cu mai multă carne pe trupul său bine arcuit decât se laudă unii fachiri obișnuiți, făcea trucuri cu trei cranii în fața unei adunări fermecate de oameni indescritibili. Era amuzant, iar efectul asupra publicului era ca șampania, râsul fiind de zece ori binevenit într-un loc unde toate celelalte lucruri sunt atât de serioase, precum în Benares.

O vreme ținea cele trei cranii învărtindu-se în aer, așa cum și-ar putea imagina orice jongler obișnuit; dar apoi, cu ambele brațe întinse brusc la maximum, făcea ca jocul să înceteze, iar craniile se opriseră complet cu fața spre public, unul în palma fiecărei mâini întinse, iar al treilea pe turbanul său negru, simplu.

Apoi, fiecare craniu a vorbit cu fiecare sau a aruncat publicului frânturi amuzante de înțelepciune.

Era o nebunie desăvârșită, realizată cu atâta măiestrie încât prostia nu părea să facă parte din ea. Pentru un public care nu cerea decât să creadă și se temea mai mult decât orice să critice, era inspirată – miraculoasă – potrivită locului – fără îndoială născocită de Puteri nevăzute.

Sosirea celor șaptezeci în galben, cu doi soldați neclintii purtând un coș în frunte, a fost atât de evident un prevestire religioasă, încât publicul, deja încântat, le-a dat acum dublă credibilitate – o situație care s-a repetat și în cazul celor șaptezeci, făcându-i, dacă nu să creadă în puterile oculte ale fachirului, cel puțin să-i acorde credit autorității.

Fakirul a pus din nou în mișcare craniile fără fălci, iar cei șaptezeci s-au așezat să vadă. Apoi, un bărbat gras, cu stomacul gol, a cărui sfințenie era exprimată prin cenușă și cu un turban roz de mătase încoronând totul, a venit și s-a așezat în fața fakirului, sub el, pe dale, cu fața spre el și public. Și în timp ce cele trei cranii se legănau și se învărteau în aer, bărbatul gras vorbea în hindusă, singura limbă care putea fi înțeleasă de mai mult de o mână de spectatori din Benares.

„Ascultați ce spune!”, a gemut el, cântând cu o voce nazală. „Cine este ea? Să întrebe oricine îndrăznește! Unde este? Să spună cine o poate găsi! Ce spune ea? Craniile vor spune! Acum ascultați!”

Au încetat să se mai învărtă în aer și s-au odihnit ca înainte pe capul fachirului și pe mâinile sale întinse. Fața cenușie a fachirului era nemișcată și nicio respirație nu părea să vină și să plece acum prin buzele sale ușor întredeschise. Doar capul i se mișca brusc dintr-o parte în alta, de la un craniu la altul, astfel încât toate privirile au urmărit-o pe a lui. Părea să se întrebe la fel de mult ca și ei de vocile goale ale creaturilor moarte.

Erau goale în interior – poate pentru a ascunde greșelile de pronunție și croncănitul, așa cum pot fi iertate lucrurilor moarte. Și pe măsură ce fiecare vorbea, se mișca, nu mult, dar

suficient cât să sugereze o maxilă inferioară nevăzută – deși dacă mâinile fakirului se mișcau și ele, nimeni nu observa. Nici măcar capul nu părea să dea din cap, pentru a explica mișcarea craniului care se sprijinea pe el. Fakirul nu scoase niciun cuvânt.

„Sunt craniul lui Akbar!”, a spus craniul din stânga.

„Sunt craniul lui Iskander!”, a răspuns cel din dreapta.

„Și ați fost doi proști!” a croncănit partea superioară, toate privirile urmărind-o în timp ce fakirul și-a întors-o în sus.

„Am avut aur pe vremea mea!”, a anunțat craniul lui Akbar.

„Aveam mai mult! Aveam mai mult!”, a răspuns lucrul care se numea Iskander. Și publicul a încântat. Erau hinduși. Niciunul dintre acei regi faimoși nu avusese aceeași credință ca ei.

„Unde e aurul acum?” croncăni craniul superior. „L-am îngropat pe al meu!” spuse Akbar.

„L-am îngropat pe al meu!”, a răspuns Iskander.

„Unde?” a întrebat craniul de deasupra.

„Am uitat!”, a spus craniul din dreapta.

„Am pierdut secretul!”, a spus cel din stânga.

„Păstrez secretul!”, a croncănit cel de sus.

„Cine ești tu?”, a întrebat craniul lui Akbar.

„Sunt o femeie în piele de leopard! Eu sunt cea care cunoaște secretul! Cei care au dreptul să mă urmeze!”

„Da! Cine nu se teme de spiritele care păzesc secretul, să-l urmeze!”, a strigat grasul; iar cea mai mare parte a publicului a tremurat, uitându-se pieziș unii la alții și rămânând așezați. Nu erau niște proști care să pătrundă în secrete străvechi. Unii au început să fugă, temându-se de vrăjitorie.

Aruncând craniile din mână în mână, fakirul a dispărut în templu. Curtea s-a golit. Bărbații în galben, conduși de Jeff și Narayan Singh care duceau coșul, l-au urmat pe fakir unul câte unul. O altă minune cotidiană a Indiei era un lucru trecut, care urma să fie discutat, amplificat și în cele din urmă uitat sau țesut în țesătura legendelor religioase.

Jeff și Narayan Singh mergeau repede. Voiau să vorbească, dar nu îndrăzneau, căci nu-l puteau întrece pe omul de bronz care îi urmărea; iar ceilalți veneau la fel de repede, începând să alerge în timp ce fakirul dispărea printr-o deschizătură din podeaua goală a unei camere întunecate.

Fakirul era complet singur și părea grăbit. (Niciun semn al impresarului gras.) În întuneric, puteau auzi picioarele goale ale fakirului târșâind-se de-a lungul unui tunel răsunător, iar bărbatul mare de bronz i-a îndemnat pe Jeff și Narayan Singh să fugă. Jeff a lovit ceva cu piciorul, iar un zornăit gol a anunțat un craniu care sărea în întunericul din fața lui. Degetele de la picioare ale gigantului de bronz au lovit un altul, iar un bărbat undeva în spatele lor l-a lovit pe al treilea. Fakirul își abandonase oracolele moarte! Părea să fie în plin zbor.

Asta a fost prea mult pentru uriaș. L-a dat la o parte pe Narayan Singh și a trecut în grabă, urlându-l după urechi și urlând înapoi mulțimii să se grăbească după el. Și în timp ce prima jumătate de duzină se strecura între Narayan Singh și peretele din dreapta, lama unui cuțit a trecut printre încheietura lui și a lui Ramsden. Curelele care îi țineau împreună s-au despărțit, iar o voce a spus:

„Cu înțelepciune, sahibi! Țineți coșul ca înainte!”

S-au întors să se uite, dar nu au putut vedea. Tunelul era plin de oameni care treceau în grabă pe lângă ei, până când toți cei șaptezeci au trecut, cu excepția unuia. El a tras de ei.

„Acum întoarce-te!”, îndemnă el entuziasmat.

„Cine ești?”, a întrebat Jeff, dar nu a putut răspunde. Sikhul îl ținea de gât și ardea întunericul cu privirea, încercând să-l recunoască.

„Repede! Cine ești?”, repetă Jeff.

În timp ce vorbea, reflexia slabă a unei străfulgerări îndepărtate de lumină a ridicat întunericul, ca un fulger de vară. Simultan, Jeff și sikh-ul l-au recunoscut pe prizonierul pe care Ali îl ținuse uscat. Era speriat – îl durea din cauza degetelor care îl agățau de gât – dar era inconfundabil. Sikh-ul i-a dat drumul.

„Repede! Veniți!”, gâfâi el, trăgând de ele.

Amândoi bărbații au răspuns cu acel râs scurt care exprimă hotărâre, dar nu și umor. Nu aveau de gând să-l lase pe prietenul fakir Jeremy singur în avangarda acelei năvalnici.

„Unde e Chullunder Ghose?”, a izbucnit Jeff. Babu-ul trebuia să fie la îndemână ca să-i țină la curent.

„Ali? Unde este Ali?”, a întrebat Narayan Singh – probabil despre zeei care ordonează treburile oamenilor.

„Nu știu! Ceva nu a mers bine! Ghandava sahib a spus — i-am promis —”

Nu au rămas să asculte.

„Înainte, sahib!”, l-a îndemnat Narayan Singh, iar șuieratul aerului a anunțat că scosese oțelul de sub halatul galben.

„Proști!” spuse vocea unui bărbat în galben, dar l-au lăsat în picioare.

Era o muncă orbă – oarbă cum trebuie să fi fost și a lui Jeremy. Ținându-se unul pe celălalt, au năvălit cu viteză maximă în noapte, în care nu puteau vedea nimic altceva decât sângele din spatele propriilor ochi. O altă străfulgerare din fața lor a risipit întunericul pentru o secundă; dar era doar ca și cum ar fi fost ecoul unei lumini puternice; a înrăutățit lucrurile, confundând întunericul și umplând imaginația cu un milion de terori.

Apoi ceva – cineva – animal sau om – în fugă spre ei, zgomotul pașilor săi grăbiți amestecat cu ecourile năvalnice ale năvalei din față! Imposibil de ghicit! Ar putea fi coada gloatei care se întorcea. Ecoul unei alte fulgere – apoi un zgomot incredibil care le-a împins timpanele spre interior – apoi – el – care – orice ar fi fost – s-a aruncat cu capul înainte sub lovitură sabiei sikh-ului și s-a agățat de picioarele lor ca să se salveze!

„Pentru numele lui Dumnezeu!”

„Jeremy!”

„Rammy, bătrâne! Repede! Ajută-mă să mă ridic! Nu, stai aici! Oprește-i! Unii se vor întoarce! Ceva nu e în regulă!”

„Ce este?”

„Dumnezeu știe! Sucul n-a funcționat sau ceva de genul! Jumătate dintre ei erau morți, iar cealaltă jumătate se învârtteau prin peșteră ca să găsească ceva! Negru complet – lumină puternică – iar negru complet – și toți nebuni! Ai un cuțit, Narayan Singh?”

„O sabie, sahib!”

„Bine. Loviți-i!”

Era timpul! O altă străfulgerare, mai puternică decât oricare alta de până atunci, și o rafală de vânt fierbinte urmată de trosnetul unor pași. Sikh-ul a sărit înainte, iar ei au auzit foșnetul și bubuitul armei sale în timp ce doboră trei oameni la rând. Apoi o încăierare și strigătul de avertizare al sikh-ului când un om a trecut în fugă pe lângă el.

Jeff s-a năpustit – orb – cu capul înfundat – asupra unui inamic pe care doar îl putea auzi – și într-o secundă se afla în strânsoare mortală cu gigantul care se prefăcuse a fi portar! A recunoscut din nou strânsoarea individului – forța enormă și mortală și îmbrățișarea de piton, zdrobindu-se și eliberându-se, zdrobindu-se și eliberându-se. Apoi, într-o altă sclipire de ecou, i-a putut vedea fața strâmbându-se cu buze groase...

„Repede! O, Doamne! Sfârșitul!”, a strigat Jeremy. „Haideți, băieți! Apă! Pentru numele lui...”

Nu a știut niciodată după aceea dacă a văzut primul sfârșitul sau l-a simțit venind. A urmat o străfulgerare orbitoare și un zgomot de neînchipuit - apoi vânt - o rafală fierbinte - care a străbătut tunelul, împingându-i în fața lui ca niște teancuri de gloanțe în țeava unei arme, până când s-a oprit în ceea ce părea vid. Plămâni îi dureau și vomitau; dar o rafală de aer rece ca gheața, prin contrast, s-a întors șuierând, oferindu-le respirație, dar nicio altă ușurare, căci auzeau ca un potop în război cu focul vuietului clocotitor al apei, iar temeliile pământului păreau să se cutremure sub ei.

„Ești acolo?” a strigat Jeremy, căutându-și prietenii cu nebunie.

Narayan Singh l-a apucat de umăr, iar cei doi s-au întors spre Jeff. S-au împiedicat de el, prinși într-o strânsoare mortală de adversarul său. Piciorul sikhului l-a lovit în stomac pe gigantul de bronz. Pumnul lui Jeff, rupt dintr-o strânsoare de piton, a căzut ca un topor pe gâtul gigantului și, într-o secundă, cei trei se năpusteau cu capul înainte spre capătul tunelului, sub presiunea unei furtuni puternice și vuietului unui potop clocotitor atât de aproape în spatele lor, încât în șira spinării simțeau chiar senzația morții. De brațe, cei doi l-au tras pe Jeff până la brâu din apa care urma și inunda podeaua goală a templului, iar cei trei au căzut cu toții gâfâind în soare pe portic.

Acolo, în scurt timp, Chullunder Ghose, încă mânjit de cenușă și pe jumătate gol, se îndrepta spre ei cu fostul prizonier în galben, încercând să pară că merge cu el. Babu era triumfător, iar bărbatul în galben timid, ascunzând frica sub o aparență de mândrie.

„Unde este Ali?”, a întrebat Narayan Singh cu greu.

„Plecat!” a spus Chullunder Ghose. „Sahibi, totul e pierdut în afară de onoarea!” Nonșalant, s-a jucat cu un cerceș mare de smarald. „Sunt un babu nefericit, dar există compensații. Diavolul, fiind probabil lent pe jos, îl ia pe fugarul cel mai din urmă care e prea gras ca să alerge – uneori! Există excepții. Și eu sunt la fel. Excepțional de data asta – foarte!”

„Unde a dispărut Ali?”

„Unde se duce flacăra când cineva stinge lumânarea? De unde a venit, bănuiesc. Verb. sevă. Toate au venit din Sikunderam, fiind un mediu potrivit pentru gentlemanul său. Ali mi-a spus: «Fie ca Allah să-i facă așa acestui fiu al mamei mele și mai mult, dacă acei sahibi nu cer distrugere. Am pierdut prea mulți fii. Ce să fac în privința asta? Va fi o anchetă a poliției și multe cadavre de explicat.» — Și acest babu, fiind un individ abject, avea acces la iluminare, plus amintirea unei lungi experiențe cu personalități juridice. Sunt cunoscut de poliție. La fel și reciproc. Și eu cunosc poliția. Frumos, nu-i așa?», a întrebat el, întorcând smaraldul spre lumina soarelui.

I s-a ordonat fără menajamente să se explice și să întrerupă scurt explicația.

„Nu sunt explicabil”, a răspuns el. „Sunt o parte dintr-o enigmă a universului, dar capabil de geniu uneori. Acestui babu i-a venit în minte că sunteți sahibi foarte balistici - oh, da, foarte - probabil să fiți scuipați la fel ca gloanțele din gâtul oricărui cataclism. Da - sunt optimist. După ce l-am ajutat pe Jeremy sahib să jongleze cu cranii în complexul templului, de acum înainte sunt capabil să cred orice - chiar și că Jeremy sahib va supraviețui exploziilor din lumea interlopă. Prin urmare - sahibi, nu este nicio grabă; vă spun că Ali a dispărut; la fel și toată lumea! - prin urmare, acestui babu i-a venit în minte foarte oportun că este nevoie de un țap ispășitor pentru a obseda intelectul poliției serios exersate, care va fi stimulată la anchete indiscrete de către superiorii din fotoliile clubului. Cine mai bun decât Ali? Ce soluție mai bună decât fuga la Sikunderam? Nici gând, nici spus - contra cost! Un sfat bun în caz de urgență valorează cu siguranță două smaralde, dar un afgan este mai economi decât scoțianul, evreul, armeanul și grecul la un loc, plus comerciantul yankeu adăugat. S-ar despărți doar de „unu! Frumos, nu-i așa? Merită, ce ai zice? Cât costă?”

„Haideți, haideți - ce s-a întâmplat?”, a întrebat Ramsden.

„Soluția s-a produs, sahib, acest babu sfătuindu-l, Ali grăbindu-se foarte mult să fugă cu doamna. Astfel. Gauri știa prea multe. Prea multă cunoaștere, în mintea doamnei, a modului ei de viață, ceea ce a dus la șantaj mai devreme decât mai târziu, la atragerea în mrejele poliției - distanța ar trebui, prin urmare, să confere farmec farmecelor altfel oarecum estompate ale vrăjitoarei respective. Nu-i așa? Are zestre - mai puțin un smarald, predat ca o sumă extrem de mică acestui babu, care i-a explicat că, dacă nu își va ascunde farmecele în Sikunderam cu Ali, care o va face, poate și poate nu, regina multor ucigași, poliția o va captura inevitabil și îi va lua bijuteriile. Și acest babu i-a remarcat lui Ali că, dacă nu o va lua pe Gauri cu el, ea va trăda cu siguranță poliției slăbiciunea lui pentru măcelărirea membrilor inofensivi ai sectei religioase hinduse. Cât despre servitoare, să o ia fiul lui Ali, căci și ea știe prea multe. Sfatul a fost acceptat - pe loc - instantaneu. Soluție triplă - foarte excelentă.” Ali are o soție, care are o zestre. Un fiu are o soție, care este tânără și frumoasă. Celălalt fiu supraviețuitor are un exemplu. Au plecat - spre nord. Poți să-l întreci?, cum ar remarca Jimgrim.

„Unde sunt King și Grim?”, a întrebat Jeff.

„Mă vânează, sahib. Sunt foarte furioși. Nu-mi pot imagina de ce. Mă suspectează de complicitate la fuga lui Ali. Foarte nerezonabil. Sunt aici să implor încrederea onoraților voștri - și niște emolumente suplimentare, nu ca un stimulent - oh, nu, complet inutil! - ci ca o recompensă anticipată pentru că mi-am ținut gura! Nu sunt altruist”, a adăugat el semnificativ.

„Ce vrei aici?”, a întrebat Jeremy, privind direct în fața fostului prizonier.

„Protecție!”, a răspuns el, destul de umil. „Bhima Ghandava a dispărut.”

„Ce-i cu asta?”, a întrebat Jeremy.

„El este membrul celor Nouă Necunoscute pe care trebuia să-l ucid! I-am trădat grupul meu, crezând că e mai bine să piară cu toții. Dar acum Ghandava sahib a dispărut și nu mai am prieteni!”

Chullunder Ghose l-a bătut pe umăr.

„Ai bani?” a întrebat el. „Nu? Bijuterii? Nu? Ei bine... sunt milostiv. Acest babu îți va da sfaturi în forma pauperis. Du-te și fii un pustnic, ceea ce este corect pentru un individ cu conștiință rănită și fără prieteni! Pleacă! Pleacă! Ca să spunem așa, Hamlet, nu sta...”

Dar bărbatul în galben dispăruse deja; poate că îi era frică de Rege și Grim, furioși, transpirați, nedumeriți, care traversau în grabă curtea templului.

„Bhima Ghandava a dispărut!”, a anunțat King, gâfâind, apoi a ascultat în timp ce Ramsden povestea ce se întâmplase.

S-au dus și au bătut la ușa casei în care fuseseră cazați, dar nimeni nu le-a răspuns și, în cele din urmă, s-au abținut de teama poliției. Cu toate acestea, poliția era ocupată pe malul apei, unde o ruină antică pe care fachirii obișnuiau să stea pe rând dispăruse în râu - din cauza unui cutremur, așa cum au afirmat ziarele ulterior - deși niciun seismograf nu a înregistrat vreun cutremur în Benares.

Nu mai rămânea nimic de făcut decât să se întoarcă la Delhi și nu îndrăzneau să meargă decât la Cyprian. A cere cuiva altcuiva să le procure haine europene ar fi dus prea sigur la anchetă. L-au căutat mai întâi la casa lui Ghandava, dar au găsit-o goală și pustie. Cyprian era înapoi acasă, îngrijit de Manoel, care părea rușinat - căit.

„Ticălosul!”, a spus Cyprian. „Ticălosul! Păcătosul obraznic și incorigibil! Vă amintiți, lipsea o pagină dinaintea uneia dintre cărțile mele oculte pe care o ascunsese sub o pătură în cămară? Ei bine, el, Manoel o rupsese. L-am găsit – unde credeți? L-am găsit într-o cameră din spate, pe o stradă lăturalnică, începând o nouă religie cu ajutorul acelei pagini de simboluri! Ticălos! Dar nu e chiar rău. A fost o mângâiere. Vedeți, fiii mei – casa mea e curată din nou!”

„Dar de ce ai plecat din casa lui Ghandava?”, a întrebat Jeremy.

„Au venit și au luat toată mobila!”

„Cine a făcut-o?”

„Nu știu. Oamenii pe care nu-i mai văzusem niciodată. Mi-au oferit o trăsură cu care să mă întorc acasă, dar nu mi-au dat nicio explicație. Sper că Ghandava nu are probleme. A fost întotdeauna o gazdă politicoasă și un prieten atent, dar există un singur rezultat posibil al autoevaluării ocultismului și a artelor negre.”

„Am auzit”, a spus Jeremy, „că este unul dintre CEI NOUĂ – unul dintre cei de fapt NOUĂ NECUNOSCUȚI.”

„O, nu”, a spus Cyprian. „O, nu! Nu cred. Oricine ar fi Cei Nouă Necunoscuți, sunt diavoli – oameni fără suflet! Bhima Ghandava este un gentleman. Nu, nu, nu poate fi unul dintre ei.”

„Totuși, tată, cred că așa este!”, a spus Jeremy.

„Și eu la fel”, au spus King și Grim împreună.

— Sunt aproape sigur de asta, spuse Ramsden cu precauție. Ține minte: a spus că ceea ce am văzut a fost doar un fleac – nimic în comparație cu toate celelalte cunoștințe despre Cele Nouă Necunoscute.

„Fiule, e ușor să spui lucruri”, a spus Cyprian.

„Da”, a exclamat Narayan Singh, „și sunt lucruri greu de știut. Dar eu știu. Și nimeni nu mă poate convinge că nu știu. Bhima Ghandava este unul dintre ei.”

„Cunoașterea”, spuse Chullunder Ghose, frecându-și stomacul gras, „la ce bun cunoașterea, dacă nu la folos? Eu însumi sunt pragmatist. Sunt convins că sahibii, având încredințare înțeleaptă că acest babu își va ține gura, îi vor oferi aceluiași individ abject un loc de muncă continuu, cu o remunerație generoasă. Nu, sahibii, nu! Sunt un bun prieten! Nu – nicio amenințare intenționată! Șantajul nu este inclus în compendiul meu de metode și mijloace!

Sunt un gentleman, accept standardele sportive ale Occidentului și aștept cu nerăbdare recompensa...”

„În iad, mă tem, dacă nu te îndrepti spre binele tău, prietene!”, a spus Cyprian.

SFÂRȘIT